

EŞLEŞME

ALLY CONDIE

Deli Dolu

© 2010, Ally Condie
© 2010, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51 Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2010 yılında, ABD'de *Matched* adı ile Penguin Group markası olan Dutton Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-86291-1-0

Birinci Basım: Mart 2013 (3000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Emine Ayhan
Editör: Ayşegül Utku Günaydın
Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

EŞLEŞME

ALLY CONDIE

DeliDolu

Bana hep inanan Scott'a...

Birinci Bölüm

Uçmanın bir yolunu bulduğuma göre, hangi tarafından girmeliyim geceye? Kanatlarım beyaz ya da tüylü değil; yeşil renkte ve ipekten. Rüzgârda uçuşuyor, hareket ettiğimde bükülüyorlar; önce bir daire çiziyor, ardından dümdüz açılıyor, en sonunda kendi istediğim şekle bürünüyorlar. Ne arkamdaki karanlık ne de önümdeki yıldızlar korkutuyor beni.

Kurduğum hayalin ahmaklığını fark edip kendi kendime gülüyorum. İnsanlar her ne kadar uçamasa da, *toplum* kurulmadan önce, uçabilenler hakkında efsaneler anlatılırdı. Bu efsanelerden birini konu alan bir resim görmüştüm zamanında. Beyaz kanatlar, mavi gökyüzü, kafaların üstünde altın sarısı haleler ve ressamın onları uçarken resmetmiş olmasına, ayaklarının yere değmemesine inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla bakan gözler.

O efsaneler gerçek değildi. Bunu biliyorum. Ama bu gece, uydurma olduklarını unutmak işten bile değil. Hava treni, yıldızlı gecede su gibi öyle bir süzülüyor ve kalbim öylesine hızlı çarpıyor ki, sanki her an göğe yükselebilirim.

Yeşil ipek elbisemin kıvrımlarını düzeltirken "Neye gülüyorsun?" diye soruyor Xander.

"Her şeye," diyorum ona, gerçekten de öyle. Eşleşme yemeğimin gelmesini o kadar uzun zamandır bekliyorum ki. Eşleşeceğim çocuğun yüzünü ilk defa orada göreceğim. Adını ilk defa orada duyacağım.

İçim içime sığmıyor. Hava treni ne kadar hızlı giderse gitsin, yeterince hızlı değilmiş gibi geliyor. Sessizce gecenin içinden geçiyor tren; anne babalarımızın hafif bir yağmurunkini andıran seslerine, kalbimin şimşek hızındaki atışlarına fon oluşturuyor trenin sesi.

"Heyecanlı mısın?" diye sorduğuna göre, Xander da kalbimin atışlarını duyuyor olmalı. Yanı başında oturan ağabeyi, anneme kendi eşleşme yemeğinde yaşadıklarını anlatıyor. Yakında Xander ile benim de anlatacak bir hikâyemiz olacak.

"Hayır," diyorum Xander'a. Ama Xander benim en yakın arkadaşım ve beni öyle iyi tanıyor ki.

"Yalancı," diye üstüme geliyor. "Heyecanlısın işte."

"Niye, sen öyle değil misin?"

"Hayır, değilim. Hazırım ben," diyor duraksamadan, ben de ona inanıyorum. Xander ne istediğinden emin olan kişilerdendir.

"Heyecanlı olsan bile bundan ne çıkar Cassia," diyor sesini yumuşatarak. "Eşleşme yemeğine katılanların yaklaşık yüzde doksan üçünde bazı heyecan belirtileri görülür."

"Resmî eşleşme kılavuzundaki her şeyi ezberledin mi?"

"Öyle sayılır," diyor Xander sırıtarak. Ne zannediyordun? dercesine bir hareket yapıyor eliyle.

Bu hareketi beni güldürüyor, zaten kılavuzda yazanların hepsini ben de ezberledim. Bu kadar önemli bir karar söz konusu olunca insan, üst üste defalarca okuyup kolayca ezberleyebiliyor. "Sen azınlıktasın o zaman," diyorum. "Yani hiç heyecanlanmayan yüzde yedilik grupta."

"Öyle tabii," diye onaylıyor dediğimi.

"Benim heyecanlı olduğumu nereden anladın peki?"

Xander elimdeki altın rengi eşyayı işaret ederek: "Habire şunu açıp kapatıyorsun da ondan," diyor. "El yapımı bir eşyan olduğundan haberim yoktu." Aramızda geçmişten kalma hazineler dolaşıyor. Topluma mensup olan yurttaşlara el yapımı bir eşyaya sahip olma hakkı tanındığı hâlde bu eşyalara sahip olmak, o kadar da kolay değil. Tabii torunlarına kalsın diye yıllar boyu bir şeyler saklayan atalarınız olmadığı müddetçe.

"Birkaç saat öncesine kadar yoktu zaten," diyorum. "Büyükbabam doğum günü hediyesi olarak verdi. Annesine aitmiş."

"Ne deniyor buna?" diye soruyor Xander.

"Pudriyer," diyorum. Bu isim çok hoşuma gidiyor. Pudra sözcüğü ufacık toz zerreciklerini akla getiriyor. Ben de ufak tefeğim zaten. Hem kulağa da çok güzel geliyor: *pud-ri-yer*. Çat diye kapanınca çıkardığı sesi andıran bir söylenişi var bu kelimenin.

"Üstündeki harflerle sayıların anlamı ne?"

"Pek emin değilim." Altın rengi yüzeyin üstüne kazınmış ACM harflerinin ve 1940 sayısının üstünde dolaştırıyorum parmağımı. "Ama baksana," dedikten sonra, Xander'a içini göstermek için pudriyeri açıyorum. Gerçek camdan küçük bir ayna ve büyükbabamın dediğine bakılırsa eski sahibinin, yüzüne sürmek için pudra koyduğu küçük bir oyuk var içinde. Bense onu, herkesin taşıdığı acil durum haplarını saklamak için kullanıyorum; biri yeşil, biri mavi, biri de kırmızı bu hapların.

"Çok kullanışlı," diyor Xander. Kollarını öne doğru uzatınca onun da el yapımı bir eşyası olduğunu fark ediyorum; parıl parıl parlayan iki platin kol düğmesi. "Bunları bana babam verdi ama içlerine bir şey konmuyor. Hiçbir işe yaramıyorlar."

"Gene de güzel görünüyorlar." Gözlerimi Xander'ın yüzüne doğru kaldırıp ışıl ışıl parlayan mavi gözlerine, siyah takım elbisesiyle beyaz gömleğinin üzerine düşen sarı saçlarına bakıyorum. Xander oldum olası, hatta biz daha küçükken bile yakışıklıydı ama onu hiç bu hâlde görmemiştim. Oğlanların kıyafet seçerken öyle kızlar gibi vakit harcamaları gerekmiyor. Takım elbiseler birbirinin neredeyse aynı. Gerçi onların da gömlek ve kravatlarının rengini seçmeleri gerekiyor. Ayrıca takım elbiselerde, gündelik standart kıyafetlerde kullanılanlardan çok daha iyi kumaşlar kullanılır. "İyi görünüyorsun." Eşinin o olduğunu öğrenen kız sevinçten deliye dönecek.

"İyi mi?" diye soruyor Xander kaşlarını kaldırarak. "Bu kadarcık mı yani?"

"Xander," diyor yanında oturan annesi. Sesinde şakayla karışık bir ayıplama var.

Bunun üzerine Xander bana "Sen de güzel görünüyorsun," diyor. Onu kendimi bildim bileli tanıyor olsam da iltifatı üzerine hafiften kızarıyorum. Bu elbisenin içinde kendimi güzel hissediyorum: buz yeşili, uzun ve dalga dalga uçuşan bir elbise. İpeğin tenimde yarattığı alışılmadık pürüzsüzlük hissi, bana kendimi kıvrak ve zarif hissettiriyor.

İçeride bir kutlama yapıldığını haber veren özel mavi-beyaz ışıklarla süslenmiş, ışıl ışıl Belediye Sarayı görününce, yanımda oturan annemle babam derin bir nefes alıyor. Sarayın önündeki mermer merdivenleri henüz göremesem de, cilalı ve pırıl pırıl olduklarını biliyorum. Bütün hayatım boyunca, bu ayna gibi mermer merdivenlerden yukarı çıkmayı, hep uzaktan görüp de hiç giremediğim o binanın kapısından içeri girmeyi bekledim.

Pudriyerimin aynasından kendime bakıp göz kamaştırıcı olduğumdan emin olmak istiyordum. Öte yandan, kendini beğenmiş biri gibi görünmek de istemiyordum; bu yüzden pudriyerin kapağından yüzüme şöyle bir bakmakla yetiniyorum.

Pudriyerin yuvarlak kapağı yüz hatlarımı biraz yamuk yumuk gösterse de, bu, benim. Yeşil gözlerim, pudriyerin kapağında gerçekte olduğundan daha sarımsı görünen bakır kahvesi saçlarım, küçük, muntazam burnum ve büyükbabamınkine benzeyen tek gamzeli yanağım. Beni tamı tamına on yedi yaşındaki Cassia Maria Reyes yapan bütün fiziki özelliklerim.

Pudriyeri elimde evirip çeviriyor, iki tarafının nasıl muntazam bir biçimde birbirinin üstüne kapandığına bakıyorum. Eşim de tıpkı benim gibi bu akşam burada olacağımı hesaba katarak düzgün giyinip gelmiştir. Doğum günüm ayın on beşine, yani her ay yapılan eşleşme yemeğinin verildiği güne denk geldiği için hep doğum günümde eşleştirilmeyi ummuşumdur. On yedi yaşına girdiğiniz andan itibaren yılın herhangi bir günü eşleşme yemeğine çağrılabilirsiniz. Doğum günümde eşleştirileceğimi bildiren mesaj, iki hafta önce evdeki iletişim cihazına geldiğinde, parçaların tek tek yerine oturduğunu görür gibi oldum; her şey uzun zamandır hayal ettiğim gibi gidiyor.

Gerçi bütün hayatım boyunca eşimi bekledim ama yemek tam doğum günüme denk geldiğinden, bu defa onu görmek için bir gün bile beklemem gerekmeyecek.

"Cassia," diyor annem gülümseyerek. Gözlerimi kırpıştırıp şaşkın şaşkın onlara bakıyorum. Annemle babam yerlerinden kalkmışlar, trenden inmeye hazırlanıyorlar. Xander da ayağa kalkmış, gömleğinin kollarını düzeltiyor. Onun derin bir iç geçirdiğini duyunca kendi kendime gülümsüyorum. Sonuçta o da biraz heyecanlı olabilir.

"Hadi bakalım," diyor bana. Öyle içten ve hoş bir gülümsemesi vardı ki; ikimizin de aynı ayda çağrılması ne iyi oldu. Ço-

cukluğumuzun neredeyse hepsi birlikte geçti ve görünüşe göre çocukluğumuzun bitişini de birlikte karşılayacağız.

Ben de Xander'a gülümseyerek karşılık veriyorum ve toplumda kullandığımız en etkili ifadeyle iyi dileklerimi sunuyorum: "En iyi sonuçları almanı dilerim."

"Ben de Cassia," diye karşılık veriyor.

Hava treninden inip Belediye Sarayına doğru yürürken annemle babam iki yanımdan koluma giriyor. Her zaman olduğu gibi yine sevgileriyle çevreliyorlar beni.

Geceye üçümüz yalnız katılıyoruz; erkek kardeşim Bram henüz on yedi yaşına basmadığı için bizimle eşleşme yemeğine gelemedi. Zaten katıldığınız ilk eşleşme yemeği, her zaman sizin kendi yemeğiniz olur. Ama ben büyük kardeş olduğum için Bram'in törenine katılabileceğim. Bram'in eşinin nasıl biri olacağını düşünerek gülüyorum. Bunu öğrenmek için yedi sene beklemem gerekecek.

Ama bu gece benim gecem.

***

Kalabalığın içinde eşleşecek olanlarımızı seçmek çok kolay; hem diğerlerinden daha genciz hem de anne babalarımız ile kardeşlerimiz standart kıyafetlerle etrafta gezinirken bizler güzel elbiseler ve ısmarlama takımlarla ortalıkta dolaşıyoruz; böyle olunca da daha fazla dikkat çekiyoruz. Belediye görevlileri bize gururla bakıyor; kubbeli binadan içeri girerken kalbim kuş olup uçacak sanki.

Salonda oturacağı yere doğru ilerlerken bana el sallayan Xander'ın dışında Lea isimli tanıdığım bir kız gözüme ilişiyor. Parlak kırmızı bir elbise giymiş. İyi bir seçim yapmış çünkü çarpıcı kıyafeti içinde fark edilmekten çekinmeyecek kadar güzel.

Ama kaygılı bir hâli var; sürekli el yapımı eşyasını, yani kolundaki taşlı kırmızı bileziği çevirip duruyor. Lea'yı burada görmek beni biraz şaşırtıyor. Ben olsam onu *bekârlar* grubuna seçerdim.

Yemek için bize ayrılan masadaki yerimize otururken "Şu seramiğe bak," diyor babam. "Geçen sene bulduğumuz Wedgewood porselenlerini anımsattı bana..."

Annem bana bakıp bakıp gözlerini muzipçe başka yana çeviriyor. Babama gelince, eşleşme yemeğinde bile etraftaki eşyalara bakmaktan kendini alamıyor. Babam, uzun süredir neredeyse bütün zamanını, restore edilerek halkın kullanımına açılan eski mahallelerde çalışarak geçirdi. İşi gereği, aslında göründüğü kadar uzak geçmişte olmayan bir toplumun kalıntılarını ayıklıyor. Bugünlerdeyse, gene ilginç bir restorasyon projesinde çalışıyor: Eski bir kütüphane üzerinde çalışıyorlar. Toplumun değerli saydığı şeyleri, değerli sayılmayanlar arasından ayıklıyorlar.

Bir süre sonra kendimi gülmekten alamıyorum çünkü annem sürekli çiçekler hakkında yorumda bulunuyor; çiçekler botanik parkında çalışan annemin uzmanlık alanıdır. "Ah, Cassia! Masaların ortasındaki şu çiçeklere bak. Şu leylaklara," deyip habire elimi sıkıyor.

"Lütfen oturun," diyor kürsüdeki görevli, "yemek servisi başlamak üzere."

Bunca insanın bu kadar çabuk yerine yerleşmesi gülünç. Her ne kadar porselen ve çiçeklere hayran hayran baksak da, eşlerimizle buluşmak için buraya gelmiş olsak da, hepimiz yemeklerin tadına bakmak için sabırsızlanıyoruz.

Karşı masada oturan şen şakrak görünüşlü bir adam bize bakarak "eşleşme yemeğinde sunulan yemeklerin hep boşa gittiğini söylerler," diyor. "Kimse heyecandan bir lokma yiyemiyor." Görünüşe göre söylediği doğru, çünkü başka bir masada oturan

pembe elbiseli bir kız hiçbir şeye dokunmadan öylece tabağına bakıyor.

Ama benim böyle bir sorunum yok. Karnımı tıka basa doldurmasam da her şeyden biraz alıyorum tabağıma: kavrulmuş sebzeler, iştah açıcı bir et, tazecik yeşillikler, krem peynir ve sıcacık beyaz ekmek. Yemek tıpkı bir dans gibi; sanki bu sadece bir ziyafet değil, aynı zamanda bir balo. Garsonlar tabakları zarif hareketlerle önümüze koyuyorlar; yeşillik ve garnitürle servis edilen yemekler de tıpkı bizler gibi giyinip süslenmiş. Beyaz peçeteleri, gümüş çatalları, ışıl ışıl parlayan kristal kadehleri bir müzik aletini tutar gibi tutuyor herkes.

Ana yemek bittikten sonra önümüze taze kremalı çikolatalı pasta getirilirken babam çocuk gibi seviniyor. "Harika," diye fısıldıyor; bunu öyle alçak bir sesle söylüyor ki, onu sadece annemle ben duyabiliyoruz.

Annem ona alaycı gözlerle bakıp gülüyor, bunun üzerine babam onun eline uzanıyor.

Pastadan bir parça alınca babamın neden bu kadar heyecanlandığını anlıyorum; yoğun tadına rağmen ağır olmayan, esmer ve lezzetli bir pasta bu. Aylar önce kış tatilinde yediğim geleneksel yemekten sonra tattığım en lezzetli şey. Keşke Bram de bu pastanın tadına bakabilseydi, diye aklımdan geçirirken tabağımdaki pastanın bir kısmını ona nasıl götürebileceğimin yollarını düşünüyorum. Ama bunu yapmanın bir yolu yok. Pudriyerime sığmaz. Hem annem buna izin verecek olsa bile onun el çantasında saklamak iyi bir fikir değil. Zaten o da izin vermez. Annem kuralları ihlal etmez.

Pastayı sonrası için saklayamayacağıma göre, ya şimdi ya hiç, diyerek girişiyorum.

Tam son lokmayı ağzıma attığım sırada sunucunun sesi duyuluyor: "Artık eşleri anons etme vakti geldi."

Şaşkınlıktan ağzımdakini yutuverdikten sonra pastamın son lokmasının tadına varamadığım için içimde aniden bir öfkenin kabardığını hissediyorum.

***

"Lea Abbey."

Lea bileziğini hızlı hızlı döndürerek ayağa kalkıyor ve yüzünün ekranda görünmesini bekliyor. Bu sırada onu başka bir Belediye Sarayından görecek olan çocuğun, kendisinin kaygıdan ne yapacağını bilemeyip sürekli bileziği çevirip duran ellerini değil de, güzel sarı saçlarını görmesi için ellerini aşağıda tutmaya gayret ediyor.

Geleceğimizi beklediğimiz sırada, geçmişimizden kalma parçalara tutunmamız ne tuhaf.

Eşleşme bir sisteme dayanıyor elbette. Ülke çapındaki Belediye Saraylarına çağrılan kişilere eşlerinin adları okunuyor. Eşler, kızların soyadlarına göre alfabetik sırayla anons ediliyor. Adlarının ne zaman okunacağını ve hangi kız için ayağa kalkacaklarını bilemeyen oğlanlar için biraz üzülüyorum. Benim soyadım Reyes olduğundan, sanırım ortanın sonlarına doğru bir yerlerde olacağım; yani sonun başlangıcında.

Ekranda sarışın ve yakışıklı bir oğlan beliriyor. Bulunduğu yerdeki ekrandan Lea'nın yüzünü görünce gülümsüyor, Lea da ona gülümsemeyle karşılık veriyor. "Joseph Peterson," diyor sunucu. "Lea Abbey, Joseph Peterson'la eşleştiniz."

Törene nezaret eden hostes, Lea'ya küçük, gümüş bir kutu getiriyor; ekrandan göründüğü kadarıyla Joseph Peterson için de aynı şey yapılıyor. Lea yerine oturup hemen oracıkta açmaya can attığı gümüş kutuya bakıyor. Bu sabırsızlığı için ayıplamıyorum onu çünkü kutuda eşinin geçmişiyle ilgili bilgilerin kayıtlı oldu-

ğu bir mikro kart var. Eşleştirilen herkese veriliyor bunlardan. Kutular daha sonra evlilik sözleşmesinde yüzükleri koymak için kullanılıyor.

Ekranda ara ara bir resim beliriyor: Hafif pırıltılı ışıkların altında, arkada beyaz kabanlı bir görevlinin eşliğinde, birbirine bakarak gülümseyen bir kız ile oğlanın resmi bu. Toplum, eşleşmenin zamanlamasını olabildiğince iyi ayarlamaya çalışsa da, ekranda bu resim belirip duruyor; başka bir yerde bir şeyler olurken bizim hep beraber beklediğimiz anlamına geliyor bu da. Çok karışık bir şey bu eşleşme; eskiden yapılan danslardaki karmaşık adımlar aklıma geliyor yine. Fakat bu zamanda koreografisini ancak toplumun yapmaya yetkili olduğu bir dans bu.

Ekrandaki resim kayboluyor.

Sunucu başka bir isim okuyor, başka bir kız ayağa kalkıyor.

Çok geçmeden salondaki kişilerin büyük kısmı gümüş kutularıyla buluşuyor. Bazıları kutularını önlerindeki beyaz masa örtüsünün üstüne koyuyor. Birçoğu da daha yeni kavuşmuşken gelecekleri ellerinden kayıp gitmesin diye kutularını dikkatle tutuyor.

Salonda benden başka yeşil elbise giyen bir kız göremiyorum. Zaten pek bir önemi de yok. Bir geceliğine olsa da başka kimseye benzemediğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Bir elimde pudriyerim, bir elimde annemin eli, bekliyorum. Annemin avuç içleri terlemiş. Annemle babamı ilk defa bu kadar heyecanlı ve kaygılı görüyorum.

"Cassia Maria Reyes."

İşte sıra bana geldi.

Annemin elini bırakıp ayağa kalkıyor ve ekrana dönüyorum. Kalbim küt küt atıyor ve tıpkı Lea gibi ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Gene de çenem dik, gözlerimi ekrana çevirerek

sakin görünmeyi başarıyorum. Gözlerim ekrana çevrili bekliyorum. Bulunduğu başka bir Belediye Sarayının ekranından beni görecek olan eşime özgüvenli, sakin ve güzel bir Cassia Maria Reyes göstermeye, onun karşısına en iyi hâlimle çıkmaya kararlıyım.

Ama hiçbir şey olduğu yok.

Ayakta öylece dikilmiş ekrana bakıyorum, saniyeler akıp giderken yapabildiğim en iyi şey, sakin görünerek gülümsemeye devam etmek. Etrafta fısıldaşmalar başlıyor. Göz ucuyla annemin elini benimkine yaklaştırdığını ama sonra vazgeçip geri çektiğini görüyorum.

Yeşil elbiseli bir kız ayakta bekliyor ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hızla atıyor. Bu kız benden başkası değil.

Ekran kararıyor ve öylece kalıyor.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

İkinci Bölüm

Etrafımdaki fısıldaşmalar, Belediye Sarayının kubbesi altında topluca kanada kalkan kuşlarınki gibi yavaş yavaş artıyor. Sonunda hostes "Eşiniz bu akşam bu salonda," diyor gülümseyerek. Etrafımdaki herkes hostesle birlikte gülümsüyor, bu arada fısıldaşmalar daha gürültülü bir hâl alıyor. Toplumumuz öyle büyük ve öyle çok sayıda şehrimiz var ki, yaşadığınız şehirden birinin eşiniz seçilmesi çok ama çok küçük bir ihtimal. Burada böyle bir tesadüf gerçekleşmeyeli seneler olmuştur.

Bu düşünceler kafamda dönüp duruyor. Bunun soyut olarak değil de, somut olarak, benim için, yani yeşil elbiseli kız için ne anlama geldiğini fark ederek gözlerimi bir an için kapatıyorum. Eşim tanıdığım biri olmalı. Benimle aynı okula giden, her gün gördüğüm biri, her gün...

"Xander Thomas Carrow."

Xander oturduğu masada ayağa kalkıyor. Üzerimize dikilmiş gözlerden, beyaz masa örtülerinden, ışıldayan kristal kadehlerden ve parlak gümüş kutulardan bir deniz var aramızda.

Buna inanamıyorum.

Bu bir rüya. Herkes bana ve siyah takımı içindeki mavi kravatlı, yakışıklı oğlana bakıyor. Xander bana gülümseyene kadar

bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi geliyor. Bu gülümsemeyi tanıyorum, diye düşünerek ben de gülümsüyorum. Birden patlayıveren alkış ve leylakların kokusu beni bu olup bitenin gerçek olduğuna ikna ediyor. Rüyalarda ne bu kadar güçlü bir ses ne de bu kadar keskin bir koku duyumsayabilirsiniz. Protokolün azıcık dışına çıkarak Xander'a şöyle bir el sallıyorum, bunun üzerine gülümsemesi daha da büyüyor.

"Yerlerinize oturabilirsiniz," diyor hostes. Sesi, bizim bu kadar mutlu olmamızdan memnunmuş gibi geliyor. Hakikaten de mutlu olmamız gerekiyor, ne de olsa birbirimiz için en iyi eşleriz.

Hostesin getirdiği gümüş kutuyu sımsıkı tutuyorum. Halbuki içinde ne var ne yok, neredeyse hepsini biliyorum. Xander'la ikimiz aynı okula gitmekle kalmıyor, aynı mahallenin aynı sokağında yaşıyoruz. Kendimi bildim bileli en yakın arkadaşım o. Xander'ın çocukluk resimlerine bakabilmek için mikro karta ihtiyacım yok, çünkü aklımda bunlardan onlarcası var. En sevdiği şeylerin ne olduğunu mikro karttan bilgisayarıma indirip ezberlemem gerekmeyecek, çünkü nelerden hoşlandığını zaten biliyorum. En sevdiği renk yeşil. Boş zamanlarında yapmaktan en çok zevk aldığı şey yüzmek. Dinlenmek için en sevdiği şey, yolda oyun oynamak.

Yüzünde rahatlamış bir ifadeyle "Tebrikler, Cassia," diye fısıldıyor babam. Annem bir şey söylemese bile gözleriyle ışık saçarak gülümseyip bana sarılıyor. Arkasında, ayağa kalkmış ekrana bakan bir kız var.

Babamın yanında oturan bir adam alçak sesle şöyle diyor: "Ailen için ne büyük bir şans. Kızlarının geleceğini hiç tanımadıkları birine emanet etmek zorunda değiller."

Adamın sesindeki üzgün tını beni şaşırtıyor; yorum yaparkenki hâline bakılırsa isyan etmenin kıyısına gelmiş. Kızı, şu

heyecandan yemeğini yiyemeyen pembe elbiseli kız. Babasının bu dediğini duyuyor; tedirgin gözlerle etrafa bakınıyor ve oturduğu yerde huzursuzca kımıldanıp duruyor. Onu tanımıyorum. Herhâlde yaşadığımız şehirdeki başka bir okula gidiyor.

Xander'a kısa bir bakış daha atıyorum ama aramızda o kadar çok insan var ki onu göremiyorum. Diğer kızlara sıra geldikçe ekran onlar için aydınlanıyor. Kimsenin ekranı kararmıyor. Öyle olan tek kişi benim.

***

Belediye Sarayından ayrılmadan önce eşleşme yemeğinin hostesi Xander'ı, beni ve ailelerimizi bir kenara çekip bizimle konuşmak istediğini söylüyor. "Bu tuhaf bir durum," dedikten sonra hemen kendini düzeltiyor. "Yani tuhaf derken, sadece sık karşılaşılmadığını söylemek istedim." İkimize bakıp gülümsüyor. "Birbirinizi zaten tanıdığınızdan ötürü işler sizin için farklı işleyecek. Birbirinizle ilgili temel şeylerin çoğunu biliyorsunuz." Ellerimizdeki gümüş kutuları gösteriyor. "Mikro kartlarınızda kur yapmayla ilgili yeni bazı öneriler içeren bir kılavuz var, yani fırsat buldukça bunlar hakkında bilgi edinmeniz gerekir."

Xander "Bu akşam okuruz," diye içtenlikle söz veriyor. Ona alaycı gözlerle bakmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü tıpkı bir öğretmen ona ev ödevi veriyormuş gibi davranıyor. Resmî eşleşme kılavuzundaki maddeleri nasıl ezberlediyse bu yeni kılavuzu da öyle okuyup ezberler artık. İlk verilen kılavuzdaki maddelerden biri aklıma gelince mahcubiyetle kızarıyorum. Maddede şöyle deniyordu:

***

"Eşiniz seçildikten sonra, yirmi bir yaşında evlilik sözleşmeniz yapılacaktır. Araştırmalar, doğurganlığın gerek kadında gerekse

erkekte yirmi dört yaşında had safhaya çıktığını göstermektedir. Eşleşme sistemi, doğacak bebeğin sağlıklı olmasını garantilemek amacıyla eşlerin yirmi dört yaş civarında çocuk sahibi olmasını sağlayacak şekilde düzenlenmiştir."

Xander'la bir evlilik sözleşmemiz olacak. Birlikte çocuk sahibi olacağız.

Onu en az kendimi tanıdığım kadar tanıyorum, bu yüzden de önümüzdeki birkaç seneyi onu tanımaya çalışmakla geçirmem gerekmiyor.

Kalbimi inceden inceye sızlatan bir kayıp duygusu var, beni şaşırtıyor. Yaşıtlarım önümüzdeki birkaç gün boyunca ayıla bayıla eşlerinin resimlerine bakacak, okuldaki yemek saatlerinde birbirlerine eşlerinden bahsedecek, onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanacaklar. Onlarla ilk buluşmalarını, ikinci buluşmalarını ve bunun gibi şeyleri hayal edecekler. Xander ve benim içinse böyle bir gizem olmayacak. Ben onu merak etmeyecek ya da ilk buluşmamızın hayalini kurmayacağım.

Gene de o esnada Xander bana bakıp "Ne düşünüyorsun?" diye sorunca ona "Ne kadar şanslı olduğumuzu," yanıtını veriyorum. Gerçekten de böyle düşünüyorum. Onun hakkında öğrenilecek daha birçok şey var. Şu ana kadar Xander'ı sadece bir arkadaş olarak tanıdım. Ama şimdi benim eşim o.

Hostes bu söylediğimi kibarca düzeltiyor. "Şanslı değil, Cassia. Toplumda şans diye bir şey yoktur."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Tabii ya. Böyle arkaik ve uygunsuz bir sözcük kullanmamam gerekirdi. Toplumda sadece olasılık vardır. Bir şeyin olup olmayacağını ancak olasılık tayin eder.

Hostes gene bize dönüp şöyle diyor: "Yorucu bir akşam oldu, saat de geç oluyor. Kur yapma kılavuzunu başka bir gün de okuyabilirsiniz. Zaten bol bol vaktiniz var."

Hostes söylediklerinde haklı. Toplumun bize verdiği şey bu işte: zaman. Dünya tarihinde gelip geçmiş bütün yurttaşlardan daha uzun ve daha kaliteli yaşıyoruz. Bunu da büyük ölçüde eşleşme sistemine borçluyuz, çünkü bu sistem fiziksel ve duygusal açıdan sağlıklı bebeklerin dünyaya gelmesini sağlıyor.

Sonuçta ben de bütün bunların bir parçasıyım.

Annemler ve Carrow ailesi bütün bu olanların ne kadar inanılmaz olduğunu söyleyip duruyor. Hep birlikte Belediye Sarayının merdivenlerinden inerken Xander kulağıma eğilip "Sanki her şeyi onlar ayarladı," diyor.

"Buna inanamıyorum," diyorum ona. Bu arada kendimi zengin ve göz kamaştırıcı biri gibi hissediyorum. Bu yeşil elbisenin içinde, bir elinde altın, bir elinde gümüş, en yakın arkadaşının, yani eşinin yanında yürüyen bu kişinin ben olduğuma inanamıyorum.

Beni kızdırmaya çalışırcasına "Ben inanıyorum," diyor Xander. "Aslında ben böyle olacağını başından beri biliyordum. Heyecanlı olmamamın nedeni de buydu."

"Ben de biliyordum. O yüzden heyecanlıydım," diyerek takılıyorum ona.

Öyle bir gülüyoruz ki, ikimiz de hava treninin geldiğini fark etmiyoruz. Xander binmeme yardım etmek için elini uzattığında, ikimiz de anlık bir mahcubiyet duyuyoruz. "Hadi," diyor, sesinde bir ciddiyet var. Bir an ne yapacağımı bilemiyorum. Birbirimize dokunuşumuzda farklı bir şey var artık, ellerim boş değil.

Derken Xander elimi tutup beni yukarı çekiyor.

Hava treninin kapıları ardımızdan kapanırken "Teşekkür ederim," diyorum.

"Her zaman," diyor Xander. Elimi bırakmıyor ama elimdeki gümüş kutu aramıza girmiş. Çocukluğumuzdan bu yana hiç

böyle el ele tutuşmamıştık. Bu gece el ele tutuşurken ise arkadaşlık ile daha öte bir ilişkiyi birbirinden ayıran o görünmez duvarı aşıyoruz. Kolumda hafif bir karıncalanma hissediyorum; eşimin bana dokunması, bu akşam eşleşme yemeğine katılan diğerlerinin sahip olmadığı bir ayrıcalık.

Hava treni bizi Belediye Sarayının kar gibi bembeyaz ışıklarından alıp bizim mahallenin veranda ve sokak lambalarının daha yumuşak, sarı ışığına götürüyor. Çınar Ağacı Mahallesi'ndeki evimizin yolunu tutmuş, tek tek sokakların önünden hızla geçerken Xander'a bakıyorum. Dışarıda yanan ışıkların sarı rengi saçlarınınkiyle neredeyse aynı. Yakışıklı, kendine güvenli ve çekici bir hâli var. Ve tabii esas itibariyle tanıdık bir hâl bu. Nasıl bir gözle bakacağını hep bildiğin birine başka bir gözle bakmaya alışma fikri tuhaf. Xander'a hep sahip olamayacağım biri gözüyle baktım, o da bana.

Şimdiyse her şey değişti.

***

On yaşındaki kardeşim Bram, ön verandada bizi bekliyor. Ona yemekte olanları anlatınca kulaklarına inanamıyor. "Demek Xander'la eşleştiniz, ha? Yani ben evleneceğin kişiyi tanıyorum, öyle mi? Çok tuhaf!"

"Tuhaf olan sensin," diyerek onu mıncıklıyorum, ben onunla uğraşırken o da elimden kurtulmaya çalışıyor. "Kim bilir, belki senin eşin de bu sokakta yaşayan biri olur. Belki de adı..."

"Bram kulaklarını tıkayarak "Söyleme, söyleme," diye bağırıyor.

"Serena'dır," deyince beni duymamış gibi arkasını dönüp gidiyor. Serena yan komşumuzun kızı. Bram'le ikisi sürekli birbiriyle uğraşır.

Annem bu yaptığımı onaylamadığını gösteren bir sesle "Cassia," diye seslendikten sonra, söylediğimi duyan var mı kontrol etmek için etrafa bakınıyor. Sokağımızdaki ve çevremizdeki diğer kişiler aleyhinde konuşmamamız gerekiyor. Çınar Ağacı, komşular arasındaki sıkı bağlarla bu açıdan örnek bir mahalle olarak tanınıyor. Hep Bram'in yüzünden, diyorum içimden.

"Bram'e sadece takılıyordum, anne." Biliyorum, annem bana uzun süre kızgın kalamaz; hele de benim ne kadar çabuk büyüdüğümü fark ettiği eşleşme yemeği gecesinde.

"İçeri girin," diyor babam. "Sokağa çıkma yasağı neredeyse başlayacak. Bunları yarın konuşuruz."

Babam kapıyı açarken "Yemekte pasta var mıydı?" diye soruyor Bram. Hepsi içeri girmemi bekleyen gözlerle bana dönüyor.

Yerimden kımıldamıyorum. Henüz içeri girmek istemiyorum.

Çünkü içeri girersem bu, gecenin bittiği anlamına gelir ve ben bitsin istemiyorum. Elbisemi çıkarıp her zamanki standart kıyafetlerimi giymek istemiyorum. Her zamanki günlere dönmek istemiyorum, gerçi onlar da güzel ama hiç böyle özel şeyler olmuyor. "Birazdan geliyorum. Sadece birkaç dakika daha kalayım."

"Çok oyalanma," diyor babam nazikçe. Sokağa çıkma yasağını ihlal etmek istemiyor. Onu anlıyorum; sonuçta onun koyduğu bir yasak değil bu, bütün şehri kapsayan bir yasak.

"Oyalanmam," diyorum.

Merdivenlere oturuyorum; üzerimdeki elbise ödünç olduğu için otururken dikkat ediyorum. Elbisenin o harika kumaşının kıvrımlarında göz gezdiriyorum. Bana ait olmasa da bu gece benim üzerimde. Hem karanlık hem aydınlık olan, hem beklenmedik hem de tanıdık şeylerle dolu olan bu gece o, bana ait sayılır. Bu tazecik ilkbahar gecesine bakıyor, yüzümü yıldızlara çeviriyorum.

***

Dışarıda fazla oyalanmıyorum çünkü yarın cumartesi, yani yoğun bir gün. Sabah erkenden tasnif merkezindeki staj amaçlı işimde bir rapor hazırlamam gerekiyor. Daha sonra cumartesi gecesi serbest dinlenme saatlerim var; okul dışında, arkadaşlarımla vakit geçirme fırsatını bulabildiğim sayılı zamanlardan biri bu.

Xander da orada olacak.

Odama giriyorum. Pudriyeri sallayarak içindeki hapları çıkarıyorum. Hapları, bir, iki, üç; mavi, yeşil, kırmızı diye sayarak her zaman durdukları silindir metal kutuya koyuyorum.

Mavi ve yeşil hapların ne işe yaradığını biliyorum ama kırmızı hapın ne işe yaradığını bilen biri olduğundan emin değilim. Etrafta senelerdir bununla ilgili söylentiler dolaşıyor.

Yatağıma çıkıp kırmızı hapla ilgili düşünceleri kafamdan savuşturuyorum. Hayatımda ilk defa Xander'la ilgili hayaller kurmama izin var.

Üçüncü Bölüm

Rüyalarımın kâğıt üstünde, rakamlarla nasıl göründüğünü oldu bitti merak etmişimdir. Bunu bilen birileri var ama o ben değilim. Vücudumdaki yapıştırmalı uyku etiketlerini çıkarıyorum; kulağımın arkasındakini çok hızlı çıkarmamaya özen gösteriyorum. Çünkü oradaki deri daha hassas olduğundan, hele hele etiketin altında tek tük saç teli kalmışsa etiketi çıkarırken hep çok acıyor. Sıramı savdığıma sevinerek uyku monitörünün parçalarını kutusuna koyuyorum. Bu gece uyku etiketleriyle yatma sırası Bram'de.

Neden bilmiyorum ama gece yatarken Xander'ı hayal etmedim.

Buna rağmen geç saatte uyudum ve acele etmezsem işe geç kalacağım. Elimde dün gece giydiğim elbiseyle mutfağa giriyorum. Annem gönderilen kahvaltı servislerimizi masaya çıkarmış bile. Her zamanki gibi gri-kahverengi karışımı yulaf ezmesi var kahvaltıda. Bizler, tatil ve kutlamalar dışında, lezzeti için değil, bizi sağlıklı ve zinde tutması için yemek yeriz. Eşleşme yemeğinden önceki hafta boyunca porsiyonlarımızın kalorisi azaltıldığı için dün akşam önümüze gelen her şeyi yemiş olmamıza rağmen bundan fazla etkilenmeyeceğiz.

Bram üstünde pijamalarıyla haylaz haylaz bana bakıp sırıtıyor. "Eeee," diyor kaşığındaki son yulaf ezmesini ağzına götürerek: "Dün gece Xander'ı düşündün diye mi geç yattın?"

Gerçeği bilmesini istemiyorum, çünkü her ne kadar Xander'ı düşünmek istediysem de, bunu yapamadım. "Hayır," diyorum, "senin okula yetişmek için acele etmen gerekmiyor mu?" Bram'in yaşı küçük olduğundan, cumartesi günleri işe değil, okula gitmesi gerekiyor ve acele etmezse geç kalacak. Umarım gecikip de uyarı almaz.

"Bram," diyor annem, "git üstünü giyin, lütfen." Bram *ikinci okula* başlayınca annem rahat bir nefes alacak, çünkü o zaman yarım saat daha geç gitmesi gerekecek.

Bram ayak sürüyerek giyinmeye giderken annem uzanıp elimdeki elbiseyi alıyor. "Dün gece çok güzel olmuştun. Bunu hiç istemeden geri götüreceğim." İkimiz bir an hayran gözlerle elbiseye bakıyoruz. Kumaş, ışığı öyle güzel yansıtıyor ki sanki ışık da kumaş da canlı gibi.

İkimiz aynı anda iç geçirince annem gülüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sana elbisenden küçük bir kumaş parçası gönderecekler, hatırlasana," deyince kafa sallıyorum. Eşleşme için tasarlanan her gece elbisesinin içinde, parçalara ayrılabilen yedek bir kat kumaş var. Elbiseyi giyen her kıza bu kumaştan bir parça veriyorlar. Bu kumaş parçası ve mikro kartımın olduğu gümüş kutu; eşleşme yemeğimden bana kalan hatıralar bunlar olacak.

Gene de bu elbiseyi, yeşil elbisemi bir daha göremeyeceğim.

Onu ilk gördüğüm ânı hatırlıyorum da, tam istediğim elbise olduğunu düşünmüştüm. Seçimimi yaptığımda, kıyafet dağıtım merkezindeki kadın, bilgisayara yetmiş üç sayısını girerken bana gülümseyerek "Seçme ihtimalinin en yüksek olduğu elbise bu,"

demişti. "Kişisel bilgilerin ve genel psikolojik durumun bunu gösteriyor. Senin seçimlerin önceki kişilerin çoğundan farklı. Kızlar genelde gözlerini öne çıkaracak elbiseleri tercih ediyor."

Elbiseyi getirmesi için yardımcısını içeri gönderen kadını izlemiştim gülümseyerek. Elbiseyi deneyince onun haklı olduğunu anlamıştım. Bu elbise benim için dikilmiş gibiydi. Etek boyu tam bana göreydi; beli üstüme tam oturuyordu. Aynada kendime hayranlıkla bakmıştım.

"Bu ayki eşleşme yemeğinde bu elbiseyi giyen tek kız sensin. Bu aralar en rağbet gören modellerden biri, yirmi iki numaralı pembe elbise," demişti kadın.

"Güzel," dedim. Birazcık dikkat çekmekte bir sakınca yok.

Bram kırış kırış standart kıyafetleri ve dağınık saçlarıyla mutfak kapısında beliriyor. Annemin kafasından geçenleri okur gibiyim: "Geç kalmasına izin verip saçlarını mı tarasam, yoksa onu böylece okula mı göndersem?"

Bram onun adına karar veriyor. "Akşam görüşürüz," deyip alelacele çıkıyor.

Annem pencereden hava treni durağına bakarak "Bu gidişle yetişemeyecek," diyor. Rayların yanıp sönen ışıkları, trenin yaklaşmakta olduğunu haber veriyor.

Halka açık yerlerde koşmama yasağını ihlal eden Bram'e bakarak "Gerçi yetişebilir de," diyorum. Başı önde, çelimsiz omuzlarındaki çantasını iki yana savurarak koşarken ayaklarının kaldırımda çıkardığı sesi duyar gibi oluyorum.

Durağa yaklaşırken yavaşlıyor. Saçını şöyle bir düzeltip hiçbir şey olmamış gibi hava trenine doğru yürüyor. Neyse ki kimse onu koşarken görmedi. Hava treni az sonra Bram'i de alarak uzaklaşıyor.

"Bu çocuk beni öldürecek," diye iç geçiriyor annem. "Onu daha erken kaldırmalıydım. Hepimiz uyuyakalmışız. Ne de olsa dün büyük bir geceydi."

"Öyle," diyerek onaylıyorum.

"Bir sonraki hava trenine yetişmek zorundayım," deyip sırt çantasını yükleniyor annem. "Bu akşam serbest dinlenme saatlerinde ne yapacaksın?"

"Eminim, Xander da dahil herkes gençlik merkezinde oyun oynamak isteyecektir," diye omuz silkiyorum. "Seyretmediğimiz gösterim kalmadı, zaten çaldıkları müzik de..."

"Tam benim gibi içi geçmişlere göre," diye gülerek sözümü tamamlıyor annem.

"Kalan son saatimde de büyükbabamı ziyaret edeceğim." Yetkililer her zamanki serbest dinlenme seçeneklerinin dışına çıkılmasına müsaade etmiyor ama bugün iznim var; çünkü eşleşme yemeğinin ertesi günü gençler büyüklerini ziyaret etmeye teşvik ediliyor.

Annemin gözleri şefkatle ışıldıyor. "Büyükbabanın çok hoşuna gider."

"Babam, büyükbabama kimle eşleştiğimi söyledi mi?"

Annem gülümsüyor. "İşe giderken uğrayıp haber verecekti."

"İyi," diyorum, çünkü büyükbabamın bir an önce bundan haberdar olmasını istiyorum. Eşleşme yemeğinde ne olacağını en az benim kadar merak ediyordu.

***

Aceleyle kahvaltı ettikten sonra hava trenine binip arkama yaslanıyorum. Dün yatarken düşünmemiş olsam da, şimdi Xander'ı hayal edebilirim. Dün gece takım elbisesiyle nasıl göründüğünü hayal ederken pencereden yol üzerindeki mahallelere

bakıyorum. Yeşilin yerini henüz taş ve betona bırakmadığını düşünürken gökyüzünden inen kar taneleri gözüme çarpıyor.

Kar yağdığını tek fark eden ben değilim.

"Kar mı? Hem de haziranda?" diyor yanımda oturan kadın.

"Bu imkânsız," diye homurdanıyor karşıda oturan bir adam.

"Ama baksanıza," diyor kadın.

"İmkânsız," diye yineliyor adam. Trendeki herkes dönüp şaşkın gözlerle dışarı bakıyor. Gerçeğe uymayan bir şey nasıl gerçek olabilir?

Gerçekten de, yere küçük beyaz tanecikler düşüyor. Bunda bir iş var ama ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. Durmuş, etrafımdaki kaygılı suratlara bakarak gülümserken buluyorum kendimi. Benim de onlar gibi kaygılanmam mı gerekiyor acaba? Belki de öyle. Ama bu öyle beklenmedik, öyle hoş ve şimdilik öyle açıklanamaz bir kar ki kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum.

Hava treni durağa yaklaşıp kapılar açılınca kar taneleri içeri giriyor. Elime alıyorum ama erimiyorlar. Ortalarındaki kahverengi tohumu görünce kar tanelerinin gizemi açığa çıkıveriyor.

"Kavak ağacı tohumu bunlar," diyorum kendimden emin bir sesle. "Kar değil."

"Herhâlde öyle," diyor karşıda oturan adam; bir açıklama bulmuş olmaktan memnun bir edayla. Haziran ayında kar olmaz; ama kavak tohumu öyle değil.

"İyi de, neden bu kadar fazla?" diyor öteki kadın, hâlâ kaygılı bir sesle.

Çok geçmeden hepimiz bu sorunun cevabını alıyoruz. Yeni binen yolculardan biri, üstüne başına konmuş olan pamukçukları temizlerken bir yandan da durumu açıklıyor. "Nehrin kıyısındaki kavak koruluğunu kaldırıyoruz," diyor. "Toplum oraya daha faydalı ağaçlar dikme niyetinde."

Bu açıklama herkesi tatmin ediyor. Kimsenin kavaklardan haberi yok. Bunun yeni bir ısınma belirtisi olmadığına şükrediyorlar mırıldanarak; neyse ki, her şey her zaman olduğu gibi gene toplumun kontrolü altında. Bu açıklama, bitkiler hakkında az çok fikir sahibi olan benim de aklıma yatıyor. Botanik parkında çalışan annem sağolsun, bize bitkilerden bahsetmeden duramaz. Kavak ağaçları meyve vermedikleri gibi yakacak olarak da kullanılamıyor. Zaten tohumları da tam bir baş belası. Her yere uçuyor, her şeye yapışıyor ve her yerde filizleniveriyorlar. Annemin dediğine göre istenmeyen bitkilerdenmiş bunlar. Gene de annem tohumlarından ötürü onları sever. Bu küçük kahverengi tohumlar etraflarını saran beyaz pamuktan pelerinleriyle güzel gelir anneme. Bu küçük bulutsu paraşütler tohumların düşüşünü yavaşlatır, uçmalarına, rüzgârı yakalamalarına ve filizlenebilecekleri yere gitmelerine yardım eder.

Avucumun içinde duran tohuma bakıyorum. Neden olduğunu bilmiyorum ama bu küçük kahverengi çekirdeğin bir gizemi var. Önce onu ne yapacağımı bilemiyorum, derken cebime sokup hap kutumun yanına koyuyorum.

Karı andıran bu pamukçuk bana geçen sene dil ve edebiyat dersinde okuduğumuz bir şiirin dizelerini hatırlatıyor: "Kar Yağarken Ormana." *Yüz Şiir* arasında en sevdiklerimden biridir bu. Kültürümüzün fazla dallanıp budaklandığına karar veren toplumun muhafaza etmeyi seçtiği yüz şiirden biri. Toplum her şeyden en iyi yüz tanesini seçmesi için komisyonlar kurmuş zamanında: *Yüz Şarkı*, *Yüz Resim*, *Yüz Hikâye*, *Yüz Şiir*. Geri kalanların hepsi yok edilmiş; yitip gitmiş. Böylesi daha iyi, demiş toplum.

Herkes de bunun mantıklı olduğuna ikna olmuş. Bu kadar kontrol altında tutulan herhangi bir şeyi nasıl olup da tümüyle takdir edebiliyoruz?

Yaklaşık yetmiş sene önce *Yüz Şiir*'i seçmek üzere oluşturan komisyonda yer alan kültür tarihçilerinden biri de büyük büyükannemmiş. Büyükbabam, büyük büyükannemin hangi şiirlerin kalıp hangilerinin sonsuza dek kaybolacağına nasıl karar verdiğinin hikâyesini yüzlerce defa anlatmıştır. Söylediğine göre büyük büyükannem ona şiirlerden parçalar söylermiş ninni gibi. "Sessizce kulağıma söylerdi," diye anlatır, "o öldükten sonra bu şiirleri hatırlamaya çalıştım."

"O öldükten sonra." Yarın büyükbabam da ölecek.

Kavak tohumlarını bir bir arkamızda bırakırken işte bu şiiri ve onu ne kadar sevdiğimi düşünüyorum. Şiirde geçen "koyu" ve "uyku" sözcüklerini ve oluşturdukları kafiyeyi hatırlayarak içimden tekrar ediyorum. Tek tek sözcüklere değil de kafiyeye dikkat ettiğiniz takdirde bu şiir kulağa hoş bir ninni gibi geliyor. Çünkü sözcüklere kulak verdiğiniz zaman içinizi bir huzursuzluk kaplıyor: "Daha çok yol var dalmak için beni bekleyen uykuya."

***

"Bugün sayı tasnifi yapacaksın," diyor staj müdürüm Norah.

Hafifçe iç geçiriyorum ama Norah oralı olmuyor. Kartımı tarattıktan sonra bana geri veriyor. Bilgilerimi güncellerken dün gece eşleşme yemeğim olduğunu görmüş olmalı. Buna rağmen hiçbir şey sormuyor. Gerçi bu çok yeni bir durum değil. En iyi tasnifçilerden biri olduğum için Norah'nın benimle konuşmasına genelde pek gerek olmaz. En son hata yapalı neredeyse üç ay oldu, zaten onunla da doğru düzgün en son o zaman konuşmuştuk.

"Bir dakika," diyor Norah, ben çalışma kabinime doğru ilerlerken. "Tarama kartına göre resmî tasnif sınavına girme vaktin neredeyse gelmiş."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Ben de, eşleşme yemeği kadar sık olmasa da, aylardır bunu düşünüp duruyordum. Bu sayı tasnif işleri bazen sıkıcı olsa da, tasnif yapmanın kendisi çok daha ilginç mesleki pozisyonlara getirebiliyor insanı. Belki ben de babam gibi restorasyon denetmeni olurum. Benim yaşlarımdayken o da bilgi tasnif işinde çalışıyormuş. Büyükbabam da öyle. Ve tabii büyük büyükannem de; Yüz'ler Komitesi'ndeyken en önemli tasnif projelerinden birinde yer almış.

Eşleşme yemeğinde denetmenlik yapanlar da önce tasnif işinden başlatılıyorlar, ama ben eşleşme yemeği denetmenliğiyle ilgilenmiyorum. Daha çok, hikâye ve bilgi tasniflemeyi seviyorum. Ayrıca gerçek insanları tasniflemekle de görevli olmak istemem.

"İyice hazırlanmam gerek," diyor Norah, fakat sınava çoktan hazır olduğumu ikimiz de biliyoruz.

Tasnif merkezindeki çalışma kabinlerimizin yanındaki pencerelerden içeri sarı bir ışık süzülüyor. Kendi kabinime doğru ilerlerken diğer çalışanların masalarına bir bir gölgem düşüyor. Kimse başını kaldırıp bakmıyor.

Küçük çalışma kabinime giriyorum; ancak bir masa, bir sandalye ve bir tasnif monitörünün sığacağı genişlikte bir kabin bu. İki yanımda ince ve gri iki duvar yükseliyor, bu yüzden kimseyi göremiyorum. İkinci okulun araştırma kütüphanesindeki mikro kartlar gibiyiz; bir oluğun içine sıra sıra dizilmişiz. Hükümetin elinde bizden çok daha hızlı tasnif yapabilen bilgisayarlar var tabii ama bu, önemimizden bir şey eksiltmiyor çünkü teknolojinin sizi ne zaman yarı yolda bırakacağını hiç bilemezsiniz.

Bizden önceki toplumun başına da bu gelmiş. Herkesin elinde aşırı oranda teknoloji olunca sonuç felaket olmuş. Şimdiyse elimizde iletişim cihazları, okuyucular, yazıcılar gibi ihtiyacımız olan temel teknolojiler var. Ayrıca geçmişe oranla çok daha spesifik bilgi ve uzmanlık alanlarımız var. Sözgelimi beslenme uzmanlarının hava trenleri hakkında, programcıların da yemek hazırlama hakkında hiçbir şey bilmesi gerekmiyor. Bu uzmanlaşma sayesinde aşırı bilgilenmeden dolayı kimse kafa karışıklığından baş dönmesi yaşamıyor. Her şeyi anlamak zorunda değiliz. Ayrıca toplumun da bize hep hatırlattığı gibi bilgi ile teknoloji arasında bir fark var. Bilgi bizi yanıltmaz.

Tarama kartımı makineden geçirince tasnif başlıyor. En çok, sözcük çağrışımı, resim veya cümle tasniflemeyi sevmeme rağmen sayı tasnifinde de fena sayılmam. Ekran bana hangi sayı matrislerini bulmam gerektiğini gösteriyor, sonra ekranda sayılar yukarı doğru kaymaya başlıyor. Simsiyah bir tarlada, onları yere indirmemi bekleyen küçük beyaz askerler gibiler. Bu sayıları ekrana dokunarak tasnif ediyor ve farklı kutulara yerleştiriyorum. Parmaklarım ekrana dokunurken karın yere düşüşü gibi çok hafif bir tık sesi çıkarıyor.

Ardından bir fırtına yaratıyorum. Sayılar rüzgârın sürüklediği karlar gibi uçuşup yerlerine yerleşiyorlar.

Sayıların yarısını yerleştirince, üzerinde çalıştığımız sayı matrisindeki değişikliklere bakıyoruz. Matristeki değişiklikleri ne kadar kısa zamanda fark ettiğimiz ve bize verilen tasnif işlerine ne kadar kısa sürece adapte olduğumuz sistem tarafından izleniyor. Ne zaman bir değişikliğin olacağını asla bilemezsiniz. İki dakika sonra sayı matrisi değişiveriyor ve bir kez daha değişikliği ilk sayı matrisinde yakalıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama matriste bir değişiklik olacağı zaman bu hep önceden içime doğar.

Gerekli tasnifi yaptıktan sonra sadece ekranda gördüğümü düşünecek kadar vaktim kalıyor. Yani küçük gri kabinimde Xander'ı düşünmeye vaktim yok. Yeşil elbisenin tenimde uyandırdığı kayganlık hissini ya da dilimin üstündeki pastanın lezzetini düşünmek istemiyorum burada. Yarın gece "son yemeği"ni verecek olan büyükbabamı da düşünmüyorum. Haziranda yağan karı veya olması imkânsız olmasına rağmen gerçekleşen diğer şeyleri. Gözümü kamaştıran güneşi, serinleten ayı ya da bahçemizde duran ve mevsimlerle birlikte sarı, yeşil ve kırmızıya bürünen çınar ağacını. Bunları ve daha fazlasını tasnif işim bittikten sonra düşüneceğim. Ama tasnif yaparken bunların sırası değil.

Önümde tasnif edecek tek veri kalmayana dek tasnifliyor, tasnifliyor, tasnifliyorum Sonunda ekran tertemiz oluyor. Onu bu hâle getiren benim.

***

Hava treniyle Çınar Ağacı Mahallesi'ne dönerken pamuklu kavak tohumlarının ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Gidip olanları anneme anlatmak istiyorum ama eve vardığımda annem, babam ve Bram'in serbest dinlenme saatlerini değerlendirmek için çoktan dışarı çıkmış olduklarını görüyorum. Bana bir mesaj bırakmışlar: "Seni kaçırdığımız için üzgünüz, Cassia," diye yanıp sönüyor iletişim cihazının ışığı. "Sana iyi geceler."

Mutfaktan bir bip sesi geliyor; yemeğim geldi. Yemek teslim yuvasında folyoya sarılı bir kap beliriyor. Sokaktaki evlerin arkasından geçen yemek dağıtım aracının sesi hâlâ duyuluyorken yemeğimi alıyorum.

Yemeğimi açarken içinden buharlar yükseliyor. Gıda personelinin başına yeni bir müdür getirilmiş olmalı. Çünkü önceden yemek geldiğinde hep soğumuş olurdu. Şimdiyse sıcaktan buhar-

lar çıkıyor. Yemeğimi aceleyle, ağzım yana yana yiyorum çünkü bu yarı boş evde bana çok sık verilmeyen bu boş zamanla ne yapacağımı biliyorum. Hiçbir zaman gerçek anlamda yalnız olmadım; arkamdaki duvarda asılı duran iletişim cihazından cızırtılı bir ses geliyor; beni izlemeye devam ediyor. Ama sorun değil. Çünkü yapacağım şey için ona ihtiyacım var. Annemle babam ya da Bram sağımdan solumdan ilişmeye çalışmadan, mikro karttaki bilgilere bakmak istiyorum. Bu gece Xander'ı görmeden önce onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.

Mikro kartı duvardaki iletişim cihazına sokunca daha güçlü ve kararlı bir cızırtı geliyor. Cihazın ekranı aydınlanıyor ve Xander'ı o kadar tanımama rağmen kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Bakalım toplum, hayatımın büyük kısmını geçireceğim kişi hakkında neleri bilmem gerektiğine karar vermiş.

Sandığım gibi onun hakkında her şeyi biliyor muyum yoksa gözden kaçırdığım bir şeyler var mı?

"Cassia Reyes, toplum size eşinizi memnuniyetle sunar."

Banda alınmış mesajın hemen ardından ekranda Xander'ın yüzünü görerek gülümsüyorum. Güzel bir resmini seçmişler. Gülümsemesi her zaman olduğu gibi ışıl ışıl ve samimi, mavi gözlerindeyse içten bir bakış var. Resmini daha önce hiç görmemişim gibi, hayatımda ilk defa dün geceki yemekte kısacık bir an görmüşüm gibi dikkatle bakıyorum yüzüne. Yüz hatlarını, dudaklarını inceliyorum. Yakışıklı biri o. Onun bir gün eşim olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi tabii ama, olan olduğuna göre artık onunla ilgileniyorum. Ona başka bir gözle bakıyorum. Bu durumun arkadaşlığımızı nasıl etkileyeceğini düşününce biraz endişeleniyorum ama genel olarak mutluyum.

Tam ekranda *Kur Yapma Kılavuzu* yazan yere dokunacağım sırada Xander'ın yüzü kararıp kayboluyor. Derken ekrandan bir

bip sesi geliyor ve yine aynı ses tekrarlıyor: "Cassia Reyes, toplum size eşinizi memnuniyetle sunar."

Kalbim duracak gibi oluyor, gözlerime inanmakta güçlük çekiyorum. Ekranda, tam karşımda bir yüz beliriyor tekrar.

Ama Xander'ın yüzü değil.

Dördüncü Bölüm

"Nasıl yani?" Şaşkınlıktan donakalmış vaziyette ekrana dokununca, beliren yüzün çözünürlüğü azalıyor ve parmaklarımın ucunda zerrelere dönüşerek toz gibi dağılıp gidiyor. Derken bazı sözcükler beliriyor ama ekran ben onları okuyamadan yine kararıyor.

"Neler oluyor?" diyorum kendi kendime.

Ekran hâlen karanlık. Benim içim de ondan pek farklı değil ya. Bu dün gece yemekte kararan ekrandan bin kat daha kötü. En azından dün gece ekran karardığında bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Şimdi ekranda beliren yüzün ne anlama geldiği hakkındaysa en ufak fikrim yok. Daha önce hiç böyle bir şey olduğunu duymadım.

Neler olduğuna anlam veremiyorum. Toplum hata yapmaz.

Peki o hâlde bu olan ne? Kimsenin iki eşi olamaz.

Kapıdan Xander'ın sesi geliyor. "Cassia?"

"Geliyorum," diye seslendikten sonra mikro kartı iletişim cihazından çıkarıp cebime koyuyorum. Derken şöyle derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

***

Arkamdan kapıyı kapatırken Xander da, "Mikro karttan kondisyon bisikletinde çalışmayı sevdiğini öğrendim," diyor laf olsun diye. Bu söylediği biraz önce olanları unutturup hafifçe gülümsetiyor beni. Xander'ın da gayet iyi bildiği gibi bütün egzersizler arasında en sevmediğim, kondisyon bisikletine binmektir. Bu aramızda sürekli konuştuğumuz bir şeydir; hareket etmeyen bir şeye binmek ve pedal çevirip durmak bana aptalca geliyor. Bunun üzerine Xander bana tırmanışı sevdiğimi ama bunun da bisiklete binmekten pek farklı olmadığını söylüyor. "Ama o farklı," desem de, nedenini açıklayamıyorum.

"Yoksa bütün gününü ekranda yüzüme bakarak mı geçirdin?" diye soruyor. Hâlâ şaka yapma peşinde. Ben ise birden nefes alamayacak gibi oluyorum. O da kendi mikro kartına bakmış olmalı. Acaba gördüğü benim yüzüm müydü? Hele de Xander'dan bir şey saklamak çok tuhaf geliyor.

"Tabii ki hayır," diye misilleme yapıyorum. "Bugün günlerden cumartesi, hatırladın mı? Yapacak işlerim vardı."

"Benim de öyle, ama bu beni mikro karta bakmaktan alıkoymadı. Seninle ilgili bütün bilgileri okudum, ayrıca kur yapma kılavuzuna da baştan aşağı gözden geçirdim."

Xander bu sözleriyle farkında olmadan beni ölmekten kurtarıyor. Endişeden boğulacak gibi olmuyorum artık. Hâlâ boğazıma kadar aynı düşünceye batmış durumda olsam da, şimdi en azından nefes alabiliyorum. Xander hâlâ bizim eşleştiğimizi zannediyor. Belli ki, mikro kartına bakarken tuhaf bir şeyle karşılaşmamış. Bu da bir şeydir ne de olsa.

"Kılavuzu baştan aşağı okudun mu?"

"Tabii ki. Sen okumadın mı?"

"Daha değil." Ben bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissederken, Xander bana bakıp gülüyor yine.

"Pek ilgi çekici sayılmaz," diyor "Bir tek şey dışında." Bunu söylerken imalı imalı bakarak bana göz kırpıyor.

"Haa?" diyorum, kafam karışık. Bu esnada, yaşıtımız olan diğer gençler de sokakta toplanmış, bizim gibi oyun merkezine doğru yürüyor. El kol hareketleri yaparak birbirlerine sesleniyorlar ve üzerlerinde bizimkiyle aynı kıyafetler var. Gene de bu akşam diğerlerinden biraz farklı. Çünkü bu akşam bazıları seyrediyor. Bazıları ise seyrediliyor. Mesela Xander ile ben.

Kimisi bize kısa bakışlar atıyor, kimisi bakışlarını basbayağı üzerimize dikiyor, kimisi de baktıktan sonra gözlerini kırpıştırarak kafasını başka yana çeviriyor.

Herkesin bana bakmasına alışkın değilim. Xander ve ben sıradan, sağlıklı yurttaşlar olarak bu toplumun bir parçasıyız. Yabancı değiliz.

Ama şimdi kendimi onlardan ayrılmış gibi hissediyorum; bana bakanlarla arama ince, saydam bir duvar girmiş sanki. Birbirimizi görebiliyor olsak da bu duvarı aşamıyoruz.

"Sen iyi misin?" diyor Xander.

Xander'ın biraz önce söylediklerine bir cevap vermemiş ve ona kılavuzdaki hangi maddeyi ilginç bulduğunu sormamış olduğumu fark ediyorum ama artık çok geç. Bir an önce kendimi toplamazsam, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayacak. Birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki.

Köşeyi dönüp Çınar Ağacı Mahallesi'nden çıktığımız sırada Xander uzanıp dirseğimi yakalıyor. Birkaç adım sonra da elini aşağı indirip parmaklarını benimkilere kenetliyor. Derken yaklaşıp kulağıma şöyle fısıldıyor: "Kılavuzdaki maddelerden birinde birbirimize karşı hislerimizi fiziksel olarak ifade etmemize izin verildiğini söylüyor. Tabii eğer istersek."

Bunu istiyorum. Üstümdeki onca gerginliğe ve baskıya rağmen elinin elime değmesi ve aramızda hiçbir engelin olmaması yeni ve güzel bir duygu. Xander'ın bu konuda her şeyi biliyormuşçasına doğal davranmasına şaşıyorum. Yürürken, bize bakan kızların yüzlerinden ne hissettiklerini anlıyorum. Buna açık seçik kıskançlık derler. Biraz gevşiyorum, çünkü kıskançlıklarının nedenini biliyorum. Sarışın, karizmatik ve parlak Xander'ın buradan biriyle eşleşeceği hiçbirimizin aklına gelmezdi. Onun hep başka kasabadan veya başka eyaletten bir kızla eşleşeceğini düşünürdük.

Ama öyle olmadı. Xander benimle eşleşti.

Oyun merkezine doğru ilerlerken ellerini daha sıkı tutuyorum. Belki de onu boşlamadığımı belli edersem herkes bizim eş olduğumuzu daha iyi anlar. Ekranda gördüğüm diğer yüzün hiçbir anlamı yok; mikro kartta ortaya çıkan anlık bir arızadan başka bir şey değildi.

Yalnız şu var. Gördüğüm o yüz, Xander'ın olmayan o yüz, gene tanıdığım birine aitti.

Beşinci Bölüm

Xander salonun ortasındaki bir oyun masasının önünde durup "Burası boş," diyor. Görünüşe bakılırsa, mahalledeki diğer gençler de cumartesi günkü serbest dinlenme seçenekleri konusunda bizimle aynı şeyi düşünüyorlar, çünkü oyun salonu insanlarla dolu ve çoğu da bizim arkadaşımız. "Oynamak ister misin, Cassia?"

"Yo, sağol," diyorum. "Ben kenarda durup izleyeceğim."

"Sen ne dersin, Em?" diye soruyor Xander. Em benim en yakın kız arkadaşım.

"Sen başla," diye cevap veriyor. Em ile ben, kartını taratmak için oyun gözetmeni görevlinin etrafında sırıtarak sabırsızlıkla dört dönen Xander'ın hâline bakıp gülüyoruz. Konu oyun olunca Xander hep böyle davranır; heyecandan yerinde duramaz. Küçükken onunla oyun oynadığımız zamanları hatırlıyorum da, birbirimizle nasıl da kıran kırana rekabet ederdik.

Oyun oynamaktan ne zaman vazgeçtim, bilemiyorum. Hatırlaması zor.

Xander kartını tarattıktan sonra masanın başına geçiyor, bu arada da herkesi güldüren bir şey söylüyor. Ben de kendi kendime gülümsüyorum. Onu oyun oynarken seyretmek, onunla oyun

oynamaktan daha eğlenceli geliyor. En gözde oyunlarından biri de "denetim" adlı bu beceri oyunu. Xander en çok beceri oyunlarını seviyor.

Kahkahaların ve konuşmaların ortasında yalnızca benim duyabileceğim şekilde soruyor Em: "Eeeee? Tanıdığın biriyle eşleşmek nasıl bir duygu?"

Bana bunu soracağını biliyordum. Zaten herkes aynı şeyi öğrenmek istiyor. Ben de verebileceğim tek cevabı verip ona gerçeği söylüyorum. "Xander işte, bilirsin," diyorum. "Harika bir duygu."

Em anlayışla kafa sallıyor. "Bunca zamandır aramızdan birilerinin eşleşeceği hiçbirimizin aklına gelmemişti," diyor. "Sonra bir baktık ki oldu."

"Evet," diyorum.

"Xander ise," diye devam ediyor sözlerine, "aramızda en iyisi o." Derken birisi ona sesleniyor ve Em başka bir masaya doğru ilerliyor.

Bu arada oyun masasındaki Xander'a bakıyorum; gri pulları alıp oyun tahtasındaki gri-siyah karelere yerleştiriyor. Oyun merkezinde donuk renkler hakim: duvarlar gri, öğrencilerin kıyafetleri kahverengi, kalıcı mesleki pozisyonları belli olanlarınki ise koyu mavi. Eğer salonda bir canlılık varsa saçlarımızın rengiyle ve kahkahalarımızla bütün tek kaynağı biziz. Xander son pulunu da yerleştirince oyun tahtasının karşı tarafından bana bakıp rakiplerine şöyle diyor: "Bu oyunu eşim için kazanacağım." Herkesin gözü bana çevrilirken o da bana bakıp muzipçe sırıtıyor.

Gözlerimi ona çeviriyorum ama ona bakar bakmaz kızarıyorum. Derken birisi omzuma dokunuyor. Kafamı çeviriyorum.

Bu kadın bir görevli. "Cassia Reyes?" diye soruyor.

Beşinci Bölüm

Xander salonun ortasındaki bir oyun masasının önünde durup "Burası boş," diyor. Görünüşe bakılırsa, mahalledeki diğer gençler de cumartesi günkü serbest dinlenme seçenekleri konusunda bizimle aynı şeyi düşünüyorlar, çünkü oyun salonu insanlarla dolu ve çoğu da bizim arkadaşımız. "Oynamak ister misin, Cassia?"

"Yo, sağol," diyorum. "Ben kenarda durup izleyeceğim."

"Sen ne dersin, Em?" diye soruyor Xander. Em benim en yakın kız arkadaşım.

"Sen başla," diye cevap veriyor. Em ile ben, kartını taratmak için oyun gözetmeni görevlinin etrafında sırıtarak sabırsızlıkla dört dönen Xander'ın hâline bakıp gülüyoruz. Konu oyun olunca Xander hep böyle davranır; heyecandan yerinde duramaz. Küçükken onunla oyun oynadığımız zamanları hatırlıyorum da, birbirimizle nasıl da kıran kırana rekabet ederdik.

Oyun oynamaktan ne zaman vazgeçtim, bilemiyorum. Hatırlaması zor.

Xander kartını tarattıktan sonra masanın başına geçiyor, bu arada da herkesi güldüren bir şey söylüyor. Ben de kendi kendime gülümsüyorum. Onu oyun oynarken seyretmek, onunla oyun

oynamaktan daha eğlenceli geliyor. En gözde oyunlarından biri de "denetim" adlı bu beceri oyunu. Xander en çok beceri oyunlarını seviyor.

Kahkahaların ve konuşmaların ortasında yalnızca benim duyabileceğim şekilde soruyor Em: "Eeeee? Tanıdığın biriyle eşleşmek nasıl bir duygu?"

Bana bunu soracağını biliyordum. Zaten herkes aynı şeyi öğrenmek istiyor. Ben de verebileceğim tek cevabı verip ona gerçeği söylüyorum. "Xander işte, bilirsin," diyorum. "Harika bir duygu."

Em anlayışla kafa sallıyor. "Bunca zamandır aramızdan birilerinin eşleşeceği hiçbirimizin aklına gelmemişti," diyor. "Sonra bir baktık ki oldu."

"Evet," diyorum.

"Xander ise," diye devam ediyor sözlerine, "aramızda en iyisi o." Derken birisi ona sesleniyor ve Em başka bir masaya doğru ilerliyor.

Bu arada oyun masasındaki Xander'a bakıyorum; gri pulları alıp oyun tahtasındaki gri-siyah karelere yerleştiriyor. Oyun merkezinde donuk renkler hakim: duvarlar gri, öğrencilerin kıyafetleri kahverengi, kalıcı mesleki pozisyonları belli olanlarınki ise koyu mavi. Eğer salonda bir canlılık varsa saçlarımızın rengiyle ve kahkahalarımızla bütün tek kaynağı biziz. Xander son pulunu da yerleştirince oyun tahtasının karşı tarafından bana bakıp rakiplerine şöyle diyor: "Bu oyunu eşim için kazanacağım." Herkesin gözü bana çevrilirken o da bana bakıp muzipçe sırıtıyor.

Gözlerimi ona çeviriyorum ama ona bakar bakmaz kızarıyorum. Derken birisi omzuma dokunuyor. Kafamı çeviriyorum.

Bu kadın bir görevli. "Cassia Reyes?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. O arada şöyle bir dönüp Xander'a bakıyorum. Yapacağı hamleye konsantre olmuş vaziyette, görevlinin geldiğini görmüyor.

"Benimle bir dakika dışarı gelebilir misiniz? Merak edecek bir şey yok, fazla uzun sürmez. Sadece bir prosedür."

Acaba görevlinin mikro kartı görüntülemeye çalışırken olanlardan haberi var mı?

"Tabii ki vardır," diyorum kendime kendime. Bir görevlinin sizinle temasa geçmesi için başka ne gibi bir neden olabilir ki? Dönüp arkadaşlarıma bakıyorum. Herkes kendi oyunuyla ve diğer oyuncuların hamleleriyle meşgul. Görevliyle dışarı çıkışımı Xander da dahil kimse fark etmiyor. Beyaz üniformalı görevlinin peşinden çıkarken kalabalığın arasında gözden kayboluyorum.

***

"Endişelenecek bir şey olmadığı konusunda sizi temin ederim," diyor görevli gülümseyerek. Kulağa nazik gelen bir sesi var. Beni oyun merkezinin yanındaki küçük yeşil alana götürüyor. Bir görevlinin yanında olmak sinirlerimi biraz gerse de, içerideki kalabalıktan sonra açık hava bana iyi geliyor.

Düzgün biçilmiş çimlerin arasından geçip bir sokak lambasının tam altındaki metalik banka doğru ilerliyoruz. Görünürde başka kimse yok. "Olanları bana anlatmanız gerekmiyor," diyor görevli. "Zaten biliyorum. Mikro kartta görünen yüz doğru kişiye ait değildi, öyle değil mi?"

Gerçekten de nazik biri: Beni anlatma zahmetine sokmuyor. Başımı sallamakla yetiniyorum.

"Kaygılanmış olmalısınız. Olanları başka birine anlattınız mı?"

"Hayır," diyorum. Banka oturmamı işaret ediyor, dediğini yapıyorum.

"Güzel. İçinizi rahatlatayım." Gözlerimin tam içine bakıyor. "Cassia, değişen hiçbir şey yok. Eşiniz hâlâ Xander Carrow."

"Teşekkür ederim," diyorum. Ona öylesine minnettarım ki, bir kere teşekkür etmek yetmiyor. "Teşekkür ederim." Kafa karışıklığından kurtulup nihayet, nihayet, nihayet rahatlayabilirim. Ben bu rahatlamayla iç geçirince o da gülerek cevap veriyor.

"O hâlde artık izin verin sizi tebrik edeyim. Eşleşmeniz epey bir çalkantı yarattı. Kasabadaki herkes bunu konuşuyor. Hatta toplumdaki herkes. Senelerdir böyle bir şey olmamıştı." Bir an duraksadıktan sonra devam ediyor: "Herhâlde bu akşam mikro kartınızı yanınıza almamışsınızdır?"

"Aslına bakarsanız aldım." Mikro kartı cebimden çıkarıyorum. "Birisi görür diye endişelendim de..."

Elini uzatıyor, mikro kartı avucunun içine koyuyorum. "Harika. Ben bunun icabına bakarım." Mikro kartı, görevlilere verilen küçük çantasına koyuyor. Çantasını açınca içindeki hap kutusu gözüme takılıyor. Standart kutulardan daha büyük bir hap kutusu bu. Fark ettiğimi görünce açıklama yapıyor. "Üst düzey görevliler yanlarında fazladan hap taşırlar. Acil durumlar için." Kafa sallıyorum. "Bu konuda kafanıza takmanız gereken bir şey yok. İşte bu da sizin için," diyerek çantasının iç cebinden başka bir mikro kart çıkarıyor. "Bizzat kontrol ettim. Bunda bir sorun yok."

"Teşekkürler."

Yeni mikro kartımı cebime koyduktan sonra kısa bir sessizlik oluyor. Önce etraftaki çimlere, metalik banklara ve yeşil alanın ortasındaki küçük beton fıskiyeye bakıyorum; birkaç saniyede bir çimlere gümüşi bir sağanak yağdırıyor. Sonra fark ettirmeden yanımdaki kadın görevliye bakıp gömlek cebinin üzerindeki nişandan rütbesini anlamaya çalışıyorum. Beyaz üniformasından

bir görevli olduğunu anlıyorum ama hangi toplum departmanından geldiğinden tam emin olamıyorum.

Baktığımı fark edince "Eşleşme Departmanı'ndanım, görevim yapılan bilgi hatalarıyla ilgilenmek," diyor. "Neyse ki, bize yapacak fazla iş düşmüyor. Toplum, eşleşmeyi çok önemsediği için her şey fazlasıyla iyi düzenleniyor."

Bu sözleri, bize verilen eşleşme kılavuzundaki bir maddeyi hatırlatıyor bana: "Eşleşmenin iki amacı vardır: Toplumumuz için olabilecek en sağlıklı müstakbel yurttaşları yetiştirmek ve başarılı aile hayatını yaşamaya istekli yurttaşlarımıza en iyi fırsatları sunmak. Seçilen eşlerin birbirine mümkün mertebe uygun olmasına azami önem verilir."

"Daha önce hiç böyle bir hata yapıldığını duymamıştım."

"Maalesef çok sık olmasa da arada bir böyle şeyler oluyor." Bir an duraksadıktan sonra duymak istemediğim soruyu soruyor: "Gördüğünüz yüzün kime ait olduğunu fark ettiniz mi?"

Ortada mantıklı hiçbir neden yokken birdenbire içimden yalan söylemek geliyor. Bu konuda en ufak fikrim olmadığını, o yüzü daha önce hiç görmediğimi söylemek istiyorum. Tekrar fıskiyeye bakıyorum, suyun yükselip yere inişini seyrederken bu duraksamanın beni ele verdiğini düşünüp cevap veriyorum.

"Evet."

"Adını söyleyebilir misiniz?"

Bunların hepsini benden daha iyi bildiğinden adım gibi eminim. O yüzden gerçeği söylemekten başka çare yok. "Evet. Adı Ky Markham. Zaten her şeyi bu kadar tuhaf yapan da bu. Bir hata olasılığı her zaman vardır ama iki defasında da tanıdığım kişilerin çıkması tuhaf..."

"Neredeyse imkânsız bir şey," diye onaylıyor. "Doğru, bu da bizi hatanın kasten yapılıp yapılmadığı, bir çeşit şaka olup olmadığı sorusuna yöneltti. Yapan kişiyi bulursak cezası ağır olacak. Bu yaptığı çok gaddarca bir şey. Bu sadece sizin için değil, Ky için de üzüntü ve sıkıntı verici bir durum."

"Onun da haberi var mı?"

"Yo, hiçbir şey bilmiyor. Kastettiğim, sadece kimliğinden ötürü bu kötü şakaya alet edilmesi büyük gaddarlık."

"Kimliğinde ne var ki?" Ky Markham bizim mahalleye ben on yaşındayken taşınmıştı. Yakışıklı ve sessiz sakin bir çocuktur. Fazla içine kapanıktır. Sorun çıkaran biri değildir. Onu eskisi kadar sık görmüyorum; geçen sene mesleki pozisyonu yaşıtlarından erken belli olunca mahalledeki gençler gibi ikinci okula gelmez oldu.

Görevli kadın başını sallayıp sanki etrafta bizi duyacak biri varmış gibi kulağıma eğiliyor. Tepemizdeki sokak lambasının ışığından bir sıcaklık yayılıyor. Hafifçe yana kayıyorum. "Bu gizli bir bilgi ama Ky Markham asla sizin eşiniz olamaz. O kimsenin eşi olamaz."

"O zaman, bekârlar grubuna seçildi." Bunun neden gizli bir bilgi olduğuna anlam veremiyorum. Okulumuzda bekârlar grubuna seçilen birçok kişi var. Resmî eşleşme kılavuzunda bununla ilgili bir madde bile var: "İyi bir eş adayı olup olmadığınızı dikkatle değerlendirin. Unutmayın ki, bekârlar da toplumda eşit öneme sahiptir. Bildiğiniz gibi toplumun hâlihazırdaki lideri de bir bekârdır. Eşli vatandaşlar da bekâr vatandaşlar da tatmin edici ve dolu dolu bir hayat yaşarlar. Bununla birlikte sadece eşli vatandaşların çocuk sahibi olmasına izin verilir."

Bana daha da yaklaşıp ekliyor: "Hayır, o bir bekâr değil. Ky Markham bir ihlalci."

Ky Markham ihlalci mi?

İhlalciler aramızda yaşar; onlar toplumdan tecrit edilmesi gereken "kuraldışılar" gibi tehlikeli değildir. İhlalci statüsü kurallara itaatsizlikten ötürü verilse de, ihlalciler koruma altındadır; kimlikleri genellikle gizli tutulur. Bu gibi bilgilere sadece Toplumsal Sınıflandırma Departmanı'ndaki ve ilgili diğer alanlardaki görevliler ulaşabilir.

Aklımdan geçen soruyu sesli dile getirmiyorum ama o aklımı okuyormuş gibi cevap veriyor: "Ne yazık ki öyle. Bu onun suçu değil. Ama babası bir kuralı ihlal etti. Toplum böyle bir suç unsurunu görmezden gelemez. Gene de Markham'ların Ky'ı evlat edinmesine izin verildi. İhlalci statüsünde bir değişiklik olmayacak, bu yüzden de eşleşme havuzuna alınmaya uygun değil." İç geçiriyor. "Mikro kartları eşleşme yemeğinden birkaç saat önce hazırlıyoruz. Görünüşe göre, yemekten hemen önce yapılmış bu. Yemekten önce sizin mikro kartınıza kimin girip Ky'ın fotoğrafını koymuş olabileceğini araştırıyoruz."

"Umarım kimin yaptığını bulursunuz," diyorum. "Haklısınız, bu çok gaddarca bir şey."

"Yapanı bulacağız," diyor gülümseyerek. "Size söz veriyorum." Sonra saatine bakıyor. "Şimdi gitmem gerek. Umarım kafanızdaki kuşkuları giderebilmişimdir."

"Evet, teşekkür ederim." Düşüncelerimi ihlalci olan çocuktan başka şeylere yöneltmeye çalışıyorum. Her şeyin tekrar yoluna girmiş olmasının ne kadar harika olduğunu düşünmem gerekiyor ama ben bunun yerine Ky'ı düşünüyorum. Onun için çok üzülüyorum. Keşke onun hakkındaki bu bilgiyi hiç öğrenmemiş olsaydım, keşke onun bekâr olmayı bizzat seçtiğini sanmaya devam edebilseydim.

"Ky Markham'la ilgili bilgiyi gizli tutmanız gerektiğini hatırlatmama gerek yok sanırım?" diyor nazik bir sesle. Gene de

sesindeki sertliği duymadan edemiyorum. "Bu bilgiyi sizinle paylaşmamın tek nedeni, onun eşiniz seçilmiş olması gibi bir ihtimalin söz konusu olamayacağı konusunda sizi temin etmekti."

"Elbette. Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

"Güzel. Sanırım sizin için de en iyisi bunu kendinize saklamamız. Tabii gene de eğer isterseniz bir toplantı da düzenleyebiliriz ve olan bitenleri ebeveynleriniz, Xander ve ailesine açıklayabiliriz..."

"Yo!" diyorum kararlı bir sesle. "Hayır, kimsenin bilmesini istemiyorum, bir kişi dışında..."

"Kimin dışında?"

Cevap vermiyorum. Elleri birdenbire koluma uzanıyor. Beni sert bir şekilde kavramasa da, sorduğu kısacık soruya cevap almakta kararlı olduğunu hissediyorum: "Kim?"

"Büyükbabam," diyorum. "Seksen yaşına girmek üzere."

Kolumu bırakıyor. "Doğum günü ne zaman?"

"Yarın."

Bir an düşündükten sonra başını sallayarak onaylıyor. "Bu olanlar hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacınız varsa en uygun kişi o. Gene de sormak zorundayım, paylaşmak istediğiniz tek kişi o mu?"

"Evet," diyorum. "Başka kimsenin bilmesini istemiyorum. Büyükbabamın bilmesinde bir sakınca yok çünkü..." Cümlemi tamamlamıyorum. Çünkü nedenini o da biliyor. En azından nedenlerinden birini."

"Böyle düşündüğünüze sevindim," diyor başını sallayarak. "Itiraf etmeliyim ki bu, benim işimi kolaylaştırır. Büyükbabanızla konuştuğunuzda, bu söylediklerinizi başka birine aktaracak olursa uyarı alacağını da iletirsiniz kendisine. Aksi hâlde korunma ayrıcalıklarını kaybetmesi söz konusu olabilir."

"Anlıyorum."

Görevli gülümseyerek kalkıyor. "Bu akşam size yardım edebileceğim başka bir husus var mı?"

Bu görüşmenin bittiğine seviniyorum. Hayatımdaki her şey tekrar yoluna girdiğine göre insanlarla dolu olan salondaki yerimi almak istiyorum. Dışarıda olmak birdenbire bana kendimi çok yalnız hissettiriyor.

"Hayır, teşekkürler."

Kafasıyla oyun merkezine giden yolu işaret ediyor. "Her şey gönlünüzce olsun, Cassia. Yardımcı olabildiğime sevindim."

Bir kez daha teşekkür ettikten sonra onu geride bırakıp uzaklaşıyorum. Arkamdan bana bakıyor. Bunun ne kadar saçma olduğunu bilsem de, kapıdan geçerken, koridorda yürürken, salona girip Xander'ın hâlen oyun oynadığı masadaki yerimi alırken o hep beni izliyormuş gibi hissediyorum. Xander kafasını kaldırıp gözlerime bakıyor. Dışarı çıktığımı fark etmiş. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor gözleriyle. Başımı sallıyorum. Yaşadığım âna geri döndüm.

Her şey yine eskisi gibi normal. Hatta normalden daha iyi, çünkü Xander'la eşleşmiş olmanın tadını tam anlamıyla çıkarabilirim artık.

Gene de, görevlinin bana Ky'dan hiç bahsetmemiş olmasını yeğlerdim. Ky hakkında o kadar çok şey biliyorum ki artık, ona eskisi gibi bakamayacağım.

***

Oyun merkezi öylesine kalabalık ki. Sıcak ve rutubetli salon, bir keresinde fen dersinde gördüğümüz tropik okyanus simülasyonunu hatırlatıyor. Isınma hepsini öldürene kadar balıklarla dolup taşan mercan kayalıklarıyla ilgili bir simülasyondu. Havada ter tadı alıyor, su soluyorum sanki.

Görevli ana hoparlörden bir anons yaptığı sırada biri bana çarpıyor. İçerideki kalabalık sessizce duyuruyu dinliyor:

"Bir hap kutusu kayboldu. Lütfen, bulunup sahibine teslim edilene kadar herkes sessizce olduğu yerde kalsın."

Herkes birden taş kesiliyor. Birisi elindeki oyun pulunu yerine koyarken hafif bir takırtı çıkarıyor; bu büyük ihtimalle Xander. Derken bir sessizlik çöküyor. Kimse kıpırdamıyor. Bir hap kutusunun kaybolması öyle hafife alınacak bir mesele değil. Yanımda duran kıza bakıyorum, o da faltaşı gibi açılmış gözleriyle şaşkınlıktan kalakalmış, bana bakıyor. Onun bu bakışlarını görünce aklım gene okyanus simülasyonuna gidiyor; eğitmen bir şey açıklamak için simülasyonu durdurmuştu da, yeniden başlatana kadar dersliğin etrafında dolaşan balıklar gözlerini kırpmadan bize bakar vaziyette donakalmıştı.

Hepimiz eğitmenin simülasyonu yeniden başlatıp bize bir sonraki konuyu anlatmasını beklemiştik. Kafam düşünceler arasında başıboş dolaşmaya başlıyor; hepimizin kıpırtısız beklediği bu yerden kaçmayı hayal ediyorum. Bu salonda, okyanusa benzer bu suda yüzen bilmediğimiz başka ihlalciler de var mı acaba? Su. Yine suyla ilgili bir anı geliyor aklıma. Ama bu defaki gerçek suydu. Xander'la ben on yaşındaydık.

O zamanlar daha fazla dinlenme ve eğlenme vaktimiz vardı. Yazları neredeyse bütün vaktimizi yüzme havuzunda geçirirdik. Xander klorlanmış mavi suda yüzmeyi çok severdi. Bense havuzun tırtıklı beton kenarında oturup suya girmeden ayağımı çırpardım. Yine bir gün böyle ayağımı çırparken Xander yüzünde kaygılı bir ifadeyle yanıma geldi.

"Hap kutumu kaybettim," dedi sessizce.

Bunun üzerine ben de mayoma iliştirdiğim kendi hap kutum yerinde duruyor mu diye baktım. Yerindeydi; kutunun metal ma-

şasını mayomun sol omzundaki şeride sağlamca tutturmuştum. Hap kutumuzu alalı daha birkaç hafta olmuştu. O zamanlar kutuda sadece bir hap oluyordu. İlki, yani mavi olan. Kurtarma amaçlı olan: Suyla alındığı takdirde bu hap insanın birkaç günlük beslenme ihtiyacını karşılıyordu.

Sorun şu ki, havuz suyla doluydu. Xander kutuyu nasıl olup da bulacaktı?

"Büyük ihtimalle suya düşmüştür," dedim. "Hadi cankurtarana söyleyelim de havuzu boşaltsın."

"Olmaz," dedi Xander kararlılıkla. "Onlara söyleme. Kaybettiğim için bana uyarı verirler. Kimseye bir şey söyleme. Kendim bulurum." Kendi haplarımızı taşımak, bizim için bağımsızlığa atılan önemli bir adımdır. Haplarımızı kaybetmek ise bu sorumluluğu almaya hazır olmadığımız anlamına gelir. Bu yüzden onları taşıma sorumluluğunu alacak yaşa gelene kadar haplarımız ebeveynlerimizde kalır. Sonra teker teker kendi haplarımızı taşımaya başlarız. On yaşına geldiğimizde mavi hap, on üç yaşında ise sakinleşmeye ihtiyaç duyduğumuzda aldığımız yeşil hap verilir bize.

On altı yaşına bastığımızda da kırmızı hapı alırız. Kırmızı hapı sadece üst düzey bir görevli söylediği zaman yutabiliriz.

Kutusunu bulması için bir müddet Xander'a yardım etmeye çalıştıysam da, klor oldum olası gözümü yakar. Yanmaktan gözlerimi açamayacak hâle gelene kadar suya dalıp durdum. Sonra dayanamayıp havuzun kenarına çıktım ve suyun güneşten parlayan yüzeyinden derinlerdeki kutuyu görmeye çalıştım.

Küçükken saat takmayız; zamanı bizim için başkaları düzenler. Ama ben yine de biliyordum ki, Xander suyun altında kalması gerekenden daha uzun süre kalmıştı. Zamanı, kalp atışlarımla

ve insanlar sırasıyla havuza dalarken kenara vuran dalgalarla ölçmüştüm.

Acaba boğulmuş muydu? Sudan yansıyan beyaz ışıktan gözlerim kamaşmış, hiçbir şey göremez olmuştum. Ayrıca korkudan hareket edemiyordum ve korkunun rengi de beyazdı. Gene de ayağa kalkacak gücü bulup bağırmak için ciğerlerime bir nefes çektim. "Xander suyun altında, kurtarın onu, kurtarın!" diye avazım çıktığı kadar bağırmak üzereydim ki daha bağıramadan tanımadığım bir ses duydum: "Boğuluyor mu?"

Gözlerimi sudan güç bela ayırarak "Bilemiyorum," dedim. Yanımda yanık tenli, siyah saçlı bir çocuk duruyordu. Yeni bir çocuktu bu. Ben daha ne olduğunu fark etmeden, kaşla göz arasında suya dalmıştı.

Önce bir sessizlik oldu, havuzun kenarına vuran birkaç dalgadan sonra Xander'ın başı suyun yüzeyinde beliriverdi. Elinde su geçirmez hap kutusuyla bana bakıp sırıtıyordu. "Buldum," dedi.

"Xander," dedim bir rahatlamayla. "Bir şeyin yok ya?"

"Tabii ki, yok," dedi. Gözlerindeki kendinden emin ışık geri gelmişti. "Neden öyle düşündün ki?"

"O kadar uzun süre suyun içinde kaldın ki, boğulduğunu sandım. Sonra o çocuk da suya..." Onu hatırlayınca birden panikledim. Öteki çocuk nereye kaybolmuştu? Hâlâ sudan çıkmamıştı.

"Ne çocuğu?" diye sordu Xander şaşkınlıkla.

"Seni aramak için suya dalmıştı." Derken mavi suyun altında bir karartı gördüm. "İşte orada. Sakın o boğuluyor olmasın?"

Tam o sırada çocuk ışıldayan saçlarıyla öksürerek suyun üstünde belirdi. Yanağında iyileşmiş sayılabilecek fark edilir bir çizik vardı. Yanağına bakmamaya çalıştım. Sadece bu kadar sağlıklı ve güvende olduğumuz bir yerde yaralanmalara pek rastlanmadığı için değil, onu tanımadığım için de. O bir yabancıydı.

Çocuğun nefesini toplaması biraz zaman aldı. Konuşacak duruma geldiğinde ise bana baktı ama Xander'la konuştu: "Boğulmadın, ha?"

"Yo," dedi Xander. "Ama az kalsın sen boğuluyordun."

Çocuk, "Evet, bir an boğuluyorum sandım," diye karşılık verince Xander'la birbirimize bakıp gülüştük. Bu arada çocuk benim gözümün içine bakarak gülümsedi. Görünüşe göre, gülmemiz onu şaşırtmıştı. Aslında beni de, çünkü sıcak bir gülümsemeydi bu.

Çocuk yine Xander'a dönüp "Sen yukarı çıkmayınca bayağı telaşlandı," dedi.

Bunun üzerine, "Artık telaşım geçti," dedim. Herkesin güvende olması içimi ferahlatmıştı. "Buraya birini ziyarete mi geldin?" diye sordum, içimden de bunun uzun bir ziyaret olmasını diliyordum. Xander'a yardım etmek istediği için ondan hoşlanmıştım.

"Yo," diye karşılık verdi. Hâlâ gülümsüyor olmasına rağmen, sesi etrafımızı çeviren su kadar sakin ve dingindi. Gözümün içine bakarak "Ben buraya aitim," dedi.

***

Şimdi gözümü ayırmadan önümdeki kalabalığa bakıyorum ve yine tanıdık bir yüz görmenin, tam bu âna kadar beni fena hâlde meraklandıran birinin yüzünü görmenin yaşattığı o rahatlama ve gevşemeyi hissediyorum yine. Boğulmuş, ayağı kayıp düşmüş ya da dibe çekilmiş olabileceğini, bir daha hiç göremeyeceğimi sandığım kişinin yüzünü.

Ky Markham burada ve dosdoğru bana bakıyor.

Düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum ki, o anda ayağımın altında bir şeyin ezildiğini hissediyorum. Kaybolan hap kutusu bu; kırılmış ve içindeki her şey yere saçılıp ayağımın altında ezilmiş. Maviyeşilkırmızı.

Olduğum yerde duruyorum ama hareket ettiğim fark edildi bile. Görevliler bana doğru akın ediyor, etrafımdakilerse "İşte burada! Kırıldı!" diye bağırıyorlar.

Dirseğimden tutup bana ne olduğunu soran görevliye dönmek zorunda kalıyorum. Gözümü tekrar Ky'ın olduğu yere çeviriyorum ama o ortadan kaybolmuş. O gün havuzda da gene böyle kaşla göz arasında kaybolmuştu. Tıpkı evdeki ekranda beliren yüzü gibi.

Altıncı Bölüm

Xander'la havuzda yaşadığımız o olayın akşamı, "Bugün havuzda yeni bir çocuk vardı," demiştim annemle babama. Başı belaya girsin istemediğimden, Xander'ın hap kutusunu kaybettiğini ağzımdan kaçırmamaya özen gösteriyordum. Annemle babamdan sakladığım hap kutusu sanki boğazıma takılmış, her yutkunduğumda beni boğacakmış gibi oluyordu.

Gene de bir şey söylemedim.

Annemle babam bir an bakıştılar. "Yeni bir çocuk mu? Emin misin?" diye sordu babam.

"Eminim tabii," dedim. "Adı Ky Markham. Xander'la ikimiz bugün onunla birlikte yüzdük."

"O zaman Markham'larla beraber yaşıyor," dedi babam.

"Onu evlat edinmişler," dedim. "Aida'ya anne, Patrick'e baba diye sesleniyor, duydum."

Annemle babam tekrar bakıştılar. Oria eyaletinde evlat edinme neredeyse hiç duyulmamış bir şey.

Bu arada kapı çalındı. "Sen burada kal, Cassia," dedi babam. "Bakalım kim gelmiş."

Babam kapıya bakarken mutfakta bekledim ama gelenin Xander'ın babası Bay Carrow olduğunu duyabiliyordum. Yüksek sesle konuştuğundan, söyledikleri koridorda yankılanıyordu. Birbirimizin evine girmemize izin verilmez. Onun tıpkı Xander gibi verandanın merdivenlerine oturduğunu tahmin ediyordum. Saçları onunki gibi sarı, mavi gözlerinde aynı gülümseme, sadece onun bir büyük boyu.

"Patrick ve Aida Markham'la konuştum," dedi Xander'ın babası. "Bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Çocuk kimsesizmiş. *Dış eyaletler*denmiş."

"Öyle mi?" Annemin sesinde merakla karışık bir kaygı beliriyor. Dış eyaletler, coğrafi olarak toplumun sınır bölgesinde kalıyor. Hayatın daha çetin ve vahşi olduğu bir bölge burası. Bölgede düzen ve bilgi olmadığından "ikincil" ya da "geri kalmış eyaletler" de deniyor. Bu bölgede ihlalcilerle genel nüfusa oranla daha yoğun karşılaşılıyor. Kuraldışılığın da buralarda daha yoğun görüldüğünü söyleyenler var. Gene de kimse kuraldışıların nerede olduğunu kesin olarak bilmiyor. Onları eskiden güvenli evlerde tutuyorlarmış ama güvenli evlerin çoğu bugünlerde boş.

"Buraya gelmesine toplum tam onay vermiş," dedi Bay Carrow. "Patrick bana izin belgelerini bizzat gösterdi. Merak eden herkese bunu söylememi istedi. Molly'yle ikinizin de meraklanmış olabileceğini düşündüm."

"Bir sorun yok o zaman," dedi annem, "her şey yolunda görünüyor." Kapının girişini görebilmek için mutfağın köşesinden eğilip bakmıştım. Annemle babamın arkası bana dönük, Xander'ın babası da merdivenlerde, karanlığı arkasına almış oturuyordu.

Derken Xander'ın babası sesini alçaltmıştı. Gelen mırıltıdan ne dediğini anlamak için iyice kulak kesildim.

"Molly, Aida'yı görmen lazımdı. Tabii Patrick'i de. Sanki hayata yeniden dönmüş gibiydiler. Çocuk Aida'nın yeğeniymiş. Kız kardeşinin oğlu."

Annemin eli saçına gitti; kendini ne zaman huzursuz hissetse bu hareketi yapar. Hepimiz Markham'ların başına geleni daha dün gibi hatırlıyorduk.

Çok nadir rastlanan bir yönetim ihmaliyle karşılaşmıştı Markham'lar. Birinci dereceden bir kuraldışının kimliğinin mutlaka saptanmış olması, caddelerde başı boş gezmesine göz yumulmaması gerekirdi. Kuraldışı kişi sonunda Patrick'in çalıştığı devlet dairesine gizlice girmiş ve aynı gün onu ziyaret etmeye gelen oğlunu öldürmüştü. Olan bitenleri bilmemize rağmen hepimiz sustuk. Çünkü Markham'ların oğluna çoktan olan olmuş; babasının binadaki başka bir toplantıdan dönmesini beklerken öldürülmüştü. Olan olaydan sonra Patrick Markham'ın da tedavi görmesi gerekmişti, çünkü kuraldışı kişi, onun oğlunu öldürdükten sonra ofiste gizlice beklemiş ve geldiğinde Patrick'e de saldırmıştı.

"Yeğeni, ha," diyor annem. Sesinde bir hâlden anlama seziliyor. "Kuşkusuz, Aida onu büyütmek isteyecektir."

"Herhâlde hükümet bunu onlara borçlu olduğunu düşünerek bir istisna yaptı," dedi babam.

Bu söylediği üstüne, "Abran," diye ona çıkıştı annem.

Fakat babamın dediğine Xander'ın babası da katılmıştı. "Mantıklı. Kazanın telafisi olarak yapılan bir istisna. Kaybetmiş olmamaları gereken bir evladın yerine geçecek başka bir evlat. Yetkililer bunu böyle görüyor."

O gece Xander'ın babası gittikten sonra annem üstümü örtmek için odama geldi. Üstüme örttüğü battaniye gibi yumuşak bir sesle sordu: "Konuştuklarımızı duydun mu?"

"Evet."

"Markham'ların yeğeni, yani oğlu yarın okula başlıyormuş."

"Ky," dedim. "Onun adı Ky."

"Evet," dedi annem. Bana doğru eğilince uzun sarı saçları omzunun üstünden aşağı sarkıyor, çilleri tenine saçılmış birer yıldız gibi görünüyor. "Ona nazik davran, olur mu?" dedi gülümseyerek. "Alışmasına yardımcı olmaya çalış. Herkesin kendini ait hissettiği bir yere yeni gelen biri olmak zor olabilir."

"Tamam," diye söz vermiştim anneme.

Ertesi gün annemin öğütlerinin ne kadar gereksiz olduğunu anladım. Çünkü Ky okula gelir gelmez herkesle selamlaşıp kendini tanıtmıştı. Okul koridorlarında gördüğü herkesin yanına gidip kim olduğunu söylemiş, böylece kimsenin sonradan sormasına gerek kalmamıştı. Zil çalınca öğrenci gruplarının arasına karışıveriyordu. Okula bu kadar kısa zamanda alıştığını görmek çok şaşırtıcıydı. Yabancı, farklı ve yeni biri olarak yaklaştığı grubun bir parçası hâline geliveriyordu. Öyle ki, hâline bakınca hayatı boyunca tanıdığı insanlarla konuşuyor sanırdınız. Sanki başka bir yerde değil, hep burada yaşamış gibiydi.

Şimdi geriye dönüp bakınca, Ky'ın hep böyle olduğunu fark ediyorum. Onu hep suyun yüzeyinde görmüştük. Derine daldığına bir tek o gün şahit olmuştuk.

***

"Sana anlatmak istediğim bir şey var," diyorum büyükbabama. Sonra bir sandalye çekip yanına oturuyorum. Hap kutusunu ezmemden sonra görevliler beni oyun merkezinde uzun süre tutmuyor. Böylece büyükbabamı ziyaret etmek için yeterince zamanım kalıyor. Buna seviniyorum, çünkü bu onu sondan ikinci kez görüşüm olacak. Aklıma geldikçe içimde bir boşluk duygusu oluşuyor.

"Ha?" diyor büyükbabam. "Haberler iyi mi?" Çoğu gece yaptığı gibi pencerenin önüne oturuyor. Güneşin yerini yıldızlara bırakarak dünyaya veda edişini seyrediyor. Bazen güneşin yeniden

doğuşunu da böyle seyrediyor mu, merak ediyorum. Acaba insan yolun sonuna geldiğini bildiği zaman uyumak zorlaşıyor mudur? Başka zaman ona sıradan ve can sıkıcı görünecek bir ânı bile kaçırmak istemiyor mudur acaba?

Gece bütün renkleri silip götürüyor; her yere gri ve siyah egemen oluyor. Arada, yanan bir sokak lambasından küçücük bir ışık geliyor. Gün ışığında göze hiç de ilgi çekici görünmeyen hava treni rayları akşam çökünce yanan ışıklarıyla göz alıcı parıltılar saçan bir samanyolu gibi görünüyor. Ben o yana bakarken aydınlık, beyaz yoldan içinde insanları taşıyan bir hava treni geçiyor hızla.

"Bir tuhaflık var," diyorum, bunun üzerine büyükbabam elindeki çatalı bırakıyor. Lezzetli görünmesine rağmen hiç tadına bakmadığım, turta denen o şeyden yiyor. Yemeğini benimle paylaşması kurallara aykırı olmasaydı keşke.

"Her şey yolunda. Eşim hâlen Xander," diyorum. Toplumdan öğrendiğim haber verme şekli bu; önce iç rahatlatıp, geri kalan her şeyi sonra anlatma. "Ama mikro kartımda bir sorun oldu. Onu görüntülemeye çalışırken, Xander'ın yüzü ekrandan kayboldu ve başka birinin yüzü belirdi."

"Başka birini mi gördün yani?"

Tabağındaki yemeğe bakmamak için kendimi zor tutarak başımla onaylıyorum. Turtanın şeker serpilmiş dış tabakasının pütürlü görünüşü bana kar tanelerinin kenarındaki kristalleri hatırlatıyor. Tabağın kenarına yayılmış kırmızı böğürtlenler sulu görünüşleriyle belli ki çok lezzetli. Biraz önce söylediğim sözler çatalın sert hamura saplanması gibi saplanıyor zihnime. Başka birini gördüm.

Büyükbabam elini benim elimin üstüne koyarak, nezaketle soruyor: "Peki ekranda o diğer çocuğun yüzü göründüğünde ne hissettin? Endişelendin mi?"

"Biraz," diyorum. "Kafam karıştı. Çünkü diğer çocuğu da tanıyorum."

Büyükbabamın kaşları şaşkınlıkla kavisleniyor. "Öyle mi?"

"Ky Markham'dı," diyorum. "Patrick'le Aida'nın oğlu. Çınar Ağacı Mahallesi'nde, bizim sokağın başında oturuyor."

"Peki görevli bu hatayı nasıl açıkladı?"

"Bu toplumun hatası değil," diyorum. "Toplum hata yapmaz."

"Elbette yapmaz," diyor büyükbabam ölçülü ve sakin bir sesle. "Ama insanlar yapar."

"Görevli böyle olduğunu düşünüyor. Birinin mikro kartımı değiştirip Ky'ın resmini koymuş olabileceği fikrinde."

"Ama neden?" diyor büyükbabam merakla.

"Görevli bunun gaddarca bir şaka olduğunu söyledi. Şeyden," sesimi daha da alçaltıyorum, "Ky'ın statüsünden ötürü. O bir ihlalci."

Büyükbabam sandalyesini hışımla geriye çekip ayağa kalkıyor ve yemek tepsisini yere fırlatıyor. Ne kadar zayıflamış olduğunu fark edince şaşırıyorum. Gene de bir ağaç gibi dimdik duruyor. "Eşin olarak bir ihlalcinin resmini mi koymuşlar yani?"

"Sadece bir an göründü, o kadar," deyip onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Ama bu bir hataydı. Çünkü benim eşim Xander. Zaten diğer çocuk eşleşecekler listesine hiç alınmamıştı."

Ben oturduğum sandalyede kalıp onu rahatlatmaya, her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalışsam da büyükbabam yerine oturmuyor.

"Neden ihlalci statüsünde olduğunu söylediler mi?"

"Babası bir şey yapmış," diyorum. "Ky'ın bir hatası yok." Gerçekten de yok. Bunu biliyorum, büyükbabam da biliyor. Ky

bir tehdit arz etseydi, yetkililer onun evlat edinilmesine izin vermezdi."

Büyükbabam yere düşen tepsinin içinde tangırdayan tabağa bakıyor. Tabağı yerden almak için hamledince beni durduruyor. Kararlı bir sesle "hayır," diyor, ardından zar zor yere eğiliyor. Yaşlı ağaçtan yontulma bir tahtadan yapılmış ve eklem yerleri bükülmez ahşap parçalarıyla bağlanmış gibi çatırdıyor. Yerdeki son yemek kırıntılarını da tabağa koyduktan sonra parlayan gözleriyle bana bakıyor; gözleri capcanlı. "Bu durum hoşuma gitmedi," diyor. "Biri senin mikro kartını neden değiştirsin ki?"

"Büyükbaba," diyorum. "Lütfen otur. Bu bir eşek şakası ve kimin yaptığını bulup icabına bakacaklar. Eşleşme Departmanı'ndan gelen görevli öyle söyledi." Keşke bu olanları ona hiç anlatmasaydım. Neden anlatınca rahatlarım diye düşündüm ki?

Ama böyle düşünmemde bir hikmet varmış. Çünkü büyükbabam üzgün bir sesle "O zavallı çocuk," diyor, "kendi yapmadığı bir hata yüzünden böyle mimlenmiş. İyi tanıyor musun onu?"

"Konuşuyoruz ama çok samimi sayılmayız. Cumartesi günleri serbest dinlenme saatlerinde görüyorum bazen," diyorum. "Geçen sene kalıcı mesleki pozisyonu belli oldu, o yüzden eskisi kadar sık görmüyorum."

"Mesleği ne peki?"

Büyükbabama söylemekte tereddüt ediyorum çünkü kötü bir mesleği var. Ky'ın böyle düşük mevkili bir işe atandığını duyunca hepimiz çok şaşırmıştık, çünkü Patrick ve Aida saygın konumdalar. "Gıda imha merkezinde çalışıyor."

Büyükbabam yüzünü buruşturuyor. "Hiç tatmin edici olmayan, üstelik de çok zor bir iş bu."

"Biliyorum," diyorum. Çalışırken eldiven takmasına rağmen Ky'ın ellerinin sıcak sudan ve makinelerden ötürü sürekli kıpkırmızı olduğu gözüme çarpıyor. Gene de onun bundan şikâyet ettiğini görmedim hiç.

"Görevli bunları bana anlatmana izin verdi mi peki?" diye soruyor büyükbabam.

"Evet," diyorum. "İstediğim bir kişiye, yani sana anlatabilir miyim diye izin istedim ondan."

Büyükbabamın gözlerinde hınzırca bir parıltı beliriyor. "Ne de olsa ölüler konuşamaz, ha?"

"Hayır," diyorum. Büyükbabamın esprilerine bayılırım ama aniden gelen bu espriye karşılık veremiyorum. Onu çok özleyeceğim. "Sana anlatmak istememin sebebi beni anlayacağını düşünmemdi."

Kaşlarını kaldırıp alaycı bir bakışla "hımmm," diyor büyükbabam. "Anladım mı bari?"

Buna hafifçe de olsa gülümsüyorum. "Umduğum kadar değil. Annemle babama anlatsaydım onlar da böyle davranırlardı herhâlde."

"Seni anlıyorum elbette," dedi. "Sadece seni korumak istiyorum."

Ben de kaşlarımı kaldırarak, "her zaman korumuyorsun," diyorum içimden. Beni sonunda havuzun başında oturmaktan vazgeçiren kişi büyükbabamdır.

Bir yaz günü bizimle beraber havuza gelmişti ve beni havuz kenarında otururken görünce "Orada ne yapıyorsun öyle?" diye sordu.

"Her zamanki hâli," diye cevap verdi Xander.

Bunun üzerine büyükbabam, "Yüzme bilmiyor mu?" diye sorunca kendi adıma konuşabileceğimi belirtmek için Xander'a ters ters bakmıştım. Bakışımı anlamıştı.

"Biliyor ama yüzmekten hoşlanmıyor," dedi Xander.

"Öylece suya atlamaktan hoşlanmıyorum," diye açıklama yaptım.

"Anlıyorum," dedi büyükbabam. "Peki ya atlama tahtası?"

"En çok da ondan hoşlanmıyorum."

"Pekâlâ," dedi büyükbabam. Kenarda benimle oturdu. Hatırlıyorum da, o zamanlar, yani daha genç ve güçlüyken bile ona bakıp arkadaşlarımın büyükanne ve büyükbabalarından ne kadar yaşlı göründüğünü düşünürdüm. Büyükannemle büyükbabam hayatlarının daha ileriki dönemlerinde eşleşmeyi seçen son çiftlerdendi. Eşleştiklerinde otuz beş yaşındaydılar. Tek çocukları olan babam, eşleşmelerinden dört sene sonra doğmuştu. Artık kimseye otuz bir yaşından sonra çocuk sahibi olma hakkı tanınmıyor.

Kırlaşmış saçları, vuran güneşle gümüş gibi parlıyordu; o kadar dikkatli bakmamama rağmen saçlarının her bir telini seçebiliyordum. Saçlarının bu hâlini görünce hüzünlenmiştim ama o ayaklarını suya vuruyor ve "Bunu yapmak ne kadar da eğlenceliymiş," diyerek beni kızdırıyordu. "Neden burada oturmaktan başka hiçbir şey yapmadığını şimdi çok iyi anlıyorum," dedi sesinde alaycı bir tonla. Bunun üzerine ben de yüzümü başka yana döndüm.

Sonra büyükbabam kalktı ve atlama tahtasına doğru yürüdü. "Bakar mısınız, efendim," dedi havuzdan sorumlu görevliye. "Efendim?"

Sözüne ara vermeden "Eğlence iznim var," dedi. "Turp gibiyim." Derken atlama tahtasının merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladı. Tırmandıkça daha da güçlü görünüyordu gözüme.

Bana hiç bakmadan atladı; havuza daldı, o daha suyun üstüne çıkmadan ben ayağa kalkmış, gururdan kızaran yanaklarım ve

kızgın betondan yanan ayaklarımla atlama tahtasına yürümeye başlamıştım bile.

Sonra ben de havuza atladım.

"Havuzu hatırladın, değil mi?" diyor bana.

"Evet," diyorum hafifçe gülümseyerek. "O zaman beni hiç de korumamıştın. Ölüme atlamam için bana basbayağı meydan okudun." Böyle söyledikten sonra içimi bir korku kapladı, çünkü ölüm sözcüğünü kullanmak istememiştim. Neden korktuğumu bilmiyorum. Büyükbabam korkmuyordu. Toplum korkmuyordu. Benim de korkmamam gerekirdi.

Büyükbabam korktuğumu fark etmemiş görünüyor. "Atlamaya hazırdın," diyor. "Sadece emin olamıyordun."

İkimiz de o ânı hatırlayarak susuyoruz. Duvardaki kronometreye bakmamaya çalışıyorum. Sokağa çıkma yasağı başlamadan girmem gerekiyor ama büyükbabama dakikaları sayıyormuş gibi görünmek istemiyorum. Ziyaretimin biteceği ya da onun hayatının sonlanacağı zamanı sayıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Bununla birlikte, şöyle bir düşününce, aslında kendi hayatımın dakikalarını da saydığımı fark ediyorum. Birisiyle geçirdiğiniz her dakika, ona kendi hayatınızın bir kısmını verirken, onun hayatının da bir kısmını alırsınız.

Büyükbabam aklımın başka bir yere gittiğini fark edince ne düşündüğümü soruyor. Söylüyorum, çünkü aklımdan geçeni söylemek için bir fırsatım daha olmayacak. Uzanıp elimi tutuyor. "Hayatımın bir kısmını sana verdiğim için mutluyum," diyor. Bu söylediği öyle hoş ve söylerkenki hâli öyle içten ki, ben de ona bakarak aynını tekrar ediyorum. Seksene merdiven dayamış olduğu, vücudu eskisinden daha çelimsiz göründüğü hâlde, elleri hâlâ çok güçlü. Gene hüzünleniyorum.

"Sana söylemek istediğim bir şey daha var," diyorum büyükbabama. "Yaz aktivitesi olarak tırmanışa yazıldım."

Bunu duyduğuna memnun görünüyor. "Yaz aktivitelerine yeniden mi koymuşlar tırmanışı?" Seneler önce büyükbabamın boş zaman aktivitelerinden biri de tırmanıştı. Oldum olası gittiği tırmanış ve kır yürüyüşlerden bahseder durur.

"Bu sene yeni koydular. Daha önceki yazlar böyle bir seçenek yoktu."

Düşünceli bir edayla, "Eğitmen kim, merak ettim," diyor. Sonra pencereden dışarı bakıyor. "Sizi nereye götürürler acaba?" Gözünü çevirdiği yere bakıyorum. Dışarıda vahşi doğa denebilecek bir yer yok ama parklar ve eğlence alanlarındaki gibi bol bol yeşil alanımız var. "Herhâlde şu geniş eğlence alanlarından birine götürürler," diyorum.

"Belki de *tepe*ye götürürler," diyor. Bunu söylerken büyükbabamın gözlerindeki parıltı geri geliyor.

Tepe, şehirde kalan son ormanlık ve vahşi alan. Annemin çalıştığı botanik parkının arkasında gökyüzüne uzanan başıyla tepeyi görebiliyorum. Bir zamanlar daha çok, ordunun talim alanı olarak kullanılıyordu ama ordunun büyük kısmı dış eyaletlere nakledildiğinden beri tepeye eskisi kadar ihtiyaç duyulmuyor.

"Öyle mi dersin?" diye heyecanla soruyorum büyükbabama. "Daha önce hiç gitmedim oraya. Yani, botanik parkına defalarca gittim tabii ama tepeye çıkmak için hiç izin alamadım."

"Tepeye çıkmanıza izin verirler de görürsen, orayı çok seversin," diyor büyükbabam, yüzüne bir canlılık geliyor. "Görüp görebileceğin en yüksek yere çıkmış olacaksın, orada senin için yolu temizleyen hiç kimse yok, hiç simülatör yok. Her şey gerçek..."

"Sence oraya çıkmamıza gerçekten izin verirler mi?" diye soruyorum. Büyükbabamın heyecanı bana da bulaşıyor.

"Umarım verirler." Büyükbabam pencereden botanik parkının bulunduğu yöne bakıyor. Merak ediyorum, belki de içinde taşıdıklarını hatırlamak hoşuna gittiği için son zamanlarda bu kadar çok bakıyor dışarı.

Aklımdan geçenleri okurmuşçasına "Burada oturup anılarını yad eden ihtiyar bir adamdan başka bir şey değilim, ha?"

Gülümsüyorum. "Böyle yapmanda bir sakınca yok." Gerçekten de insan, hayatının sonuna yaklaştığında ister istemez hatırlıyor.

"Aslında yaptığım şey tam olarak bu değil," diyor büyükbabam.

"Haa?"

"Düşünüyorum." Gene aklımdan geçenleri okuyormuş gibi konuşuyor. "Bu hatırlamakla aynı şey değil. Hatırlamak düşünmenin bir parçasıdır ama tam olarak düşünmekle aynı şey değildir."

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Birçok şeyi. Bir şiiri. Bir fikri. Büyükanneni." Büyükannem altmış iki gibi erken bir yaşta kanserden öldü. Son kanser türlerinden birine yakalanmıştı. Onu hiç görmedim. Pudriyer benden önce ona aitti, kaynanasından, yani büyükbabamın annesinden armağanmış ona.

"Sence büyükannem yaşasaydı, eşim hakkında ne derdi?" diye soruyorum. "Ya da bugün olanlar hakkında?"

Büyükbabam bir süre susup düşünürken merakla bekliyorum. "Sanırım," diyor sonunda, "merak ediyor musun diye sorardı sana?"

Büyükbabama ne demek istediğini sorduğum sırada mahallelere giden hava treninin birazdan kalkacağını bildiren zilin sesini duyuyorum. Gitmem gerek.

Ben kalkarken, "Cassia?" diye sesleniyor büyükbabam. "Sana verdiğim pudriyeri saklıyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum. Bu soruyu sormasına şaşırıyorum çünkü o pudriyer sahip olduğum en değerli şey. Hayatta sahip olabileceğim en değerli şey.

"Yarın vereceğim son yemeğe onu da getirir misin?" diyor.

Gözlerim yaşla doluyor. Pudriyeri bir kere daha görüp, büyükannemi ve annesini son bir kez hatırlamak istiyor olmalı. "Tabii ki getiririm, büyükbaba."

"Teşekkür ederim."

Onu öpmek için eğilince gözümde biriken yaşlar onun yanaklarına damlayacak gibi oluyor. Hemen geri çekiliyor, ağlamamak için kendimi tutuyorum. Acaba ne zaman ağlayabileceğim? Yarın geceki son yemekte de ağlayamayacağım çünkü insanların gözü üstümüzde olacak. Herkes büyükbabamın bizi terk etmekle, bizimse terk edilmekle nasıl baş ettiğimizi görmek için bize bakıyor olacak.

Apartman koridorundan yürürken, kapalı kapıların ardında kendi kendilerine yahut onları ziyarete gelenlerle konuşan ihtiyar apartman sakinlerinin sesini duyuyorum. Kulakları iyi duymadığı için evlerindeki kanalların sesi sonuna kadar açılmış. Bazı odalardansa hiç ses gelmiyor. Herhâlde bu odalarda oturanlar büyükbabam gibi açık pencerelerinin önünde oturup artık burada olmayanları düşünüyorlar.

Merak ediyor musun diye sorardı sana.

Asansöre binip düğmeye basarken kendimi üzgün ve bir tuhaf hissediyorum, kafam karmakarışık. Büyükbabam ne demek istedi?

Büyükbabamın zamanı doluyor, farkındayım. Bunun uzun zamandır farkındayım. Ama, asansörün kapısı açılırken, birdenbire kendi zamanımın da dolduğunu hissetmemin nedeni ne?

Büyükannem bu olanın öylesine bir hata olup olmadığını merak ediyor muyum, onu sorardı. Ky'ın benim eşim olarak seçilip seçilmediğini merak ediyor muyum diye sorardı.

Bir an için gerçekten de merak etmiştim aslında. Ky'ın yüzü karşımda öyle ani bir şekilde belirip kaybolmuştu ki, gözlerinin rengini bile seçememiştim. Sadece bana bakarken içlerinde taşıdığı karanlığı görmüş ve merak etmiştim. "O sen misin yoksa?" demiştim içimden.

Yedinci Bölüm

Bugün günlerden pazar. Büyükbabamın sekseninci doğum günü, yani bu akşam ölecek.

İnsanlar eskiden her sabah uyandıklarında kendilerine, "Bugün son günüm mü olacak?" diye sorarlardı ya da gece yatağa yattıklarında karanlığın içinden ertesi sabaha çıkıp çıkamayacaklarını bilemezlerdi. Bugünse, bizim için hangi günün karanlıkla biteceğini ve hangi gecenin bitmek bilmeyen, son gecemiz olacağını biliyoruz artık. Son yemek insan için büyük bir lüks. Planlamanın, toplumun, insan hayatının ve hayat kalitesinin zaferi.

Bütün araştırmalar ölmek için en uygun yaşın seksen olduğunu gösteriyor. İnsanın tam bir hayat deneyimine sahip olmasına yetecek kadar uzun ama kendini işe yaramaz hâle gelmiş hissedebileceği kadar uzun değil. Yaşlıların hissedebileceği en kötü duygulardan biri bu olmalı. Bizden önceki toplumlarda insanlar kendilerine ihtiyaç duyulmadığını hissettikleri için depresyon gibi korkunç hastalıklara yakalanabiliyorlarmış. Ama bugün toplumun yapabileceklerinin de bir sınırı var. Seksen yaşını geçenlerin düşeceği kötü durumu kaldırmaya gücümüz yok artık. Sağlıklı genlerin çiftleşmesini sağlamak bizi ancak bu noktaya kadar getirebildi.

Eskiden bazı şeyler bu kadar adil değilmiş. Eski zamanlarda herkes aynı yaşta ölmez ve hayatta binbir türlü sorun ve belirsizlik hüküm sürermiş. Herhangi bir yerde, mesela sokak ortasında veya büyükannem gibi bir hastanede, hatta hava treninde ölebilme ihtimaliniz varmış. Ya da tek başına ölme ihtimali.

Artık kimsenin tek başına ölmemesi gerektiğine inanılıyor.

Hemen hemen boş olan hava treninden inip hep birlikte beton yoldan büyükbabamın yaşadığı apartmanın kapısına doğru yürürken saat daha çok erken, gökyüzü uçuk maviyle pembe karışımı alacalı bir renkte. Beton yoldan çıkıp serin, ıslak çimenlerin üstünde yalın ayak yürümek istiyorum ama bugün planların dışına çıkılacak bir gün değil. Annem, babam, Bram, ben, hepimiz sus pus vaziyette düşünüyoruz. Bugün dördümüzün de ne işi var, ne de serbest vakti. Bugün büyükbabamın günü. Yarın her şey normale dönecek; büyükbabam aramızdan ayrılmış olacak, bizse kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Beklenen bu. Adil olan da bu. Büyükbabamın dairesine çıkmak için asansöre binerken bunu kendime hatırlatıyorum. Bram'e zoraki takılarak "Düğmeye basabilirsin," diyorum. Bram'le ikimiz büyükbabama her gelişimizde asansörün düğmesine basmak için birbirimizle yarışırdık. Bram gülümseyerek 10'a basıyor. Son kez, diye düşünüyorum kendi kendime. Bugünden sonra ziyarete gidecek bir büyükbabamız olmayacak. Buraya tekrar gelmek için bir nedenimiz olmayacak.

Çoğu kişi büyükannesiyle büyükbabasını bu kadar iyi tanımaz. *Çiftlikler*de yaşayan diğer büyükannem ve büyükbabamla aramızda çok daha sıradan bir ilişki var. Birkaç ayda bir evdeki iletişim cihazından konuşur, ayda yılda bir ziyaretlerine gideriz. Zaten birçok çocuk büyükanne ve büyükbabalarının son yemeğini evlerindeki ekrandan seyreder ve olan bitenlere belli bir

mesafeden tanık olur. Hiçbir zaman bu diğer çocukların yerinde olmak istemedim; onlara hep acımışımdır. Bugün bile aynı şeyi hissediyorum.

"Komite gelene kadar ne kadar zamanımız var?" diye soruyor Bram, babama.

"Yaklaşık yarım saat," diyor babam. "Herkesin hediyesi yanında mı?"

Başımızı sallıyoruz. Hepimiz yanımızda büyükbabama vermek için bir şeyler getirdik. Annemle babam ona ne hediye verecek, bilmiyorum ama Bram, büyükbabama botanik parkının tepeye en yakın noktasından bir taş götürmek için oraya gitmişti.

Bram ona bakan gözlerimi yakalayınca avucunu açıp içindeki taşı gösteriyor bir kez daha. Yuvarlak, kahverengi bir taş bu, üzerinde hâlâ biraz toprak var. Görünüşü yumurtayı andırıyor. Dün Bram elinde taşla geldiğinde, onu bir ağacın altında, kuş yuvasına benzeyen bir iğne yaprak öbeğinin içinde bulduğunu söylemişti.

"Bunu sevecek," diyorum Bram'e.

"Senin hediyeni de sevecek." Bram avucunu kapatıp taşı gene saklıyor. Asansörün açılan kapısından koridora çıkıyoruz.

Büyükbabama hediye olarak bir mektup yaptım. Sabah erken kalkıp evdeki iletişim cihazında bulunan mektup yapma programından kopyaladığım duyguları kestim, biçtim, yapıştırdım. Mektubun çıktısını almadan önce onun doğduğu sene yazılmış bir şiir bulup onu da mektuba ekledim. Çoğu kişi okul bittikten sonra şiirle pek ilgilenmez ama büyükbabam oldum olası şiiri sevmiştir. *Yüz Şiir*'i baştan sona defalarca okumuşluğu var.

Koridordaki kapılardan biri açılıyor ve yaşlı bir kadın kafasını çıkarıp "Bay Reyes'in yemeğine mi geldiniz?" diye soruyor.

Daha cevap vermemizi beklemeden ekliyor: "Yemek aile üyelerine özel olacak, değil mi?"

Babam bir an önce kendi babasının yanına gitmek için sabırsızlansa da, kadına cevap vermek için nazikçe duruyor ve "Evet," diyor. Büyükbabamın, uzun koridorun sonunda duran kapısına bakmaktan kendini alamıyor.

Kadın hafiften homurdanıyor. "Keşke herkese açık olsaydı. Böylece ben de gelip fikir edinebilirdim. Benimkine de iki aydan az zaman kaldı." Kulak tırmalayan bir sesle kısa bir gülücük attıktan sonra soruyor: "Bittikten sonra gelip bana anlatır mısınız?"

Annem babamı kurtarmak için araya giriyor; birbirlerini hep böyle kurtarırlar. "Olabilir," diyor annem, sonra babamın elini tutup kadına arkasını dönüyor.

Düş kırıklığına uğrayan kadının iç geçirdiğini duyuyoruz, ardından gelen tık sesinden kapıyı kapattığını anlıyoruz. Kapısındaki isim levhasında Bayan Nash yazıyor. Büyükbabamın daha önce bize ondan bahsettiğini anımsıyorum. "Meraklı Melahat," diyordu ona.

Bram, "Büyükbabamın son yemeğinden bahsedeceğine kendi gününün gelmesini beklese olmaz mı?" diye mızmızlanırken bir yandan da büyükbabamın dairesinin kapısını açıyor.

Büyükbabamın dairesi çoktan başka bir havaya bürünmüş bile. Daha sessiz. Biraz daha ıssız. Bunun nedeninin büyükbabamın artık pencerede oturmaması olduğunu düşünüyorum. Bugün bedeni sonlanırken oturma odasındaki yatakta istirahat ediyor. Tam zamanında gelmişiz.

***

Büyükbabam hepimizle tek tek selamlaştıktan sonra, "Beni pencerenin önüne götürür müsünüz?" diyor.

"Tabii ki." Babam yatağın kenarından tutup yeni ağaran gün ışığına doğru hafifçe çekiyor. "Sen de benim yatağımı böyle taşımıştın, hatırladın mı? Küçükken bana vurdukları o aşılardan sonra?"

Büyükbabam gülümsüyor. "O başka bir evdeydi."

"Farklı bir manzarası vardı," diye onaylıyor babam. "O pencereden görebildiğim tek şey, komşunun bahçesiydi, kafamı yeterince kaldırdığımda hava treni yolunu da görebiliyordum."

"Ama daha da ötede gökyüzü görünüyordu," diye yumuşak bir sesle ekliyor büyükbabam. "Gökyüzünü hemen her zaman görebiliyordun. Onun ötesinde ne vardı acaba, merak ediyorum. Hatta onun da ötesinde?"

Bram'le göz göze geliyoruz. Bugün büyükbabam, beklendiği gibi, hafiften sayıklıyor. Yaşlılar seksen yaşına bastıklarında zihinleri hızla geriler. Herkes aynı saatte ölmese de, mutlaka gece yarısından önce ölüm gerçekleşir.

"Arkadaşlarımı davet ettim, Komitenin ziyaretinden hemen sonra gelecekler," diyor büyükbabam. "Onlar gittikten sonra sırayla her birinizle biraz vakit geçirmek istiyorum. Önce seninle, Abran."

"Babam başıyla onaylıyor. "Elbette."

***

Komitenin gelmesi uzun sürmüyor. Uzun beyaz laboratuvar önlükleri giymiş üç adamla üç kadın geliyor, yanlarında malzemelerini de getirmişler. Büyükbabama giydirecekleri yemek kıyafeti ve doku muhafazası için gerekli malzemeler. Ve ekrandan izleyebilmesi için öz geçmişini kaydettikleri bir de mikro kart.

Mikro kartı saymazsak büyükbabam bizim getirdiğimiz hediyelerden daha memnun kalacak gibi görünüyor.

Az sonra büyükbabam yemek kıyafetleriyle görünüyor. Aslında sade bir pantolon, gömlek ve çoraptan oluşan standart bir kıyafetten farkı yok ama bunlar kaliteli malzemeden yapılmış, ayrıca kişinin renk seçme hakkı da var.

Büyükbabamın yemek kıyafetinin rengi olarak açık yeşili seçtiğini görünce boğazım düğüm düğüm oluyor. Birbirimize o kadar benziyoruz ki. Merak ediyorum da, acaba ben doğduğumda benim eşleşme yemeğimle onun son yemek gününün bu kadar yakın olacağını fark etmiş midir? Çünkü doğum günlerimiz arasında sadece birkaç gün var.

Büyükbabam yatağında, geri kalanımız sandalyelerde nezaketle otururken, komite görevlileri merasim için üzerine düşenleri yerine getirmekle meşgul.

"Bay Reyes, size içinde hayatınızdan görüntülerin ve çeşitli kayıtların bulunduğu mikro kartı takdim ediyoruz," diyorlar. "En iyi tarihçilerimiz tarafından sizin için hazırlandı."

Büyükbabam mikro kartı almak için uzanırken "Teşekkür ederim," diyor.

Mikro kart eşleşme merasiminde bize verilenlere benzer gümüş bir kutunun içinde sunuluyor. Sadece rengi farklı: altın sarısı. İçindeki mikro kartta ise büyükbabamın çocukluk, gençlik ve yetişkinlik çağlarından fotoğraflar var. Bunlardan bazılarını görmeyeli yıllar olmuş, bunları şimdi görünce heyecanlandığını tahmin ediyorum. Mikro kartta ayrıca büyükbabamın hayatının sözlü bir özeti var, tarihçilerden biri tarafından okunmuş. Büyükbabam altın sarısı kutuyu elinde çevirip duruyor, daha birkaç gün önceki eşleşme yemeğinde ben de gümüş kutuyu böyle çevirmiştim elimde. Bütün hayatı avucundaki o kutuya sıkıştırılmış, birkaç gün önce benim hayatımın da olduğu gibi.

Derken kadınlardan biri söz alıyor. Diğerlerinden daha kibar görünüşlü ama bunun nedeni belki de onlardan daha ufak tefek ve genç olmasıdır. "Bay Reyes, gün bitiminde mikro kartınızı kime verileceğinize karar verdiniz mi?"

"Oğlum Abran'a," diyor büyükbabam.

Kadının elinde doku toplama aparatı var. Toplum yaşlılara son bir nezaket gösterisi olarak bu işlemin aile içinde gerçekleştirilmesine izin veriyor. "Verilerinize bakarak doku muhafazası için uygun şartlara sahip olduğunuzu resmen bildirmekten onur duyarız. Bildiğiniz gibi, bu yeterliliğe herkes sahip olamıyor, hayatınızdaki başarıların listesine ekleyebileceğiniz bir onur daha."

Büyükbabam kadından aparatı alırken bir kez daha teşekkür ediyor. Kadın doku numunesini kime bırakmak istediğini sormaya fırsat bulamadan büyükbabam cevaplıyor: "Bunu da oğlum Abran'a bırakıyorum."

Kadın başıyla onaylıyor. "Aparatı bu şekilde hafifçe yanağınızın iç tarafına sürüp doku numunesini buraya koyun," diyor göstererek. "Sonra kutuyu kapatın. Doku numunesini alındıktan sonraki yirmi dört saat içinde Biyolojik Muhafaza Departmanı'na götürmeniz gerekiyor. Aksi takdirde, dokunun başarılı bir şekilde muhafaza edilmesini temin edemiyoruz."

Büyükbabamın, doku numunesinin dondurularak muhafaza edilmesine hak kazanmış olmasına seviniyorum. Böylece artık onun için ölüm kesin bir son olmaktan çıkıyor. Toplum günün birinde bizi hayata geri getirmenin bir yolunu bulabilir. Böyle bir söz verdikleri yok tabii ama bunun bir gün mümkün hâle geleceğini hepimiz biliyoruz. Toplumun hedeflediği amaca ulaşamadığı görülmüş şey mi?

Kadının yanındaki adam konuşmaya başlıyor. "Misafirleriniz için hazırlanan yemek, sizin son yemeğinizle birlikte bir saat içinde gelmiş olacak." Eğilerek büyükbabama kâğıda basılmış bir yemek listesi veriyor. "Menüde yapmak istediğiniz bir son dakika değişikliği var mı?"

Büyükbabam yemek listesine bakıp hayır anlamında başını sallıyor. "Her şey uygun görünüyor."

Kartı cebine koyan adam, "O hâlde, son yemeğinizin mutlu geçmesini diliyoruz," diyor.

"Teşekkür ederim." Bunu söylerken büyükbabamın ağzında alaycı bir ifade beliriyor. Onların bilmediği bir şeyi biliyor gibi bir hâli var.

Komite görevlileri evden ayrılırken tek tek büyükbabamın elini sıkarak: "Tebrikler," diyorlar. Büyükbabamın keskin bakışları onlarınkiyle buluşurken aklından geçenleri okuduğuma yemin edebilirim. "Hayatta kalacağım için mi yoksa öleceğim için mi tebrik ediyorsunuz beni?" der gibi bakıyor.

***

Doku toplama aparatına bakan büyükbabam gözlerinde bir parıltıyla "Hadi biz işimize bakalım," diyor. Bunu söyleyiş biçimi hepimizi güldürüyor. Aparatı yanağına sürüp aldığı dokuyu şeffaf cam tüpün içine koyduktan sonra tüpün ağzını kapatıyor. Komite gittikten sonra odadaki kasvetli hava biraz olsun dağılıyor.

"Her şey yolunda gidiyor," diyor büyükbabam elindeki tüpü babama uzatırken. "Şu ana kadar harika bir ölüm yaşıyorum."

Babam acı bir ifadeyle yüzünü buruşturuyor. Biliyorum, o da benim gibi büyükbabamın o sözcüğü ağzına almasını istemiyor. Buna rağmen, ikimiz de bugün büyükbabamı düzeltmeyi aklımızdan geçiremeyiz. Babamın yüzündeki acı ona daha genç bir görünüm veriyor; bir an neredeyse bir çocuk gibi görünüyor gö-

züme. Büyük ihtimalle annesinin bu son yemeğe kıyasla çok zor geçen, hiç beklenmedik ölümünü hatırlıyor.

Bugünden sonra babam kimsenin çocuğu olmayacak artık.

Hiç düşünmek istemesem de, Markham'ların öldürülen oğlu aklıma geliyor. Onun için hiç merasim düzenlenmedi. Doku örneği alınmadı, veda edilmedi. Bu neredeyse hiç karşılaşılmayan bir şey, diyorum kendi kendime. Böyle bir şeyin olma ihtimali milyonda birdir.

Bram büyükbabama, "Senin için hediyelerimiz var," diyor. "Şimdi versek olur mu?"

"Bram," diyor babam sitemli bir sesle. "Belki büyükbaban önce mikro kartını görmek ister. Hem misafirleri gelecek daha."

"Evet, öyle yapmak istiyorum," diyor büyükbabam. "Hayatımın gözlerimin önünden akıp gidişini seyretmek istiyorum. Tabii bir de yemek için sabırsızlanıyorum."

"Yemek için neler söyledin?" diye sabırsızlıkla soruyor Bram. Misafirler için de büyükbabamın seçtiği yemeklerin aynısından gelecek. Ama yasaya göre biz yemeklerimizi tepsiden yerken, onun kendi tabağından yemesi gerekiyor. Yani onun yemeklerinden yiyemiyoruz.

"Bütün tatlılardan söyledim," diyor büyükbabam sırıtarak. "Pasta, puding, kurabiye ve bir şey daha. Ama ondan önce bakayım bana ne hediye getirmişsin, Bram."

Bram'in gözleri ışıldıyor. "Kapa gözlerini."

Büyükbabam onun dediğini yapıp elini uzatıyor. Bram taşı yavaşça büyükbabamın avucuna koyuyor. Büyükbabamın üstündeki battaniyeye birkaç parça toprak dökülüyor. Annem dökülen toprağı almak için eğiliyor. Ama son anda gülümseyerek elini çekiyor. Büyükbabam dökülen toprağa aldırış etmez.

Gözlerini açıp avucundakine bakarak, "Bir taş, ha," diyor büyükbabam. Bram'e bakıp gülümsüyor. "Sanırım onu nerede bulduğunu biliyorum."

Bram sırıtarak başını öne eğiyor. Büyükbabam taşı sımsıkı tutuyor ve adeta neşeyle soruyor: "Sırada kim var?"

"Ben hediyemi daha sonra, baş başa vedalaşırken vereceğim," diyor babam usulca.

Büyükbabam, "Tadını çıkarmak için fazla vaktim olmayacak o zaman," diye takılıyor babama.

Birden mektubumu herkesin önünde okumak istemediğimi fark ederek "Ben de öyle," diyorum.

Bu arada kapı çalınıyor, büyükbabamın birkaç arkadaşı geliyor. Az sonra onları içeri buyur ediyoruz, ardından birkaç arkadaşı daha geliyor. Sonra birkaçı daha ve ev giderek kalabalıklaşıyor. Derken elinde büyükbabamın sipariş ettiği tatlılarla, yani yiyeceği son yemekle ve misafirler için hazırlanmış ayrı tepsilerle yemek personeli geliyor.

Büyükbabam tabağının üstündeki kapağı açınca eşsiz bir ılık meyve kokusu doluyor odaya.

Büyükbabam bana bakarak "Biraz turta hoşunuza gider diye düşündüm," diyor. Demek ki önceki gün beni turtasına bakarken görmüş, ona bakıp gülümsüyorum. Bunun üzerine, misafir tepsisindeki yemeklerin kapaklarını kaldırıyorum, hepimiz yemeğin başında toplanıyoruz. Önce diğerlerine servis yapıyor, sonra da payıma düşen turta dilimini alıyorum. Yüzeyi şekerle kaplı, ılık ve meyve dolgulu turtadan bir çatal alıp ağzıma götürüyorum.

Acaba ölüm her zaman bu kadar lezzetli midir, merak ediyorum.

***

Bütün misafirler yemekten memnun hâlde iç geçirerek çatallarını bıraktıktan sonra kalınca beyaz yastıklara yaslanmış oturan büyükbabamla sohbete koyuluyor. Bu arada Bram her şeyden bir parça yiyerek tıkınmaya devam ediyor. Büyükbabam oturduğu yerden memnuniyetle ona bakıp gülümsüyor.

Bram ağzı tıka basa turtayla dolu, "Çok güzelmiş," deyince büyükbabam kahkahayı basıyor. Bu öyle sıcak, öyle tanıdık bir kahkaha ki, ben de gülümsemekten kendimi alamıyor, sonra elimdeki çatalı bırakıyorum. Tam Bram'i çekiştirip tıkınmayı bırakmasını söyleyecek oluyorum ki, bir anda vazgeçiyorum. Çünkü büyükbabam buna aldırmaz, hem neden aldırsın ki?

Babam bir şey yemiyor. İçinde bir parça turta olan yuvarlak, beyaz tabağı elinde tutarken, o fark etmeden tabağın kenarından turtanın sosu akıyor. Babam, mikro karttaki kayıtları izledikten sonra gitmeye karar veren misafirlerini yolcu etmek için yerinden kalkınca turtanın bir kısmı yere dökülüyor. Onlara, "Geldiğiniz için teşekkür ederiz," derken annem arkasından eğilip mendiliyle yere dökülenleri topluyor. Ne de olsa, büyükbabam gittikten sonra bu daireye taşınacak olanlar, ortalıkta başkasının son yemeğinden izler görmek istemezler. Ama anlıyorum ki, annem yere dökülenleri bu yüzden toplamıyor. Babamın küçük bir kırıntı yüzünden bile olsa endişelenmesini istemediği için yapıyor bunu.

Annem giden son misafirin ardından kapıyı kapattıktan sonra babamın elinden tabağı alıyor. "Şimdi aile zamanı," diyor. Büyükbabam başını sallıyor.

"Şükürler olsun," diyor büyükbabam. "Hepinize söyleyeceklerim var."

Büyükbabam şimdiye kadar, bundan sonra olabilecekler hakkında konuştuğu bu an dışında, her zaman olduğu gibi davranıyor. Ağırbaşlılıkla ölmemeyi seçerek sonunda herkesi şaşırtan bazı ihtiyarlar olduğunu duymuştum. Ağlayan, altüst olan ve çıldıran ihtiyarlar. Bu yaptıkları, ailelerini üzmekten başka bir işe yaramaz. Çünkü bu konuda ailelerinin yapabileceği bir şey yoktur. Sonuçta, kader gibi değiştirilemez bir şey bu.

Aramızda sözsüz bir anlaşma varmış gibi annem, Bram ve ben büyükbabam önce babamla konuşsun diye onları yalnız bırakmak için mutfağa geçiyoruz. Bram tıka basa midesini doldurduğu yiyeceklerin ağırlığıyla kafasını masaya koyuyor ve hafif hafif horlayarak uyumaya başlıyor. Annem onun kıvırcık kahverengi saçlarını okşuyor. Herhâlde Bram rüyasında içinde bir dolu tatlı olan bir tabak görüyordur hâlâ. Benim de göz kapaklarım ağırlaşıyor ama büyükbabamın son gününün bir ânını dahi kaçırmak istemiyorum.

Babamdan sonra büyükbabamla konuşma sırası Bram'de, ondan sonra da annem giriyor yanına. Annemin hediyesi, büyükbabamın botanik parkında en sevdiği ağaçtan bir yaprak. Dalından dün kopardığı yaprağın kenarları kıvrılmış, rengiyse kahverengiye dönmüş. Gene de ortası hâlâ yeşil. Bram mutfakta uyuduğu sırada, babamın konuşmasını beklerken annem bana büyükbabamın son yemeğini botanik parkında, açık havada yapmak için müsaade istediğini söylüyor. Kuşkusuz bu talebi geri çevrilmiş.

Sonunda sıra bana geliyor. Odaya girince pencerelerin açık olduğunu fark ediyorum. Pek serin bir öğle sonu değil, hızla esen rüzgâr sıcak bir hava taşıyor içeri. Gene de, çok geçmeden gece inecek ve her yer serinleyecek.

Ben yatağının yanındaki sandalyeye otururken "Havanın hareketini hissetmek istedim," diyor büyükbabam.

Ona hediyesini veriyorum. Teşekkür edip mektubu okuyor. "Bunlar çok güzel sözler," diyor. "Güzel duygular."

Bu sözlerinin beni mutlu etmesi gerekse de, arkasından başka bir şeyin geleceğini sezinliyorum.

"Ama bunların hiçbiri sana ait sözler değil, Cassia," diyor büyükbabam nazikçe.

Gözlerim dolan gözyaşlarıyla yanıyor, başımı öne eğip ellerime bakıyorum. Toplumdaki hemen herkes gibi yazamayan, başkalarının sözcüklerini kullanmaktan başka bir şey bilmeyen ellerime. Büyükbabamı hayal kırıklığına uğratan sözcükler yerine keşke Bram'in yaptığı gibi bir taş getirseydim ona. Ya da hiçbir şey getirmeseydim. Eli boş gelmek bile büyükbabamı böyle hayal kırıklığına uğratmaktan daha iyi olurdu.

"Senin kendi sözcüklerin var, Cassia," diyor büyükbabam. "Bazılarını daha önce duydum, çok güzellerdi. Beni sık sık ziyaret ederek zaten bana büyük bir armağan verdin sen. Senden geldiği için bu mektubu gene seviyorum ben. Duygularını incitmek istemiyorum. Sadece kendi sözcüklerine inanmanı istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Başımı kaldırıyorum, göz göze geliyoruz. Başımı sallayarak dediğini onaylıyorum çünkü benden yapmamı istediği şeyi anlıyorum. Mektubum tam bir felaket olsa da, ona bu istediği armağanı verebilirim, biliyorum. Birden aklıma başka bir şey geliyor. Hava trenindeki o günden beri cebimde duran kavak ağacı tohumunu hatırlıyorum. Onu cebimden çıkarıp büyükbabama uzatıyorum.

Aaa," diyor büyükbabam, daha yakından bakmak için tohumu göz hizasına getiriyor. "Teşekkür ederim, tatlım. Şuna bak. Cennetin bulutlarıyla sürüklenmiş."

Acaba büyükbabam ölmeye başladı mı, diye meraklanıyorum. Çünkü ne demek istediğini anlayamıyorum. Kapıya bakıyor, annem, ya da babamı çağırsam mı diye geçiriyorum aklımdan.

"Ben de iki yüzlü bir ihtiyarım," diyor, gene hınzırca bakan gözleriyle. "Sana kendi sözcüklerini kullan diyorum ama şimdi senden başkasının sözcüklerini isteyeceğim. Pudriyerine bakabilir miyim?"

Şaşkınlıkla pudriyeri ona uzatıyorum. Pudriyeri alıyor ve sertçe avucunun içine vurup çeviriyor. Pudriyerin alt kısmı açılıyor, içinden bir kâğıt parçasının düştüğünü görüyorum şaşırarak. Bunun evdeki iletişim cihazından ya da yazıcılardan çıkan incecik beyaz rulo kâğıdına hiç de benzemeyen, eski, kalın ve krem rengi bir kâğıt olduğunu seçebiliyorum.

Büyük babam katlanmış kâğıdı dikkatle, nazikçe açıyor. Belki içinde ne yazılı olduğunu görmemi istemiyordur diye çok yakınına sokulmamaya çalışıyorum ama şöyle bir bakmayla bile sözcüklerin çok eski olduğunu anlıyorum. Artık kullanılmayan bir daktiloyla yazılmış; harfler küçük, siyah ve okunaksız.

Büyükbabamın parmakları titriyor; hayatının sonuna yaklaştığından dolayı mı yoksa elinde tuttuğu kâğıt parçasında yazanlardan dolayı mı böyle, bilemiyorum. Ona yardım etmek istiyorum ama sanırım bu tek başına yapması gereken bir şey.

Kâğıtta yazanları okuması uzun sürmüyor. Okumayı bitirdiğindeyse gözlerini kapatıyor. Yüzünde anlam veremediğim bir duygu ifadesi beliriyor. Yoğun bir duygu.

Derken parlak, güzel gözlerini açıyor ve kâğıdı katlarken dimdik bana bakıyor. "Cassia, bu senin. Bu kâğıt parçası pudriyerden bile daha değerli."

"Ama bu..." Tam ağzımdan tehlikeli sözcüğü çıkacakken duruyorum.

Vakit yok. Annem, babam ve kardeşimin koridordan gelen sesleri yaklaşıyor.

Büyükbabam sevgiyle gözlerimin içine bakıyor ve kâğıdı bana uzatıyor. Zorlu bir meydan okuma, bir teklif, bir armağan bu. Çok geçmeden onu almak için büyükbabamın eline uzanıyorum. Büyükbabam elini serbest bırakırken kâğıdı parmaklarımla sıkıca kavrıyorum.

Pudriyeri de bana geri veriyor; kâğıt pudriyerin içine tam oturuyor. Pudriyeri kapatırken, büyük babam bana doğru eğiliyor.

"Cassia," diyor fısıltıyla. "Şu an sana henüz anlayamayacağın bir şey veriyorum. Ama bir gün anlayacağını düşünüyorum. Herkesten çok senin anlayabileceğin bir şey bu. Şunu unutma. Merak etmek iyidir."

***

Büyükbabam uzun bir süre direniyor. Bize tek tek bakıp bir hayatın sonunda söylenebilecek en güzel sözleri söylediğinde gece yarısına bir saat var, dışarıdaysa ağır, mavi bir gece. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Biz de ona aynını söylüyoruz. Ve hepimiz onu gerçekten çok seviyoruz. Gülümsüyor ve yastığına yaslanıp gözlerini yumuyor.

İçindeki her şey kusursuz işledi. Güzel bir hayat yaşadı. Bitmesi beklendiği gibi tam zamanında biten bir hayat. Ölünce ellerini tutuyorum.

Sekizinci Bölüm

"Salonda hiç yeni gösterim yok," diye sızlanıyor arkadaşımız Sera. "Son iki aydır hep aynı şeyler." Yine cumartesi akşamı ve yine geçen haftakiyle aynı konuşmaları yapıyoruz.

"Diğer iki seçenekten daha iyi bu," diyor Em. "Öyle değil mi?" diyerek fikrimi sorarcasına bana bakıyor. Başımla onaylıyorum. Seçenekler her zamanki gibi: oyun merkezi, gösterim ya da müzik. Büyükbabamın ölümünün üstünden bir haftadan az zaman geçti, kendimi garip hissediyorum. O gitti ve pudriyerimin içindeki çalıntı sözlerle bıraktı beni. Başkalarının bilmediği bir şey bilmek ve sahip olmaman gereken bir şeye sahip olmak garip bir duygu.

"Cassia da oyunu filmden yana kullanıyor," diye oyları sayıyor Em. Saçından aldığı bir tutamı parmağına dolayarak Xander'a bakıyor. "Sen ne diyorsun, Xander?"

Xander'ın oyun merkezine gitmek isteyeceğinden eminim ama ben istemiyorum. Oraya yaptığımız son gezi pek iyi sonlanmadı; hap kutusunun üstüne bastım ve bir görevliyle görüşme yapmak zorunda kaldım.

Xander aklımdan geçeni tahmin ediyor. "Bu senin hatan değildi," diyor. "Hap kutusunu yere düşüren sen değildin. Seni bu yüzden suçlu bulduklarını falan sanmıyorum."

"Biliyorum ama gene de..."

Müzik dinlemeye gitmek aramızda bahis konusu dahi olmuyor. Gençlerin çoğunun konser salonundaki tek tük kişiyle oturup başka bir yerde, hatta başka bir zamanda çalınan *Yüz Şarkı* listesini dinlemeye can attığı söylenemez. Şimdiye kadar müzikle ilgili bir iş pozisyonu olduğunu bile duymadım. Belki de bunun bir anlamı vardır. Belki de şarkıların bir kere söylenmesi, kaydedilmesi ve öylece unutulması gerekiyordur.

"Yo, hadi filme girelim," diyor Xander. "Toplum konulu olan gösterimi izlediniz mi? Şu havadan çekilmiş görüntülerin olduğu?"

"Ben onu henüz görmedim," diyor arkadan yaklaşan Ky Markham.

Ky. Ona bakmak için arkamı dönüyorum, hap kutusunun üstüne bastığım geceden beri gözlerimiz birbiriyle ilk defa buluşuyor. O günden beri görmedim onu. Aslında onu cismen görmedim desem daha doğru olur, çünkü ekranda gördüğüm hâliyle yüzü hafta boyunca gözümün önünden gitmedi. Bu kadar net hatırladığıma şaşırdığım bu yüz, her defasında aklıma geldiği hızla kaybolup bunun ne anlama geldiği sorusuyla baş başa bıraktı beni. Hayatıma öylece devam etmek varken neden onu düşünüp duruyordum?

Sanırım bunda büyükbabamın ölürken söylediği cümlenin payı var. Bana merak etmekte bir sorun olmadığını söyleyerek aklıma kurt düşürdü. Gene de, her nedense onun Ky'ı kastettiğini sanmıyorum. Daha önemli bir şey söylemeye çalışmış olmalı. O şiirle ilgili bir şey.

"Tamam, o zaman. O gösterime girelim," diyor Sera.

"O filmi nasıl oldu da kaçırdın?" Pipe'ın sorusu iyi bir soru. Çünkü yeni gelen filmleri hiç kaçırmayız. Bu film gösterime gireli

aylar oluyor, yani Ky onu defalarca izleme fırsatı bulmuş olmalı. "Biz giderken sen de bizimle gelmemiş miydin?"

"Hayır," diyor Ky. "O gece geç saate kadar çalışmış olmalıyım." Bunu yumuşak bir ses tonuyla söylüyor ama her zaman olduğu gibi daha derinden gelen bir tını var sesinde. Birçok sesten daha farklı bir tınısı var sesinin. Onun sesini bir daha duyuncaya kadar unutuyor insan. Sonra duyunca da kendi kendine şöyle diyor: "Evet, tabii ya, onun sesinde bir müzik var."

Ky işinden her bahsettiğinde yaptığımız gibi hepimiz gene sessizliğe bürünüyoruz. Bu konu açılınca ona ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Gıda imha merkezine atanmasının onun için beklenmedik bir şey olmadığını artık biliyorum. Bir ihlalci olduğunun başından beri farkındaymış. İçinde benim sakladığımdan daha fazla sırrı, daha uzun zamandır taşıyormuş.

Fakat toplum, ondan bu sırları kendine saklamasını istiyor. Acaba benim de sakladığım sırlar olduğunu öğrenseler, ne yaparlar?

Ky, Piper'dan başını çevirip bana dönüyor. O anda gözleri hakkında yanılmış olduğumu anlıyorum. Gözlerinin kahverengi olduğunu sanıyordum ama şimdi görüyorum ki, koyu maviler. Üzerindeki standart kıyafetler, renklerini daha bir ortaya çıkarmış. Oria eyaletinde en çok rastlanan göz rengi mavidir ama tam olarak ifade edemesem de, onun gözlerinde farklı olan bir şey var. Daha derin bakıyor olabilirler mi? Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. O bana derin biri gibi görünse de, ben onu yüzeysel ve şeffaf biri gibi mi görünüyorum acaba?

Keşke elimde Ky'ı anlatan bir mikro kart olsaydı, diye geçiriyorum aklımdan. Belki, Xander'ı tanımak için bir mikro karta ihtiyacım olmadığını söylesem, bana yeni bir mikro kart verebilirler. Bunu düşünerek gülümsüyorum.

Ky hâlâ bana bakıyor. Bir an için aklımdan ne geçirdiğimi mi soracak diye düşünüyorum. Ama tabii ki, böyle bir şey sormuyor. O soru sorarak öğrenen biri değil. Dış eyaletlerden gelme bir ihlalci ama gene de buradaki hayata ayak uydurmayı başarmış. İzleyerek öğreniyor.

Ben de onu örnek alarak, hiçbir soru sormuyor, sırlarımı kendime saklıyorum.

***

Sinema salonuna girip oturuyoruz, en başa Piper geçiyor. Sera, Em, Xander, ben ve Ky da sırayla onun yanına diziliyoruz. Ekran henüz inmemiş, ışıklar da hâlâ yanıyor, yani konuşmak için birkaç dakikamız var. Xander kulağıma eğilip "İyi misin?" fısıldıyor. "Haplar yüzünden olmasa gerek, değil mi? Büyükbabandan dolayı mı?"

Beni çok iyi tanıyor. "Evet," deyince elimi tutup sıkıyor. Çocukluğumuzda yapıp da büyüdükçe sonradan unuttuğumuz hareketlerin böyle geri döndüğünü görmek ne tuhaf. Onun elini tutarken hâlâ arkadaşça duygular hissediyorum, sanki senelerdir bildiğim şeyi yapıyorum. Gene de artık daha fazla anlam ifade ettiği için bir o kadar da farklı hissettiriyor elini tutmak. Çünkü bizim eş olduğumuz anlamına geliyor.

Xander başka bir şey daha söyleyecek miyim diye bekliyor ama ben söylemiyorum. Xander'a Ky'la ilgili olanları anlatamam, diye düşünüyorum, Xander'a kâğıttan da bahsedemem çünkü burası çok kalabalık. Genelde yaptığım gibi Xander'a sırlarımı söylememek için kendi kendime bahaneler buluyorum.

Bu bahaneler bana doğruymuş gibi gelmiyor.

Xander, kendisine bir şey soran Em'e dönüyor. Kısa bir süre dosdoğru karşımdaki ekrana bakıyor, bir yandan da eşleştiğimiz

günden bu yana Xander'dan sır saklamaya başlamamın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum.

"Cumartesi akşamını sizlerle geçirmeyeli haftalar oldu," diyor Ky. Ona baktığım sırada salonun ışıkları kısılmaya başlıyor. Loşlaşan ışık Ky'ın yüz hatlarını yumuşatırken sanki aramızdaki mesafeyi de azaltıyor. Hemen sonraki sözlerinde hafif bir burukluk var, sadece hafif ama ondan hiç duymadığım kadar da fark edilir bir burukluk bu. "İş çok vaktimi alıyor. Buna aldırmadığınıza seviniyorum."

"Sorun değil," diyorum. "Biz senin arkadaşınız." Ama daha bunu söylerken bile, gerçekten öyle miyiz diye geçiriyorum içimden. Neticede onu diğerlerinin tanıdığı kadar iyi tanımıyorum.

"Arkadaşlar." Bu kelime Ky'ın ağzından ne kadar tatlılıkla çıkıyor. Bunu söylerken dış eyaletlerdeki eski arkadaşları mı aklına geliyor acaba?

Salon kararıyor. Ky'a bakmasam da, artık yüzünün bana dönük olmadığını biliyorum. Yüzünü bana dönense Xander. İleri, dosdoğru ekrana bakıyorum.

Sinema salonlarında gösterim başlamadan önceki o birkaç saniyeyi oldum olası çok sevmişimdir, her yer zifiri karanlıktır ve herkes ekranın aydınlanmasını bekler. Bu anlarda karnımda hep bir ağrı hissederim, sanki ekranın ışığı salonu aydınlattığında, kendimi koca salonda tek başıma buluverecekmişim gibi gelir. Ya da ışıklar hiç yanmayacakmış gibi. İşte bu birkaç saniyelik zaman diliminde bundan bir türlü emin olamam. Bu birkaç saniyelik karanlık neden bu kadar hoşuma gidiyor, bilmiyorum.

Ama elbette ekranın ışığıyla salon aydınlanıyor, gösterim başlıyor ve ben tek başıma değilim. Bir yanımda Xander, bir yanımda Ky oturuyor, karşımdaki ekranda ise toplumun kuruluş tarihi gösteriliyor.

Sinematografi kusursuz; kamera bir çırpıda masmavi okyanustan, yemyeşil sahillere, üstü karla kaplı dağlara uzanıp çiftliklerin altın sarısı tarlalarından geçerek bizim bulunduğumuz Belediye Sarayının bembeyaz kubbesi üzerinden süzülüyor (Belediye Sarayı ekranda belirince salonda sevinç çığlıkları duyuluyor). Oradan yeşiliyle sarısıyla başka başka şehirlerin manzaralarını fethediyor. Herhâlde toplumun her eyaletinde bu filmi seyreden insanlar, onu daha önce görmüş olsalar bile kendi şehirleri ekranda belirince böyle sevinç çığlıkları atıyordur. Toplumumuzu böyle görünce gurur duymamak elde değil. Zaten filmin amacı da bu.

Ky derin bir nefes alıyor, dönüp ona bakıyorum. Gördüğüm şey beni şaşırtıyor. Fal taşı gibi açık gözlerle ekrana dalmış, gördükleri karşısında sakin durmakta zorlanıyor. Yüzü hayretten tutuşmuş gibi. Görünüşe bakılırsa gerçekten uçtuğunu zannediyor. Ona baktığımı bile fark etmiyor.

Bu heyecan verici hava çekimlerinden sonra film alışılageldik bir seyir alıyor. Toplum kurulmadan ve her şey istatistiksel tahminlere göre düzenlenmeye başlamadan önce her şey nasıldı, onu izliyoruz. Ky'ın yüz ifadesi her zamanki hâline dönüyor; nasıl tepki verdiğini görmek için arada bir dönüp ona bakıyorum. Ama o herhangi bir tepki vermiyor.

Eşleşme projesinin nasıl uygulandığıyla ilgili kısma gelince Xander dönüp bana bakıyor. Ekrandan yansıyan solgun ışıktan, gülümsediğini görüyor, ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum. Xander elimi sımsıkı tutunca Ky aklımdan çıkıp gidiyor.

En azından film bitene kadar.

Gösterimin son kısımda, gene toplumdan önceki durum gösteriliyor. Toplum yıkılırsa her şeyin tekrar nasıl bir hâl alacağı anlatılıyor. Bu sahneyi nasıl çekmişler bilmiyorum ama insanın

gülesi geliyor. Devasa bir alana yayılmış, kıraç tarlalar; pespaye görünümlü küçük evler; can güvenliği olmayan, boş denebilecek sokaklarda yürüyen asık suratlı, sert ve üzgün görünüşlü birkaç oyuncu. Derken bir anda gökyüzünde ölüm saçan siyah bir uçak beliriyor ve insanlar çığlık çığlığa oraya buraya kaçışmaya başlıyor. Fonda toplumun resmî marşı çalıyor ve marşın notaları vatan duygusunu perçinleyecek şekilde ağlamaklı bir tona bürünüyor.

Çok abartılı bir sahne. Pazar günü büyükbabamın evinde şahit olduğum o sessiz tablodan sonra bu sahne bana olsa olsa komik ve aptalca geliyor. Ölümün böyle bir şey olmadığını biliyorum. Oyunculardan biri etkileyici bir şekilde yere düşüyor. Kıyafetleri koca koca kan lekeleriyle kaplanıyor. Bu esnada yanımdan gelen homurtulardan, Xander'ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlıyorum, eminim o da tam benim gibi hissediyor. Ky'ı bir süredir boşlamış olmanın pişmanlığıyla dönüp bu komik durumu onunla da paylaşmak istiyorum.

Ama bir de bakıyorum ki Ky ağlıyor. Çıt bile çıkarmadan usulca ağlıyor.

Yanağından bir damla yaş süzülüyor. Onu öyle hızlı siliyor ki, acaba gerçekten ağladı mı diye soruyorum kendime, ama o gözyaşını gördüğümden eminim. Oradaydı. Ve bir damla daha, en az birincisi kadar hızla siliyor onu da. Gözlerine dolan onca yaştan ekranı hâlâ görebiliyor mudur, merak ediyorum. Ama ekrandan gözünü ayırdığı da yok.

Birinin acı çektiğini görmeye alışkın değilim. Kafamı çeviriyorum.

Filmin sonunda başlangıçtaki hava çekimleri tekrar ekrana gelince Ky, derin bir iç geçiriyor. Gerçekten acı çektiği belli oluyor. Salonun ışıkları geri gelene kadar ona bakmıyorum. Işıklar

yanınca her zamanki sakin hâliyle tanıdığım Ky'ın dönmüş olduğunu görüyorum. En azından tanıdığımı zannettiğim Ky'ın.

Film sırasında ağladığını benden başka kimse fark etmedi. Ky da onu gördüğümü bilmiyor.

Hiçbir şey söylemiyor, hiç soru sormuyorum. Başka tarafa bakıyorum. Bu benim işte. *Ama büyükbabanın olabileceğimi zannettiği kişi değilim.* Bu düşünce yandan gelen bir bakış gibi, yanımda birden parlayan bir çift mavi göz gibi birdenbire geliyor aklıma. Ky. Yoksa beni mi seyrediyor? Bakışımı mı yakalamaya çalışıyor?

Dönüp ona bakmadan önce bir an duraksıyorum. Döndüğümdeyse Ky'ın, biraz önce baktıysa bile artık bana bakmadığını görüyorum.

Dokuzuncu Bölüm

İki gün sonra bir grup öğrenciyle sıraya girmiş, botanik parkının ana binasının önünde bekliyorum. Sabahın erken saati olduğundan etrafımız bir sis tabakasıyla kaplı, insanların ve ağaçların silüetleri sanki bir hiçliğin ortasındaymışız izlenimi veriyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyor yanımda duran kız. Onu tanımıyorum bile, başka bir mahalleden, başka bir *ikinci okul*dan geliyor olmalı.

"Pek sayılmaz," derken, sisin içinde beliren silüetlerden birinin Ky Markham'a benzediğini fark ederek afallıyorum. Sakin ve ağır adımlarla yürüyor. Aynı zamanda dikkatli de. Beni fark edince el sallıyor. Belli ki yaz aktivitesi için o da tırmanışa yazılmış. Ky'a gülümseyip el salladıktan sonra kıza dönüp ekliyorum: "Hayır. Yürüyüş yapıyorum ama tırmanışa hiç katılmadım."

Okuldan tanıdığım sinir bozucu bir çocuk olan Lon, "Kimse daha önce tırmanışa gitmiş olamaz," diye lafa karışıyor. "Senelerdir yaz aktiviteleri listesine konmuyor."

"Büyükbabam yapmış," diye karşılık veriyorum.

Lon'un çenesi kapanmıyor ama. "Yapmış, öyle mi? Yani geçmişte? Büyükbaban öldü mü?"

Tam ona cevap verecekken asker yeşilleri içindeki görevli, boğazını temizleyerek gelip önümüzde dikiliyor. Beyazlamış, fırça gibi kısacık saçları ve zeytin rengi teniyle epey bir yaşı varmış gibi görünüyor. Teninin rengi ve hareketleri bana büyükbabamı anımsatıyor.

"Hoş geldiniz," diyor. Sesi de tıpkı saçları gibi keskin ve sert. Sesinden pek nazik biri olmadığı anlaşılıyor, büyükbabamla ancak bir noktaya kadar benzeşebilecekleri kafama dank ediyor. Büyükbabama benzeyen birilerini arama huyumdan vazgeçmeliyim. Bunun olmasını ne kadar dilersem dileyeyim, ağaçların arasından çıkıp gelemez o. "Ben sizin eğitmeninizim. Bana 'efendim' diye hitap edeceksiniz."

Lon kendini tutamayıp "Tepeye de çıkacak mıyız?" diye soruyor.

Görevli ona öyle bir bakıyor ki, Lon olduğu yerde mum kesiliyor.

"Kimse," diyor görevli, "benim iznim olmadan konuşmayacak. Anlaşıldı mı?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

"Vakit kaybetmeden başlayalım."

Botanik parkının, arkasında duran sık ormanlık tepelerden birini işaret ediyor. Büyük olan *tepe* değil bu gösterdiği; botanik parkı çalışanları dışındakilerin girmesi genelde yasak olan daha küçük bayırlardan biri. Bu küçük tepeler o kadar yüksek olmasa da, annemin söylediğine göre yerleri kaplayan sık çalılıklar ve fidanlarla iyi bir tırmanma deneyimi sunuyor.

Birden dönerek, "Hadi en tepeye tırmanalım," diyor görevli. "Sizi orada bekliyor olacağım."

Söylediğinde ciddi mi gerçekten? Hiç ipucu yok mu? Hiç eğitimsiz tırmanış olur mu?

Görünüşe göre ciddi. Görevli çalılıkların arasında gözden kayboluyor. Ağzımın kenarlarının hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığını hissediyor ve bu gülümsemeden kurtulmak için kafamı sallıyorum. Ağaçların arasına dalan görevlinin hemen arkasından yürüyorum. Ağaçlar koyu yeşil renkleriyle tazecik görünüyor, onların arasından kendime yol açmaya çalışırken büyükbabam gibi koktuklarını fark ediyorum. Sanırım her şeye rağmen ağaçların arasında bir yerlerde o. Kendi kendime diyorum ki: "O kâğıdı açma riskini alacaksam, bunu burada yapacağım."

***

Etrafımdaki ve arkamdaki ağaçların arasında hareket eden insanların sesini duyuyorum. Orman, bunun gibi yarısı ekili olsa bile, gürültülü bir yerdir, hele hele de içinde bizim gibi çok sayıda insan yürüdüğü zaman. Çalılıklar hışırdıyor, dallar çatırdıyor, yakınlarda biri küfrediyor. Bu küfreden büyük ihtimalle Lon. Adımlarımı hızlandırıyorum. Bazı çalılıklara karşı mücadele etmem gerekiyor ama gene de iyi aşama kaydediyorum.

Tasnif yapmaya yatkın olan kafam, keşke etrafta öten kuşları seslerinden tanıyabilse, gördüğüm bitki ve çiçeklerin adlarını bilebilseydi. Annem bunların birçoğunu biliyordur herhâlde ama botanik parkında çalışmadığım müddetçe böyle bir uzmanlık bilgisine hayatta sahip olamam.

Tırmanış giderek sarplaşıp zorlaşıyor ama yürümek hâlâ imkânsız sayılmaz. Ne de olsa bu küçük tepe, botanik parkının bir parçası ve gerçekten vahşi bir ortam değil. Ayakkabılarım kirleniyor, tabanları çam iğneleri ve yapraklarla kaplanıyor. Bir an durup ayakkabıma yapışan çamuru kazıyacak bir yer arıyorum, böylece daha hızlı yürüyebilirim. Fakat botanik parkında devrilen ağaçlar ve kopan dallar yere düşer düşmez ortadan kal-

dırılıyor. Bu yüzden ayakkabılarımı kabuklu bir ağacın kenarına sürterek temizlemek zorunda kalıyorum.

Tekrar yürümeye başlayınca ayaklarımı hafiflemiş hissediyorum. Yerde cilalanmış bir yumurta gibi duran pürüzsüz, yuvarlak bir taş görüyorum; Bram'in büyükbabama verdiği taşa benziyor. Bu küçük ve kahverengi taşı otların arasında bırakıp önümü kesen dalların oramı buramı çizmesine aldırmadan daha hızlı yürümeye başlıyorum. Arada bir sırtıma batan iğneli çam yapraklarını ve yüzüme çarpan dalları umursamadan yürüyorum.

Bu tepenin başına çıkan ilk kişi ben olacağım için seviniyorum. Tepemdeki ağaçlarda bir hareketlilik ve canlılık var, çünkü biliyorum ki arka taraflarında gökyüzü ve güneş beni bekliyor. Neredeyse vardım sayılır. Bana bak, büyükbaba, diyorum kendi kendime, ama o beni duyamaz elbette.

"Bak bana."

Birden yön değiştirip çalılıkların arasına dalıyorum. Tek başıma gizlenebileceğim yapraklarla dolu bir açıklığa ulaşana dek yolumdaki engellerle boğuşarak ilerliyorum. Üzerimdeki koyu kahverengi kıyafetler de iyi bir kamuflaj sağlıyor.

Ellerim titreye titreye kâğıdı pudriyerden çıkarıyorum. Bu sabah pudriyeri tırmanış kıyafetimin cebine sokarken bunu mu planlamıştım acaba? Kâğıdı okumak için uygun ânı burada, ormanda yakalayabileceğimi alttan alta biliyor muydum?

Onu başka nerede okuyabilirim, bilmiyorum. Evde okuyacak olsam, birinin beni görme ihtimali var. Hava treni, okul ve iş yeri de bundan farksız. Ormansa o kadar sessiz değil; her yer bitkilerle kaplı ve tenimde ıslaklık hissi yaratan rutubetli sabah havası, her yanı sarıyor. Arılar vızıldıyor, kuşlar ötüşüyor. Kolum bir yaprağa sürtünüyor ve kâğıdın üstüne bir çiy damlası düşüyor, düşerken de dalından kopan olgunlaşmış bir meyve gibi ses çıkarıyor.

Büyükbabam bana ne verdi böyle?

Önce bu sırrın ağırlığını ölçüyorum avucumda, sonra açıyorum.

Doğru tahmin etmişim; eski kelimeler bunlar. Bilmediğim bir daktiloyla yazılmış olsa da, harfleri aşağı yukarı çıkarabiliyorum.

Büyükbabam bana şiir vermiş.

Tabii ya. Büyük büyükannem. *Yüz Şiir*. Bunun bilinmeyen bir şiir olduğunu anlamam için okul müfredatına bakmam gerekmiyor. Büyük büyükannem bunu saklamakla büyük bir risk almış; büyükannemle büyükbabamın onu saklamaya devam etmekle aldığı risk ise daha da büyük. Bu şiiri sahip olduğun her şeyi kaybetmeyi göze alacak kadar kıymetli yapan ne olabilir?

Daha ilk mısrayı okurken çarpılıyorum, gözlerim yaşla doluyor. Tek bir mısra neden hayatımda hiç kimsenin, hiçbir şeyin benimle konuşmadığı gibi konuşuyor, bilmiyorum.

Öyle uysalca gitme o güzel geceye.

Okumaya devam ediyorum, anladığım kelimelerin yanında anlamadıklarım da çıkıyor.

Bu şiirin büyükbabama neden hitap ettiğini şimdi anlıyorum:

Öyle uysalca gitme o güzel geceye.

Ihtiyarlık yanmalı, coşmalı günün sonunda;

Hiddetlenmeli, ışığın ölümüne, hiddetlenmeli.

Okumaya devam ettikçe şiir bana da hitap etmeye başlıyor:

Bilgeler ömrün sonunda bilseler de karanlığın haklı çıktığını

Onlar sözleriyle hiç şimşek çakamadıklarından,

Öyle uysalca gitmezler o güzel geceye.

Benim sözlerim hiç şimşek çaktırmıyordu. Büyükbabam ölmeden önce, ona gerçekten kendim yazmadığım o mektubu verdiğim zaman söylemişti bunu bana. Yazdığım ya da yapıp

ettiğim hiçbir şey bu dünyada bir değişiklik yaratmadı. Bu şiiri okuyunca hiddetlenmenin ve şiddetle arzulamanın ne olduğunu birden anlayıveriyorum.

Şiiri yer gibi, içer gibi baştan sona okuyorum. Göktaşları, yemyeşil bir koy, hiddetle akan gözyaşları vardı içinde; dili çok eski olduğundan, bunların hepsini anlamasam da, aslında ne demek istediğini anlıyorum. Büyükbabamın bu şiiri neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlayabiliyorum, çünkü artık ben de onu çok seviyorum. Söylediği her şeyi. Hiddet ve ışığı.

Şiirin başlığının altında Dylan Thomas, 1914-1953 yazıyor.

Kâğıdın arka yüzünde bir şiir daha var. Şiirin adı "Çizgiyi Geçmek," Dylan Thomas'tan bile daha eski zamanlarda yaşamış bir şair tarafından yazılmış. Şairin adı Lord Alfred Tennyson (1809-1892).

Çok eskiden, diye düşünüyorum. Çok eskiden yaşamış ve ölmüşler.

Ve onlar da tıpkı büyükbabam gibi bir daha geri dönmeyecekler.

Diğer şiiri de yutar gibi okuyorum. İki şiirdeki sözcükleri birkaç kere üst üste okuyorum, ta ki yanı başımda bir dal çatırdayana kadar. Kâğıdı apar topar katlayıp saklıyorum. Fazla oyalandım. Şimdi gitmem gerekiyor; kaybettiğim zamanı telafi etmeliyim.

Koşmam gerek.

Hızımı kesemem; evdeki iz sürücünün bandında değilim. Ben de dalların arasından kendime yol açarak tepeye doğru atılıyorum. Thomas'ın şiirindeki sözcükler öyle vahşi ve güzel ki, koşarken onları kendi kendime sessizce tekrar ediyorum. Durmadan "uysalca gitme, uysalca gitme, uysalca gitme" diyorum. Tam tepeye ulaşmak üzereyken birden fark ediyorum: Bu şiiri saklamamalarının bir nedeni var.

Bu şiir insana savaşmasını söylüyor.

Tepedeki açıklığa ulaşmaya çabalarken, yüzüme kırbaç gibi bir dal iniyor ama durmuyor, kendimi açıklığa doğru itiyorum. Gözlerim görevliyi arıyor. O burada değil ama tepeye benden önce varan başka biri var; Ky Markham.

Meğer tepeye sadece ikimiz ulaşmışız. Hiç görevli yok. Başka tırmanışçı yok.

Ky onu hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyor; elleri başının arkasında, gözlerini kapatıp yüzünü güneşe çevirmiş. Her zamankinden farklı ve tetikte görünüyor. Ona bakınca, insanlarla arasına koyduğu mesafeyi en çok da gözleriyle belli ettiğini fark ediyorum. Çünkü geldiğimi duyunca gözlerini açıp bana bakıyor. Bir an çok gerçek bir şey görür gibi oluyorum, ta ki onun kendisinde görmemi istediği şeyi görene kadar.

Yanımdaki ağaçların arasından görevli çıkageliyor. Sessizce hareket ediyor, ağaçların arasında ne gördüğünü merak ediyorum. Beni görmüş olabilir mi? Elindeki veri kapsülüne bakıp gözlerini bana çeviriyor. "Cassia Reyes?" diye soruyor. Görünüşe göre tırmanışı ikinci sırada bitirmişim. Demek ki zannettiğim kadar uzun süre duraklamamışım.

"Evet."

"Burada oturup bekleyin," diyerek tepenin başındaki çimenlik alanı gösteriyor. "Manzaranın tadını çıkarın. Görünüşe göre, buraya yeni birilerinin gelmesine daha birkaç dakika var." Veri kapsülünü gösterip ağaçların arasında gözden kayboluyor.

Ky'ın yanına gitmeden önce bir an duraklayıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kalbim koşmaktan hızla göğsüme vuruyor. Tabii şiirleri okurken ağaçların arasından gelen ses de kalbimi epey yordu.

"Selam," diyor Ky ben yanına gidince.

"Selam," deyip yanındaki çimenliğe oturuyorum. "Senin tırmanış yaptığını bilmiyordum."

"Annem bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü." Teyzesi olan Aida'dan bahsederken "anne" sözcüğünü ne kadar da rahat kullanıyor. Buradaki hayatına nasıl olup da düşüverdiğini, Çınar Ağacı Mahallesi'nde herkesin ondan beklediği gibi biri hâline geldiğini düşünüyorum. Burada yeni ve farklı biri olmasına rağmen, fazla göze batmadı.

Aslında onun daha önce herhangi bir şeyde birinci olduğunu görmemiştim. Sanki bu gerçek yeterince açık değilmiş gibi, aklımdan geçeni pat diye söyleyiveriyorum: "Bugün hepimizi geçtin."

Bana bakarak "Evet," diyor. "Tam bekleneceği gibi. Dış eyaletlerde büyüdüğüm için bu gibi aktivitelerde en çok deneyime sahip olan benim." Bir veriyi tekrarlıyormuş gibi resmî bir tonla konuşuyor. Derken yüzünün terden parladığı gözüme çarpıyor; bacaklarını öne doğru uzatırkenki hâlinde gene de samimi bir yan var. O da buraya koşarak gelmiş olmalı, demek ki bayağı hızlı koşuyor. Acaba dış eyaletlerde iz sürücü bantlar kullanılıyor muydu? Eğer yoksa, oradayken neden koşuyordu? Yoksa orada da kaçması gereken şeyler mi vardı?

Kendimi tutamayıp Ky'a sormamam gereken bir şey soruyorum: "Annene ne oldu?"

Bana bakarken gözleri şaşkınlıkla parlıyor. Aida'yı kastetmediğimi fark ediyor. Bu soruyu ona daha önce hiç kimsenin sormadığından eminim. Şimdi bana bu soruyu sorduranın ne olduğunu bilmiyorum; belki de büyükbabamın ölümü ve ormanda okuduklarım beni sabırsızlaştırıp hassaslaştırdı. Ormanda o kâğıttakileri okurken arkadan beni görenin kim olduğunu düşünmek istemiyorum belki de.

Özür dilemeliyim. Ama dilemiyorum, niyetim kabalık etmek değil. Özür dilemiyorum çünkü belki de bana anlatmak isteyebilir.

Ama yanılıyorum. "Bana bu soruyu sormamalıydın," diyor. Bunu söylerken dönüp bana bakmıyor bile, onu sadece yandan görebiliyorum. Saçları nemden ve ağaçlardan düşen çiy tanelerinden ıslanmış. Orman gibi kokuyor; ben de orman kokuyor muyum, anlamak için ellerimi yüzüme götürüyorum. Bu hayal gücümün bir uydurması olabilir ama ellerim sanki mürekkep ve kâğıt kokuyor.

Ky böyle davranmakta haklı. Böyle bir soru sormamam gerektiğini biliyorum. Ama az sonra o da bana sormaması gereken bir şey soruyor: "Kimi kaybettin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu anlayabiliyorum," demekle yetiniyor. Şimdi bana bakıyor işte. Gözleri hâlâ mavi.

Güneşin yakıcı ışığı arkadan boynuma ve başımın üstüne vuruyor. Ky'ın biraz önce yaptığı gibi gözlerimi kapayıp güneşi göz kapaklarımda ve burun kemiğimde hissedebilmek için kafamı arkaya atıyorum.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Gözlerimi uzun süre kapalı tutmamama rağmen gözlerimi açınca güneş ışığı beni bir anlığına kör ediyor. İşte o an Ky'a söylemek geliyor içimden. "Geçen hafta büyükbabam öldü."

"Beklenmedik bir ölüm müydü?"

"Hayır," diyorum ama aslında bir açıdan öyle sayılırdı. Her ne kadar ölmesini bekliyor olsam da, büyükbabamın ölürken bana söylediği şeyleri söylemesini beklemiyordum. "Hayır," diyorum tekrar. "Sekseninci doğum günüydü."

Ky düşünceli bir edayla, adeta kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Anlıyorum," diyor. "Burada insanlar sekseninci doğum günlerinde ölüyorlar."

"Evet. Senin geldiğin yerde böyle değil mi?" Ağzımdan kaçan sözlere şaşıyorum. Halbuki daha iki saniye önce geçmişiyle ilgili soru sormamam gerektiğini anlamıştım. Ama bu defa bana cevap veriyor.

"Orada seksen yaşa... gelmek daha zordur," diyor.

Umuyorum şaşkınlığım yüzümden belli olmuyordur. Yoksa başka yerlerde ölüm yaşı değişiyor mu?

Ormanın kenarından diğerlerinin bağrışmaları ve ayak sesleri geliyor. Görevli çalılıkların arasından çıkıp açıklığa ulaşanlara tek tek adlarını soruyor.

Kalkmak için pozisyonumu değiştirirken cebimdeki pudriyer hap kutusuna çarparak metalik bir ses çıkartıyor. Ky dönüp bana bakıyor, nefesimi tutuyorum. Acaba kafamdan sözcükler, hatırlamaya ve ezberlemeye çalıştığım sözcükler geçtiğini tahmin ediyor mudur, merak ediyorum. Çünkü o kâğıdı bir daha açıp okuyamayacağımdan emin gibiyim. Ondan kurtulmam gerek. Burada Ky'ın yanında otururken tenim güneşi içiyor, zihnimse apaçık. Kâğıttaki şiirleri okurken ormandan gelen o sesi, o keskin, çatırtılı sesi düşünüyorum.

Biri beni gördü.

Ky derin bir nefes alıp kulağıma eğiliyor. "Seni gördüm," diyor; yumuşacık sesi uzaktan duyulan bir şelalenin sesi gibi derinden geliyor. Dikkatli, etraftakilerin duymayacağı şekilde sessizce konuşuyor. "Ormanda."

Ve sonra. Hatırladığım kadarıyla bana ilk defa dokunuyor. Hızla kolumu tutuyor, elinin sıcaklığını hisseder etmez geri çekiyor. "Dikkatli olmalısın. Böyle bir şey..."

"Biliyorum." Ben de ona dokunmak, kolunu tutmak istiyorum ama yapmıyorum. "Onu yok edeceğim."

Yüzünde sakin bir ifade var ama sesindeki aceleci tonu seçebiliyorum. "Bunu yakalanmadan yapabilecek misin?"

"Sanırım evet."

"Sana yardım edebilirim." Bunu söylerken görevliye kaçamak bir bakış atıyor. Şimdiye kadar fark etmediğim bir özelliğini keşfediyorum, çünkü bu özelliğini saklamak konusunda çok başarılı. Ky daima birileri tarafından izleniyormuş gibi hareket ediyor. Ve görünen o ki, o da başkalarını izliyor.

"Beni ormanda gördüysen," diye soruveriyorum, "o zaman nasıl benden önce tepeye vardın?"

Ky soruma şaşırmış gibi bakıyor. "Koştum."

"Ben de koştum," diyorum.

"Demek ki ben daha hızlı koşuyormuşum," diyor. O an benimle dalga geçiyormuş gibi geliyor, hafifçe gülümsediğini görür gibi oluyorum. Sonra yüzündeki gülümseme kayboluyor ve Ky yine ciddi, aceleci hâline bürünüyor. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Yo, hayır. Bunu kendim yapabilirim." Sonra, benim bunu sırf risk almak için yapan bir ahmak olduğumu düşünmesin diye söylemem gerekenden fazlasını dökülüyorum. "Onu bana büyükbabam verdi. Bu kadar uzun süre saklamamam gerekirdi. Ama... içinde yazanlar öyle güzel ki."

"Kâğıt olmadan da hatırlayabiliyor musun?"

"Şimdilik evet." Ne de olsa, bir tasnifçi kafası var bende. "Ama sonsuza kadar hatırlayabileceğimi zannetmiyorum."

"Peki bunu yapmak istiyor musun?"

Benim aptal olduğumu düşünüyor. "Öyle güzeller ki," diyorum sarsakça.

Görevlinin sesi duyuluyor; ağaçların arasından giderek daha çok kişi tepeye ulaşıyor. Aralarından biri Ky'a, başka biri de bana sesleniyor. Birbirimizle vedalaşıp ayrılıyor, küçük tepenin başında farklı yerlere yöneliyoruz.

Herkes uzakta bir yerlere doğru bakıyor. Ky ile arkadaşları Belediye Sarayını karşılarına almış, bir şey konuşuyorlar; görevli ise büyük tepeye bakıyor. Benim içinde bulunduğum gruptakiler botanik parkının yemek salonuna gözlerini dikmiş, öğlene ne yiyeceklerinden, okula geri dönmekten, hava treninin vaktinde gelip gelmeyeceğinden laflıyorlar. Aradan biri kahkahayla gülüyor, çünkü hava trenleri hep vaktinde gelir.

Okuduğum şiirden bir mısra geliyor aklıma: *o hüzünlü yükseklikte.*

Kafamı yine geriye atıyor, gözlerimi kapatıp yüzümü güneşe çeviriyorum. Güneş benden daha güçlü; karanlığa karşı tutuşmuş, kıpkırmızı yanıyor.

Aklımdaki sorular kafamın içinde biraz önce ormanda gördüğüm arılar gibi uğulduyor sanki. "Dış eyaletlerde başına ne geldi? Baban nasıl bir ihlalde bulundu ki, sen bir ihlalci olarak mimlendin? Bu şiirleri saklamak istediğim için benim deli olduğumu mu düşünüyorsun? Her zaman konuşmanı duymamı istetecek ne var sesinde?"

"Yoksa benim eşim sen misin?"

Az sonra aklımdan hiç geçmediği hâlde, hepsinden daha önemli olan o soru kafama dank ediyor: "Sırrımı saklayacak mısın?"

Onuncu Bölüm

Akşam eve dönerken oturduğum mahallede bir değişiklik fark ediyorum; yolunda gitmeyen bir şeyler var. Hava treni durağında bekleyen insanlar yüzlerini öne eğmiş, birbirleriyle konuşmuyorlar. Yürürken karşılarından gelenlere her zaman olduğu gibi selam vermiyorlar. Sokağımızdaki mavi panjurlu bir evin önünde küçük beyaz bir hava otomobili, resmî bir araç duruyor. Bizim ev bu.

Hava treni durağının metalik merdivenlerinden hızla inerken etrafta daha fazla değişiklik var mı diye bakınıyorum. Kaldırımlarda bir değişiklik yok. Her zamanki gibi temiz ve beyazlar. Bizim evin bitişiğindeki evlerin hepsinde kapı pencere ne varsa kapanmış. Bu bir şeyler anlatır gibi; şayet bir fırtına yaklaşıyorsa kapı ve pencerelerin kapanması normal.

Hava otomobilinin iniş takımı özenle açılmış, araç çimenlerin üzerine park edilmiş. Penceredeki beyaz perdelerin ardında hareket eden birilerini görüyorum. Merdivenleri hızla çıktıktan sonra kapıda duraklıyorum. Kapıyı çalmalı mıyım?

Kendi kendime sakinleşmeye, kafamı toplamaya çalışıyorum. Her nedense Ky'ın gözlerinin maviliğini düşlüyorum. Bunu yapınca daha iyi düşünebiliyor ve durumu doğru yorumlamanın,

onun içinden güvenle çıkmak için gerekli olduğunu fark ediyorum. Her şeyden ötürü gelmiş olabilirler. Gıda dağıtım sistemini denetlemek için ev ev geziyor olabilirler. Civar mahallelerden birinde böyle bir şey olmuştu; duymuştum.

Bunun benimle hiç ilgisi olmayabilir.

Yoksa annemle babama Ky'ın mikro kartta beliren yüzünden mi bahsediyorlar? Büyükbabamın bana ne verdiğini biliyor olabilirler mi? Şiirleri henüz ortadan kaldırabilmiş değilim. Kâğıt hâlâ cebimde. Acaba beni Ky'dan başka bir gören mi oldu? O ses görevlinin ayak sesi miydi yoksa?

Benimle ilgili bir dolu sebepten ötürü gelmiş olabilirler.

İnsanlar kuralları ihlal edince başlarına ne gelir bilmiyorum, çünkü bu mahalledeki insanlar kuralları hiç ihlal etmezler. Bram geç kaldığında olduğu gibi küçük uyarılar olur arada bir, o kadar. Ama bunlar küçük şeyler, küçük hatalardır. Büyük ya da kasıtlı yapılmış hatalar değildir. Yani ihlal sayılmazlar.

Kapıyı çalmayacağım. Burası benim evim. Derin bir nefes aldıktan sonra tokmağı çevirip kapıyı açıyorum.

İçeride beni bekleyen biri var.

Beni görünce rahat bir nefes alan Bram, "İşte döndün," diyor.

Cebimdeki kâğıdı sımsıkı tutuyor ve mutfağın olduğu tarafa doğru bakıyorum. Belki çöp yakma haznesine ulaşıp kâğıdı yanan ateşe atabilirim. Ama hazne yabancı maddeyi tespit edecektir; büyükbabamın verdiği kalın kâğıt, hazneye atmamıza müsaade edilen mendil, çıktı kâğıdı, mektup zarfı gibi kâğıt malzemelerden tamamen farklı. Gene de onu saklamaktan daha mantıklı olabilir bu. Kâğıdı yaktıktan sonra üzerinde yazılanları yeniden birleştirecek değiller ya.

Salondan mutfağa doğru ilerleyen, uzun ve beyaz laboratuvar önlüğü giymiş bir biyomedikal görevlisi çarpıyor gözüme. Elimi cebimden çıkarıp kâğıdı orada bırakıyorum. Ellerim boş.

"Sorun ne?" diye soruyorum Bram'e. "Annemle babam nerede?"

"Buradalar," diyor Bram, sesi titriyor. "Odalarındalar. Görevliler babamın üstünü arıyor."

"İyi de neden? Şiirler babamda değil ki. Onlardan haberi bile yok. Ama bunun ne önemi var? Ky da babası yüzünden ihlalci olarak mimlenmedi mi? Benim yaptığım hata da bütün ailemin hayatını mı değiştirecek böyle?"

Herhâlde pudriyer, şiirleri saklamak için en güvenli yer. Büyükannemle büyükbabam onu senelerdir orada tutmuşlar. Bram'e, "Hemen dönerim," deyip hızla odama geçiyor ve pudriyeri alelacele cebimden çıkarıyorum. Çevirip tabanındaki gizli bölmeyi açıyor, kâğıdı oraya koyuyorum.

Koridordaki görevli Bram'a, "Eve biri mi geldi?" diye soruyor.

"Ablam," diyor Bram korku dolu bir sesle.

"Nereye geçti?"

Kapağı tekrar çeviriyorum. Pudriyer tam kapanmıyor. Kâğıt kenarından dışarı taşıyor.

"Odasında, üstünü değiştiriyor. Tırmanışta üstü başı kirlenmiş de." Bram'in sesi şimdi daha sakin geliyor. Neden yaptığını bilmeden beni korumaya çalışıyor. Üstelik bunda da gayet başarılı.

Koridorda ayak sesleri duyuyorum, pudriyeri tekrar açıp kâğıdın kenarını içeri sokuyorum.

Tekrar çeviriyorum, pudriyer çat diye kapanıyor. Sonunda. Bir elimle kıyafetimin fermuarını açıyor, diğeriyle de pudriyeri rafa yerleştiriyorum. Kapının açılmasıyla kafamı çeviriyor ve yüzümde şaşkın, öfkeli bir ifadeyle bağırıyorum: "Üstümü değişiyorum!"

Görevli kıyafetlerimdeki çamur lekelerini görünce bana bakarak kafasını sallıyor. "İşiniz bitince lütfen antreye gelin," diyor. "Acele edin."

Üstüne ormanın kokusu sinmiş olan kıyafetlerimi çıkarıp kirli haznesine koyarken ellerim hafiften terliyor. Sonra bütün kirlerden arınmış, şiir gibi görünen ve kokan diğer standart kıyafetlerimi giyip odadan çıkıyorum.

***

Antreye girer girmez Bram fısıltıyla şöyle diyor: "Babam büyükbabamın doku numunesini teslim etmemiş. Kaybetmiş. Bu yüzden gelmişler." Birden merakı telaşına baskın çıkıyor ve soruyor: "Sen kıyafetlerini neden bu kadar hızlı değiştirdin? O kadar kirli değillerdi."

"Kirlenmişlerdi," diyorum fısıldayarak. "Şşş, dinle." Annemle babamın odasından gelen homurtuları, sonra annemin yükselen sesini duyuyorum. Bram'in bana söylediğine inanamıyorum. Babam büyükbabamın doku numunesini kayıp mı etmiş yani?

Keder içimdeki korkuyu bastırıveriyor. Babamın bu kadar muazzam bir hata yapmış olması kötü, çok kötü. Bu sadece onun başına dert açmakla kalmayacak, bizi de zora sokacak bir şey. Çünkü büyükbabamın gerçekten gittiği anlamına geliyor bu. Numune olmadan onu geri getirmeleri imkânsız.

Birdenbire görevliler sonunda bizim evde bir şey buldular diye ümitleniyorum.

Bram'a, "Burada bekle," deyip mutfağa geçiyorum. Biyomedikal görevlilerinden biri mutfaktaki atık haznesinin yanında durmuş, elinde bir aletle durmadan ileri geri, aşağı yukarı hareketler yapıyor. Bir adım atıyor, sonra aynı hareketleri başka bir noktada yeniden yapıyor. Elindeki aletin üstündeki yazıyı görüyorum: Biyolojik Tespit Cihazı.

Biraz rahatlıyorum. Tabii ya. Büyükbabamın kullandığı doku tüpünün üzerindeki barkodu saptayacak bir alet var ellerinde. Tüpü bulmak için evin altını üstüne getirmeleri gerekmiyor. Neticede kâğıdı bulamayacaklar. Ama numuneyi büyük ihtimalle bulacaklar.

Babam bu kadar önemli bir şeyi nasıl olur da kaybeder? Kendi babasını nasıl kaybeder?

Bram bütün ısrarıma rağmen peşimden mutfağa geliyor. Koluma dokunuyor, ikimiz holden geri dönüyoruz. Annemlerin odasını göstererek "Annem hâlâ onlarla tartışıyor," diyor. Bram'in elini yakalayıp sımsıkı tutuyorum. Görevlilerin babamı aramaları gerekmiyor; ellerindeki tespit cihazı onlara nereye bakmaları gerektiğini gösterir. Gene de sanırım ne demek istediklerini yeterince anlatmak için bu kadar üsteliyorlar: Babamın bu kadar önemli bir şey konusunda daha dikkatli davranması gerekirdi.

"Annemi de arıyorlar mı?" diye soruyorum Bram'e. Babamın maruz kaldığı aşağılanmaya hepimiz maruz kalacak mıyız?

"Sanmam," diyor Bram. "Sadece babamla odada kalmak istedi."

Yatak odasının kapısı açılıyor, Bram'le ikimiz odadan çıkan görevlilerin yolundan korkuyla çekiliyoruz. Üstlerindeki beyaz laboratuvar önlükleri onları daha uzun ve ak pak gösteriyor. İçlerinden biri korktuğumuzu anlayarak içimizi rahatlatmak için hafifçe gülümsüyor. Bu gülümseme işe yaramıyor. Bize ne kaybolan numuneyi ne de babamın incinen gururunu geri verebilir. Olan oldu.

Babam görevlilerin peşinden çıkıyor, solgun yüzünden mutsuzluk akıyor. Annemse ateşe kesmiş yüzüyle aksine öfkeli görünüyor. O da görevlilerle babamın ardından ön odaya giriyor. Bram'le ben kapıda durup olanları izliyoruz.

Numuneyi bulamıyorlar. Sıkıntıdan kalbim sıkışıyor. Biyomedikal ekibi odanın ortasında dikilen babama bir güzel çıkışıyor. "Bunu nasıl yaparsınız?"

Babam başını iki yana sallayarak "Bilmiyorum. Bu mazur görülemez bir şey." Babamın bunları söylerkenki ses tonu öylesine boğuk ki, defalarca ısrar ettikten sonra görevlileri ikna etme umudunu artık yitirmiş gibi bir hâli var. Her zaman olduğu gibi dimdik duruyor ama yüzü yorgun ve yaşlı görünüyor.

"Artık onu geri getirmenin hiçbir yolu olmadığını anlamışsınızdır herhâlde," diyorlar.

Babam yüzünde bedbaht bir ifadeyle başını sallayarak bu söylediklerini onaylıyor. Numuneyi kaybettiği için ona sinirlenmiş olsam da, onun kendini berbat hissettiği her hâlinden anlaşılıyor. Tabii ki öyle hisseder. Burada söz konusu olan büyükbabam. Bütün sinirime rağmen şimdi babamın elini tutabilmek isterdim ama etrafında çok fazla görevli var.

Her yanımdan riyakârlık akıyor. Bugün ben de kuralları ihlal ettim, hem de son derece kasti bir şekilde.

Görevlilerden biri babama, "Bu yüzden işinizde bazı yaptırımlara mağruz kalabilirsiniz," diyor. Üstelik bunu öyle aşağılık bir ses tonuyla söylüyor ki, kendisi de kötü muameleden uyarı alsa yeridir. Kimsenin böyle konuşmaya hakkı yok. Ortada gerçek bir hata olsa bile hiçbir şeyin bu kadar şahsileştirilmesi gerekmiyor. "Altı üstü bir doku numunesine bile sahip çıkamazken kim size güvenip de tarihi binaların restorasyonunu ya da tanzimini verir ki? Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu da biliyorsunuz üstelik!"

Bir diğer görevli daha sakin bir ses tonuyla şöyle diyor: "Kendi babanıza ait olan doku numunesini kaybediyorsunuz. Üstelik sonradan onu kaybettiğinizi de bildirmiyorsunuz."

Babam eliyle gözlerini ovalayıp "Korktum," diyor. Durumun ciddiyetinin farkında. Kendini onlara açıklamaya dahi çalışmıyor. Cansız bedenler ölüm gerçekleştikten birkaç saat sonra yakılır. Yani artık başka bir doku numunesi almanın bir yolu yok. Artık çok geç. Büyükbabam gitti, gerçekten gitti.

Annem dudaklarını sertçe birbirine bastırıyor, gözleri çakmak çakmak ama siniri babama değil. Kendini zaten kötü hissetten babama daha da kötü hissettirdiklerinden ötürü görevlilere ateş püskürüyor.

Ortada söylenecek bir şey kalmamış olmasına rağmen görevliler evimizi terk etmiyor. Birkaç dakika buz gibi bir sessizlik oluyor; kimsenin ağzını bıçak açmıyor, hepimiz büyükbabamı bundan böyle hiçbir şeyin geri getiremeyeceğini düşünüyoruz.

Mutfaktan bir zil sesi geliyor; akşam yemeğimiz geldi. Annem odadan çıkıyor. Gelen seslerden, yemek servisini alıp masaya yerleştirdiğini anlıyorum. Odaya geri gelirken ayaklarını yere öyle sert basıyor ki, ahşap döşemede korkunç bir ses çıkartıyor. Yapacak işi olduğunu söylemenin bir yolu bu.

"Yemek vakti," diyor görevlilere bakarak. "Ne yazık ki fazladan porsiyon göndermemişler."

Görevlilerin tüyleri hafiften kabarır gibi oluyor. Yoksa evden kovuluyorlar mı? Anlatması zor. Annemin yüzünde yeterince açık bir ifade var, ses tonu ise üzüntülü ama katı. Ve omuzlarına dökülen sarı saçları, kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla öylesine güzel ki. Bütün bunların hiçbir önemi olmamalı. Ama her nasılsa mesele oluyor.

Hem de ne mesele. Görevliler yemek vaktini aksatmaya fazla cesaret edemeseler de, içlerinden en uzun boylu olanı, "Bunu rapor edeceğiz," diyor. "En yüksek dereceden bir uyarı alacağınızdan kuşkum yok, bir sonraki hatanız ise ihlal suçu sayılacaktır."

Babam görevliyi başıyla onaylıyor. Annemse yemeğin soğumakta, hatta besin değerini kaybetmekte olduğunu hatırlatır gibi mutfaktan onlara bakıyor. Görevliler odadan tek tek çıkarken bize ters bakışlar atıyor ve holden geçerek evin tek kapısından dışarı çıkıyorlar.

"Endişe edecek bir şey yok," diyor annem cesurca. Artık babamın kalıcı veri tabanına kayıtlı bir uyarı aldığının farkında. Büyükbabamın sonsuza dek aramızdan ayrıldığının da farkında. Ama babamı seviyor. Hatta bazen düşünüyorum da onu haddinden fazla seviyor. Şimdi böyle düşünüyorum. Annem ona sinirlenmiyorken ben nasıl sinirlenebilirim ki?

Yemeğe oturduğumuzda annem babama folyodaki yemeğini vermeden önce sarılıp başını onun omzuna koyuyor. O da elini geri atıp annemin saçlarına, yanaklarına dokunuyor.

Onlara bakarken, belki bir gün Xander'la ben de böyle oluruz diye geçiriyorum içimden. Belki bizim de hayatlarımız öyle iç içe geçer ki, birimizin yaptığı şey diğerimizi de derinden etkiler; bir zamanlar annemin önce yerinden söküp sonra botanik parkına diktiği ağaç gibi. Annem onu ziyarete gittiğimde göstermişti bana bu ağacı. O zamanlar daha küçücük, yavru bir ağaç olmasına rağmen etrafındaki bitkiler tarafından sarmalanmıştı ve büyümesi için bakıma ihtiyacı vardı. Annem onu yerinden söktüğünde, eski yuvasının toprakları hâlâ köklerindeydi.

Ky da buraya geldiğinde böyle mi yapmıştı? Yanında bir şey getirmiş miydi? Onun için zor olmuş olmalıydı; onu o kadar detaylı aramışlardır ki, hemen uyum sağlamak zorunda kalmıştır. Gene de, nasıl olup da bir şey getiremediğini anlayamıyorum. Belki de içinde elle tutulmaz bir sır taşıyıp getirmiştir. Onu besleyen bir şey. Evden bir şey.

***

Yumruklarım sıkılı, sert ve hızlı adımlarla iz sürücünün bandında koşuyorum.

Keşke evimdeki hüzün ve utançtan kaçıp kendimi koşarak dışarı atabilsem. Saçlarımdan ve yüzümden aşağı süzülen terler iz sürücüye damlıyor. Elimle şöyle bir silip iz sürücünün ekranına bakmaya devam ediyorum.

Ekrandaki yol yukarı doğru kıvrılıyor; bu bir tepe. Güzel. Antrenmanın zirvesine, yani en zor ve en hızlı kısmına geliyorum. İz sürücünün bandı ayaklarımın altında son hızla dönüyor; makine ismini eskiden yarışmalar için kullanılan dairesel pistlerden alıyor. Bu ad onun işlevini de belirtiyor; üzerinde koşan kişi hakkındaki bilgilerin izini sürüyor. Sözgelimi fazla uzağa koşarsanız, bir mazoşist, anoreksik ya da buna benzer bir şey olma ihtimaliniz var. Bu yüzden de size teşhis koyması için bir psikoloji görevlisine görünmeniz gerekiyor. Gerçekten sevdiğiniz için iyi koştuğunuza karar verilecek olursa atletizm izni alabiliyorsunuz. Ben aldım.

Bacaklarım biraz ağrıyor. Dosdoğru karşıya bakıyor ve büyükbabamın yüzünü oradan bana bakarken hayal etmeye çalışıyorum. Madem bir daha aramıza geri dönme şansı yok, demek ki bundan böyle onu ben hayatta tutacağım.

Yolun eğimi dikleşiyor, geçen günkü yürüyüşte tepeye tırmanırkenki o hissi yeniden yakalamaya çabalıyorum; dışarıda olma hissini. Dalların, çalılıkların etrafımızı sardığı, yerlerin çamurlu olduğu o güneşli tepenin başında, beni söylediğinden daha iyi tanıyan bir çocukla beraberken duyduğum o hissi.

İz sürücüden bir bip sesi geliyor. Antrenmanın bitmesine beş dakika kalmış; bu beş dakika içinde önümdeki mesafeyi koşarken ideal kalp atış hızımı ve vücut kitle endeksimi korumam gerekiyor. Sağlıklı olmam gerekiyor. Bizi büyük yapan, yaşam süremizi uzatan şeylerin başında bu geliyor.

Daha önceki çalışmaların uzun bir ömür, yani mutlu evlilikler ve sağlıklı bedenler için yararlı olduğunu gösterdiği her şeye sahibiz. Uzun ve güzel hayatlarımız var. Bunaklık kapımızı çalmadan seksen yaşına kadar yaşıyor ve sekseninci doğum günümüzde ailelerimiz tarafından son yolculuğumuza uğurlanıyoruz. Kanser, kalp hastalıkları ve insanı elden ayaktan düşüren illetlerin neredeyse tamamı yok edilmiş durumda. Bugüne kadar hiçbir toplumun ulaşamadığı kadar yüksek bir mükemmeliyet seviyesine ulaştık.

Annemle babam üst katta konuşuyor. Kardeşim okul ödevini yapıyor, bense hiçbir yere doğru koşuyorum. Bu evdeki herkes yapması gerekeni yapıyor. Her şey yoluna girecek. Ayaklarım iz sürücünün bandına pat pat çarparken attığım her adımla kaygıyı içimden kovuyorum. Adım adım, adım adım kovuyorum onu.

Yoruluyorum, daha fazla koşabilir miyim, bilmiyorum. Tam o sırada iz sürücüden bir bip sesi daha geliyor, bant yavaşlıyor, yavaşlıyor ve duruyor. Toplum tarafından ayarlanmış ideal zamanlama bu. Soluk soluğa başımı öne eğiyor ve nefesimi toplamaya çalışıyorum. Zaten bu tepenin başında görmeye değer bir şey yok.

***

Bram yatağımın kenarına oturmuş, beni bekliyor. Elinde bir şey var. Önce bunun pudriyerim olduğunu sanıp yoksa şiiri mi buldu, diye düşünerek telaşla bir adım atıyorum ama sonra elindekinin büyükbabamın saati olduğunu fark ediyorum; Bram'in hediyesi.

"Biraz önce iletişim cihazından görevlilere bir mesaj gönderdim," diyor. Yuvarlak gözlerini yorgun ve üzgün yukarı dikmiş, bana bakıyor.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diyorum şaşkınlıkla. Bugün olanlardan sonra neden bir görevliyle görüşme ya da konuşma ihtiyacı hissetmiş olsun ki?

Bram saati havaya kaldırıyor ve "Bundan yeterince doku numunesi alabilirler diye düşündüm. Çünkü büyükbabamın elinden düşmezdi," diyor.

Umut, damarlarımda adrenalin gibi alevleniyor. Dolabımdaki kancada asılı duran havluyu alıp yüzümü siliyorum. "Peki ne dediler? Cevapları ne oldu?"

"Saatteki dokunun yeterli olmayacağını söyleyen bir mesaj attılar. İşe yaramazmış." Saatin üstünde bıraktığı parmak izlerini kıyafetinin koluyla siliyor. Sanki ona bir şey söyleyecekmiş gibi saatin camına bakıyor.

Ama saat onun bakışlarını karşılıksız bırakıyor çünkü Bram henüz ona bakarak saatin kaç olduğunu anlayamıyor. Zaten büyükbabamın saati de uzun yıllardır çalışmıyor. Güzel bir eşyadan başka bir şey değil. Gümüş ve camdan yapılmış, ağır ve güzel bir saat. Bugün kolumuza taktığımız plastik bantlarla uzaktan yakından alakası yok.

"Ben büyükbabama benziyor muyum?" diye ümitle soruyor Bram. Saati koluna geçiriyor. Saatin gümüş kayışı incecik bileğinden aşağı sarkıyor. Sıska, kahverengi gözlü, dik duruşlu ve ufak tefek; bu hâliyle büyükbabamı biraz olsa da andırıyor.

"Benziyorsun." Ben de acaba içimde büyükbabamı bulabileceğim bir yan var mı, diye düşünmeye başlıyorum. Bugün tırmanmaktan çok zevk aldım. *Yüz Şiir*'i okumak hoşuma gidiyor. Onda olan bu özellikleri ben de taşıyorum. Sonra çiftliklerdeki diğer büyükannemle büyükbabamı, Ky Markham'ı, dış eyaletleri ve hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyleri ve hiç göremeyeceğim yerleri düşünüyorum.

Bram aldığı cevaptan memnun, gururla saate bakıp gülümsüyor.

"Bram, onu okula götüremezsin, biliyorsun değil mi? Başın belaya girer."

"Biliyorum."

"Görevliler peşine takılınca babamın başına neler geldi, gördün. Hediye eşyalarla ilgili kuralları ihlal edip onları sinirlendirmek istemezsin."

"Hayır, istemem," diyor. "Bütün bunların farkındayım. Hem saati de kaybetmek istemiyorum." Eşleşme yemeğinde bana verdikleri gümüş kutuya uzanıyor. "Bunu orada saklayabilir miyim? İyi bir yere benziyor. Bilirsin işte, özel bir yer." Mahcup bakışlarla omuz silkiyor.

"Hadi olsun," diyorum hafif asabi bir sesle. Gümüş kutuyu açıp saati özenle mikro kartın yanına koyuşunu seyrediyorum. Rafta kutunun yanında duran pudriyere bakmıyor bile, buna seviniyorum.

***

Gece hava kararıp Bram yatağına gidince pudriyeri açıp kâğıdı çıkarıyorum. Ama içine bakmıyorum; bunun yerine onu yarın giyeceğim standart kıyafetin cebine sokuyorum. Yarın evden uzakta bir çöp yakma haznesi bulup ondan kurtulmaya çalışacağım. Bunu yaparken kimseye yakalanmak istemiyorum. Çünkü bu yapacağım çok tehlikeli.

Yatağıma uzanıp gözlerimi tavana dikiyor ve büyükbabamın yüzünü aklıma getirmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Sabırsızlıkla yan dönüyorum, bu arada kaburgama sert bir şey geliyor: hap kutum. Üstümü değiştirirken düşürmüş olmalıyım. Gerçi genelde bu kadar dikkatsiz davranmam ama.

Yatakta doğruluyorum. Sokak lambasının pencereden içeri vuran ışığı sayesinde biraz olsun görebiliyorum. Derken hap kutusunu açıp hapları yatağın üstüne döküyorum. Önce hepsi aynı renkteymiş gibi geliyor. Ama sonra hangisinin hangisi olduğunu ayırt edebiliyorum. Gizemli kırmızı hap. Ve olası acil durumlarda hayatta kalmamıza yardım edecek olan mavi hap; ne de olsa, toplum bile doğayı her zaman kontrol edemiyor.

Ve yeşil hap.

Tanıdığım birçok kişi arada sırada bu hapı alıyor. Mesela önemli bir testten önce, eşleşme yemeğinde, sakinleşmeye ihtiyaç duyduğunuz her an bu hapı alabiliyorsunuz. Görevlilerin özel bir reçete yazmasına gerek kalmadan haftada bir kez alınabilen bir hap bu.

Ama ben yeşil haptan hiç almadım.

Bunun sebebi büyükbabam.

Hap kutusunu ilk taşımaya başladığımda göğsümü gere gere ona göstermiştim. Gümüş rengi silindir kutunun kapağını kaldırıp "Büyükbaba, bak," demiştim ona, "şimdilik sadece mavi ve yeşil hapım var. Geriye sadece kırmızı hap kaldı, onu da taşımaya başladığım zaman büyümüş olacağım."

"Ooo," demişti büyükbabam, tam anlamıyla etkilenmiş görünüyordu. "Evet, büyüyorsun, orası kesin." Bir an duraksadı. Kaldığı apartmanın yan tarafındaki yeşil alanda yürüyorduk. "Yeşil olandan hiç aldın mı?"

"Henüz almadım," dedim. "Ama gelecek haftaki kültür dersinde *Yüz Resim*'den biriyle ilgili bir sunum yapacağım. O zaman alırım belki. Herkesin karşısında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Hangi resmi sunacaksın?"

"On dokuz numarayı," dedim. Düşünceli bir şekilde on dokuz numaranın hangisi olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. *Yüz Resim*'i olduğu gibi *Yüz Şiir*'i de bilmiyor, yani bilmezdi. Gene de, yeteri kadar düşündüğü zaman çıkarırdı. "Şu, Thomas Moran'a ait olan resim," diye tahmin etti, başımı sallayarak onayladım. "O resmin renklerini severim," dedi.

"Ben de gökyüzü tasvirini seviyorum," dedim. "O kadar etkileyici ki. Gökyüzünü ve vadiyi süsleyen o bulutlar." Sürüklenen bulutların ve çentikli kayaların olduğu bu resim, insanda bir tehlike hissi uyandırıyordu.

"Evet," dedi büyükbabam. "Güzel bir resimdir."

"Tıpkı bunun gibi," diyerek yürüdüğümüz yeşil alanı gösterdim. Resimdeki manzaradan tamamen farklı da olsa, oranın da kendine göre bir güzelliği vardı. Her yerde standart kıyafetlerimizde taşımamıza izin verilmeyen renklerde çiçekler açmıştı: cüretkârlıklarıyla insanı şaşırtan pembeli, sarılı, kırmızılı çiçekler. Dikkati kendilerine çekiyor, havayı burcu burcu kokutuyorlardı.

"Yeşil alan, yeşil hap," dedi büyükbabam, sonra bana bakıp gülümsedi. "Yeşil gözlü, yeşilli bir kız."

"Bu bir şiire benziyor," deyince bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Bir an duraksadı. "Senin yerinde olsam o hapı almazdım, Cassia. Sunum için bile. Hatta belki de hiçbir zaman almazdım. Ona ihtiyaç duymayacak kadar güçlüsün sen."

Şimdi yatakta yan yatmış, yeşil hapı elimde tutuyorum. Onu almayı düşünmüyorum, bu gece bile. Büyükbabam onsuz da idare edebilecek kadar güçlü olduğumu düşünüyor. Gözlerimi kapayıp büyükbabamın okuduğu şiiri düşünüyorum.

Yeşil hap. Yeşil alan. Yeşil gözler. Yeşilli kız.

Uyurken rüyamda büyükbabamın bana bir buket gül verdiğini görüyorum. "Hapın yerine bunları al," diyor bana. Ben de öyle yapıyorum. Buketteki güllerin taç yapraklarını bir bir koparıyorum. Taç yaprakların her birinde bir kelime yazılı olduğunu görünce şaşırıyorum; büyükbabamın verdiği şiirlerden birinde geçen kelimeler bunlar. Ama doğru sıralı değiller, o yüzden kafam karışıyor. Gene de onları ağzıma koyup tatlarına bakıyorum. Yeşil hapın tadına benzediğini tahmin ettiğim acı bir tatları var. Ama büyükbabamın haklı olduğunu biliyorum; kelimeleri saklamak istiyorsam, onları içimde tutmalıyım.

***

Sabah uyandığımda yeşil hap hâlâ elimde, kelimelerse ağzımda duruyor.

On Birinci Bölüm

Mutfaktaki kahvaltı sesleri koridordan yankılanarak odama geliyor. Zil sesi kahvaltının yemek teslim bölmesine geldiğini haber veriyor. Ve bir çarpma sesi; Bram yine bir şeyler deviriyor. Sandalyeler çekiliyor; Bram'le konuşmakta olan annemle babamın sesleri. Derken kahvaltının kokusu kapının altından odama süzülüyor. Belki de evimizin ince duvarlarından geçip her yere siniyor. Tanıdık bir koku bu; vitamin kokusuyla alüminyum folyonun madeni kokusu iç içe geçmiş.

"Cassia?" diye sesleniyor annem odamın kapısından: "Kahvaltıya geç kalıyorsun."

Farkındayım. Kahvaltıya geç kalmak istiyorum. Bugün babamı görmek istemiyorum. Dün olanlar hakkında konuşmak istemiyorum ama kahvaltı paketlerimiz önümüzde, masada oturup büyükbabam sonsuza dek aramızdan ayrılmamış gibi yaparak susmak da istemiyorum.

"Geliyorum," deyip kendimi zar zor yataktan dışarı atıyorum. Koridordaki iletişim cihazından bir anons sesi geliyor kulağıma. İçinde tırmanış kelimesi geçiyor.

Mutfağa girdiğimde, babam çoktan işe gitmek için evden çıkmış. Bram suratında koca bir sırıtışla yağmurluğunu üzerine ge-

çiriyor. Geçen geceyi nasıl bu kadar çabuk unutabildi? "Bugün yağmur bekleniyor," diye haber veriyor. "Bugün tırmanış yok. Cihazdan öyle söylediler."

Annem Bram'e şapkasını uzatıyor, Bram dar gelen şapkayı başına bastırıyor. "Güle güle," deyip hava trenine doğru yola koyuluyor. Yağmuru sevdiği için bugün erkenci.

"Eee," diyor annem. Görünüşe bakılırsa bugün biraz boş vaktin var. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Adım gibi biliyorum ki diğer tırmanışçıların çoğu, vaktini okuldaki ortak alanda oyalanarak ya da araştırma kütüphanesinde ödevlerini bitirmeye çalışarak geçirecekler. Ama benim kafamda başka bir şey var; bugün farklı bir kütüphaneye gideceğim. "Babamı ziyarete giderim diye düşündüm."

Annemin bakışları yumuşuyor; gülümsüyor. "Eminim bu babanın hoşuna gider; hem sabah da kaçırdın onu. Ama biliyorsun ya, işinin başından uzun süre ayrılamıyor."

"Biliyorum. Sadece bir merhaba diyeceğim." Ve tehlikeli bir şeyi, bende bulunmaması gereken bir şeyi ortadan kaldıracağım. Her yerden çok eski bir kütüphanede olması umulacak bir şeyi. Yakım borularında yanan her şeyin gerçekten de kaydını tutuyorlarsa tabii.

Payıma düşen folyoya sarılı kuru, üçgen tostlardan birini alırken iki şiirin kâğıttaki görüntüleri geliyor gözümün önüne. Kelimelerin hepsini olmasa da çoğunu hatırlıyorum ama hepsini hatırlamak istiyorum. En sonuncusuna kadar hepsini. Kâğıdı yok etmeden önce son bir kez göz atma şansım olur mu acaba? Kelimelerin hepsini ezberlemenin bir yolu var mı?

Keşke kelimeleri sadece ekrana tıklayıp yazıcılarımızla basmak yerine yazı yazmayı hâlâ biliyor olsaydık. O zaman aklım-

daki kelimeleri başka bir yere yazabilirdim. Yaşlandığım zaman onları hâlâ saklıyor olabilirdim.

Pencereden dışarı bakıp hava treni durağında bekleyen Bram'i seyrediyorum. Yağmur henüz başlamadı ama Bram metalik basamaklardan tren peronuna atlayıp duruyor. Kendi kendime gülümsüyorum ve kimsenin onu durması için ikaz etmemesini diliyorum. Çünkü onun ne yaptığını biliyorum; gerçek bir gök gürültüsü olmayınca, o da kendi gök gürültüsünü yaratıyor.

***

Dışarı çıkıyorum, hava treni peronuna yürüyen tek kişi Ky. İkinci okula giden tren kalkmış, bir sonraki tren ise şehre gidiyor. Boş zaman aktiviteleri iptal edildiğinde Ky'ın bunu iş yerine bildirmesi gerekiyor; ona boş vakit yok. Omuzları ve başı dik yürüyen Ky'ı izlerken onun kendini ne kadar da yalnız hissettiğini düşünmek içimi acıtıyor. Onca zaman kalabalığa karışmak için çabaladığı hâlde şimdi onu gene diğerlerinden ayırıyorlar.

Ky peşinden yürüdüğümü fark edip arkasına dönüyor. "Cassia," diyor şaşırmış bir sesle. "Treni mi kaçırdın?"

"Hayır." Belki de aramızda mesafe olmasını tercih edebilir, diyerek birkaç adım uzağında duruyorum. "Bir sonrakine bineceğim. Babamı ziyarete gidiyorum da. Tırmanış iptal olunca..."

Ky bizim mahallede yaşıyor, o yüzden dün gece görevlilerin evimize geldiğini duymuş hâliyle. Gene de hiçbir şey söylemiyor, zaten kimse bu konuda konuşmayacak. Toplum onlara aksini söylemedikçe bu onları ilgilendirmez.

Hava treni durağına ve Ky'a doğru bir adım daha atıyorum. Perona çıkan basamakları tırmanmak için kımıldayacağını düşünüyorum ama o olduğu yerde kalıyor. Hatta bana doğru bir adım atıp yaklaşıyor. Arkasında, uzaklarda botanik parkının

ağaçlarla diken diken olmuş tepesi görünüyor. Oraya bir kez daha çıkabilecek miyiz acaba? Hâlâ birkaç kilometre uzakta olan gök gürültüsü bütün griliği ve ağırlığıyla gökyüzünde yuvarlanıp gurulduyor. Ky kafasını gökyüzüne kaldırıyor. Neredeyse fısıldayarak "Yağmur," diyor ve bana bakıyor. "Babanın şehirdeki iş yerine mi gidiyorsun?"

"Yo, şehrin merkezini geçince Brookway semtinin hemen dışındaki bir şantiyede çalışıyor."

"Oradan çıktıktan sonra okula yetişebilecek misin?"

"Herhâlde yetişirim; daha önce de böyle gidip gelmiştim."

Bulutlu havada Ky'ın gözleri daha açık renkli görünüyor; bulutların griliği göz bebeklerine de yansımış. Birden rahatsız edici bir düşünce geliyor aklıma: Belki de gözlerinin rengi yoktur. Üstüne ne giyerse onun rengini alıyordur, Ky'ın görevlilerin söylediği rengi alması gibi. Kahverengi giydiğinde, gözleri de kahverengiye dönüyor. Şimdi de mavi giymiş ve gözleri de mavi görünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Ona aklımdan geçeni söylüyorum. "Gözlerinin rengini."

Sözlerim Ky'ı gafil avlıyor. Ama birkaç saniye sonra şaşkınlığını bastırıp gülümsüyor tekrar. Onun gülümsemesini seviyorum; bu gülümsemede o gün havuzdaki çocuktan bir iz görüyorum. O zaman da gözleri mavi miydi? Hatırlamıyorum. Keşke daha yakından baksaymışım.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye ona soruyorum ben de. Her zaman yaptığı gibi gene kepenklerini kapatmasını bekliyorum: "Bugün işte yapmam gerekenleri düşünüyorum" ya da "Cumartesi günkü boş zaman aktivitelerini düşünüyorum" gibi gene bilindik bir cevap verecek bana.

Ama öyle yapmıyor. "Evimi," diyor gözlerimin içine bakarak.

İkimiz uzun bir süre, çekinmeden birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Neyi bildiğinden emin olmasam da, Ky'ın bildiğini hissediyorum. Belki beni ya da benim hakkımdaki bir şeyi biliyordur.

Ky başka hiçbir şey demiyor. O değişken gözlerle, toprak rengi olduğunu sanıp da gökyüzünün renginde olduğunu sonradan öğrendiğim gözlerle bana bakıyor, ben de ona. Düşünüyorum da, son iki gün içinde birbirimiz hakkında on yıldır bildiğimizden daha fazlasını öğrendik.

Kadın anonsçunun sesi sessizliği deliyor: "Hava treni perona girmek üzere."

Metalik merdivenlerden perona, bulutlarla yarışırcasına aceleyle çıkarken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Yarışı şimdilik biz kazanıyoruz; hava treni önümüzde dururken perona ulaşıyoruz. Koyu mavi kıyafetlerden ve etraftaki görevlilerden oluşan kalabalığa karışarak tırmanışımızı yaptık bugün.

Trende ikili koltuk yok. Ben bulduğum yere oturuyorum, Ky da karşıma oturuyor. Ellerini dizlerine dayayarak öne eğiliyor. Birlikte çalıştığı bir işçiyle selamlaşıyorlar. Tren kalabalık, aramızdan insanlar geçiyor ama onların bıraktığı boşluklardan ara ara Ky'ı görebiliyorum. Düşünüyorum da, demek ki bugün babamı görmeye gitmemin nedeni sadece kâğıdı yok etmek değil, bu trene Ky'la birlikte binmekmiş.

Önce onun ineceği durağa geliyoruz. Arkasına bakmadan trenden iniyor.

***

Yüksekteki hava treni peronundan bakınca eski kütüphanenin enkazı büyük siyah örümceklerle kaplıymış gibi görünüyor. Siyah, devasa yakım fırınlarının örümcek bacağını andıran boruları tuğlaların arasından ve yıkıntının kenarlarından geçerek kütüphanenin bodrum katına uzanıyor. Binanın geri kalanı olduğu gibi yıkılmış.

Peronun merdivenlerinden inip kütüphaneye doğru yürüyorum. Bu şantiyede kendimi olmamam gereken bir yerde gibi hissediyorum. Ama yasak bir yerde değil. Gene de şu âna kadar beni kimsenin görmemiş olmasını daha iyi olur. Altımdaki oyuktan zemine bakmak için kenara yaklaşıyorum. Çoğu mavi kıyafetler giymiş işçiler etraftaki kâğıt tomarlarını yakma borularıyla çekiyorlar. Babam, tam her şeyi yaktıklarını düşünürken bodrumda gümüş kutular içinde gömülmüş kitaplar bulduklarını söylemişti. Sanki birileri bu kitapları gelecekten kurtararak korumak istemişti. Babam ve diğer restorasyon uzmanları kutuları açtıklarında öyle özel bir şey bulamamış, o yüzden hepsini yakmaya karar vermişlerdi.

Çalışanlardan biri beyaz kıyafetli. Bir görevli. Bu benim babam. Çalışanların hepsi koruyucu kask taktıklarından, babamın yüzünü göremiyorum ama yürüyüşündeki kendine güvenden onu tanıyorum. Yürüyüşünde bulunduğu ortama özgü bir amaçlılık var; talimatlar veriyor, boruların bir dahaki sefer nereye yerleştirilmesi gerektiğini gösteriyor.

Bazen babamın bir görevli olduğunu unutuyorum. Onu iş başındayken giydiği üniformasıyla pek sık görmüyorum. Onu üniformasıyla görmek beni aynı anda hem (dün geceki olaydan sonra en azından rütbesini elinden almamışlar diye) rahatlatıyor hem de endişelendiriyor. İnsanları alışık olmadığın şekillerde görmek yadırgatıcı.

Tam o sırada aklıma başka bir fikir geliyor: Babamın yetmiş yaşına girmeden işi bırakması gerekiyor. Büyükbabam da bir görevliydi; ama büyükbabamla babamın durumu diğerlerinden farklı, diyorum kendi kendime. İkisi de Eşleşme yahut Güvenlik

Departmanı gibi yerlerde çalışan yüksek rütbeli memurlar değiller ya da değillerdi. Kanunların uygulanması gibi resmî işlerin büyük kısmını daha çok bu tür görevliler yapıyor. Bizlerse uygulayıcı değil, düşünürüz; fail değil, öğrenciyiz.

Çoğu zaman öyleyiz. O şiiri çalan, kendisi de bir görevli olan büyük büyükannemdi.

Yaklaşan fırtınadan haberdar olan babam bir an kafasını kaldırıp gökyüzüne bakıyor. Hız önemli ama onların evvela sistemli olmaları gerek. "Her şeyi öylece ateşe atamayız," demişti bana. "Borular evdeki çöp yakma hazneleri gibi çalışıyor. Yok edilen malzemenin miktarını ve türünü kaydediyorlar." Geriye birkaç yığın kitap kalıyor ve ben izlediğim sırada, işçiler babamın talimatlarına uyarak bir yığından ötekine ilerliyor. Ciltsiz sayfaları yakmak kitapları yakmaktan daha kolay, bu yüzden kitapları ciltlerinden ayırıp parçalıyor ve borularda yakılmaya hazır hâle getiriyorlar.

Babam bir kez daha gökyüzüne baktıktan sonra diğer işçilere "acele edin" anlamına gelen bir hareket yapıyor. Okula dönmem gerek ama kalıp onları izlemeye devam ediyorum.

Olan biteni izleyen tek kişi ben değilim. Kafamı kaldırıp yukarı bakınca, örümceklerin ve kitapların bulunduğu vadinin üstünde karşıdan o tarafa bakan beyazlı bir kişi daha görüyorum. Bir görevli. O da izlemekle meşgul. Babamı denetliyor.

Şantiye personeli boruyu yeni hazırlanmış bir kâğıt yığınına doğru sürüklüyor. Kitapların sırtları yırtılmış; ince ve kırılgan kemikleri meydana çıkmış. İşçiler kitapların kemiklerini boruya doğru itiyor, ayaklarının altında eziyorlar. Kemikler işçilerin botları altında kurumuş yapraklar misali çatırdıyor. Bu manzara bana sonbaharı hatırlatıyor; sonbaharda Belediye yakma ekipmanıyla mahallelerimize gelir, bizler de yere dökülen çınar

yapraklarını küreklerle toplayıp borulara atarız. Annem bunun hep bir israf olduğunu düşünüp üzülür çünkü söylediğine göre, çürümüş yapraklardan iyi gübre elde edilebiliyormuş. Aynı şekilde, ne zaman bir kütüphaneyi yakması gerekse, babam da geri dönüştürülebilir olan kâğıtların öylece israf edildiğine üzülür. Fakat yüksek rütbeli görevliler bazı şeylerin saklanmaya değer olmadığını söylüyorlar. İmha etmek bazen daha hızlı ve etkili olabiliyormuş.

Yakıt borusuna atılan yığınların arasından bir kâğıt yaprağı kaçıyor. Yaklaşan fırtınanın rüzgârıyla havada uçuyor ve vaktiyle kütüphane olan bu küçük vadinin kıyısında otururken neredeyse ayağıma kadar geliyor. Orada öylece asılı kalıyor, o kadar yakında ki üzerinde yazanları neredeyse görebiliyorum. Derken rüzgârın hızı bir an azalıyor ve kâğıt geri düşüyor.

Kafamı kaldırıp şöyle bir bakıyorum. Görevliler beni izlemiyor. Ne babam, ne de diğer görevli. Babam imha etmekte olduğu kitaplara dalmış; diğer görevli ise babama. Vakit geldi.

Elimi cebime atıp büyükbabamın verdiği kâğıdı çıkarıyorum. Sonra onu öylece boşluğa bırakıyorum.

O da yere düşmeden önce bir süre havada asılı dans ediyor. Arsız ve kuvvetli bir esinti onu tam kurtaracakken, bir işçi durumu fark edip havadaki kâğıdı, havada asılı duran kelimeleri çekmek için elindeki boruyu kaldırıyor.

Özür dilerim, büyükbaba.

Öylece duruyor ve bütün kemikler yakıt borularına atılana dek, bütün kelimeler küle ve hiçliğe dönüşene dek izliyorum.

***

Kütüphane şantiyesinde haddinden fazla oyalandığım için derse geç kalmak üzereyim. Xander ikinci okulun kanatlı ana kapısında beni bekliyor.

Kapının bir kanadını omzuyla yüklenerek açıyor. Ben eşikte durunca "Her şey yolunda mı?" diye soruyor sessizce.

Bu arada birisi, "Selam, Xander," diye sesleniyor. Kafasını sesin geldiği yana doğru çeviriyor ama bakmıyor.

Bir an, Xander'a her şeyi anlatmam gerektiğini düşünüyorum. Sadece dün gece görevlilerle ilgili olanları değil, ki onu kaygılandıran bu, her şeyi anlatmalıyım. Ky'ın ekranda beliren yüzünü anlatmalıyım. Ky'la ormanda karşılaşmamızı, onun elimdeki şiiri nasıl gördüğünü. Xander'a şiirin kendisini ve onu boşluğa bırakırken hissettiklerimi de anlatmalıyım. Ama ben bunun yerine, "bir şey yok" anlamında başımı iki yana sallıyorum. Şu an hiçbir şey konuşmak istemiyorum.

Xander konuyu değiştiriyor, gözleri çakmak çakmak. "Az kalsın unutuyordum. Sana bir şey söyleyeceğim. Yeni bir cumartesi aktivitesi geliyor."

"Öyle mi?" diyorum. Hâlimi anlayıp üstelemediği için ona minnettarım. "Yeni bir gösterim mi var?"

"Hayır, daha da iyisi. Birinci okulun önüne tarhlar koyup çiçek ekecek ve öğle yemeğimizi dışarıda yiyebileceğiz. Şey gibi, hani ne derler, piknik. Hem sonra dondurma da olacakmış."

Xander'ın sesindeki coşku beni biraz olsun gülümsetiyor. "Xander, allanıp pullanmış bir iş projesinden başka bir şey değil bu. Biraz bedava emeğe ihtiyaçları var, dondurmayı da bize rüşvet olarak veriyorlar."

Bana bakıp sırıtıyor. "Farkındayım ama mola vermek iyi olur. Bir dahaki sefere oynayacağım oyunlar için enerji toplamamı sağlar. Sen de çiçek dikmek istersin, değil mi? Kontenjan çabuk dolar diye düşünüp, istersin diye senin yerine imza attım."

Benimle konuşmadan böyle yaptığı için önce içimde hafif bir öfke ateşi parlıyor ama o beceriksiz gülümsemesini görür gör-

mez sönüveriyor. Sınırı aştığının farkında; biz eşleşmeden önce asla böyle bir şey yapmazdı. Bunu yaptığı için kaygılanması durumu sorun olmaktan çıkarıyor. Ayrıca, bu her ne kadar allanıp pullanmış bir iş projesi de olsa, ben de bir dakika düşünmeden kendimi yazdırırdım. Xander da bunu biliyor. Beni tanıyor ve gözetiyor.

"Sorun değil, bana uyar" diyorum Xander'a. "Sağol." Kapıyı bırakıyor, birlikte okul koridoruna doğru yürüyoruz. Alttan alta o gece Ky'ın ne yapacağını düşünürken buluyorum kendimi. Eve gidip böyle bir aktivite olduğunu öğrenene kadar yerler çoktan dolmuş olur. Bu yoğun ilgide aktivitenin yeni olmasının ve ardından dondurma dağıtılmasının payı var. Gerçi yine de onun yerine imza atabiliriz. Okuldaki iletişim cihazlarından birine gidip...

Zaman doldu. Koridordaki hoparlörlerin üzerindeki ziller çalıyor.

Xander ve ben sınıfın kapısından içeri süzülüyor, sıralarımıza oturup okuyucu ve yazıcılarımızı çıkarıyoruz. Piper, uygulamalı bilimler dersinde genellikle yanımıza oturur ama onu göremiyorum. "Piper nerede?"

"Sana söyleyecektim. Bugün kalıcı mesleki pozisyonu belli oldu."

"Öyle mi? Neymiş?"

Ama tam o anda zil tekrar çalıyor, şimdi önüme bakmalı ve Piper'ın nasıl bir işe atandığını öğrenmek için dersin bitmesini beklemeliyim. Demek Piper'ın artık bir mesleği var! Genelde çok az insan bu kadar genç yaşta meslek sahibi olur, mesela Ky. Geri kalanımızın mesleği ise on yedinci doğum günümüzden sonraki bir dönemde belli olur. Herkes gidene ve ikinci okulda aynı dönemden olduğumuz hiç kimse kalmayana dek böyle tek tek ayıklanıyoruz.

Umarım Xander ile Em daha uzun bir süre çağrılmazlar. Onlar ama özellikle Xander olmayınca burası eskisi gibi olmaz. Dönüp şöyle bir Xander'a bakıyorum. Dünyada yapmak istediği tek şey buymuş gibi eğitmene bakıyor. Parmakları yazıcının üstünde, bir ayağı sabırsızca sallanıyor; hep daha fazlasını öğrenmek istiyormuş gibi bir hâli var. Ona ayak uydurmak zor; öylesine zeki ve öyle hızlı öğreniyor ki. Ya yakın zamanda mesleğine döner de beni burada bırakırsa?

Her şey öyle hızlı oluyor ki. On yedi yaşıma basınca, kendimi her bir çakıl taşını gördüğüm, her bir yaprağı fark ettiğim, kendimi az çok bunalmış ama umut dolu hissettiğim bir yolda yavaş adımlarla ilerliyor gibi hissetmiştim. Şimdiyse sanki bir yoldan son hızla, nefes nefese koşuyormuş gibiyim. Sözleşme tarihime hiçbir zaman ulaşamayacakmışım gibi hissediyorum. Zamanın akışı bir noktada yeniden yavaşlayacak mı acaba?

Bakışlarımı Xander'dan başka yana çeviriyorum. Xander mesleğini benden önce eline alsa bile, biz yine eş olacağız, diyerek kendime hatırlatmada bulunuyorum. Beni arkada bırakmayacak. O gün ekranda Ky'ın yüzünü gördüğümü bilmiyor.

Bunu Xander'a anlatsam, beni anlar mı acaba? Öyle sanıyorum ki, anlar. Bunun bizim eşleşme durumumuzu ya da arkadaşlığımızı tehlikeye sokacağını sanmam. Ne olursa olsun, bunlar kaybetmeyi göze alamayacağım şeyler.

Tekrar eğitmene çeviriyorum gözlerimi. Arkasındaki pencere karanlık, gökyüzü yağmurun yüküyle alçalmış bulutlarla kaplı. Acaba büyük tepenin doruğundan nasıl görünüyorlardır, merak ediyorum. Bulutların üzerine çıkacak kadar yükseğe tırmanıp güneşli bir yerden aşağıdaki yağmuru izlemek mümkün müdür?

Farkında olmadan, Ky'ın tepenin başında yüzünü güneşe çevirmiş hâli geliyor gözümün önüne. Gözlerimi bir anlığına kapatıyor, orada onun yanında olduğumu hayal ediyorum.

***

Beklenen gök gürültüsü nihayet dersin ortasına rast geliyor. Görevliyle konuştuğum yeşil alandaki yağmuru gözümün önüne getiriyorum; yağmur yapay havuzları taşırmış, dolu dolu damlalar oturduğum bankı dövüyordu. İnen damlaların demiri nasıl tokatladığını, çimenlere ve toprağa düşerken nasıl uğuldadıklarını duyuyor gibiyim. Dışarıda hava akşam çökmüşçesine karanlık. Yağmur çatıyı dövüyor, yağmur oluklarından akıyor. Sınıftaki tek pencere de yağmurdan dolayı örtülmüş olduğundan, dışarıda kopan tufanı göremiyoruz.

Birden kâğıttaki ikinci şiirden, Tennyson'ın şiirinden bir dize aklıma geliyor: *Beni uzaklara götürebilir tufan.*

Büyükbabamdan kalan şiirleri saklamış olsaydım, hiç bitmeyecek bir tufanda sürükleniyor olurdum. Ben yapmam gerekeni yaptım; doğru olanı. Gelgelelim dışarıdaki yağmur sanki benim üstüme de yağıyor ve duyduğum avuntuyu aşındırarak geriye sadece pişmanlığı bırakıyor: Şiirler gitti, artık onları asla geri alamam.

On İkinci Bölüm

Öğleden sonra işe gidince değişiklik olsun diye yeni bir tasnif işi aldığımızı öğreniyorum. Norah bile oturduğu masadan bana olanları anlatırken canlanıveriyor. "Eşleşme havuzu için farklı fiziksel özellikleri tasnifliyoruz," diyor. "Göz rengi, saç rengi, boy ve kilo."

"Eşleşme Departmanı bizim tasniflerimizi mi kullanacak?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Tabii ki hayır. Bu sadece bir deneme uygulaması. Eşlerin verilerinden görevlilerin hâlihazırda fark ettiği şablonları seçebiliyor musun görmek için."

Tabii ya.

"Bir şey daha var," diye ekliyor Norah. Sesini alçaltıyor ama gizli bir şey söylediği için değil, diğerlerini işinden alıkoymamak için. "Görevliler bana gireceğin bir sonraki testi bizzat yapacaklarını söylediler."

Bu iyiye işaret. Demek ki, baskı altında çalışıp çalışamayacağımı kendi gözleriyle görmek istiyorlar. Beni tasnifle alakalı daha ilginç meslekler için düşünüyor olabilirler.

"Ne zaman olacak, biliyor musun?"

Bunu bildiği belli oluyor ama bana söylememesi gerekiyor. "Yakında," diyor belli belirsiz, sonra da bana o nadir gülümsemelerinden biriyle gülümsüyor. Ardından önündeki ekrana dönüyor, ben de çalışmaya başlamak üzere kendi kabinime geçiyorum.

İşte bu iyi, diye düşünüyorum. Görevlileri yeterince etkileyebilirsem, uygun bir mesleğe tayin edilebilirim. Her şey yine yoluna giriyor. Büyükbabamı, kaybolan doku numunesini, yanan şirketi veya babamı ve onu arayan görevlileri düşünmeyeceğim artık. Ky'ın kimseyle eşleşemeyecek olmasını ve gıda imha merkezi dışında herhangi bir yerde çalışamayacak olmasını düşünmeyeceğim. Bunların hiçbirini kafaya takmayacağım. Şimdi bunları kafamdan atıp tasnif yapma vakti.

***

Göz renklerini tasniflediğiniz zaman, ihtimallerin aslında ne kadar kısıtlı olduğu görmek bir hayli şaşırtıcı; öyle az ve sınırlı sayıda seçenek var ki. Mavi, kahverengi, yeşil, gri, ela; nüfusa yansıyan çok sayıda etnisiteye rağmen, tüm göz rengi seçenekleri bunlardan ibaret. Uzun zaman önce albinolar gibi genetik mutasyonlar vardı ama artık onlar da yok. Saç renkleri de yine sınırlı: siyah, kahverengi, sarı, kızıl.

O kadar az seçenek olduğu hâlde sonsuz bir çeşitlilik var. Örneğin, bu veri tabanında bulunan tıpkı Ky gibi mavi gözlere ve siyah saçlara sahip bir dolu erkek çocuğu var. Ama ben içlerinden bir tekinin bile onun gibi görünmediğinden eminim. Hem öyle olsa bile, yani bu çocuklardan biri tıpatıp ona benzese ya da Ky'ın bir şekilde bir ikiz kardeşi olsa bile, kimse Ky gibi hem hareketli ve mutedil, hem yakışıklı ve gizemli olmayı başaramaz. Yüzü sürekli aklımda ama artık bunun toplumdan kaynaklanan

bir hata olmadığını biliyorum; sorun bende. Xander'ı düşüneceğim yerde onu düşünmeye devam eden benim.

Yanımdaki küçük yazıcının biplemesiyle yerimden sıçrıyorum.

Bir hata yaptım ve yaptığım hatayı beklenen zaman dilimi içinde fark edemedim. Yazıcıdan kıvrılarak yanımdaki masanın üzerine çıkan fişi alıyorum. "3568. SATIRDA HATA." Hata yaptığım çok nadirdir, o yüzden bu durum dikkat çekecek. Hata olan satıra dönüp düzeltiyorum. Gelecek hafta görevliler beni denetlerken de böyle bir hata yapacak olursam...

Böyle bir şey olmayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ama kendimi tekrar tasnif işine kaptırmadan önce Ky'ın gözlerini, kolumu tutan elini düşünmek için kendime kısa bir mola hakkı veriyorum.

***

"Bugün senin yaşlarda bir kızın şantiyeye geldiğini söylediler," diyor babam. Beni almak için hava treni durağına gelmiş; eve yürürken bizimle yalnız konuşmak için arada bir böyle almaya gelir Bram'le beni. "Sen miydin?"

Başımla onaylıyorum. "Tırmanışı yağmur yüzünden iptal ettiler, ben de okula gitmeden önce gelip seni göreyim dedim. Hem sabahleyin de görüşememiştik. Ama çok işin vardı, zaten benim de fazla vaktim yoktu. Kalamadığım için özür dilerim."

"Tekrar gelmelisin, tabii eğer istersen," diyor. Gelecek hafta boyunca gene iş yerinde olacağım. Hem yol daha kısa."

"Biliyorum. Gelirim belki." Cevabım biraz mesafeli, umarım doku numunesini kaybettiği için ona hâlen biraz kızgın ve sinirli olduğuma yormaz bunu." Çünkü ona kızmanın çok saçma olduğunun ve zaten kendini bu yüzden berbat hissettiğinin farkında-

yım. Ama gene de biraz bozuğum. Büyükbabamı özlüyorum. O numune tüpüne, büyükbabamın geri dönebilme ihtimaline umut bağlamıştım.

Babam durup bana bakıyor. "Cassia. Bana sormak istediğin bir şey mi vardı? Ya da anlatmak istediğin? Şantiyeye onun için mi geldin?"

O sevecen yüzünde, büyükbabamınkine öylesine benziyor ki, bir endişe var. Ona anlatmam gerek. "Büyükbabam bana bir kâğıt verdi," dediğim anda babamın beti benzi atıyor. "Pudriyemin içinde saklıydı. Üstünde eski kelimeler yazılıydı..."

"Şşşşş," diyor babam. "Dur bir dakika."

Karşımızdan bir çift geliyor. Karşılıklı gülümseyip selamlaşıyor ve onlardan ayrılıp kaldırıma geçiyoruz. Yeterince uzaklaştığımızda babam duruyor. Evin önündeyiz ama bu konuşmaya içeride devam etmek istemediğini anlıyorum. Ona sormak istediğim bir şey var ve iletişim cihazının cızırdadığı koridora girmeden önce cevabı almak istiyorum. Bunu bir daha konuşma fırsatım olmayacağından korkuyorum.

"Peki ne yaptın onu?" diye soruyor.

"Yok ettim. Bugün, şantiyede. En güvenli yer orası gibi göründü."

Babamın yüzünde önce hafif bir hayal kırıklığı görüyorum ama sonra onaylayarak başını sallıyor. "İyi, en iyi yol bu. Hele de bugünlerde."

Görevlilerin evimize yaptığı ziyareti kastettiğini anlıyorum. Derken kendime hakim olamadan soruyorum: "Numuneyi nasıl kaybedebildin?"

Babam ellerini yüzüne kapatıyor. Bu öyle ani, öyle kederli bir hareket ki, bir adım geri çekiliyorum.

"Kaybetmedim." Derin bir nefes alıyor. Aslında sözünü bitirmesini istemiyorum ama onu durduracak kelimeleri de bulamıyorum. "Onu yok ettim. O gün. Büyükbaban bunu yapmam için bana söz verdirdi. Kendi bildiği gibi ölmek istedi."

"Ölmek" kelimesini duyunca iki büklüm oluyorum ama babam devam ediyor. "Onu geri getirme şansına sahip olsunlar istemedi. Başına geleceklere kendisi karar vermek istedi."

"Ama senin elinde de bir seçenek vardı," diye öfkeyle tıslıyorum babama. "Bunu yapmak zorunda değildin. Şimdi gitti işte."

Gitti. Thomas'ın şiiri gibi. Şiiri imha etmekle doğru olanı yaptım. Büyükbabam onunla başka ne yapabileceğimi düşünüyordu ki? Ailem isyan etmiyor. O da şiiri saklamak gibi küçük bir isyan dışında bir şey yapmadı. İsyan etmek için ortada bir neden yok. Toplumun bize sunduğu nimetlere baksana: iyi hayatlar ve ölümsüzlük şansı. Onu kendi elimizle berbat etmediğimiz müddetçe hayatımıza kimse zarar veremez. Tıpkı babamın büyükbabamın dediğini yaparak kendi hayatını berbat ettiği gibi.

Gözlerim yaşla dolu onu geride bırakıp içeri koşarken bile babamı ve onun neden büyükbabamın isteğini yerine getirmeyi seçtiğini bir yanımla anlıyorum. Ben de şiirdeki kelimeleri her düşündüğümde ya da yeşil hapı almadan güçlü olmaya inat ederken aynı şeyi yapmıyor muyum sanki?

İnsanın nasıl güçlü olabileceğini bilmek zor. Kâğıdı boşluğa bırakmak ve onun bir tohum pamukçuğu gibi sessiz ve umut dolu bir şekilde yok oluşunu izlemek güçsüzlük mü? Ky Markham'ı düşünürken benim gibi hissetmek zayıflık mı? Onun tenime dokunduğu noktayı tam olarak bilmek?

Ky için ne hissediyor olursam olayım, buna bir son vermem gerek. Ky'ın benim hiç bilmediğim yerlere gitmiş ya da cumartesi günkü gösterimde onu kimsenin görmediğini düşünerek ağlamış

olmasının bir önemi yok. Ormanda okuduğum güzel kelimeleri biliyor olmasının da hiçbir önemi yok. Kurallara uymak ve güvende olmak; işte önemli olan bu. Ancak bunları yaparak güçlü olabilirim.

Ky'ın gözlerimin içine bakarak "ev" demesini unutmaya çalışacağım.

On Üçüncü Bölüm

Tarama kartımı göstererek "Cassia Reyes," diyorum. Görevli folyoya sarılı yemek kabının kenarındaki numarayı elindeki veri kapsülüne okuttuktan sonra yemeği bana uzatıyor.

Xander da yanımda yemeğini alırken veri kapsülü bir kez daha bipliyor. "Em'i hiç gördün mü? Ya da Piper'la Ky'ı?" diye soruyor.

Birinci okulun yan tarafındaki oyun alanı oraya buraya serilmiş örtülerle dolu. Bu gerçek bir piknik; yemek çimlerin üzerinde yeniyor. İşçiler doğru yemekleri doğru kişilere ulaştırabilme gayretiyle oradan oraya koşturuyor. Ortalık biraz karışık; bunu neden daha sık yapmadıklarını anlıyorum. İnsanların yemeklerini evlerine, okul ve iş yerlerine göndermek çok daha kolay.

"Piper'la Ky'ın zamanında kayıt yaptırabildiklerini sanmıyorum," diyorum. "İşten dolayı yetişememişlerdir."

Oyun alanının ortasındaki bir yer sofrasından biri bize el sallıyor. "İşte Em," diye elimde orayı gösteriyorum Xander'a. Yolumuzu değiştirip çimenlerin oradaki yer sofralarına doğru gidiyor, sınıf arkadaşlarımızla ve diğer arkadaşlarımızla selamlaşıyoruz. Herkesin keyfi yerinde; aktivitenin yeni olması hepsinin sevinçten başını döndürmüş. Başım yerde, kimsenin sofrasına ve

yemeğine basmamaya özen göstererek Xander'ın yanına gidiyorum, Xander tam o anda duruveriyor. Başını çevirerek bana sırıtıyor. "Az kalsın yemeğimi düşürtecektin bana," diyor. Ben de onu şakayla dürtüyorum. Sofrada Em'in yanına çöküyor ve eğilip onun folyo kabında ne yemek olduğuna bakıyor. "Bize ne göndermişler?"

"Et ve güveçte fırınlanmış sebze," diyor Em dudak bükerek.

"Dondurmayı unutma," diyorum.

Tam yemeğimi bitirecekken, çimenlerin karşı tarafından biri Xander'a sesleniyor. Xander "Hemen dönerim," deyip yerinden kalkıyor ve kalabalığa karışıyor. İnsanların arasına karışmasını izliyorum; o geçerken dönüp bakıyor ve adını sesleniyorlar.

Em bana doğru eğilip "Sanırım bir sorunum var," diyor. "Bu sabah yeşil hapı aldım. Halbuki onu gelecek hafta için saklamak istiyordum. Anlarsın işte."

Tam Em'e ne kastettiğini soracakken kendimi berbat bir arkadaş gibi hissediyorum. Bunu nasıl unuturum? Gelecek hafta Em'in eşleşme yemeği var. Hapı o gece kendini gergin hissetmemek için saklamak istemiş.

Kollarımı dolayıp ona sarılarak "Ah, Em," diyorum. Son zamanlarda isteyerek olmasa da, Em'le birbirimize biraz uzak kaldık. İnsan meslek atamalarına ve yapacağı işe yaklaştıkça arkadaşlarından böyle uzaklaşabiliyor; ama onu özlüyorum. Özellikle de böyle akşamlarda; yaşımızın daha küçük ve yaşanacak daha çok zamanımızın olduğu günleri hatırladığım yazdan kalma akşamlarda. O zamanlar daha çok vaktimiz vardı ve Em'le birlikte daha çok vakit geçirebiliyorduk.

"Bak, harika bir gece olacak," diyorum. "Söz veriyorum. Her şey çok güzel oluyor. Tam bize anlattıkları gibi."

"Gerçekten mi?" diye soruyor Em.

"Elbette. Hangi elbiseyi seçtin?" Elbiseleri her üç yılda bir yeniden tasarlıyorlar. Yani Em de elbisesini benimle aynı elbise havuzundan seçti.

"Sarı elbiselerden birini. On dört numara. Hatırlıyor musun?"

Elbisemi seçmek için eşleşme ofisine gittiğim günden beri başımdan öyle çok olay geçti ki. Hafızamı şöyle bir yokladıktan sonra, "Galiba hatırlayamadım," diyorum.

Elbiseyi tarif ederken Em'in sesi canlanıveriyor. "Çok açık sarı, şu kelebek kollu olanlardan..."

Şimdi hatırlıyorum. "Aaa, Em, ben o elbiseye bayılmıştım. Sana çok yakışır." O elbiseyle gerçekten de çok güzel görünecek. Sarı renk Em'e çok güzel olur; onun pürüzsüz teniyle, siyah saçları ve koyu renk gözleriyle harika gider. O elbiseyle Em güneş gibi parlayacak, ilkbahar güneşi gibi.

"Çok gerginim."

"Biliyorum. Olmamak elde değil."

"Sen Xander'la eşleştiğinden beri her şey değişti," diyor. "Bilirsin işte, meraktan çatlıyorum."

"Ama Xander'la eşleşmiş olmam durumu daha..."

"Biliyorum. Hepimiz farkındayız. Gene de meraklanmadan edemiyoruz." Em folyo kapta el değmemiş hâlde duran yemeğine bakıyor.

Hoparlörlerden bir zil sesi geliyor ve hepimiz otomatik olarak toparlanmaya başlıyoruz. Çalışma zamanı. Em iç geçirerek kalkıyor. Yüzünde hâlâ endişe var. Ona bakınca eşimi beklerken kendimi nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

"Em," diyorum düşünmeden. İstersen sana şölen için pudriyerimi ödünç verebilirim. Altın sarısı. Elbisenle harika durur. Yarın sabah getiririm."

Em'in heyecandan gözleri açılıyor. "El yapımı bir eşyan var, ha? Hem de bana ödünç vereceksin?"

Tabii ki. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin."

***

Kırmızı çiçekler açmış yeni gül bitkileri siyah plastik poşetlerinde, onları birinci okulun önündeki alana dikmemizi bekliyorlar. *Birinci okul*, hep böyle neşeli görünür. Açık sarı duvarları, yeşil mozaik döşemeleri ve mavi sınıf kapılarıyla okulun içini gözümün önüne getirebiliyorum. Burada insan kendini ister istemez güvende hisseder. Ben de küçükken kendimi öyle hissederdim. Şimdi burada güvende hissediyorum, diyorum kendi kendime. Şiir kalmadı. Babamın sorunları bitti. Burada ve her yerde güvendeyim artık.

Güvende olma kararıma rağmen kendimi sık sık merakla Ky'a bakarken yakaladığım o küçük tepe dışında her yerde güvendeyim belki de. Onunla tekrar konuşabilmeyi istiyorum ama onun yanındayken, birbirimize her zaman söylediğimiz sıradan şeyler dışında bir şey söyleme riskini göze alamıyorum.

Kafamı çevirip etrafta Ky'ı arıyor ama göremiyorum.

Toprağı kazarken, "Ne çiçeği bunlar?" diye soruyor Xander. Toprak yoğun ve siyah. Kazıdıkça topak topak dağılıyor.

"Yeni gül," diyorum Xander'a. "Büyük olasılıkla sizin bahçede de vardır. Bizimkinde var mesela."

Ona bunların annemin bayıldığı bir çiçek olmadığını söylemiyorum. Annemin söylediğine göre, şehirde bahçelerimizde ve halka açık alanlarda bulunan bütün çiçekler asıl doğalarıyla alakası olmayan, aşırı melezleşmiş bitkilermiş. Eski gülleri yetiştirmek için daha fazla özen gerekliymiş; her bir gülün açması zafer gibi karşılanırmış. Şimdikilerse uzun süre kalacak şekilde üretilmiş

dayanıklı ve gösterişli çiçekler. "Çiftliklerde yeni gül ekmezdik," diyor annem. "Başka çiçekler, yaban çiçekleri ekerdik."

Küçükken annem bana çiftliklerde yetişen yaban çiçekleriyle ilgili hikâyeler anlatırdı. Bu hikâyelerin bir konusu olmazdı; gerçek birer hikâyeden çok, tasvir gibi şeylerdi ama çok güzellerdi ve uykuya dalarken bana ninni gibi gelirlerdi. "Kraliçe Anne danteli," derdi annem, kısık ve yumuşak bir sesle. "Yaban havucu. Yeterince olgunlaştığında kökleri yenebiliyor. Beyaz ve dantelli bir çiçeği var. Çok güzel olur. Yıldıza benzer."

"Kraliçe Anne kim?" diye sorardım, gözlerimden uyku akarak.

"Hatırlamıyorum. Sanırım *Yüz Tarih* dersinde bir yerde geçiyordu adı. Şşşşşş. Önemli değil. Önemli olan onun adını taşıyan dantelleri karşında görmek. Öyle çok çiçek açar ki saymak imkânsızdır ama yine de saymaya çalışırsın..."

Xander bana ekmem için bir yeni gül fidesi veriyor. Köklerini, sarılı olduğu küçük plastik poşetten çıkarıp çiçeği toprağa ekiyorum. Güçlü, ipliksi kökler gidecek başka bir yer bulamayınca poşetin içinde kıvrılıp birbirine dolanmış. Çiçekleri toprağa ekmeden önce köklerini birbirinden ayırıyorum. Toprağa bakarken tırmanış sırasında ayakkabılarıma yapışan çamur geliyor aklıma. Tırmanışı hatırlayıca da aklım ister istemez Ky'a gidiyor yine.

Nerede olduğunu merak ediyorum. Xander'la bir yandan laflayıp bir yandan çiçek ektiğimiz sırada, hepimiz oynarken ya da neredeyse bomboş olan konferans salonunda hoparlörden çalan müziği dinlerken Ky'ın çalışırkenki hâli geliyor gözümün önüne. Eğlence binasındaki kalabalığın içinde yürürken ve büyük ihtimalle kaybedeceği oyunda sıra ona gelirkenki hâlini düşünüyorum. O gün sinema salonunda gösterimi gözünde yaşlarla

izlerkenki hâlini düşünüyorum. Hayır. Bu görüntüleri aklımdan uzaklaştırıyorum. Bunu bir daha yapmayacağım. Seçim seçimdir.

Daha önce her şeye yeniden başlamamı sağlayacak bir seçim yapmadım hiç.

Xander, onu yeterince kulak vererek dinlemediğimi fark ediyor. Kimsenin duymayacağından emin olmak için etrafı kolaçan ettikten sonra kulağıma eğilip "Cassia, hâlâ baban hakkında mı kaygılanıyorsun?" diyor yumuşak bir sesle.

"Bilmem," diyorum. Gerçekten de öyle. Şu an babam hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Kızgınlık, yerini ister istemez giderek anlayışa bırakıyor. Büyükbabam o ateş gibi gözleriyle bana bakıp onun için bir iyilik yapmamı istemiş olsaydı, ben hayır diyebilir miydim sanki?

Akşam usulca çökerek gökyüzünü ağır ağır karartıyor. Ortalık hâlâ biraz aydınlıkken zil tekrar çalıyor ve çalışmamızı gözden geçirmek için ayağa kalkıyoruz. Topraktan hafif bir esinti geçiyor, çiçek tarhları akşam karanlığında bütün kızıllığıyla dalgalanıyor.

"Keşke bunu her cumartesi yapsak," diyorum. Çiçek ekmek insana güzel bir şey yarattığı hissini veriyor. Ezilmiş taç yapraklarıyla boyanmış ellerim, yeni gül ve toprak kokuyor. Annemin daha hafif olduğunu söylediği eski güllerin kokusuna benzemediğini tahmin ettiğim keskin bir çiçek kokusu bu. Uzun ömürlü olmanın ne sakıncası var ki? Uzun ömürlü bir şey ya da bir kişi olmanın nesi yanlış?

Durmuş, ektiğim çiçekleri gözden geçirirken aile boyu yaptığımız tek şeyin tasniflemek olduğunu fark ediyorum. Hiç yaratmıyoruz. Babam büyükbabamın eskiden yaptığı gibi el yapımı eski eşyaları tasnifliyor; büyük büyükannem ise şiir tasnifliyordu. Çiftliklerde yaşayan büyükannemle büyükbabam tohum yetiştirip bir

şeyler ekip biçiyor ama yetiştirdikleri her şeyi görevliler belirliyor. Tıpkı annemin botanik parkında yetiştirdiği bitkiler gibi.

Tıpkı burada yaptığımız gibi.

Sonuçta bir şey yarattığım falan yok. Bana söyleneni yapıp kuralları yerine getirdim ve ortaya güzel bir şey çıktı. Tam da görevlilerin dediği gibi.

"İşte dondurma geliyor," diyor Xander. İşçiler ellerinde dondurma arabalarıyla kaldırıma bitişik çiçek tarhlarının önünde duruyorlar. Xander beni bir elimden, Em diğer elimden tutuyor, birlikte en yakındaki dondurma sırasına giriyoruz.

İşçilerin folyoya sarılı dondurma paketlerini dağıtması, yemeklerin dağıtımından çok daha az zaman alıyor. Ne de olsa hepimize verdikleri dondurma aynı. Oysa yemeklerimizde bize özel vitaminler ve gıda zenginleştiriciler var, bu yüzden yemeklerin doğru kişilere verilmesi gerekiyor. Dondurma ise gıdadan sayılmaz.

Birileri Em'i çağırınca gidip onların yanına oturuyor. Xander'la ben de kendimize herkesin gözünden uzak küçük bir yer bulup oturuyoruz. Sırtımızı okulun dayanıklı beton duvarlarına yaslıyor, bacaklarımızı uzatıyoruz. Xander'ın bacakları uzun, ayakkabıları ise yıpranmış. Yeni bir çift ayakkabı alma vakti gelmiş.

Kaşığını sade beyaz dondurmaya batırıp iç geçiriyor. "Bunun için dönümlerce çiçek ekebilirim."

Dediğine katılıyorum. Şekerli ve muhteşem tadıyla dondurma, dilimin üstünde buz gibi kayıp boğazımdan geçerek mideme ulaşıyor. Eridikten sonra bile onu midemde hissettiğime yemin edebilirim. Parmaklarım toprak kokuyor, dudaklarım şekerlenmiş. Şu an öylesine ayığım ki, bu gece uyuyabilecek miyim diye soruyorum kendime.

Xander kaşığında kalan son dondurmayı bana uzatıyor.

"Hayır, o senin," diye ısrar ediyorum. Öyle güler yüzlü ve cömert ki, kaşığı uzatan elini geri çevirmek kabalık olacak, ben de geri çevirmiyorum.

Kaşığı elinden alıp son dondurmayı ağzıma götürüyorum. Bu, yani paylaşmak gerçek bir yemekte asla yapamayacağınız bir şey ama bu akşam serbest. Ortalıkta gezinen denetleme görevlilerinin kılı bile kıpırdamıyor. "Teşekkürler," diyorum. Xander'ın bu ince davranışı karşısında sebepsiz ağlamaklı oluyorum. Ama ben şaka yapmayı tercih ediyorum. "Aynı kaşıktan yedik. Adeta öpüşmek gibi."

Xander şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Böyle düşündüğüne göre, daha önce hiç kimseyle öpüşmemiş olmalısın."

"Öpüştüm tabii ki." Neticede biz genç insanlarız. Eşleşene kadar istediğimiz gibi flört edebilir ve öpüşme oyunları oynayabiliriz. Ya da bekâr kalır ve bu oyunlara ara vermeden devam edebiliriz.

"Eşleşme kılavuzunda öpüşmeyle ilgili bir madde var mıydı? Hatırlamam gereken bir şey?" diyerek Xander'a takılıyorum.

Bana biraz daha yaklaşırken gözlerinde hınzırca bir bakış fark ediyorum. "Öpüşmeyle ilgili hiçbir kural yok, Cassia. Biz eşleştik."

Xander'ın yüzüne daha önce de defalarca bakmış olmama rağmen onu hiç böyle görmemiştim. Karanlıkta, karnımda ve kalbimde biraz heyecandan, biraz da gerginlikten kaynaklanan böyle bir ağrı varken hiç görmemiştim onu. Etrafa bakınıyorum, bize bakan kimse yok. Zaten baksalar bile bu akşam karanlığında birbirlerine biraz fazla yakın oturan iki silüetten başka bir şey göremezler.

O yüzden, ben de Xander'a biraz daha yaklaşıyorum.

Toplumun ne yaptığının pekâlâ farkında olduğunu ve Xander'ın benim için en uygun eş olduğunu bana gösterecek bir kanıt daha varsa, o da Xander'ın öpücüğünün tadı. Beklediğimden daha tatlı olan bu öpücük bana kendimi iyi hissettiriyor.

***

Xander'la göz göze birbirimizin dudaklarından uzaklaşırken okul bahçesinde zil çalıyor. Xander rahat bir ifadeyle saatine bakıp "Hâlâ bir saat serbest vaktimiz var," diyor.

"Keşke burada kalabilsek," diyorum, içimden geleni gizlemeden. Yüzüme vuran hava öyle ılık ki. Benim rahatlığım için ısıtılmış ya da serinletilmiş olmayan gerçek bir hava bu. İlk gerçek öpücüğüm olan bu öpücükten sonra dudaklarımı birbirine bastırarak gene o tadı almaya çalışıyorum.

"Bize izin vermezler," diyor. Gerçekten de öyle. Dondurma kaselerini toplamaya başladılar bile. Bu arada da okulda ışık olmadığından, bize kalan son saatimizi başka bir yerde geçirmemizi söylüyorlar.

Em yanında oturduğu arkadaş grubundan ayrılıp endamlı yürüyüşüyle yanımıza geliyor. "Gösterimin sonunu seyretmeye gidecekler," diyor, "ama bana gına geldi artık. Siz ne yapacaksınız?" Bu soruyu sorar sormaz, Xander'la ikimizin eşleşmiş olduğumuzu hatırlayınca gözleri hafiften açılıyor. Bir an için unutmuş olmalı, şimdi de münasebetsiz bir şey söylediğini düşünerek kaygılanıyor.

Ama Xander sıcak, rahat ve samimi sesiyle: "Oyun oynayacak zaman yok," diyor. "Yakınlarda bir müzikol var. Oraya mı gitsek?"

Em rahatlamış görünüyor, her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak için bir de bana bakıyor. Gülümsüyorum. Tabii ki her şey yolunda. O hâlâ bizim arkadaşımız.

Hava treni durağına yürürken eskiden daha kalabalık olduğumuzu düşünüyorum. Derken önce Ky, ardından da Piper işe atandı. Sera'nın da bu akşam nerede olduğunu bilmiyorum. Em şimdilik yanımızda ama bir müddet sonra o da gidecek. Ta ki Xander'la ikimiz baş başa kalana kadar.

***

Bir müzikhole gitmeyeli uzun zaman, hatta aylar oldu. İçeri girince bir de bakıyoruz ki, müzikhol mavi üniformalılarla dolu. Akşam vardiyalarını bitirdikten sonra işçiler genciyle yaşlısıyla kendilerini müzikhole atmışlar. Sanırım bunu sık sık yapıyorlar; vardiyadan sonra kalan kısacık zamanda başka nereye gidebilirler ki? Şehre dönmeden önce yol üstünde inip buraya uğruyorlardır büyük ihtimalle. İçlerinden bazıları yorgunluktan başlarını geriye atmış uyukluyor. Kimsenin birbirine aldırış ettiği yok. Bazıları da sohbet ediyor.

Ky da burada.

Bu mavilik denizinde neredeyse baktığımı bile fark etmeden buluveriyorum onu. O da bizi görüyor. El sallıyor ama yerinden kalkmıyor.

Em, Xander ve ben bulabildiğimiz en yakın masaya oturuyoruz. Em gene avutucu sözler duyma umuduyla Xander'a eşleşme yemeğinde neler hissettiğini soruyor. Xander da ona o gece kol düğmelerini takarken ya da kravatını bağlarken yaşadığı komik anları anlatıyor. Ky orada yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum ama her nasılsa yerinden kalkıp yanımıza doğru geldiğini görüyorum. Bir sandalye çekip yanıma otururken hafifçe gülümsüyorum. "Müziği bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Buraya çok gelirim," diyor. "Anlayacağın üzere işçilerin çoğu buraya gelir."

"Sıkılmadın mı peki?" Çalan şarkıyı söyleyen kadının yüksek ve berrak sesi tepemizde dolanıyor. "*Yüz Şarkı*'yı sayısız kes dinlemişizdir."

"Ama bazen kulağa farklı geliyorlar," diyor Ky.

"Gerçekten mi?"

"Sen farklı hissedince onları da farklı duyuyorsun."

Ne demek istediğini pek anlayamıyorum ama Xander'ın kolumdan çekmesiyle konuşmamız bölünüyor. "Em," diye fısıldıyor Xander, ben de Em'e bakıyorum. Hızlı hızlı nefes alıyor, bir yandan da titriyor. Xander kalkıp onunla yer değiştiriyor; vücudunu ona siper ederek Em'i masanın kenarından çekip aramıza alıyor.

Ben de içgüdüsel olarak onu saklamaya çalışıyorum. Az sonra Ky da bana yaslanarak Em'i kapatmaya çalışıyor. Tenlerimiz ikinci kes birbirine değiyor. Her ne kadar Em için endişelensem de, bunu fark etmeden yapamıyorum. Xander'ın öpücüğünü hâlâ dudaklarımda hissetsem de, onun bana biraz daha yaslanmasını istemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Şimdi Em'in etrafına kapanmış, onu saklamaya çalışıyoruz. Bu olan her neyse, olabildiğince az insanın görmesi daha iyi. Em'in iyiliği için. Bizim iyiliğimiz için. Başımı kaldırıp etrafa bakıyorum. Müzikholden sorumlu görevli bizi henüz fark etmemiş. İçeride öyle çok insan var ki. Hem ortalıkta bu kadar işçi varken öğrencilere bakmak kimin aklına gelir? Az zamanımız var.

Xander nazik bir sesle "Hadi yeşil hapını al," diyor Em'e. "Bu bir anksiyete atağı. Tıp merkezinde atak geçiren insanlar görmüştüm. Tek yapmaları gereken yeşil haplarını almak ama o an öyle paniğe kapılıyorlar ki, bunu yapmak akıllarına gelmiyor." Xander'ın sesi ne kadar kendinden emin çıksa da, dudaklarını ısırmaktan kendini alıkoyamıyor. Em için endişelenmişe benziyor. Ayrıca işiyle ilgili ayrıntıları onunla aynı meslekten olmayanlarla fazla paylaşmaması gerekiyor.

"Alamaz ki," diyorum. "Bugün yeşil hapını almış. Bir tane daha alması için aradan yeterince zaman geçmedi daha." Gerisini söylemiyorum çünkü herkes biliyor. Aynı gün içinde iki hap aldığı için başı belaya girer.

Xander ile Ky birbirlerine bakıyorlar. Xander'ı hiç böyle ne yapacağını bilemez hâlde görmemiştim; bir şey yapamaz mı? Yapabileceğini biliyorum. Bir keresinde, bizim sokakta bir çocuk düşmüştü ve her yer kan olmuştu. Xander ne yapacağını biliyordu ve tam zamanlı medikal görevlileri gelip çocuğu tıp merkezine götürene kadar hiç paniğe kapılmadan onunla ilgilendi.

Ky da yerinden zerre kıpırdamıyor. Bunu nasıl yaparsınız? diye düşünüyorum öfkeyle. Ona yardım edin!

Ama Ky öylece dururken bile gözlerini Xander'dan ayırmıyor. Ky'ın dudakları kıpırdıyor. "Seninki," diye fısıldıyor Xander'a bakarak.

Xander onun bu dediğine bir an anlam veremiyor ama az sonra ikimiz aynı anda anlıyoruz.

İşte aramızdaki fark. Xander, Ky'ın ne demek istediğini anlar anlamaz dediğini tereddütsüz yerine getiriyor. "Tabii ki," diye fısıldadıktan sonra kendi hap kutusuna davranıyor. Ne yapacağını bildiği için hızlı ve sakin hareket ediyor. O Xander.

Kutusundan çıkardığı yeşil hapı Em'in ağzına koyuyor. Em olan bitenin şuurunda değilmiş gibi görünüyor; öyle korkmuş, öyle bir titriyor ki. Hapı refleksle yutuyor ama bir şey yuttuğunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Neredeyse hapı alır almaz vücudu gevşiyor. "Teşekkürler," diyor gözleri kapalı. "Özür dilerim. Yemek konusunda biraz endişe ettim. Özür dilerim."

"Artık geçti," diye fısıldıyorum, önce Xander'a, ardından Ky'a bakarak.

İkisi bu işi kendi aralarında halletti. Bir an için, Ky'ın Em'e neden kendi hapını vermediğini merak ediyorum. Ama sonra hatırlıyorum; o bir ihlalci ve ihlalcilerin kendi haplarını bulundurmalarına izin verilmiyor.

Xander artık anlamış mıdır? Ky'ın sırrı meydana çıkmış olabilir mi?

Her şeye rağmen, Xander'ın aklından böyle bir şey geçtiğini sanmam. Neden böyle düşünsün ki? Hem Ky'dansa onun Em'e kendi hapını vermesi daha akla yatkın. Çünkü Xander, Em'i daha uzun zamandır tanıyor. Tekrar yerine oturup elini Em'in narin bileğine dolayarak nabzını tutuyor. Kafasını kaldırıp Ky'la bana bakıyor ve başını sallıyor. "Her şey yolunda," diyor. "İyileşecek."

Em'e sarılıyor ve ben de onun gibi gözlerimi kapatıp müziğe kulak veriyorum. Kadının söylediği şarkı bitti, şimdi Toplum Marşı çalıyor; bas notaların gürlediği marşın son kıtasında koro giriyor. Koronun sesinde muzaffer bir eda var; tek bir ağızdan söylüyorlar marşı. Bizim gibi. Em'i görevlilerin bakışlarından korumak için etrafında çember olduk ve hiçbirimiz yeşil hap konusunda kimseye bir şey söylemeyeceğiz.

Her şeyin yoluna girdiğine ve Em'e eşleşme yemeği gecesi pudriyerimi vermeye söz verdiğime seviniyorum. Zaten paylaşmadığın müddetçe bir şeye sahip olmanın ne anlamı var ki?

Bir şiire, kimsede olmayan öfkeli bir şiire sahip olup da onu yakmaya benzer bir şey olur bu.

Az sonra gözlerimi açıyor ve Ky'a kaçamak bir bakış atıyorum. Bakışıma karşılık vermiyor ama biliyorum ki, ona baktığımın farkında. Yumuşak, ağır bir parça çalıyor. Ky'ın göğsü inip kalkıyor. İnanılmaz uzunlukta, tıpkı saçları gibi simsiyah kirpikleri var.

Ky bir konuda haklı. Bu şarkı bana kendimi bir daha asla eskisi gibi hissettirmeyecek.

On Dördüncü Bölüm

Ertesi gün iş yerinde hepimiz görevlilerin içeri girdiğini fark ediyoruz ansızın. Kafalar bir oyun masasında birbiri ardına devrilen domino taşları gibi tasnif merkezinin kapısına çevriliyor. Beyaz üniformalı görevliler benim için buradalar. Herkes bunu biliyor, ben de öyle. Bu yüzden çok beklenmedik bir ziyaret sayılmaz. Sandalyemi çekip ayağa kalkıyorum, çalışma kabinlerimizi birbirinden ayıran panellerin üstünden bana bakan gözleriyle karşılaşıyorum.

Teste girme vakti geldi. Başlarıyla, onları takip etmemi belirten bir hareket yapıyorlar.

Ben de kalbim küt küt atsa da başımı dik tutarak peşlerinden tek bir sandalye ile birkaç küçük masanın bulunduğu dar, gri bir odaya gidiyorum.

Sandalyeye oturduğum sırada Norah kapıda görünüyor. Biraz gergin bir hâli var ama görevlilere dönmeden önce bana bakıp iç rahatlatıcı bir şekilde gülümsüyor. "Bir ihtiyacınız var mı?"

Diğer ikisinden çok daha yaşlı görünen kır saçlı görevli "Hayır, teşekkürler," diyor. "Gerekli olan her şeyi yanımızda getirdik."

Test için gerekli malzemeleri hazırlarlarken aralarında en ufak bir konuşma geçmiyor. Görünüşe göre, testi bu ilk konuşan görevli yönetecek. Kadın olan diğer iki görevli ise makine gibi ve sakin hareket ediyorlar. Bir tane kulağımın arkasına, bir tane de gömleğimin içine iki veri etiketi yapıştırıyorlar. Kullandıkları jel ıldımi yaksa da sesimi çıkarmıyorum.

İki kadın görevli işlerini bitirip çekilince daha yaşlı olanı karşımdaki masaya küçük bir ekran yerleştiriyor. "Hazır mısınız?"

"Evet," diyorum, ölçülü ve net bir sesle konuşmaya çalışarak. Omuzlarımı dikleştirip sandalyede doğruluyorum. Soğukkanlı davranırsam, belki korkmadığıma innadırabilirim onları. Gerçi üstüme yapıştırdıkları veri etiketleri, güm güm atan nabzım sağolsun, bunun tam tersini söyleyecek onlara ama neyse.

"O hâlde başlayabilirsiniz."

Karşıma gelen ilk tasnifleme sayılardan oluşuyor, yani basit bir ısınma gibi. Görevliler gayet insaflı. Daha zor tasniflere geçmeden önce bacaklarımı altıma katlamamı istiyorlar.

Ekrandaki sayıları tasnifleyip kaostan düzen yaratmaya ve sayı matrislerini denetlemeye çalışırken kalbim dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum. Xander'la öpüşmem, babamın başına gelenler, Ky'a olan merakım, müzikholde Em'le ilgili yaşadığımız endişe ve kendim, nasıl biri olmak istediğim, kimi sevdiğim konusunda yaşadığım kafa karışıklığı gibi başka şeyleri kafamdan atmaya çalışıyorum. Birinci okulda ilk gününü yaşayan bir çocuğun elindeki bütün balonları havaya bırakması gibi serbest bırakıyorum bu düşünceleri. Hepsi rüzgârda cıvıl cıvıl dans ederek benden uzaklara doğru sürükleniyor havada ama ben başımı kaldırıp onları yakalamaya çalışmıyorum. Ancak hiçbir şeye kafamı takmazsam başarılı olabilirim, ancak o zaman benden istedikleri gibi biri olabilirim.

***

"Eksiksiz," diyor kır saçlı görevli puanları hesaplarken. "Gerçekten mükemmel. Teşekkürler, Cassia."

Kadın görevliler üstümdeki veri etiketlerini çıkarmaya koyuluyor. Gözlerime bakıp gülümsüyorlar; test artık bittiğine göre kimse onları tarafsız davranmamakla suçlayamaz. Her neyse, görünüşe göre testten geçtim.

Kır saçlı görevli karşımdaki küçük masadan elini uzatarak "Memnun oldum," diyor. Yerimden kalkıp önce onunla, sonra diğer iki görevliyle tokalaşıyorum. İçimde akmakta olan enerjiyi hissettiler mi acaba, merak ediyorum: Damarlarımdaki kan adrenalin ve rahatlama hissiyle dolu. "Olağanüstü bir tasnif kabiliyeti sergilediniz."

"Teşekkür ederim, efendim."

Kapıdan çıkarlarken kır saçlı görevli dönüp "Bundan böyle gözümüz üstünüzde, genç bayan," diyor.

Çıkarken demir kapıyı arkasından kapatıyor. Kapanan kapı kalın, pek bir ses çıkarıyor; katiyet dolu bir ses. Ardından odaya dolan sessizliği dinlerken Ky'ın neden uyum sağlamaya çalıştığını anlıyorum. Görevlilerin beni daha yakından izleyeceklerini kesin olarak bilmek tuhaf bir duygu. Sanki ben ileri doğru yürüyormuşum da o kapı üstüme kapanıp beni engelliyormuş gibi hissediyorum. Kendimi onların katı ve sabit bakışlarının ağırlığı altında hareketsiz kalmış buluyorum.

***

Em'in eşleşme yemeğinin olduğu gece erkenden yatağa giriyor, başımı yastığa koyar koymaz uyuyorum. Bu gece yatarken veri etiketleri yapıştırmam gerek, umarım rüyalarımdan elde etikleri veriler, on yedi yaşında ve tamamen "normal" bir kızın uyku düzenine uyan cinsten olur.

Rüyamda kendimi gene görevlilerin karşısında tasnif yaparken görüyorum. Karşımdaki ekranda Em'in resmi var ve benden onu tasnifleyerek eşleşme havuzuna yerleştirmem isteniyor. Ellerim hareketsiz donup kalıyorum. Beynim duruyor.

"Bir sorun mu var?" diyor kır saçlı görevli.

"Onu hangi gruba koyacağımı bilemiyorum," diyorum.

Görevli Em'in ekrandaki yüzüne bakıp gülümsüyor. "Aaa, sorun değil. Pudriyeriniz onda, değil mi?"

"Evet."

"O da eşleşme yemeğine giderken sizin yaptığınız gibi haplarını pudriyerin içine koyar. Ona sadece kırmızı hapı almasını söyleyin, sonra her şey yoluna girecektir."

Birden kendimi eşleşme yemeğinde buluyorum; elbiseli kızların, takım elbiseli oğlanların ve standart kıyafetli anne babaların oluşturduğu kalabalığı yararak ilerliyorum. Onları dürtüyor, omuzlarından tutup öne çeviriyor, yüzlerini görebilmek için ne yapmam gerekiyorsa yapıyorum. Çünkü herkes sarı giyinmiş ve kimin kim olduğunu bir türlü seçemiyorum.

Bir kızı daha omuzlarından tutup çeviriyorum.

Em değil.

Em gibi endamlı yürüyen bir kızı yakalamaya çalışırken kazara bir garsonun elindeki pasta dolu tepsiye çarpıyorum. Tepsi yere düşüyor ve içindeki pasta köklerden düşen topraklar gibi etrafa saçılıyor.

Em değil.

Derken kalabalık seyreliyor. Boş bir ekranın karşısında tek başına duran sarı elbiseli bir kız görüyorum.

Bu Em.

Ağladı ağlayacak.

Aniden sıklaşan kalabalığın arasından geçmeye çalışırken bir yandan da ona sesleniyorum: "Her şey yolunda! Hapı alınca her şey düzelecek!"

Bunu duyunca Em'in gözleri parıldıyor. Pudriyerimi açıp, çıkardığı yeşil hapı bir çırpıda ağzına atıyor.

"Hayır!" diye haykırıyorum ama çok geç. "O değil..."

Bu defa mavi hapı ağzına atıyor.

"Kırmızı olan!" diyorum, Em'in önünde duran son insan kümesinin içinden geçerken.

Ekrana sırtını dönerek "Kırmızı hapım yok," diyor. Elinde açık duran pudriyeri gösteriyor; pudriyer boş. Gözleri hüzünle bakıyor. "Kırmızı tabletim yok."

"Benimkini alabilirsin," diyorum hevesle. Bu defa ona yardım etmek istiyorum. Öylece yerimde oturup başına gelenleri izlemekle yetinemem. Hap kutumu çıkarıp açıyor, sonra da kırmızı hapı ona uzatıyorum.

"Ah, teşekkürler Cassia," diyor ve hapı ağzına götürüyor. Onu yuttuğunu görüyorum.

Salondaki herkes boş boş durmuş, gözleri Em'e çevrili bize bakıyor. Kırmızı hap ne işe yarar? Bunu benden başka hiç kimse bilmiyor. Kırmızı hapın onu kurtaracağından emin, gülümsüyorum.

Em'in arkasındaki ekranda birden eşinin yüzü beliriyor. Tam Em'in cansız bedeni yere düşerken görüyor onu. Titreyen açık göz kapakları, elbisesinin yerlere yayılan kıvrımları ve küçücük bir şeyin kanatları gibi ağır ağır çırpınan ellerindeki hafifliğin aksine bedeni, yere düşerken ağır bir şey gibi ses çıkarıyor.

Terden sırılsıklam uyanıyorum ama bir yandan da titriyorum. Kendimi toplayıp sakinleşmek bir dakikamı alıyor. Görevliler kırmızı hapın bir ölüm hapı olduğu fikrine gülüp geçmiş olsalar

da, söylentiler dur durak bilmiyor. Rüyamda Em'i öldürdüğümü görmemin nedeni de bu.

Sırf rüyamda böyle gördüm diye doğru çıkacak değil ya.

Uyku etiketleri cildimi kaşındırıyor, bu gece onları takmak zorunda olmasaydım keşke. En azından tekrar eden bir kâbus değil bu, yani bir şeyi takıntı hâline getirmekle beni suçlayamazlar. Ayrıca rüyamda tam olarak ne gördüğümü de anlayabileceklerini sanmam. Sadece kâbus gördüğümü bilebilirler, o kadar. Genç bir kızın arada bir kâbus görmesi de alışılmadık bir durum olmasa gerek. Bu veriyi dosyama yüklerken yanına özel bir işaret koymazlar herhâlde.

Ama kır saçlı görevli, gözlerinin üstümde olacağını söyledi.

Göğsümde nefes almamı zorlaştıran bir ağrıyla karanlığa dikiyorum gözlerimi. En azından düşünmemi zorlaştırmayan bir ağrı bu.

Büyükbabamın geçen ayki son yemeğinden bu yana, keşke bana o kâğıdı vermeseydi, diye düşünüp duruyorum. Ama sonra, iyi ki verdi, diyorum kendi kendime. Böylece en azından içimde duyduğum şeyi anlatabilecek kelimelere sahip oldum: aydınlığın ölümü.

Bu hissettiğimin adını koyamıyor olsaydım, onun ne olduğunu bilebilmeme imkân olur muydu hiç?

Yeşil alanda konuştuğum görevlinin bana verdiği mikro kartı alıp ayaklarımın ucuna basa basa iletişim cihazına gidiyorum. Xander'ın yüzünü görmeye ihtiyacım var; her şeyin yolunda olduğunu görüp rahatlamam gerek.

Yarı yolda duruyorum. Annem koridorda durmuş, iletişim cihazının ekranından biriyle konuşuyor. Gecenin bu saatinde kiminle konuşuyor olabilir ki?

O sırada ön odadaki divanda oturmuş, annemin konuşmasını bitirmesini bekleyen babam beni fark ediyor. İçeri gidip yanına oturmam için işaret ediyor. Yanına gidince elimdeki mikro kartı görüyor ve her babanın yapacağı gibi gülümseyerek takılıyor bana. "Xander'ı okulda görmek yetmiyor mu? Demek uyumadan önce onu son bir kez görmek istiyorsun, ha?"

Beni kollarına alıp sarılıyor. "Seni anlıyorum. Ben de annene karşı aynı şeyleri hissediyordum. Bizi ilk buluşmamıza kadar sabırsızlıktan öldürmek yerine, iletişim cihazından birbirimize resim göndermemize izin vermelerine kadar bu böyle gitti."

"Peki annenle baban, annemin çiftliklerden olduğunu öğrenince ne tepki verdi?"

Babam duruyor. "Açıkçası, ilk başta ikisi de biraz tedirgin oldular. Ben de şehirde yaşamayan biriyle eşleşeceğimi ummuyordum. Ama kısa süre sonra bu fikre alıştılar ve benim adıma sevindiler." Yüzünde yine o gülümseme beliriyor; ne zaman âşık olmaktan bahsetse hep böyle gülümser. "Fikirlerini değiştirmeleri için onu bir kez görmeleri yetti. O zamanlar anneni görmeliydin."

"Neden çiftliklerde değil de şehirde buluştunuz?" diye soruyorum. Çünkü ilk buluşmalar genelde kızın yaşadığı bölgeye yakın bir yerde gerçekleştirilir. Her şeyin düzgün gitmesini sağlamak için ilk buluşmalara Eşleşme Departmanı'ndan bir görevli gönderilir hep.

"Uzun bir tren yolculuğu yapması gerekse de, buraya gelmek için kendisi ısrar etti. Şehri görmek için sabırsızlanıyordu. Onu karşılamak için istasyona ailem ve görevli de benimle birlikte geldiler."

Babam bir an duraksıyor. Eminim şu an ilk buluşmalarını, annemin hava treninden inişini hayal ediyor.

"Sonra?" Biraz sabırsız davrandığımın farkındayım ama ona geçmişte olmadığını hatırlatmam gerek. O şimdi burada. Üstelik ben de dünyaya gelmeme vesile olan eşleşmenin nasıl gerçekleştiğini bütün ayrıntılarıyla bilmek istiyorum."

"Annen trenden indiğinde, büyükannen bana dönüp, 'yüzü güneş gibi parlıyor,' dedi." Babam gene duraksayıp gülümsüyor. "Gerçekten de öyleydi. Hayatımda hiç bu kadar candan ve hayat dolu bakışlar görmemiştim. Onu görür görmez annemle babamın bütün kaygıları uçup gitmişti. Sanırım o gün hepimiz annene âşık olduk."

Annem hafifçe öksürene kadar onun eşikten bizi dinlediğini fark etmiyoruz. "Ben de size âşık oldum," diyor. Biraz hüzünlü bir hâli var. Acaba büyükannemle büyükbabamı mı hatırladı? Artık o günü hatırlayan sadece iki kişi kaldı. Tabii buluşmalarına nezaret eden görevliyi saymazsak.

"Bu saatte arayan kimmiş?" diyorum.

"İş yerinden birisi," diyor annem. Bıkkın bir edayla babamın yanına oturuyor, babam ona sarılırken o da başını babamın omzuna koyuyor. "Yarın bir iş seyahatine çıkmam gerekiyor."

"Neden?"

Annem mavi gözlerini ardına kadar açarak esniyor. Bütün gün güneşin altında çalışmaktan yüzü kızarmış. Her zamankinden daha yaşlı görünüyor. Gür sarı saçlarının arasında ilk defa beyaz bir tutam görüyorum; güneş ışığına düşen bir gölge gibi duruyor. "Geç oldu, Cassia. Yatsan iyi olur. Ben de öyle. Bram'le ikinize bunu sabah anlatırım."

İtiraz etmiyorum. Mikro kartı avucuma kapatıp "Tamam," diyorum. Odama gitmeden önce annem eğilip yanağıma bir iyi geceler öpücüğü konduruyor.

Odama girer girmez kulağımı duvara dayıyorum. Annemin bu kadar ani bir seyahate çıkacak olması beni tedirgin ediyor. Neden şimdi? Nereye gidiyor? Orada ne kadar kalacak? Genelde çok nadir iş seyahatine çıkar.

Babamın diğer odadan gelen sesini duyabiliyorum. "Eeee," diyor kısık sesle konuşmaya çalışarak. "Her şey yolunda mı? Evimize en son ne zaman böyle geç saatte çağrı geldiğini hatırlamıyorum bile."

"Bilemiyorum. Sanki bir şeyler oluyor ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Diğer botanik parklarından birkaç kişiyi bir mahsulü denetlemek için Grandia eyaletindeki botanik parkına götüreceklermiş." Sesi yine o cansız ritme bürünmüş; gece saat geç olduğunda veya kendini çok yorgun hissettiğinde sesi hep böyle çıkar. Bana huzur veren o çiçek hikâyelerini anlattığı gecelerden tanıyorum bu ses tonunu. Annem ters giden bir şey olduğunu düşünmüyorsa, her şey yolunda demektir. O tanıdığım en zeki insanlardan biridir.

"Ne kadar kalacaksın peki?" diye soruyor babam.

"En fazla bir hafta. Cassia'yla Bram nasıl karşılar sence? Uzun bir seyahat olacak."

"Anlayacaklardır." Bir sessizlik oluyor. "Cassia hâlâ üzgün görünüyor. Numune konusunda."

"Farkındayım. Bu hâli beni de kaygılandırıyor." Annem iç geçiriyor; nefesinin yumuşak sesini her nasılsa duvardan duyuyorum. "Bağışlanabilir bir hata. O da yakında anlayacaktır."

Hata mı? Bu bir hata değildi ki, diye düşünüyorum. Sonra kafama dank ediyor. Annemin olanlardan haberi yok. Babam ona anlatmamış. Babam annemden sır saklıyor.

Ve aklımdan korkunç bir düşünce geçiyor.

Demek onlarınki de o kadar kusursuz bir eşleşme değil.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, keşke onları hiç dinlemeseydim, diyorum. Onların eşleşmesi bile kusursuz değilse, benimkinin öyle olma ihtimali nedir ki?

***

Ertesi sabah çınar ağaçlarının yaprakları başka bir fırtınayla örselenirken, yeni güller yağmurla yıkanıyor. Kahvaltımı gene folyoya sarılı, üstünden buharlar çıkan yulaf ezmesiyle yapıyorum. O esnada iletişim cihazından bir anons geliyor: "Cassia Reyes, boş zaman aktiviteniz olan tırmanış, fırtınadan dolayı bugünlük iptal edilmiştir. Ekstra etüt için durumu lütfen ikinci okula bildiriniz."

Tırmanış yoksa Ky da yok.

Yağmurlu, bunaltıcı havada hava treni durağına doğru yürüyorum. Yağmur havadaki nemi daha da artırmış; havada insanı boğan bir ağırlık var. Bakır rengi saçlarım böyle havalarda bazen olduğu gibi birbirine girip bukleleşiyor. Gökyüzüne bakıyorum ama küme küme buluttan başka bir şey görmüyorum; zerre açıklık yok.

Hava treninde tanıdık kimse yok; ne Em, ne Xander, ne de Ky. Muhtemelen başka trenlere binip gitmişlerdir ya da hâlâ hazırlanıyorlardır. Ama birden içimde bir kayıp duygusu beliriyor. Bir şey kaybolmuş gibi; kaybolan bir şey. Kaybolan biri.

Kaybolan benimdir belki de.

Okula varır varmaz, üst kattaki araştırma kütüphanesine çıkıyorum; orada birkaç iletişim cihazı var. Dylan Thomas ile Alfred Lord Tennyson'ı araştıracağım; belki seçkiye alınmış şiirleri vardır. Gerçi pek sanmıyorum ama gene de bakıp görmek istiyorum.

Elimi kararsızca cihazın ekranı üstünde dolaştırıyorum. Bunu öğrenmenin en hızlı yolu isimleri cihaza girmek ama o zaman da cihaz bu isimlerin birisi tarafından arandığını kaydedebilir ve bu sefer de onlar beni aramaya başlayabilirler. Bu durumda, *Yüz Şiir*'in bulunduğu veri tabanına kayıtlı şairlerin isimlerine tek tek bakmak çok daha güvenli olacak. Listedeki şair isimlerine sırayla bakarsam özel bir şey arıyor gibi görünmek yerine, ödev için araştırma yaptığımı zannederler.

Bütün isimlere tek tek bakmak fazla zamanımı alıyor ama sonunda Ts'ye ulaşıyorum. Tennyson'ın bir şiirini buluyorum. Şiiri okumak istiyorum ama buna vaktim yok. Thomas'ı ise listede bulamıyorum. Bir de Thoreau diye bir şair var. Bu isme dokunuyorum; "Ay" adında bir şiir çıkıyor karşıma, kaydediyorum. Acaba yazdığı başka şiirler de var mıdır diye merak edip bakıyorum. Eskiden varsa bile artık yok olmuş.

Büyükbabam bana o şiirleri neden verdi? Onlardan çıkartmamı istediği bir anlam mı vardı? Uysalca gitmemi mi istemedi? Hem bunun anlamı ne? Otoriteyle savaşmamı mı bekliyordu? Bunun yerine benden dosdoğru intihar etmemi de isteyebilirdi. Çünkü bunu yapmanın sonu intihara varır. Belki gerçekten ölmem ama, kuralları ihlal edecek olursam değer verdiğim her şeyi elimden alırlar. Eşleşme hakkımı, kendi ailemi kurma ve iyi bir meslek edinme hayallerimi. Elimde hiçbir şey kalmaz. Büyükbabamın benden böyle bir şey istemiş olabileceğini sanmıyorum.

Bunu düşünüp duruyor, kelimeleri kafamda evirip çeviriyorum ama bir türlü anlayamıyorum. Keşke o kelimeleri yine kâğıt üzerinde görme şansım olsaydı, o zaman belki bir şeyler çıkarabilirdim. Neden bilmiyorum ama, o kelimeleri kafamdan başka bir yerde görebilecek olsam, her şey toptan değişirmiş gibi geliyor.

Gene de anladığım bir şey var. Kelimeleri yakıp unutmaya çalışmakla her ne kadar doğru bir şey yapmış olsam da, bu işe yaramıyor. O kelimeler kafamdan hiç gitmeyecek.

***

Em'i yemek salonunda otururken görünce rahat bir nefes alıyorum. Etrafına adeta ışık saçıyor. Beni görünce kolunu kaldırıp el sallıyor. Eşleşme yemeği iyi geçmiş demek ki. Panik yapmamış. Ölmediğine göre atlatmış.

Çabucak sıraya girdikten sonra doğruca Em'in yanına gidip oturuyorum. Vereceği cevabı önceden bildiğim hâlde, "Eeee," diyorum, "Yemek nasıl geçti?" Gözlerindeki parıltıyla yemekhanedeki herkese ışık saçıyor. Masamızda oturan herkesin yüzü gülüyor.

"Muhteşemdi."

"Lon'la eşleşmedin o hâlde?" diye soğuk bir espri yapıyorum. Lon eşleşeli birkaç ay oldu zaten.

Em gülüyor. "Hayır, adı Dalen. Acadia eyaletinden." Acadia, burada, Oria'daki tepelik alanın ve ırmaklı vadilerin kilometrelerce doğusunda yer alan, en yoğun ormanlık alana sahip eyaletlerden biri. Acadia'da ayrıca kayalık alanlar ve deniz de var. Burada pek rastlanmayan şeyler bunlar.

"Ve..." diyorum Em'e doğru eğilerek. Masanın etrafında toplanan diğer arkadaşlarımız da Em'in nasıl bir çocukla evleneceğini en ince ayrıntısına kadar duymak için can atıyor.

"Onu ekranda ayağa kalkarken görünce önce bana uygun biri olmadığını düşündüm. Bir kere boyu fazla uzun görünüyordu. Ekrandan dosdoğru gözlerime bakarak gülümsedi. Zerre kadar gergin değildi."

"Yakışıklı mı peki?"

"Kesinlikle," diyor Em gülümseyerek. "Şükürler olsun ki, o da beni görünce hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu."

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir zaten?" Bugün Em o soluk kahverengi standart giysilerin içinde bile öyle bir parlıyor ki, dün gece sarı elbisesiyle nasıl muhteşem göründüğünü hayal bile edemiyorum. "Tamam, yakışıklı, onu anladık. Peki tam olarak nasıl görünüyor?" Sesimdeki açık ve net kıskançlığı fark ederek mahcup oluyorum. Xander'ın nasıl biri olduğunu öğrenmek için kimse böyle etrafımda toplanmadı. Zaten bildikleri için hiç kimse bir şey merak etmedi.

Neyse ki, Em buna aldırış etmeyecek kadar nazik davranıyor. "Aslında, biraz Xander'a benziyor..." diye başlıyor söze, sonra aniden susuyor.

Elinde yemek tepsisiyle biraz ötede duran Xander'a doğru kayan bakışlarını takip ediyorum. Xander üzgün görünüyor.

Acaba Em'in eşini sorarken sesimdeki kıskançlığı fark etti mi?

Benim neyim var böyle?

Kabahatimi hemen örtbas ediyorum. "Biz de Em'in eşinden bahsediyorduk. Sana benziyormuş."

Xander hemen kendini topluyor. "Demek inanılmaz derecede yakışıklı." Hemen yanıma oturuyor ama benim olduğum tarafa bakmıyor. Kendimden utanıyorum. Beni kesin duydu.

"Tabii ya," diyerek gülüyor Em. "Neden bu kadar telaş ettim, bilmiyorum!" Muhtemelen dün gece müzikholde yaşadıklarımızı hatırlayıp hafifçe kızarıyor, sonra da Xander'a bakıyor. "Her şey harika gitti, tam söylediğiniz gibi."

"Gene de umarım onun fotoğrafının bir çıktısını almana izin verirler," diyorum. "Nasıl biri olduğunu merak ettim."

Em eşini tarif ediyor, sonra da mikro karttan Dalen hakkında öğrendiklerini anlatıyor. Ama ben bunları dinleyemeyecek kadar

tedirginim. Xander'ı incitmiş olabileceğimden endişe ediyorum. Bana bakmasını ve elimi tutmasını istiyorum ama o ne bana bakıyor ne de elimi tutuyor.

Yemek salonundan çıkarken Em kolumu yakalıyor. "Pudriyerini almama izin verdiğin için çok sağol. Sanırım yanımda böyle bir şey taşımak rahatlamama yardımcı oldu."

Başımı sallıyorum.

"Ky sabahleyin onu sana geri verdi, değil mi?"

"Yo." Kalbim duracak gibi oluyor. Pudriyerim nerede? Neden Em'de değil?

"Vermedi mi yoksa?" Em'in benzi atıyor.

"Hayır," diyorum. "Neden ondaydı ki?"

"Eşleşme yemeğinden dönerken hava treninde onunla karşılaştım. İşten geç çıkmış, evine dönüyordu. Pudriyerin olabildiğince kısa zamanda elinde olmasını istedim." Em derin bir nefes alıyor. "Bugün beni görmeden önce Ky'la tırmanışta görüşeceğinizi biliyordum. Sokağa çıkma yasağına geç kalırım diye sizin eve de uğrayıp veremeyecektim."

"Tırmanış bu sabah fırtına yüzünden iptal edildi."

"Öyle mi?" Yüzme bile kapalı havuzda yapılabilir ama tırmanış fırtınalı havada yapılmasına imkân olmayan bir yaz aktivitesidir. Em çok üzülmüş görünüyor. "Bunu tahmin etmem gerekirdi. Peki ama neden onu sana ulaştırmanın başka bir yolunu bulmadı? Ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ona sıkı sıkı tembihledim."

Güzel bir soru. Ama Em'in bu mutlu ânının böyle bir şey yüzünden bozulmasını istemem. "Eminim anneme ya da babama iletmesi için Aida'ya vermiştir," diyorum, sesime kaygısız bir ton katmaya çalışarak. "Ya da yarın tırmanışta verecektir."

"Merak etme," diyor Xander, bu defa doğrudan bana bakarak. Sözleriyle yetişip aramıza giren küçük engelleri aşıyor. "Ky'a güvenebilirsin."

On Beşinci Bölüm

Ertesi sabah hava treni durağına yürürken hava dünkünden daha kuru ve hafif. Geceki serinlik dün yağmurun yapmadığını yaptı ve havayı tazeledi. Dışarıda tazecik bir hava var. Kalan son bulutların arasından göz kırpan güneş, cıvıldamaları için kuşlara cesaret veriyor, onlar da cıvıldaşıyor. Güneş bana da içimi aydınlatma cesareti veriyor, ben de öyle yapıyorum. Bu kadar güzel bir şeyin ölümüne kim hiddetlenmez ki?

Böyle hisseden tek kişi ben değilim. Tırmanış için toplandığımız alanda görevli tam konuşmaya başladığı sırada Ky beni grubun önünde buluyor ve pudriyeri elime sıkıştırıyor. Parmaklarının dokunuşunu duyuyorum. Elini benimkinin üzerinde gerekenden birazcık daha uzun süre tuttu gibi geliyor.

Pudriyeri alıp cebime koyuyorum.

Neden burada? Üzerimde tatlı bir ürpertiyle kendime bu soruyu soruyorum. Neden evde vermedi ki?

Pudriyeri Em'e ödünç verdiğim için mutluyum ama onu geri almak da beni bir o kadar memnun ediyor. Büyükannem ve büyükbabamla aramızda geriye kalan son bağ o ve onun elimden gitmesine bir daha asla izin vermeyeceğime yemin ederim.

Ky belki beni ormanda bekler diye düşünüyorum ama beklemiyor. Görevli düdüğü çalınca Ky arkasına bakmadan yola koyuluyor. O anda, sabahleyin duyduğum tazelik hissi bir parça dağılıyor.

Pudriyerini geri aldın, diyorum kendi kendime. Bir şey geri döndü.

Ky ileride ağaçların arasında gözden tamamen kayboluyor.

Bir şey kayboldu.

***

Üç dakika sonra ormanda tek başıma yürürken Ky'ın bana verdiği eşyanın pudriyer olmadığını fark ediyorum. Bundan ancak cebimdekini çıkarıp bakınca emin oluyorum. Bu eşya pudriyerime benziyor: Yine açılıp kapanan altın sarısı bir kutu ama kesinlikle benim pudriyerim değil.

Üzerinde N, E, S, W harfleri, içinde de bir ok var. Ok fır fır döndükten sonra gene benim olduğum yönü işaret ediyor.

İhlalcilerin el yapımı eşya bulunduramadıklarını sanıyordum ama belli ki Ky'ın bir tane var. Bunu bana bilerek mi verdi? Yoksa yanlışlıkla mı? Götürüp ona geri mi vermeli miyim yoksa bana bir şey söylemesini mi beklemeli miyim?

Bu ormanlarda çok fazla sırrın olduğu sonucuna varıyorum. Bir an kendimi gülümserken buluyorum; yeniden tazeleniyorum, güneşi görmeye hazırım.

***

"Efendim? Efendim? Lon düştü. Sanırız yaralandı."

Görevli terler içinde, güç bela nefes alıyor. Sonra başını kaldırıp Ky'la bana bakıyor; yanımızdaki çocuk dışında zirveye çıkabilen tek kişiler biziz. "Siz burada kalıp kimin ne zaman geldiğini kaydedin, tamam mı?" Görevli veri kapsülünü elime tutuşturu-

yor ve bir şey dememe fırsat kalmadan diğer çocuğu da yanına alıp ormanda kayboluyor.

Ky'a el yapımı eşyalarımızı değiştirmemiz gerektiğini söylemeyi kafamdan geçiriyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmadan önce bir şey beni durduruyor. Her nedense altın rengi kutusunda duran ve esrarlı esrarlı dönen o ok bende kalsın istiyorum. En azından bir, iki gün daha.

"N'apıyorsun?" diye soruyorum bunun yerine. Elleri çimenlerin içinde tanıdık şekiller, kıvrımlar ve çizgiler yaparak hareket ediyor.

Çakmak çakmak mavi gözleri bana çevriliyor. "Yazı yazıyorum."

Tabii. İşaretlerin tanıdık gelmesi bu yüzden. Pudriyerimdeki kâğıttakine benzeyen kıvrımlı, eski usul bir yazı bu. Daha önce de böyle yazı örnekleri görmüştüm ama nasıl yazıldığını bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Tek yapabildiğimiz yazıcılarımızın tuşlarına basmak. Bu işaretleri taklit etmeye çalışabiliriz belki ama neyle? Eski gereçlerin hiçbiri yok elimizde.

Fakat Ky'ı seyrederken insanın kendi yazı gereçlerini yaratabileceğini görüyorum.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?" Yanına oturmaya cesaret edemiyorum çünkü her an ağaçların arasından biri çıkabilir ve onu veri kapsülüne kaydetmem gerekebilir. Bu yüzden olabildiğince yakınına gidiyorum. Ky suratını buruşturunca yazdığı kelimelerin tam ortasında dikildiğimi fark ederek bir adım geri çekiliyorum.

Ky gülümsüyor ama bir şey söylemeden yazmaya devam ediyor.

İşte aramızdaki fark. Ben tasnif yapmak için yaşıyorum, o ise yaratmayı biliyor. İstediği zaman kelimeler yazabilir. Çimenleri eğip bükerek, kumları eşeleyerek, ağaçlara kazıyarak yazabilir.

"Bunu yapabildiğimi kimse bilmiyor," diyor Ky. "Şimdi senin bende, benim de sende bir sırrım oldu."

"Sadece bir tane mi?" diyorum, dönen okun durduğu altın sarısı kutuyu düşünerek.

Ky tekrar gülümsüyor.

Dün geceden kalma yağmur damlaları buradaki yabani çiçeklerin ağırlıktan sarkmış yapraklarında havuzcuklar oluşturmuş. Parmağımı suya daldırıp geniş yapraklardan birinin düzgün, yeşil yüzeyine yazı yazmaya çalışıyorum. Bunu yapmak zor geliyor. Parmaklarım ekrana dokunmaya alışık; kontrollü hareketlerle sürtünüp kıvrılmaya değil. Senelerdir, hatta birinci okul günlerinden beridir resim fırçası bile almadım elime. Su temiz olduğundan, yazdığım harfleri göremiyorum ama gene de şekillerinden doğru olmadıklarını anlayabiliyorum.

Ky parmağım başka bir havuzcuğa batırıyor ve yaprağın üstüne parıldayan bir C harfi yapıyor. C'nin kıvrımı öyle düzgün ve zarif ki.

"Bana da öğretir misin?" diye soruyorum.

"Bunu yapmamam gerek."

"Ona bakarsan, bunların hiçbirini yapmıyor olmamız gerek," diye hatırlatıyorum ona. İç içe geçmiş ağaçların ve çalılıkların arasından sesler duyuluyor. Birisi geliyor. Birisi gelmeden ve bu ânı kaçırmadan önce ondan bana yazmayı öğretme sözü almaya çalışıyorum çaresizce. "Hiçbirisini yapmamamız gerekiyordu, şiirleri bilmemiz, yazı yazmamız ya da..." Sözümü yarıda kesip tekrar soruyorum. "Bana da öğretir misin?"

Ky cevap vermiyor.

Artık yalnız değiliz.

Birkaç kişi tepeye ulaşıyor. Ormandan gelen iniltilerden anladığım kadarıyla Görevliyle Lon'un grubu da pek uzakta sayılmaz. Gelenlerin isimlerini veri kapsülüne girmem gerek, o yüzden Ky'ın yanından uzaklaşıyorum. Dönüp bir kez daha Ky'a bakıyorum; kollarını kavuşturmuş, karşıdaki tepeleri seyrediyor.

***

Sonuçta Lon'un ölmeyeceği anlaşılıyor. Görevli kazaya eşlik eden maskaralığı da yatıştırdıktan sonra anlaşılıyor ki, Lon'un ayağı hafif burkulmuş, o kadar. Gene de, görevli tepeden yavaş ve dikkatli inmemiz konusunda bizi uyarıyor.

Aşağıya Ky'la beraber inmek istiyorum ama o, görevlinin yanına koşup Lon'un inmesine yardım ediyor. Görevli'nin Lon'u neden tepenin başına çıkardığını merak ediyorum, ta ki Ky'a "Kotayı doldurayım ki sonra bana çıkışmasınlar," gibi bir şey mırıldandığını duyana kadar. Görevlilerin insanlara da bilgi vermesi gerektiğini bilmeme rağmen, bunu duyunca şaşırıyorum.

Tırmanışta gün geçtikçe ilerleme kaydeden ve her konuda çok hevesli olan Livy isimli bir kızla yürüyorum. Konuşuyor da konuşuyor. Benimse, Ky'ın elleriyle adımın ilk harfini yazışını hatırlayınca kalbim daha hızlı çarpıyor.

Aşağıya inişimiz gecikmeli oluyor; bizim mahalleye giden treni yakalamak için acele etmem gerek. Ky'ın da hızlı davranıp onu şehirdeki işine götürecek olanı yakalaması lazım. Bugün onunla bir daha konuşma umudumu tam kaybetmek üzereyken birinin hafifçe sırtıma dokunduğunu hissediyorum. Tam bu esnada öyle yumuşak ve tatlı bir kelime duyuyorum ki, acaba o bunu tepede söyledi de, rüzgâr onu bana şimdi mi getirdi diye meraklanıyorum.

O kelime evet.

On Altıncı Bölüm

C harfini giderek daha iyi yapıyorum. Tırmanışa bir dahaki gidişimde, neredeyse koşarak tepenin başına koşuyorum. Görevlinin orada olup olmadığını kontrol ettikten sonra hızla Ky'ın yanındaki yerimi alıyorum. Ona bir şey söyleme fırsatı bırakmadan elime bir dal parçası alıp önümüzdeki çamura bir C harfi çiziyorum.

"Sırada ne var?" diye soruyorum, Ky hafifçe gülümsüyor.

"Biliyorsun işte, bana ihtiyacın yok. Kendi kendine öğrenebilirsin," diyor. "Yazıcındaki ya da okuyucundaki harflere bakıp yapabilirsin."

"Ama onlar aynı harfler değil ki," diyorum. "Seninkiler gibi birleşmiyorlar. Senin yazdığına benzer bir yazı görmüştüm daha önce ama ne dendiğini bilmiyorum."

"El yazısı," diyor hafifçe. "Okuması zor ama çok güzel. En eski yazı yazma usullerinden biridir."

"İşte benim öğrenmek istediğim de o." Şimdi kullandığımız blok gibi düz işaretleri kopyalamak istemiyorum. Ky'ın bildiği yazının kıvrım ve uzantıları çok hoşuma gidiyor.

Ky başını kaldırıp görevliye bakıyor; görevli bugün de birilerinin düşüp yaralanmasını bekliyormuş gibi çatık kaşlarla ağaçların arasına bakıyor. Diğerleri de yakında tepeye varır; fazla vaktimiz yok.

"Sıradaki harf ne?" diye soruyorum tekrar.

"A," diyor Ky. Sonra bana küçük a'nın nasıl yapılacağını, her iki yanındaki uzantılarla önceki ve sonraki harflerle nasıl birleştirileceğini anlatıyor. "Çünkü bu senin adının ikinci harfi." Eğilip elimdeki dal parçasını alıyor.

"Önce yukarı doğru, sonra yuvarla ve aşağı çek."

Bana yol gösteren nazik eli, dal parçası aşağını aşağı çekerken elime bastırıyor, yukarı çıkarken biraz daha hafifliyor. Dudağımı ısırıyor ve bütün dikkatimi, gösterdiği hareketlere veriyorum. Sanırım a harfi tamamlanana kadar hiç nefes almıyorum, neyse ki yapması fazla üzün sürmüyor.

Harf kusursuz görünüyor. Hafifçe sarsılarak nefesimi bırakıyorum. Başımı kaldırıp ona bakmak istiyorum ama bunun yerine, birbirine bitişik duran ellerimize bakıyorum. Ky'ın elleri bu ışıkta o kadar kırmızı görünmüyor. Kahverengi, güçlü eller bunlar. Bir amaçları var.

Ağaçların arasından birisi çıkıyor. Aynı anda birbirimizden bir parça uzaklaşıyoruz.

Gelen Livy. Daha önce hiç üçüncü olmamıştı, heyecandan neredeyse kendinden geçiyor. Livy kendini görevliyle konuşmaya kaptırmışken, Ky'la ben de biraz önce yazdığımız harfleri ayağımızla gelişigüzel çiğneyip unutuşun kollarına bırakıyoruz.

"Neden önce adımın harflerini yazmayı öğreniyorum?"

"Çünkü sadece bunu öğrenmiş olman bile bir şeydir," diyor ve ne demek istediğini ya da az sonra soracağını anlayıp anlamadığımı ölçmek ister gibi kafasını yana eğerek bana bakıyor. "Öğrenmek istediğin başka bir şey mi var?"

Kafamı sallayınca ne demek istediğimi anlayan bir bakışla parıldıyor gözleri.

"O kâğıttaki kelimeleri," diye fısıldıyor, bir yandan da Livy ile görevliyi kolaçan ediyor.

"Evet."

"Hâlâ aklındalar mı?"

Yine başımı sallıyorum.

"Bana her gün birazını söyle," diyor, "senin için aklımda tutacağım. Sonra bunu bilen sadece ikimiz oluruz."

Livy, görevli ya da başka biri her an yanımıza bizimle konuşmaya gelebilir, bu yüzden az zamanımız var. Gene de bir an duraksıyorum. Bu kelimeleri Ky'a söylersem, kendimi daha öncekinden çok daha tehlikeli bir duruma sokmuş olacağım. Ky'ı da tehlikeye atmış olacağım. Üstelik ona güvenmem gerekecek.

Ona güvenebilir miyim? Tepenin başından görünen manzaraya bakıyorum. Gökyüzü bana bir cevap vermiyor. Belediye Sarayının uzakta sivrilen kubbesinin de bir cevabı yok tabii. Eşleşme yemeğine giderken hikâyelerde duyduğum melekleri düşünüşüm geliyor aklıma. Ortalıkta herhangi bir melek de göremiyorum; ipeksi kanatlarıyla gökyüzünden inip sorunun cevabını onlar da kulağıma fısıldamıyor. Toprağa yazı yazan bu çocuğa güvenebilir miyim gerçekten?

İçimden bir şes bana Ky'a güvenebileceğimi söylüyor. Bu ses kalbimin mi? Yoksa ruhumun, yani meleklerin insanlarda önem verdikleri o efsanevi şeyin sesi mi?

Ky'a biraz daha yaklaşıyorum. İkimiz de birbirimize bakmıyoruz; bizi gören biri hâlimizden şüphelenmesin diye dosdoğru karşıya bakıyoruz. İşte o an kâğıttaki kelimeleri ona söylüyorum; kalbim dışarı fırlayacakmış gibi hızla atıyor, çünkü bu sözcükleri

birine ilk kez sesli olarak söylüyorum: "Öyle uysalca gitme o güzel geceye / Hiddetlen, karşı çık ışığın ölümüne."

Ky gözlerini kapatıyor.

Gözlerini tekrar açtığında elime kâğıt gibi sert bir şey sıkıştırıyor. "Pratik yapmak için buna bak," diyor. "İşin bitince de ortadan kaldır."

***

Ky'ın bana verdiği şeye bakmak için ikinci okulun ve tasnifin sonunu zor getiriyorum. Evde mutfağa girene kadar bekliyorum, çünkü bugün iş geç bittiğinden, akşam yemeğini yalnız yiyorum. Antreden iletişim cihazında oyun oynayan babamla Bram'in sesleri geliyor. Kimseye yakalanmayacağımdan emin olunca elimi cebime atıp Ky'ın armağanını çıkarıyorum.

Bir kâğıt mendil. Önce hayal kırıklığına uğruyorum. Niye ki? Bildiğimiz kâğıt mendil bu; ikinci okulun, botanik parkının ya da gittiğimiz herhangi bir yerin yemek salonunda bize verilenlerden. Kahverengi ve kırışık. Kullanılmış ve lekeli. Önce onu dosdoğru çöpe atıp yakmak geliyor içimden.

Ama.

Açıp bakınca içinde kelimeler yazılı olduğunu görüyorum. Muhteşem kelimeler. El yazısıyla yazılmışlar. Burada, çöp yakma cihazının homurtusunun doldurduğu gri-mavi mutfağımızda da, ağaçların arasında esen rüzgârın sesinin duyulduğu yemyeşil tepede olduğu kadar güzeller. Kahverengi kâğıdı boydan boya kat eden siyah, kıvrımlı, birbirine bağlanan kelimeler. Kâğıt mendilin nemlendiği yerlerde, harfler biraz birbirine girmiş.

Üstelik sadece kelimeler de yok mendilin üstünde. Ky aynı zamanda bir şeyler çizmiş. Mendilin yüzeyi çizgiler ve anlamlarla kaplı. Tasnife yatkın zihnim bütün bu şekilleri algılasa da, bunlar

ne resim ne şiir ne de şarkı sözü sayılabilir. Bir türlü sınıflandıramıyorum. Daha önce gördüklerime benzer şeyler değil bunlar.

Bu gibi işaretlerin ne için kullanıldığını dahi bilmediğimi fark ediyorum. Alıştırma yaparak öğrendiğim harfler ya havaya ya da toprağa yazıldı. Eskiden yazı yazma gereçleri varmış ama bunların da neler olduğunu bilmiyorum. Bugün kullandığımız resim fırçaları bile sanat ekranına bağlanmıyor, yani resimlerimiz biz onları yaptıktan hemen sonra silinip gidiyor. Nasıl bilmiyorum ama Ky'ın bildiği gizli bir şey var ve büyükbabamdan, onun annesinden ve ondan öncekilerden bile eski bir şey bu. O yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Yaratmanın.

İki hayat, yazmış.

"İki hayat" diye kendi kendime fısıldıyorum. İki kelime sessizliğe bürünüp havada asılı kalıyor; iletişim cihazının evdeki diğer seslerin yanında algılayamayacağı kadar sessizler. Güm güm atan kalbimin sesinden ben bile onları duymakta güçlük çekiyorum. Ormanda ya da iz sürücünün bandında koşarken olduğundan bile daha hızlı çarpıyor kalbim.

Odama gitmeli ve yatağımla penceremin olduğu o küçük yerin görece mahremiyetine sığınmalıyım. Standart kıyafetlerimin asılı olduğu dolabın hareketsiz ve sessiz durduğu o mahremiyete. Gene de mendile bakmayı bırakamıyorum. Resmin ne anlama geldiğini çıkarmak benim için ilk başta zor oluyor ama sonra resimdekinin o olduğunu anlıyorum. Bu Ky. Kâğıt mendilin iki yüzüne, iki kere çizilmiş. Çene çizgileri, gözlerinin şekli, ince ve güçlü vücudundan o olduğu anlaşılıyor. Diğer yerler boş bırakılmış; boş ve açık duran elleri her iki resimde de gökyüzüne doğru açılmış.

İki resim arasındaki benzerlikler burada bitiyor. Birinci resimde, Ky gökyüzünde bir şeye bakıyor, yüzü daha meydanda ve

daha genç görünüyor. Buradaki figür, ellerinin hâlâ dolabileceğini düşünüyor sanki. İkinci resimde ise daha yaşlı, yüzü daha ince ve başını yere çevirmiş.

En alta şöyle yazılı: Gerçek olan hangisi, ben sormuyorum, onlar da anlatmıyor.

"İki hayat." Bunu anladığımı sanmıyorum. Buraya gelmeden önceki ve geldikten sonraki hayatından mı bahsediyor? Peki ya sondaki şiirle ya da şarkıyla ya da yakarmayla ne anlatmaya çalışıyor?

"Cassia?" diyor babam arkamdan, kapının eşiğinde duruyor. Yemeğimden kalan folyo ile kâğıt mendili toplayıp hepsini çöp yakma cihazına ve geri dönüşüm kutusuna götürüyorum.

"Efendim?"

Tepsimdeki kahverengi peçeteye bakarak gördüyse bile peçeteden başka bir şey yok, diyorum kendi kendime. Yemekten sonra peçeteler de dahil her şeyi çöp yakma cihazına atarız, zaten peçete de her yerde kullanılan türden bir peçete, büyükbabamın verdiği gibi değişik bir kâğıttan değil. Yakıt borusu aradaki farkı saptayamaz. Ky senin güvenliğini düşünüyor. Başımı kaldırıp babama bakıyorum.

"İletişim cihazında sana bir mesaj var," diyor. Elimdeki tepsiye bakmıyor bile; aklımdan neler geçtiğini anlayabilmek için bakışlarını yüzüme çevirmiş. Belki gerçek tehlike de burada yatıyor. Rahat görünmeye çalışarak gülümsüyorum.

"Em'den mi?" Tepsiyi geri dönüşüm kutusuna atıyorum. Sadece peçete kalıyor.

"Hayır," diyor babam. "Eşleşme Departmanı'ndaki bir görevliden."

"Ooo." Bu esnada peçeteyi de hiçbir şey yokmuş gibi çöp yakma haznesine atıveriyorum. "Hemen geliyorum," diyorum baba-

ma. Aşağıda Ky'ın hikâyesini yakan ateşin sıcaklığını hissediyorum belli belirsiz. Acaba günün birinde büyükbabamın şiirleri ya da Ky'ın hikâyesi gibi bir şeyi üstümde taşıma cesaretine kavuşabilecek miyim? Yoksa hep yok eden biri mi olacağım?

Ky sana onu yok etmeni söyledi, diyorum kendi kendime. Şiiri yazan adam öldü ama Ky yaşıyor. Bu şekilde sürdürmemiz gerek. Onun güvende olması lazım.

Babamın peşinden antreye gidiyorum. Bram antrede yanımdan geçerken bana ters ters bakıyor çünkü gelen mesaj yüzünden oyunu yarıda kesilmiş. Tedirginliğimi gizleme gayretiyle cihaza doğru ilerlerken onu şakayla dürtüyorum.

Ekrandaki görevli daha önce gördüğüm kişi değil. Eşleşme Departmanı'nın veri ekranları başında görmeyi umduğum o zekâ küpü, katı tiplerle hiç ilgisi yok; şen şakrak ve iri kıyım bir adam. "Merhaba, Cassia," diyor. Beyaz üniformasının yakası boynunu sımsıkı sarmış, gülümseyince gözlerinin etrafı kırışıyor.

"Merhaba." Peçetenin üstündeki çizimlerden ve kelimelerden boyanmış mı diye ellerime bakmak istiyorum ama gözlerimi görevliden ayırmıyorum.

"Xander'la eşleşmenizin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti."

"Evet, efendim."

"Eşleşen diğer kişiler ekrandan ekrana iletişim kurmaya hazırlanıyorlar. Bugün bütün günümü yaşıtlarınızın iletişim düzenlemelerini yapmakla geçirdim. Tabii, Xander ile ikinizin resmen cihazdan iletişim kurması pek gülünç olur." Görevli keyifli bir kahkaha atıyor. "Sence de öyle değil mi?"

"Katılıyorum, efendim."

"Eşleşme Komitesi'ndeki diğer görevlilerle birlikte ikinizin ekrandan konuşmak yerine birlikte yemeğe çıkmanızı kararlaştırdık. Tabii tıpkı diğer eşlerde olduğu gibi bu esnada size de bir görevli eşlik edecek."

"Elbette." Göz ucuyla, odasının kapısında durup bana bakan babamı görüyorum. Öylece durmuş bana bakıyor. Orada olmasından memnun oluyorum. Xander'la vakit geçirme fikri hiç de yeni ya da korkutucu bir şey olmadığı hâlde, buluşmamıza bir görevlinin nezaret edecek olması biraz tuhaf bir his.

Umarım yeşil alandaki o görevli olmaz, diye geçiriveriyorum içimden.

"Harika. Yarın gece dışarıda yemek yiyeceksiniz. Eşleşmenizden sorumlu görevli her zamanki yemek saatinde Xander'la birlikte gelip seni alacak."

"Hazır olurum."

Görevlinin oturumu kapatmasıyla cihaz bipleyerek beklemede bir aramanın olduğunu haber veriyor. "Bu gece herkes bizi arıyor," diyorum babama. İyi ki bu arama geldi de, Xander'la randevumuzu konuşmamızı engelledi, diye düşünüyorum. Babam gözleri parlayarak yanıma geliyor. Arayan annem.

Birbirimize hâl hatır sorduktan sonra, "Cassia, babanla birkaç dakika yalnız konuşabilir miyim?" diyor annem. "Bu gece konuşmak için fazla vaktim yok. Ona söylemek istediğim birkaç şey var." Annem yorgun görünüyor; üstünde hâlâ rütbe nişanlı iş üniforması var.

"Elbette," diyorum.

Bu esnada kapı çalınıyor, gidip kim gelmiş diye bakıyorum. Gelen Xander. "Sokağa çıkma yasağı başlayana kadar hâlâ birkaç dakikamız var," diyor. "Gelip merdivenlerde benimle konuşmak ister misin?"

"Tabii." Kapıyı arkamdan kapatıp dışarı çıkıyorum. Verandanın lambası tepemizde ışıldıyor. Verandanın merdivenlerinde

yan yana otururken, bu ışıkta bütün dünya, en azından Çınar Ağacı Mahallesi'ndeki bütün dünya bizi görebilir. Xander'la olmak güzel bir duygu. Ky'la olmaktan biraz daha farklı anlamda güzel.

Gene de. Ky'la olmak ve Xander'la olmak; ikisi de aydınlıkta olmak gibi hissettiriyor. Ama ikisi de loş ya da karanlık olmayan iki farklı ışıkta olmak gibi bir şey.

"Görünüşe göre, ikimiz yarın dışarı çıkıyoruz," diyor Xander.

"Üçümüz," diyorum. Onu şaşırmış görünce ekliyorum: "Görevliyi unutma."

"Tabii ya, nasıl unuttum," diye sızlanıyor Xander.

"Keşke yalnız gidebilsek."

"Bence de." Bir an ikimiz de susuyoruz. Sokağımızda esen rüzgâr, çınar ağaçlarının yapraklarını dalgalandırıyor. Akşam ışığında yapraklar gümüşi bir renk almış; gece tarafından yutulan renkleri şimdilik kaybolmuş. Büyükbabamla oturduğumuz o gece de aynı şeyi düşünmüştüm; nesiller önce yok edilen renk körlüğü hastalığını ve bu hastalığa yakalananlara dünyanın nasıl görünmüş olabileceğini.

"Hiç düş kurar mısın?" diye soruyor Xander.

"Sürekli."

"Hiç eşini hayal ettiğin oldu mu? Yani eşleşme yemeğinden önce?"

"Ara sıra," diyorum. Durup rüzgârın çınar ağacı yapraklarıyla yaptığı oyunu seyrediyor, sonra da Xander'a bakıyorum.

Cevap vermeden önce Xander'a bakmam gerekirdi. Artık çok geç. Gözlerinden, beklediği cevabı vermediğimi, kapıyı açmak yerine kapattığımı anlıyorum. Belki de Xander yemekten önce beni düşlüyordu ve benim de onu düşleyip düşlemediğimi öğrenmek istedi. Ya da belki o da benim gibi zaman zaman kararsızlıklar yaşıyor ve eşleşme konusunda kendimden emin olduğumu duymaya ihtiyacı var.

Sıra dışı bir eşleşme yaşamanın zorluğu da bu olsa gerek. Birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki. Birbirimize dokunurken, birbirimizin gözlerinin içine bakarken böyle kararsızlıklar hissediyoruz hep. Bu kararsızlıkları birbirinden kilometrelerce uzakta olan diğer eşler gibi atlatamıyoruz. Onlar birbirlerini her gün görmüyorlar. Ama biz görüyoruz.

Gene de biz eşiz ve ortada bir yanlış anlama olduğunda dahi birbirimize karşı yoğun bir anlayışımız var. Xander elimi tutuyor, parmaklarımı parmaklarının arasından geçiriyorum. Malum olanı yapıyoruz. İyi olanı. Bize verilen bu hayatın diğer akşamlarında da onunla verandada oturduğumu hayal edince kendimi mutlu hissediyorum.

Xander'ın beni tekrar öpmesini istiyorum. Vakit geç, hem havada ilk öpüşmemizdeki gibi bir yeni gül kokusu var. Beni öpsün ki, ona karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığını, küçük tepenin başında Ky'ın omzuma dokunurken hissettiklerimden daha gerçek olup olmadığını bileyim istiyorum.

Sokağın başında şehirden gelen son hava treninin sesi duyuluyor. Birkaç dakika sonra sokağa çıkma yasağı başlamadan kaldırımdan evlerine yetişmeye çalışan akşam vardiyası işçilerinin karaltılarını görüyoruz.

Xander ayaklanıyor. "Dönsem iyi olacak. Yarın okulda görüşürüz."

"Görüşürüz," diyorum. Elimi bağrına bastıktan sonra kaldırımdan evlerine yürüyenlerin arasına karışıyor.

Hemen içeri girmiyorum. Geçenlere bakıp aralarından birkaçına el sallıyorum. Kimi beklediğimi pekâlâ biliyorum. Tam görmekten umudu kestiğim anda Ky, bizim evin önünde belirive-

riyor. Sanki durmuş beni bekliyor. Onunla konuşmak için hemen aşağı iniyorum.

"Son birkaç gündür hep bunu yapmayı düşünüyordum," diyor. Önce elimi tutacağını zannediyorum, kalbim duracak gibi oluyor ama sonra elinde bir şey olduğunu fark ediyorum. Devlet dairelerinde çalışanların kullandığı o kahverengi kâğıt zarflardan biri bu. Babasından almış olmalı. O anda zarfın içindekinin pudriyerim olabileceğini düşünüyor ve zarfı elinden alıyorum. Ellerimiz birbirine değmiyor; kendimi, keşke değseydi, diye düşünürken buluyorum.

Benim neyim var böyle?

"Senin şeyin bende..." İçinde dönen okun olduğu kutunun adını bilmediğim için susuyorum."

"Farkındayım." Ky bana bakıp gülümsüyor. Ufuk çizgisinin hemen üstünde olanca ağırlığıyla yere değecekmiş gibi duran ay, sonbahar tatilinde yediğimiz hasat sarısı kavun dilimine benziyor. Ky'ın ay ışığıyla hafifçe aydınlanan yüzü, gülümsemesinin parlaklığı yanında soluk kalıyor.

"İçeride duruyor." Dönüp arkamdaki basamaklara ve aydınlık verandaya bakıyorum. "Burada beklersen, hemen girip getireyim."

"Sorun değil," diyor Ky. "Bir süre daha sende kalabilir. Sonra verirsin." Ürkek denebilecek kadar kısık bir sesle konuşuyor. "Ona bakma fırsatın olsun istedim."

Şu an gözlerinin ne renk olduğunu merak ediyorum. Gecenin karanlığı mı yoksa ayın ışığı mı yansıyor onlara, anlayamıyorum.

Görmek için biraz yaklaşıyorum ama tam bu esnada sokağa çıkma yasağı sireninin çalmasıyla ikimiz de sıçrıyoruz. "Yarın görüşürüz," diyor Ky arkasını dönerken.

"Görüşürüz."

İçeri girmek için daha beş dakikam var. Dışarıda, olduğum yerde kalıyor ve Ky'ın sokağın diğer ucuna yürüyüşünü izliyorum. Sonra da gökyüzündeki aya bakıp gözlerimi kapatıyorum. Az önce okuduğum kelimeler beliriyor kafamda:

İki hayat.

Eşleşme yemeğimdeki o hata olduğu günden bu yana, hangisinin gerçek hayatım olduğunu bilemiyorum. Yeşil alandaki kadın görevli, o kadar içimi rahatlatmaya çalıştığı hâlde bir yanımın hiç huzur bulmadığını hissediyorum. Hayatın başka başka yanlara dallanıp budaklanabileceğini, farklı yollara sapabileceğini ilk defa görüyorum sanki.

İçeri girince pudriyerimi zarfın içinden aldıktan sonra yedek standart giysilerimden birinin cebinin derinlerine sakladığım Ky'ın eşyasını çıkarıyorum. Altın rengi bu iki yuvarlak kutuyu yan yana koyunca aralarındaki fark daha net ortaya çıkıyor. Ky'ın kutusunun yüzeyi düz ve çiziklerle dolu. Pudriyerse daha parlak, gözüm üstüne kazınmış harflere takılıyor.

Pudriyeri bir hevesle alıyor ve açıp gizli bölmesine bakıyorum. Ky'ın beni ormanda şiirleri okurken gördüğünü biliyorum. Pudriyeri açarken de gördü mü acaba?

Ya benim için bir mesaj koyduysa içine?

Ama hiçbir şey yok.

Pudriyeri raftaki yerine koyuyorum.

Daha güvende olması için Ky'ın kutusunu yedek standart giysimin cebine zarfla birlikte koyarım diye düşünerek zarfı saklıyorum. Zarfa koymadan önce kutuyu tekrar açıp okun dönüşünü izliyorum. Tam bir noktada sabitlenir gibi olduğu anda yeniden fırıl fırıl dönmeye başlıyor. İnsan bu defa nerede duracağını merak ediyor.

On Yedinci Bölüm

Tırmanış neredeyse haddinden fazla kolay oluyor. Dalları ite kaka yolumun önünden çekiyor, kayaların üstünden sıçrayıp çalılıkları yararak ilerliyorum. Ayaklarım bu tepeye tırmanmaya alıştı; nereye gideceğimi ve zirveye nasıl ulaşacağımı biliyorum. Keşke daha zorlu, ölçülmesi daha güç bir tırmanış yapabilsem. Günün birinde, devrilmiş ağaçlarla dolu balta girmemiş ormanıyla büyük tepeye çıkmayı umut ediyorum. Düşünüyorum da, beni tepeye bıraksalar, dosdoğru yukarı doğru koşabilirim. Ve zirveye ulaştığımda yepyeni bir manzarayla karşılaşırım. Ky da benimle gelir de tepenin başında birlikte otururbut onun hakkında daha fazla şey öğrenebilirim.

Onu görüp peçetedeki hikâyeyi sormak için sabırsızlanıyorum. Bana anlatacak daha fazla şeyi var mıdır?

Ağaçları delip zirveye ulaşıyor ve görevliye bakıp sırıtıyorum.

Varış zamanımı veri kapsülüne kaydederken "Bugün daha zorlu bir rekabet oldu," diyor.

Ne demek istiyor ki? Dönüp Ky'a bakınıyorum. Parlak, altın sarısı saçları omuzlarından aşağı dökülen bir kız, Ky'ın yanında oturuyor. Livy bu.

Ky onun söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyor. Gidip yanına oturmam içinse en ufak bir hareket, en ufak bir mimik yapmıyor. Dönüp bakmıyor bile. Benim yerimi Livy almış. Gidip yerimi geri almak için bir adım atıyorum.

Livy Ky'a bir dal parçası uzatıyor. Ky dalı tereddüt bile etmeden Livy'nin sağ eliyle birlikte kaldırıyor ve onun toprağın üstüne kıvrımlı çizgiler çizmesine yardım ediyor.

Yoksa ona yazı yazmayı mı öğretiyor?

Tam bir adım daha atacakken bunu görünce arkamı dönüp o taraftan uzaklaşıyorum. Livy'nin saçlarına vuran parlak güneş ışığından, toprağa yazı yazarken neredeyse birbirine dokunan ellerinden, Ky'ın benden çevirdiği bakışlarından, güneşin rüzgârla buluşup bana ait olduğunu zannettiğim sözcükler fısıldadığı o noktadan uzaklaşıyorum.

Livy yanı başında otururken Ky'la nasıl konuşabilirim? Yazı yazmayı nasıl öğrenebilirim? Onun söyleyeceği diğer harfleri nasıl öğrenebilirim?

Cevap çok basit: Bunu yapamam.

***

Tepeden aşağıya indiğimizde görevli bize bir konuşma yapıyor. "Yarın daha farklı olacak," diyor. "Hava treniyle geldiğinizde botanik parkı durağında inin ve ben gelene kadar bir yere ayrılmayın, çünkü sizi yeni tırmanış mevkiimize götüreceğim. Bu tepeyle işimiz bitti."

"Nihayet," diyor Ky arkamdan, bunu o kadar kısık bir sesle söylüyor ki benden başkası duymuyor. "Kendimi Sisifus gibi hissetmeye başlamıştım."

Sisifus'un kim olduğunu bilmiyorum. Arkama dönüp Ky'a sormak istiyorum ama bunu yapmıyorum. Çünkü o Livy'ye

yazı yazmayı öğretti. Kendi hikâyesini de anlatmış mıdır acaba? Onun için özel olduğumu düşünerek kendimi mi kandırdım? Belki de Ky'ın hikâyesini bilen ve isimlerinin yazılmasının cazibesine aldanıp ona gönlünü kaptıran bir dolu kız daha vardır.

Bunları düşünürken bile doğru olmadıklarını biliyorum. Gene de Livy'nin eline kılavuzluk eden elinin görüntüsünü bir türlü kafamdan söküp atamıyorum.

Görevli bizi serbest bırakmak için düdüğünü üflüyor. Herkesten biraz ayrılarak alıp başımı gidiyorum. Durağın basamaklarına tırmanırken Ky'ın arkamdan seslendiğini duyuyorum.

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?" diyor nazikçe. Neyi sorduğunu anlıyorum. Şiirin kalan kısmını duymak istiyor.

Kafamı "hayır" anlamında iki yana salladıktan sonra yüzümü başka yere çeviriyorum. Bugün bana verecek hiç kelimesi yoktu. Ben neden ona kendi kelimelerimden vereyim ki?

***

Keşke annem gitmemiş olsaydı. Seyahatin zamanlaması çok tuhaf, çünkü yaz ayları botanik parkının en yoğun zamanlarıdır ve ilgilenilecek tonla bitki olur. Gene de onu bencilce nedenlerle özlüyorum. Xander'la çıkacağım yemeğe onun yardımı olmadan nasıl hazırlanacağım?

Temiz standart giysilerimden birini giyiyor, bir yandan da, keşke yeşil elbise hâlâ bende olsaydı, diyorum kendi kendime. O elbise bende olsaydı, hem Xander'a hem de kendime her şeyin tıpkı bir ay öncesindeki gibi olduğunu hatırlatmak için tekrar giyerdim.

Odamdan antreye çıkınca babamla kardeşimin beni orada beklediklerini görüyorum. "Ne güzel olmuşsun," diyor babam.

"İyi görünüyorsun," diyor Bram.

"Teşekkürler," diyorum gözlerimi yukarı çevirerek. Ne zaman bir yere gitsem, Bram hep aynı şeyi söyler. Eşleşme yemeğine gittiğim gece bile aynı şeyi söylemişti. Gene de, bunu içtenlikle söylediğini varsayıyorum.

"Annen bu akşam seni aramaya çalışacak. Yemekte olan her şeyi duymak istiyor," diyor babam.

"Arayabilir umarım." Annemle konuşma fikri içimi rahatlatıyor.

Mutfaktan yemek zilinin sesi geliyor. "Yemek vakti," diyor babam bana sarılarak. "Burada seninle kalıp bekleyelim mi yoksa yolundan çekilmemizi mi istersin?"

Bram çoktan mutfağa yönelmiş bile. Babama bakıp gülümsüyorum. "Gidip Bram'le yemeğinizi yiyin. Ben hallederim."

Babam yanağımdan öpüyor. "Kapı zili çalar çalmaz gelirim," diyor. Bizimle gelecek görevli konusunda biraz tedirgin. Babamın kapıya gidip, nazikçe şöyle dediğini hayal ediyorum: "Kusura bakmayın, efendim. Cassia bu akşam dışarı çıkabilecek durumda değil." Onu endişelendirenin kendisi olmadığını anlasın diye Xander'a bakıp gülümserken hayal ediyorum babamı. Sonra da kapıyı nazikçe ama sıkıca kapatıp, beni bu evin içinde güvende tuttuğunu. Uzun zamandır güvende olmamı sağlayan bu duvarların içinde.

Ama bu ev artık güvenli değil, diye hatırlatıyorum kendime. Ky'ın mikro karttaki yüzünü ilk kez bu evde gördüm. Babamı bu evde aradılar.

Bu mahallenin herhangi bir yerinde güvenli bir mekân var mıdır acaba? Ya da bu şehirde, bu eyalette, bu dünyada?

Kapının çalınmasını beklerken Ky'ın hikâyesindeki kelimeleri kendi kendime tekrar etme arzusuna karşı koyuyorum. Zaten

aklımda haddinden fazla yer işgal ediyor, bu gece de onu kafamda gezdirmek istemiyorum.

Kapı zili çalıyor. Gelen Xander. Tabii bir de görevli.

Sanırım bunu yapmaya hazır değilim, neden böyle olduğunu da bilmiyorum.

Belki de şöyle demeli: Neden böyle hissettiğimi biliyorum ama şu an bunu uzun uzadıya düşünemem, çünkü düşünecek olursam bu her şeyi değiştirir. Hem de her şeyi.

Xander dışarıda beni bekliyor. Onun bu hâlini görünce burada ters giden şeyin ne olduğu kafama dank ediyor. Kimse içeri giremez. Gelenleri ne zaman içeri davet etmemiz gerektiğini bilmiyoruz.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

***

"Nereye gidiyoruz?" diyorum hava treninde. Üçümüz yan yana oturuyoruz: ben, Xander ve gördüğüm en kusursuz ütülü üniformayı giyen, bıkkın görünüşlü genç görevli.

Görevli cevap veriyor. "Yemekleriniz özel yemek salonuna gönderildi. Yemeği orada yiyeceğiz, sonra evlerinize dönerken size eşlik edeceğim." Bizimle neredeyse hiç göz teması kurmuyor; konuşurken daha çok başka tarafa, pencereden dışarı bakmayı tercih ediyor. Bunu bizi rahat ettirmek için mi yoksa rahatsız etmek için mi yaptığına karar veremiyorum. Ama şu âna kadar ikincisinde daha başarılı olduğu kesin.

Özel bir yemek salonu ha? Xander'a kaçamak bir bakış atıyorum. Gözlerini açıp görevliyi işaret ediyor ve "Ne kafama takacağım" diye sessizce ağzını kımıldatıyor. Kendimi gülmemek için zor tutuyorum. Xander haklı. Bu randevu özel olmaktan bu kadar uzakken gidip özel bir salonda yemek yemek de neyin nesi oluyor?

Birbirleriyle ilk konuşmalarını tepelerinde görevliler eşliğinde ekrandan yapmak zorunda olan bütün eşlere acıyorum. Hiç olmazsa Xander'la tepemizde kimse dikilmeden önce de yüzlerce kez konuşmuşluğumuz var.

Bir durak ötedeki yemek salonu bazen bekârların da gidebildiği küçük bir bina; anne babalarımız da canları evden kaçmak istediğinde akşam yemeklerini burada yiyebiliyor. Salona yaklaşırken havadan sudan bir sohbet başlatma çabasıyla "Güzel bir yere benziyor," diyorum. Kırmızı tuğladan yapılmış kutu gibi binanın etrafı yeşil alan. Yeşil alanda, her dem yeşil yeni güllerle ve birkaç çeşit yabani çiçekle dolu bir çiçek tarhına gözüm ilişiyor.

Derken aklıma öyle net hatırladığım bir anı geliyor ki, buraya gelene kadar hatırlamamış olduğuma inanamıyorum. Bundan seneler önce annemle babam bir gece böyle bir akşam yemeğinden dönmüşlerdi. Büyükbabam Bram'le benim yanımda kalmak için gelmişti. Babam Bram'in odasına, annem de benim odama uğramadan önce ikisini büyükbabamla konuşurken duymuştum. Annem üstümü örtmek için eğildiğinde saçından pembeli sarılı yumuşak bir çiçek düşmüştü. Annem düşen çiçeği hemen alıp görünmesin diye kulağının arkasına iliştirmişti. Uykudan, o çiçeği nereden bulduğunu soramamıştım. Ama uykuya daldığım esnada kafama takılmıştı: Çiçek toplamak yasak olduğuna göre, annem o çiçeği nereden bulmuştu? Derken rüyalara dalıp bu olayı unutmuş ve uyandığımda da bir daha herhangi bir şey sormamıştım.

Şimdi cevabı biliyorum: Babam bazen sevdikleri için kuralları ihlal edebiliyor. Annem için. Büyükbabam için. Babam biraz Xander'a benziyor; o gece Xander da Em'e yardım etmek için kuralları ihlal etti.

Xander koluma giriyor ve beni geçmişten geri getiriyor. Xander koluma girdiğinde ister istemez yaşadığım âna geri dönüyorum; kafamı çevirip görevliye bakıyorum. Bir şey söylemiyor.

Yemek salonunun içi de sıradan bir yemek salonunkinden daha güzel. "Bak," diyor Xander. Her masanın ortasında duran titrek ışıklar eski ve romantik bir aydınlatma sistemi olan mumları çağrıştırıyor.

Masaların arasından geçerken oturanlar bize bakıyor. Buradaki en genç müşteriler olduğumuz kesin. Müşterilerin çoğu ya anne babalarımızın yaşında olan çiftler ya da Xander'la ikimizden birkaç yaş büyük, sözleşmesi yeni yapılmış çiftler. Dinlenme gününü burada tek başına geçiren birkaç bekâr da görüyorum ama sayıları fazla değil. Bu bölgede genellikle ailelerin oturduğu mahalleler var; nüfusun büyük çoğunluğunu anne babalar, sözleşmesi yapılmış çiftler ve yirmi bir yaşın altındaki gençler oluşturuyor.

Koluma girmiş yürürken bize yönelen bakışları fark eden Xander dönüp kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. "Okulda da hemen herkesin bakışları bizim eşleşmemiz üzerinde. İzlenmekten nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de öyle." Neyse ki, görevli bize bön bön bakmıyor. Masaların arasında ilerleyip üzerinde isimlerimizin bulunduğu arka taraftaki bir masaya yöneliyor. Neredeyse oturur oturmaz garson elinde yemeklerimizle geliyor.

Önümdeki yuvarlak ve siyah madeni masanın ortasındaki yapay mum ışığı titreşiyor. Masalarda örtü yok, yemekler de her zamanki nizami yemekler; evde yiyeceğimiz yemeklerin aynısını yiyoruz burada da. Zaten gıda personeli yemeğinizi doğru noktaya ulaştırabilsin diye buraya gelmeden önce yer ayırtmak gerekiyor. Burada yemekle Belediye Sarayındaki eşleşme yemeğinde yemek arasında dağlar kadar fark olduğu kesin. Gene de hayatımda yemek yediğim en güzel ikinci yer burası.

"Yemek güzel ve sıcak," diyor Xander, bu arada yemeğinin bulunduğu folyo kaptan buharlar yükseliyor. Kabın üstündeki

kapağı kaldırıp içindeki yemeğe bakıyor. "Yemeğime de bakın. Bana sürekli böyle bol kepçe yemek verdiklerine göre şişmanlamamı istiyorlar."

Xander'ın kabındaki soslu erişteye bakıyorum. Gerçekten de ağzına kadar doldurmuşlar. "Hepsini bitirebilecek misin?"

"Şaka mı ediyorsun, tabii ki bitirebilirim," diyor gücenik bir edayla.

Ben de folyo kabın kapağını açıp yemeğime bakıyorum. Xander'ın yemeğinin yanında devede kulak kalıyor. Belki bana öyle geliyordur ama son zamanlarda porsiyonlarımda bir azalma var. Neden olduğunu bilmiyorum. Tırmanış yapmak ve iz sürücüde koşmak beni formda tutuyor. Hâl böyleyken yemeğimi azaltmaları değil, aksine artırmaları gerekir.

Neyse, herhâlde bana öyle geliyordur.

Biraz öncekinden daha da ilgisiz görünen görevli kabındaki erişteleri çatalına doluyor ve kafasını kaldırıp salondaki diğer müşterilere bakınıyor. Yemeği bizimkilerle birebir aynı. Demek ki, bazı departmanlarda çalışan görevlilerin herkesten daha iyi yemekler yediği efsanesi doğru değilmiş. En azından, herkesin içindeyken aynı yemekleri yiyorlar.

"Tırmanış nasıl gidiyor?" diyor Xander, bir çatal dolusu erişteyi ağzına atarken.

"Tırmanışı seviyorum," diyorum dosdoğru. Yani bugünü saymazsak.

"Yüzmekten bile daha çok mu seviyorsun?" diye takılıyor bana. "Gerçi yüzmeyle de aran çok iyi değildi. Öylece kenarda oturuyordun."

"Yüzüyordum," dedim, altta kalmamaya çalışarak. "En azından bazen. Her neyse. Tırmanışı havuza girmekten daha çok sevdiğim kesin."

"Bu mümkün değil," diyor Xander. "Yüzme dünyanın en iyi aktivitesidir. Duyduğuma göre, tırmanışta aynı tepeye defalarca çıkmaktan başka bir şey yapılmıyor."

"Siz de yüzmede o küçücük havuzda sürekli gidip gelmekten başka bir şey yapmıyorsunuz."

"Ama o farklı. Su sürekli hareket ediyor. Hiçbir zaman aynı su olarak kalmıyor."

Xander'ın sözleri bana Ky'ın müzikholde çalan şarkılar hakkında söylediği şeyi hatırlatıyor. "Galiba öyle. Ama tepe de hareket ediyor. Rüzgâr her şeyi kımıldatıyor, hem bitkiler de büyüyüp değişiyor..." Susuyorum. Bizim temiz giyimli görevli kafasını yana yatırmış, konuşmamızı dinliyor. Zaten bunun için burada değil mi?

Yemeğimle oynarken eriştelerin hareketi, bana Ky'la yazı yazışımızı hatırlatıyor. Eriştelerden biri C harfi gibi kıvrılmış. *Yapma.* Ky'ı düşünmemeye çalışıyorum.

Eriştelerin bir kısmı çatalıma dolanmıyor. Bir süre kabı çevirip durduktan sonra bunu yapmaktan vazgeçiyor ve eriştleri çatalımın üstüne koyuyorum, bazıları çataldan aşağı sarkıyor. Onları hüp diye içime çekmem gerekecek.

Utanç verici. Gözlerim sebepsiz yere yaşla doluyor. Çatal elimden düşüyor, Xander onu almak için uzanıyor. Bu esnada doğruca gözlerimin içine bakıyor. Gözleriyle ne demek istediğini duyar gibi oluyorum: *Neyin var?*

Başımı hafifçe sallayıp ona gülümsüyorum. *Hiçbir şey.*

Görevliye şöyle bir bakıyorum. Dikkati bir an dağılıyor; kulaklığından gelen sese kulak veriyor. Tabii ya. Hâlâ görev başında.

Görevlinin bizi dinlemiyor olmasını fırsat bilerek pat diye soruyorum: "Xander, geçen gece beni neden öpmedin?" Bunu sor-

duğum için kendimden utanmam gerekiyor ama utanmıyorum. Bilmek istiyorum.

"Etrafta bize bakan çok fazla insan vardı." Xander'ın sesinden şaşırdığı anlaşılıyor. "Görevlilerin bunu umursamadığını biliyorum ama anlarsın işte." Başını hafifçe yanındaki Görevliye doğru eğiyor. "İzlendiğin zaman aynı olmuyor."

"İzlendiğimizi nereden biliyorsun?"

"Son zamanlarda sokağımızda peyda olan görevlileri fark etmedin mi?"

"Bizim evi mi gözlüyorlar?"

Xander'ın gözleri açılıyor. "Sizin evi neden gözlesinler ki?"

Çünkü okumamam gereken şeyleri okuyorum ve bilmemem gereken şeyleri öğreniyorum. Ayrıca başka birine âşık oluyor olabilirim. "Babam..." diye söze başlıyorum ama sesim giderek kısılıyor.

Xander'ın yüzü kıpkırmızı oluyor. "Tabii, anlamalıydım... Ama neden bu değil, en azından ben öyle düşünmüyorum. Bizim sokaktakiler temel seviyedeki görevliler, polis memurları yani. Son zamanlarda sık sık devriye geziyorlar, hem de sadece bizim sokakta değil.

Demek o gece bizim sokak görevlilerle doluydu ve ben fark etmedim bile. Ky biliyor olmalı. Belki verandanın merdivenlerine de onlara görünmemek için çıkmadı. Belki bana bu yüzden dokunmadı. Yakalanmaktan korktu.

Belki de her şey çok daha basittir ve Ky bana zaten hiç dokunmak istememiştir. Belki onun gözünde bir arkadaştan öte bir anlamım yok. Nihayetinde onun hikâyesini bilmek isteyen bir arkadaşıyımdır, o kadar.

Zaten başlangıçta da böyleydim. Bizim aramızda yaşayan ama bize hiçbir zaman içini açmayan bu çocuk hakkında daha

fazla şey öğrenmek isterdim. Buraya gelmeden önceki hayatı hakkında daha fazla ayrıntı öğrenmek. Yanlışlıkla eşim olarak gördüğüm bu çocuk hakkında daha fazla şey bilmek. Şimdiyse onu keşfetmenin bir yolunun da kendimi keşfetmekten geçtiğini hissediyorum. Onun kelimelerini seveceğimi beklemezdim. O kelimelerde kendimi bulacağımı ummuyordum.

Birinin hikâyesine âşık olmakla o kişinin kendisine âşık olmak aynı şey midir?

On Sekizinci Bölüm

Sokağımıza bir hava otomobili daha park etmiş ama bu defa Em'lerin evinin önünde. "Neler oluyor?" diyorum gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış olan Xander'a. Yanımızdaki görevli o tarafa bakıyor ama şaşırmış gibi görünmüyor. Gömleğinin önünü tutup ellerimle kırıştırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Neden bizi dikizliyorsun? Ne biliyorsun?" diye ona tıslamamak için.

Em'lerin evinin kapısı açılıyor, üç görevli dışarı çıkıyor. Yanımızdaki görevli Xander'la ikimize dönüp aceleci denebilecek bir edayla "Umarım ikiniz de keyifli bir akşam geçirmişsinizdir. Yarın ilk iş olarak Eşleşme Komitesi'ne raporu sunacağım."

Görevli hava trenine gitmek için arkasını döndüğü sırada, "Teşekkürler," diyorum otomatik olarak. Ona karşı en ufak bir minnettarlık hissetmezken neden teşekkür ettiğimi bilmiyorum.

Em'lerin evinden çıkan görevliler bahçeden geçip yandaki eve giriyorlar. Ellerinde üzeri toplum damgalı, konteynere benzeyen bir şey var ve zerre gülümsemiyorlar. Gerçekten nasıl göründüklerini tarif etmem gerekirse, üzgün göründüklerini söyleyebilirim. Bu hiç hoşuma gitmiyor. "Em nasıl diye bakmaya gidelim mi sence?" diyorum. Tam bu esnada Em evlerinin ön kapısını açıp dışarıya bakıyor. Xander'la beni görünce alelacele bahçeden geçip yanımıza geliyor.

"Cassia, hepsi benim hatam. Benim hatam!" Em'in sesi titriyor, gözlerinden yaşlar dökülüyor.

"Ne hatası, Em? Ne oldu?" Görevliler bizi izliyorlar mı diye yandaki eve bakıyorum ama çoktan içeri girmişler. Em'lerin komşusu kapıyı görevliler kapısını çalmadan, zaten gelmelerini bekliyormuş gibi açmış.

"Neden gelmişler?" Xander haşin bir sesle konuşuyor, hoşgörülü olması için ona bir bakış atıyorum.

Em'in benzi hepten atıyor, koluma tutunuyor. Güç bela konuşuyor. "Görevliler bütün el yapımı eşyaları topluyorlar."

"Ne?"

Em'in dudakları titriyor. "Eşleşme yemeğinde el yapımı bir eşyayla görüldüğümü söylediler. Onu almaya gelmişler. Eşyanın bana ait olmadığını, onu senden ödünç aldığımı, sonra da sana geri verdiğimi söyledim." Yutkunuyor; yeşil hapı aldığı gece geliyor aklıma. Ona sarılıp Xander'a kısa bir bakış atıyorum. Em titreyen sesiyle konuşmaya devam ediyor. "Onlara söylememem gerekirdi. Ama öyle korktum ki! Şimdi onu senden alacaklar. Tek tek bütün evleri dolaşıyorlar."

Tek tek bütün evleri. Çok geçmeden bizim evde olurlar. Em'i rahatlatmaya çalışıyorum ama bu hiçbir işe yaramayacak olsa da gidip pudriyerimi saklamam gerek. Eve gitmem gerek. Em'e sarılıyorum. "Em, bu senin hatan değil. Onlara hiçbir şey söylememiş olsaydın bile bende el yapımı bir eşya olduğunu biliyorlar. Zaten kayıtlı, eşleşme yemeğine yanımda götürmüştüm."

Sonra kafama bir şey dank ediyor, üstüme bir korku çöküyor.

Ky'ın eşyası. Hâlâ dolabımda saklı duruyor. Görevlilerin benim eşyamdan haberleri olabilir ama Ky'ın eşyasını bilmiyorlar. İkimizin de başı bu yüzden belaya girebilir.

Onu nasıl saklayacağım?

"Eve gitmem gerek," diyorum bu defa yüksek sesle. Kolumu Em'in omzundan çekip eve yöneliyorum. Görevliler gelene dek ne kadar vaktim var? Beş dakika mı? On mu?

Em daha beter ağlamaya başlıyor ama onu teskin edecek vaktim yok. Dikkat çekmeden olabildiğince hızlı adımlarla eve yürüyorum. Birkaç adım attıktan sonra bir bakıyorum ki Xander da benimle geliyor; sıradan bir gezintiye çıkmışız da, eve dönüyormuşuz gibi koluma giriyor.

"Cassia," diyor. Ona bakmıyorum. Birkaç saniyenin bile bana neler kaybettirebileceğini düşünmekten alamıyorum kendimi. Ky zaten bir ihlalci. Bir de eşya sakladığını öğrenecek olurlarsa bu defa kuraldışı olarak mı mimlenir?

Onu koruyabilirim. Kutunun bana ait olduğunu ve tırmanışta bulduğumu söylerim. Acaba bana inanırlar mı?

"Cassia," diyor Xander tekrar. "Onu senin için saklayabilirim. Kaybettiğini söylersin. İnandırıcı olmaya çalış."

"Benim için bunu yapmana izin veremem."

"Hadi ama, sen pudriyeri gidip alırken dışarıda beklerim. Eline sığacak kadar küçük zaten, öyle değil mi?" Başımla onaylıyorum. "Yanıma geldiğinde benim için deli oluyormuş gibi davran. Sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi. Kollarını bana dolarken pudriyeri gömleğimin cebine atıverirsin. Sonra ben çaresine bakarım."

Daha önce Xander'ın bu yönüyle hiç karşılaşmamıştım, diye geçiriyorum aklımdan. Sonra öyle olmadığını hatırlayıveriyorum. Oyun oynarken de böyledir o. Soğukkanlı, sakin, planlı ve cesurdur. En azından oyun oynarken aldığı riskler, onu hemen her zaman başarıya götürür.

"Xander, bu bir oyun değil."

"Biliyorum." Suratı asılıyor. "Dikkatli olurum."

"Emin misin?" Bunu yapmasına izin vermememem gerek. Bunu aklımdan geçirmem bile bir acizlik göstergesi. Ama gene de pudriyerimi alabilir, onu benim için saklayabilir. Benim için bu riski göze alabilir.

"Eminim, hadi."

***

Ön kapıyı arkamdan kapar kapamaz, koridordan hızla odama seğirtiyorum. Evdekilerin beni fark etmediğine seviniyorum. Ellerim titreye titreye dolabın kapısını açıyor ve askıdaki diğer standart giysileri elimle kenara itip Ky'ın eşyasını koyduğum giysiye ulaşıyorum. Kahverengi kâğıt zarfı açıp okun olduğu kutuyu çıkarıyor ve zarfı cebime sokuşturuyorum. Sonra da rafta duran pudriyeri alıyor ve elimdeki iki eşyaya bakıyorum.

Altın renginde ve güzeller. Önce Xander'a Ky'ın eşyası yerine kendi pudriyerimi verme fikri bana daha cazip geliyor. Ama sonra pudriyeri yatağımın üstüne koyuyor ve Ky'ın eşyasını avucumun içinde sıkıca tutuyorum. Pudriyeri saklamak bencillik olur. Bu sayede sadece bir şey kurtarmış olurum. Ama Ky'ın eşyasını saklamakla Ky'ı kuraldışı ilan edilmekten ve ikimizi sorgulanmaktan kurtarmış olacağım. Hem bu son eski hayat kalıntısını almalarına nasıl göz yumabilirim?

Bu Xander için de daha güvenli olur. Çünkü Ky'ın el yapımı bir eşyası olduğunu bilmiyorlar, bu yüzden de onu aramaları gibi bir ihtimal yok. Benim pudriyerimin varlığı ise açıklanabilir, böylece onu aramaya ya da başka birine verip vermediğimi araştırmaya kalkışmak yerine, beklendiği gibi alıp götürebilirler.

Koridordan gene hızla geçip ön kapıyı açıyorum.

"Xander, bekle!" diye sesleniyorum ona. Arzu dolu bir sesle konuşmaya çalışıyorum. "Bu gece beni öpmeyecek misin?"

Xander yüzünde yapmacıksız bir ifadeyle dönüyor. Gözlerinde parlayan hinliği benden başka kimsenin görebileceğini sanmam, onu o kadar iyi tanıyorum ki.

Basamaklardan zıplayarak iniyorum. Xander bana kollarını açıyor. Kucaklaşıyoruz; onun eli benim belimde, bense onun boynuna sarılıyorum. Sonra elimi giysisinin yakasının tam altına götürüp avucumdakini bırakıyorum. Elimdeki eşya kayıp Xander'ın gömlek cebine düşüyor, avucumu açıp onun sıcak tenine dokunuyorum. Bir an birbirimizin gözlerinin tam içine bakıyoruz, sonra kulağına eğiliyorum.

"Onu açma," diye fısıldıyorum Xander'a. "Evde saklama. Ya göm ya da başka bir yere sakla. Düşündüğün şey değil çünkü."

Xander onaylayarak başını sallıyor.

"Sağol," dedikten sonra onu dudaklarından öpüyorum. Bu öpücük içimden geliyor. Gönlümü Ky'a kaptırdığımı bilsem de, yaptığı her şeyle, olduğu her hâliyle Xander'ı sevmemek imkânsız.

"Cassia," diye sesleniyor Bram merdivenin başından.

Bram. Bugün o da bir şeyini kaybedecek. Büyükbabamın saati aklıma geliyor, içimde öfke kabarıyor. Her şeyi almak zorundalar mı?

Xander yanımdan ayrılıyor. Görevliler onların evine varmadan önce yetişip eşyayı saklaması gerekiyor. "Hoşçakal," diyor gülümseyerek.

"Güle güle," diye arkasından sesleniyorum.

"Cassia!" diye tekrar sesleniyor Bram; sesinde korku var. Sokağa bakıyorum ama henüz ortalıkta herhangi bir görevli yok. Bizim evle Em'lerinki arasındaki evlerden birinde olsalar gerek.

"Selam, Bram," diyorum, sesime rahat bir ton vermeye çalışarak. Xander'la ikimizin ne yaptığını anlamaması hepimiz için daha iyi olur. "Babam..."

"El yapımı eşyaları topluyorlar," diyor Bram titreyen bir sesle. "Babamı onlara yardım etmesi için çağırdılar."

"Tabii. Bunu tahmin etmem gerekirdi. Buldukları eşyaların gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu saptamak için babam gibi birine ihtiyaçları var. Bu defa başka bir korku çöküyor üstüme. Acaba babamın bizim eşyalarımızı da toplatması gerekti de, benimki kaybolmuş gibi mi yaptı? Bram ya da benim için yalan mı söyledi? Sevdikleri için daha kaç defa bile bile aptalca hatalar yapacak?

"Ah, hayır," diyorum, bunu yeni duymuş gibi. Neyse ki Bram Em'in bana her şeyi önceden anlattığını öğrenemez. "Bizim eşyalarımızı da aldı mı?"

"Hayır," diyor Bram. "Kimsenin kendi ailesinin eşyalarını toplamasına izin vermiyorlar."

"Bunun olacağından babamın haberi var mıydı?"

"Yo, iletişim cihazından aradıklarında şok oldu. Ama hemen durumunu bildirmesi gerekiyordu. Bana görevlileri dinlememi ve kaygılanmamamı söyledi."

Bram'e sarılmak ve onu rahatlatmak istiyorum, çünkü bir şeyi, hem de çok önemli bir şeyi kaybetmek üzere. Öyle de yapıyorum. Kardeşime sarılıyorum, o da senelerdir ilk defa küçük bir çocukken, ben onun dünyada herkesten daha çok hayran olduğu ablasıyken yaptığı gibi yine sımsıkı sarılıyor bana. Keşke saatini kurtarabilsem ama yanlış renkte; altın sarısı değil, gümüş rengi. Ayrıca görevliler saatin varlığından haberdar. Yapabileceğim hiçbir şey yok, diyorum kendimi buna inandırmaya çalışarak.

Bir süre daha birbirimize sarıldıktan sonra ayrılıyoruz. Bram'in gözlerine bakıyorum. "Git getir onu," diyorum. "Kalan son birkaç dakikada ona doya doya bak ki hatırlayasın. Hatırla onu."

Bram artık gözlerindeki yaşı saklamıyor.

"Bram," deyip sarılıyorum ona. "Bram. Bu olay olmasaydı da saatin başına yine kötü bir şey gelebilirdi. Kaybedebilirdin ya da kırılabilirdi. Ama şimdi ona son bir defa bakabilirsin. Onu hatırladığın müddetçe asla kaybetmiş olmazsın."

"Acaba onu saklasam mı?" diye soruyor Bram. Gözlerini kırpınca bir damla yaş süzülüyor. Dökülen yaşı hiddetle siliyor. "Bana yardım eder misin?"

"Olmaz, Bram," diyorum nazikçe. "Keşke yapabilsek ama bu çok tehlikeli." Risk almanın da bir sınırı var. Bram'i riske atmayacağım.

***

Sıra bizim eve gelip görevliler içeri girince, Bram'le ikimizi yan yana divanda otururken buluyorlar. Bram'in elinde gümüş rengi saat, benim elimden altın rengi kutu, kafamızı kaldırıp onlara bakıyoruz. Sonra Bram bakışlarını gene elindeki cilalı gümüş yüzeye çeviriyor, ben de kafamı indirip kendi elimdeki altın sarısı yüzeye bakmaya devam ediyorum.

Pudriyerin kıvrımlı yüzeyinden, yamru yumru bir hâl alan yüzümü görüyorum; tıpkı eşleşme yemeğinde olduğu gibi kendime bakıyorum. O zaman kendime şu soruyu sormuştum: Güzel görünüyor muyum?

Şimdiyse şöyle soruyorum: Güçlü görünüyor muyum?

Kendi gözlerime ve çenemin eğimine bakınca cevap evet gibi geliyor.

İlk konuşan kısa boylu, yarı kel görevli oluyor. "Hükümet el yapımı eşyaların toplumun üyeleri arasında eşitsizliğe yol açtığı hükmüne vardı," diyor. "Herkesten, kataloglanıp şehirlerdeki müzelere konması için kendi el yapımı eşyasını teslim etmesini rica ediyoruz."

"Elimizdeki kayıtlara göre bu hanede yasal olarak iki el yapımı eşya bulunmakta," diyor uzun boylu görevli. "Gümüş bir saat ile altın bir pudriyer."

İkimiz de bir şey söylemiyoruz.

"Eşyalar bunlar mı?" diyor yarı kel görevli ellerimize bakarak. Bezgin bir hâli var. Bu korkunç bir meslek olmalı. Büyükbabam gibi yaşlı insanların, Bram gibi çocukların elinden eşyalarını alan babam aklıma geliyor, kendimi kötü hissediyorum.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Onları şimdi mi istiyorsunuz?"

"Birkaç dakika daha sizde kalabilir. Evi hızlıca aramamız gerekiyor."

Görevliler evi dolaşırken Bram'le beraber sessizce oturuyoruz.

Koridordaki görevlilerden biri diğerine, "burada değerli bir şey yok," diyor sessizce.

Kalbimde bir ateş yanıyor, görevlileri bu alevle yakmamak için ağzımı sıkı tutmalıyım. Siz öyle zannedin, diyorum içimden. Sizinle açıktan mücadeleye tutuşmuyoruz diye burada bir şey olmadığını sanıyorsunuz. Ama kafamızda kimsenin bilmediği kelimeler var. Ve büyükbabam da sizin istediğiniz gibi değil, kendi istediği gibi öldü. Bizim değerli şeylerimiz var ama siz onları asla bulamazsınız çünkü nasıl bakmanız gerektiğini bile bilmiyorsunuz.

Tekrar odaya geldiklerinde ayağa kalkıyorum. Bram de benimle birlikte kalkıyor. Görevliler üstümüzde bir şey saklamadığımızdan emin olmak için bizi dalga detektörleriyle arıyorlar. Ve tabii ki hiçbir şey bulamıyorlar.

Kadın olan görevli öne çıkıyor, parmağında yüzük olması gereken yerin derisi daha açık renk duruyor. Belli ki bugün o da bir şeyini kaybetmiş. Pudriyerimi uzatırken onun toplumdan önce

başlayan yolculuğunda bir aile üyesinden diğerine geçerek bana nasıl ulaştığını düşünüyorum. Şimdi onu nasıl da vermek zorunda kalıyorum.

Görevli, pudriyerimi aldıktan sonra Bram'in saatini de almak için davranıyor. "İstediğiniz zaman gelip müzede görebilirsiniz onları."

"Aynı şey değil," diyor Bram, sonra da omuzlarını dikleştiriyor. İşte şimdi büyükbabamı görüyorum onda. Büyükbabamın gerçekten ölmemiş olabileceği düşüncesi kalbime doluyor. "Onu alabilirsiniz," diyor Bram, "ama o hep benim olacak."

***

Bram odasına gidiyor. Adımlarının ağırlığından ve kapısını kapatışından, yalnız kalmak istediğini anlıyorum.

İçimden bir şeyleri yumruklamak geliyor ama ellerimi ceplerime sokuyorum. Kahverengi kâğıt zarf hâlâ cebimde: Bir zamanlar içinde değerli ve güzel bir eşya olan buruşmuş bir kâğıt parçasından başka bir şey değil artık. Öylesine bir zarf, el yapımı bir eşya değil; görevlilerin dalga detektörlerine bile takılmıyor. Zarfı cebimden çıkarıp öfkeyle ortadan ikiye ayırıyorum. Onu parçalayıp lime lime etmek istiyorum. Kâğıdın yırtılınca çentiklenen kenarı hoşuma gidiyor. Sinirimi ondan çıkarmak bana iyi geliyor. Bir yara daha açmaya hazırlanıyorum. Yırtılacak başka bir yerini arıyor gözlerim.

Tam onu parçalamak üzereyken zarfın üstünde gözüme takılan şey yüreğimi ağzıma getiriyor.

Ky'ın hikâyesinin ikinci kısmı. Anlaşılan, görevlilerin gözden kaçırdığı bir şey daha var.

"Boğulmak, içmek" yazıyor zarfın üst kısmında. Kâğıdın üzerindeki harfler de tıpkı onun gibi güçlü ve güzel. Bunları yazan

ellerini, zarfa dokunan tenini hayal ediyorum. Dudaklarımı ısırarak yazının altındaki resme bakıyorum.

Gene biri daha genç, diğeri şimdikinin yaşlarında olan iki Ky var ve ikisinin elleri gene açık. Genç olan Ky'ın arkasında, kayaların kılçık misali yükseldiği kıraç ve boş bir manzara var. İkinci resimde ise Ky burada, yani mahallede. Bu defa arkasında bir çınar ağacı duruyor. İki resimde de yağmur yağıyor ama ilk resimde Ky başını geriye atıp ağzını açmış, gökyüzünden su içiyor. İkincisindeyse başını öne eğmiş, bacaklarının arasından bir çağlayan gibi akmakta olan yağmur sularına bakıyor dehşetle. Burada aşırı bir yağmur var. Ky her an boğulabilir.

"Yağmur yağınca hatırlıyorum" yazıyor resmin altında. Kıpkızıl yanan akşam güneşinin berrak gökyüzüne çöküşünü seyrediyorum pencereden. Buluttan eser yok ama yağmur yağdığında ben de hatırlayacağım, kendime söz veriyorum. Bu kâğıdı, bu resimleri ve kelimeleri. Ky'ın bu parçasını.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah şehre giden hava treninde neredeyse çıt çıkmıyor. Kimse dün gece mahallede olanları konuşmak istemiyor. El yapımı eşyalarını vermek zorunda kalanlar bir şey kaybetmenin suskunluğunu taşıyor üzerlerinde; hiç el yapımı eşyası olmayanlar ise saygılarından susuyorlar. Belki de memnuniyetten susuyorlar, çünkü artık herkes eşitlendi.

Xander yüzme havuzu durağında inmeden önce eğilip beni yanağımdan öpüyor ve "Ky'ların evinin önündeki yeni güllerin altında," diyor fısıldayarak.

Sonra da hava treninden inip diğer öğrencilerin arasına karışıyor. Bense botanik parkı durağına doğru devam ediyorum. Kafama sorular üşüşüyor: Xander kutuyu kimseye görünmeden Markham'ların çiçek tarhına nasıl sakladı? Kutunun Ky'a ait olduğunu biliyor muydu yoksa Markham'ların evinin önünü tesadüfen mi seçti?

Ky'a karşı ne hissetmeye başladığımı biliyor mu?

Xander ne biliyor ya da ne tahmin ediyor olursa olsun, kesin olan bir şey var: Kutuyu saklamak için daha iyi bir yer bulamazdı. Hepimiz bahçelerimizi düzenli ve temiz tutmakla yükümlüyüz. Bu yüzden, Ky kendi bahçesini kazacak olsa kimse bir şeyden şüphelenmez. Kutunun yerini ona söylemem yeter.

Hava treni botanik parkına doğru süzülürken Ky da herkes gibi pencereden dışarı bakıyor. Acaba Xander'ın beni öptüğünü görmüş müdür? Umursamış mıdır? Hiç göz göze gelmiyoruz.

***

Büyük tepenin eteğine ulaştığımızda, "Bu defaki tırmanışta ikili gruplara ayrılıyoruz," diyor görevli. "Partnerler önceki tırmanışlardan topladığım verilerin analizi doğrultusunda tayin edilen yeteneklere göre belirlendi. Şimdi partnerleri okuyorum: Ky ile Cassia, Livy ile Tay..."

Bunu duyan Livy'nin yüzü düşüyor, bense hislerimi açığa vurmamaya çalışıyorum.

Görevli elindeki listeyi okumayı bitiriyor. "Tepede öncekinden farklı bir hedefiniz olacak," diyor. "Burada zirveye hiç çıkmayacaksınız. Toplum bize verilen tırmanış süresini, tepedeki engelleri işaretlemek için kullanmamızı istedi." Yanında üst üste yığılı duran çantaları gösteriyor. Çantaların içinde kırmızı kumaş şeritler var. "Her çifte bir çanta düşüyor. İşaret şeritlerini yere devrilen ağaçların yakınındaki, bilhassa da zararlı çalılıkların önündeki dallara bağlayacaksınız. Tepeye sizden sonra bir araştırma ekibi gelecek. İşaretlediğiniz yerleri temizleyip tepeye asfalt bir yol yapacaklar."

Tepeyi asfaltla kaplayacaklar. Hiç olmazsa büyükbabam bunu görmek zorunda kalmadı.

"Ya şeritlerimiz biterse?" diye mızmızlanıyor Lon. "Tepeyi senelerdir temizlemediler. Her yer engellerle doludur kesin! Gördüğümüz her ağacı işaretlememiz de gerekebilir."

"Şeridiniz biterse höyük yapmak için kaya parçalarını kullanın," diyor görevli. Sonra Ky'a dönüyor. "Nasıl höyük yapılacağını biliyor musun?"

Ky en ufak tereddüt göstermeden "Evet," diyor.

"Göster onlara."

Ky yerden birkaç kaya parçası alıyor ve önce en büyüklerini, üste de en küçüklerini dizerek küçük bir taş yığını yapıyor. Elleri bana yazı yazmayı öğretirken olduğu gibi kendinden emin ve hızlı hareket ediyor. Yaptığı küçük kule her an yıkılacakmış gibi dursa da, yıkılmıyor.

"Gördünüz mü? Çok basit," diyor görevli. "Düdüğümü çaldığımda, bu geri dönmeniz gerektiği anlamına geliyor. Kaybolacak olursanız siz de kendi düdüğünüzü çalın." Her birimize standart üretim, madeni düdükler dağıtıyor. "O kadar zor olmasa gerek. Geldiğiniz yoldan dosdoğru aşağı ineceksiniz."

Görevlinin bize karşı duyduğu ve saklamak için fazla çaba harcamadığı tiksinti, bugüne kadar beni eğlendiriyordu. Ama bu tiksintiyi bugün anlıyorum. Görevliler emrettiğinde kendi küçük tepelerimize nasıl da tırmandığımızı düşündükçe benim de içim aynı tiksintiyle kaplanıyor. Onların buyurmasıyla en değerli eşyalarımızı nasıl da ellerine teslim ettiğimizi düşündükçe. Hiç ama hiç mücadele etmediğimizi...

***

Diğerlerinin görüş alanının hiç de dışında olmadığımız bir anda Ky bana dönüyor, ben de ona. Bir an için bana dokunacağını sanıyorum. Elini yavaşça kaldırıp sonra geri indirdiğini görüyorum, aslında görmekten çok hissediyorum. Sabahleyin dolabı açınca pudriyerimi yerinde bulamadığım anda yaşadığımdan daha derin bir düş kırıklığı bu.

"Sen iyi misin?" diye soruyor. "Dün gece evleri aradıklarında... Ancak eve dönünce haberim oldu."

"Ben iyiyim."

"Eşyam..."

Tek dert ettiği şey bu mu yani? Sinirden tıslayarak konuşuyorum: "Sizin evin önündeki çiçek tarhında. Yeni güllerin altında gömülü. Altını kazıp eşyanı alabilirsin."

"Eşya umurumda değil," diyor. Bana dokunmadığı hâlde, gözlerindeki ateşin sıcaklığını duyuyorum. "Senin başını belaya soktum diye bütün gece uyuyamadım. Seni merak ettim."

Ağzından çıkan bu sözler burada, ağaçların altında kulağa çok sessiz geliyor ama kalbimde, hepsi aynı anda çalınan *Yüz Şarkı*'dan bile daha yüksek bir sesle tınlıyor. Gözlerinin altı morarmış, hem de beni düşünmekten. Elimi uzatıp gözlerinin altına, ne kadar hassas olduğunu bana açık eden tek yere dokunarak içini rahatlatmak istiyorum. Ardından belki ellerimi elmacık kemiklerinden aşağı götürüp dudaklarına, sonra da sırayla çenesinin boynuyla ve boynunun omuzlarıyla bitiştiği yere dokunabilirim. Bir yerin başka bir yerle birleştiği kısımlardan hoşlanıyorum, diyorum içimden, gözlerin yanaklarla, bileklerin ellerle. Aklımdan geçen bu düşüncelerin utancıyla bir adım geri çekiliyorum.

"Nasıl oldu da..."

"Biri yardım etti."

"Xander," diyor.

Nereden biliyor? "Evet, Xander," diye onaylıyorum.

Bir an ikimiz de susuyoruz; geri çekildiğim için şimdi vücudunun ayrı ayrı kısımlarına takılmak yerine, onu tek parça hâlinde görebiliyorum. Derken Ky dönüp ağaçlara doğru yürümeye başlıyor. Ağır ağır yürüyoruz; yerdeki çalılıklar birbirine öyle dolanmış ki burada yürümek tırmanmaktan bile daha zor. Devrilen ağaçlar kaldırılmadığından, bir devin kemikleri gibi uzanıyor yerde.

"Dün..." diye söze başlıyorum. Soracağım soru, konu dışı olsa da sormak zorundayım. "Livy'ye yazı yazmayı mı öğretiyordun?"

Ky tekrar durup bana bakıyor. Ağaçların gölgesinde gözleri neredeyse yeşile çalıyor. "Tabii ki hayır," diyor. "Önceki gün ne yaptığımızı sordu. Bizi yazı yazarken görmüş. Yeterince dikkatli davranmadık."

İçim rahatlıyor ama kendimi aptal gibi hissediyorum. "Oooo."

"Sana ağaç resmi yapmayı öğrettiğimi söyledim ona." Yanımda duran bir dal parçasını alıyor ve o kadar da yaprağa benzemeyen bazı şekiller çiziyor yere. Sonra dalı ağaç gövdesi niyetine yaprak şekillerinin ortasına koyuyor. Bitirdikten sonra başka ne yapacağımı bilemez hâlde ellerine bakmaya devam ediyorum.

"Birinci okulu bitirdikten sonra kimse ağaç resmi yapmaz."

"Biliyorum," diyor. "Ama en azından açık açık yasaklanan bir şey değil."

Sırtımdaki çantaya uzanıp kırmızı bir şerit alıyor ve Ky'ın yanındaki devrilmiş ağaca bağlıyorum. Başım öne eğik, kumaş şeridi düğümlerken kendi parmaklarıma bakıyorum. "Dün sana öyle davrandığım için özür dilerim." Başımı kaldırdığımda, Ky yola çıkmış bile.

"Özür dilemene gerek yok," diyor, bu esnada da arapsaçına dönmüş bir sarmaşığı tırmandığı bodur ağaçtan çekerek bize yol açmaya çalışıyor. Sarmaşıkları bana doğru atıyor, şaşkın şaşkın yakalıyorum. "Arada bir kıskandığını görmek güzel." Gülümsüyor, güneş dalların arasından ormana süzülüyor.

Gülümsemesine karşılık vermemek için tutuyorum kendimi. "Kıskandığımı kim söylemiş?"

"Kimse," diyor. "Ben söylüyorum. İnsanları uzun zamandır izliyorum."

"Her neyse, bende kalmasına neden izin verdin?" diye soruyorum. "Okun olduğu kutunun. Güzel bir kutu. Ama kayıtlı olup olmadığını..."

"Annemle babamdan başka kimsenin ondan haberi yok," diyor. "Em sana ulaştırmam için pudriyerini bana verdiğinde onların birbirine ne kadar benzediğini fark ettim. Sen de göresin istedim."

Sesi birdenbire ıssızlaşıyor. İçgüdülerinin onu söylemekten alıkoyduğu bir cümle daha duyar gibi oluyorum adeta: "Beni görmeni istedim." Zaten her şeyin temelinde de bu yatmıyor mu? Okun olduğu kutu, oraya buraya çiziktirilen hikâye kırıntıları? Ky birinin onu görmesini istiyor.

Benim onu görmemi istiyor.

Ellerimi ona uzatmak için yanıp tutuşuyorum. Fakat yaptığı onca şeyden sonra Xander'a bu şekilde ihanet etmeye gönlüm razı olmuyor. Daha dün gece Ky'la benim hayatımızı kurtardı.

Gene de Xander'a değil, tamamen bana ait olan bir şey vermeye devam edebilirim: şiiri.

Ona şiirin birkaç dizesini daha okumaya niyetleniyorum ama bir başlayınca kendimi tutamayıp şiirin tamamını okuyorum. Sözcükler birbiriyle öyle uyumlu ki, öylece çıkıyorlar ağzımdan. Bazı şeyler birbirinden ayrılmamak için yaratılmış.

"Bunlar huzur dolu sözler değil," diyor Ky.

"Biliyorum."

"O zaman beni neden dinginleştiriyorlar?" diye soruyor merakla. "Anlamıyorum."

İkimiz aklımızda şiirin ağırlığıyla, daha da gürleşen çalılıkları yararak ilerliyoruz.

Nihayet ne söyleyeceğimi buluyorum. "Sanırım şiiri duyduğumuz zaman böyle hisseden tek kişinin kendimiz olmadığını anlıyoruz da, ondan."

"Tekrar söylesene," diyor Ky nazikçe. Soluklanmak için duruyor, sesi boğuk.

Görevlinin düdüğünü duyana kadar ki bütün zamanımızı şiiri bir şarkı gibi birbirimize tekrar ederek tırmanmakla geçiriyoruz. Sadece ikimizin bildiği bir şarkı bu.

***

Ormandan ayrılmadan önce Ky, devrilmiş bir ağacın altındaki yumuşak toprakta bana adımı yazmayı öğretiyor. Ellerimizde kırmızı şeritlerle yere çömeliyor ve birisi gelip de bizi görür diye kendimize şerit bağlıyormuş süsü veriyoruz. S harfini öğrenmem biraz zaman alsa da, bu harfin rüzgârda eğilen bir şeyi anımsatan şekli hoşuma gidiyor. İ harfinin düz çizgisiyle noktasını yapmak kolay. A harfini yazmayı da zaten öğrenmiştim.

Ky'ın bana kılavuzluk eden eli eşliğinde adımın harflerini tek tek yazıp birleştiriyorum. Ellerimiz birbirine değmiyor ama onun elinin sıcaklığını, ben yazarken arkamda duran vücudunun uzunluğunu hissediyorum. *Cassia.*

"İşte adım," diyorum, arkama yaslanıp harflere bakarken. Çok beceriksiz harfler bunlar; Ky'ın yazdığı harfler kadar kararlı ve net durmuyorlar. Buradan geçen biri bu yazdıklarımın harf olduğunu bile anlamayabilir. Olsun, gene de ben ne anlama geldiklerini biliyorum ya. "Sırada ne var?"

"Şimdi," diyor Ky, "en başa dönüyoruz. A harfini biliyorsun. Yarın b'yi öğreneceğiz. Harflerin hepsini öğrenir öğrenmez kendi şiirlerini yazmaya başlayabilirsin."

"Ama onları kim okur ki?" diyorum gülerek.

"Ben okurum," diyor. Bana katlanmış bir peçete daha veriyor. Peçetedeki yağlı parmak izlerinin ve yemek lekelerinin arasında Ky'ı görmemi sağlayacak daha fazla ayrıntı var.

Peçeteyi cebime koyuyorum ve Ky'ı yaptığı işten ötürü kavrulup kızarmış elleriyle hikâyesini yazarken hayal ediyorum. Bu peçeteleri her cebine attığında, nasıl da her şeyi kaybetme riskini göze aldığını düşünüyorum. Bunca senedir öyle dikkatli davranmışken şimdi şansını denemek için her şeyi tehlikeye atmaya hazır. Çünkü tanımak istediği birini buldu. Anlatmak istediği birini.

"Sağol," diyorum. "Bana yazı yazmayı öğrettiğin için."

"Sen sağol," diyerek karşılık veriyor. Gözlerinde parlayan bir ışık var ve onu oraya koyan benim. "Kutumu kurtardığın ve şiiri okuduğun için."

Söylenecek daha çok şey var ama biz konuşmayı yeni yeni öğreniyoruz. Birlikte ağaçların arasından yürüyoruz. Birbirimize dokunmadan. Henüz.

Yirminci Bölüm

Okuldan ve tasniften sonra hava treni durağından Em'le birlikte eve yürüyorum. Hava treninden birlikte indiğimiz diğer kişiler önümüze geçtikten ya da arkamızda kaldıktan sonra Em koluma giriyor. "Çok özür dilerim," diyor sessizce.

"Em, bunu dert etme artık. Sana sinirli değilim." Sözlerimde samimi olduğumu anlasın diye gözlerinin içine bakıyorum ama onun gözleri hâlâ üzgün bakıyor. Hayatımda birçok kez Em'e bakarken kendimi bir çeşit aynada görür gibi olmuşumdur. Şimdiyse böyle hissetmiyorum. Son zamanlarda öyle çok şey değişti ki. Gene de, Em benim en iyi kız arkadaşım. Birbirimizden yavaş yavaş kopuyor olmamız, yıllarca yan yana büyüdüğümüz gerçeğini değiştirmez; köklerimiz hep birbirine dolaşık olacak. Bunun böyle olmasından memnunum. "Özür dileyip durma, buna gerek yok" diyorum ona. "Pudriyeri sana ödünç verdiğim için mutluyum. En azından onlar alıp götürmeden önce ikimize de bir faydası oldu."

"Hâlâ anlamıyorum," diyor Em alçak sesle. "Müzede sergileyecekleri onca şey varken bunlar ne işlerine yarayacak?"

Daha önce Em'in ağzından itaatsizliğe bu kadar yakın bir şey duymamıştım hiç. Ona bakıp sırıtıyorum. Belki de birbirimizden o kadar da ayrı gayrı düşmüyoruzdur."

"Akşam ne yapıyoruz?" deyip konuyu değiştiriyorum.

Em konunun değişmesinden memnun gibi görünüyor. "Bugün Xander'la konuştum, akşam oyun merkezine gitmek istiyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Aslında içimden geçen şey, gene o küçük tepenin başına çıkmak. Geceyi tepede ışıl ışıl gökyüzünün altında oturup sohbet ederek geçirmek varken bütün bunaltıcılığıyla ve kalabalığıyla o oyun merkezinde olma fikri bana dayanılmaz ağır geliyor. Ama gene de buna dayanabilirim. Her şeyin normal seyrinde gitmesi için ne gerekiyorsa yapabilirim. Hem daha Ky'ın yazdıklarını okuyacağım. Eğer yeterince şanslıysam belki daha sonra Ky'la bile karşılaşabilirim. Umarım o da bizimle gelir.

Em düşüncelerimin akışını keserek "Bak, annen seni bekliyor," diyor.

Em haklı. Annem verandanın merdivenlerinde oturmuş, geldiğimiz tarafa bakıyor. Onu gördüğümü fark edince ayağa kalkıp el sallıyor ve bize doğru yürümeye başlıyor. Ben de ona el sallıyorum ve Em'le adımlarımızı hızlandırıyoruz.

"Dönmüş," diyorum yüksek sesle. Bir yanımın annemin bir daha hiç dönmeyeceğinden kaygılandığını ancak kendi sesimdeki şaşkınlığı duyunca anlıyorum.

"Bir yere mi gitmişti ki?" diye soruyor Em. O an, annemin yokluğunun aile dışındakilere zikredilmemesi gereken şeylerden biri olduğunu fark ediyorum. Görevliler bunu açıkça böyle istediği için değil; sadece zaman içinde kendimize saklamayı öğrendiğimiz türde şeylerden biri de bu.

"İşten erken dönmüş," diye açıklamada bulunuyorum. Pek yalan da sayılmaz.

Em benimle vedalaşıp evine gidiyor. Evlerinin önündeki çınar ağacı yazı atlatamayacak, diyorum kendi kendime; yazın ortasında bile dallarında olsa olsa on tane yeşil yaprak var, onlar da yorgunluktan boyunlarını bükmüşler. Sonra bizim eve doğru bakıyorum, bahçemizdeki ağaç gürbüz, çiçeklerse göz dolduruyor. Annem yanıma geliyor.

Birinci okula giden küçücük bir çocukken annemin mesaisinin ben eve gelmeden bittiği zamanları hatırlıyorum. Bazen ikisi Bram'le birlikte beni karşılamaya hava treni durağına gelirlerdi. Hep sokaktan geçerek gelir ve yolu hiçbir zaman çok uzatmazlardı, çünkü Bram yolda gördüğü her şeye bakmak için dururdu. "Ayrıntılara olan bu merakı onun tasnifçi olacağının bir işareti belki de," derdi babam. Fakat zaman içinde Bram'in süt dişleriyle birlikte ayrıntılara olan merakını da kaybettiği anlaşıldı.

Yanına ulaşınca annem beni kaldırımda kucaklayıveriyor. "Ah, Cassia," diyor. Yüzü solgun ve yorgun görünüyor. "Özür dilerim. Xander'la ilk resmî buluşmanızı kaçırdım."

"Dün gece kaçırdığın bir şey daha var," diyorum yüzümü omzuna yaslayarak. Annem benden daha uzun, sanırım boyum ona hiç yetişmeyecek. Ben baba tarafım gibi kısa boylu ve minyonum, büyükbabam gibi. Annemden gelen çiçek ve temiz kumaş karışımı o tanıdık kokuyu içime içime çekiyorum. Döndüğü için çok mutluyum.

"Biliyorum." Annem hiç hükümet aleyhinde konuşmaz. En isyankâr hâlini görevliler babamı aramaya geldikleri akşam görmüştüm. Görevlilerin eşyaları toplamakla yaptığı haksızlığa bağırıp çağırmasını beklemiyorum, zaten o da böyle bir şey yapmıyor. Böyle bir şey yapacak olsa, bunu önce kendi kocasına yapması gerekir. Çünkü kocası da sonuçta bir görevli.

Bize çantayı uzatıp değerli eşyalarımızı onun içine atmamızı isteyen kişi babam olmasa da, bunu başka insanlara yaptı.

Babam dün gece eve geldiğinde, Bram'le ikimize uzun uzun sarıldıktan sonra tek kelime etmeden doğruca odasına gitti. Belki

de yüzümüzdeki acıyı görüp kendisinin de başkalarına benzer bir acı yaşattığını hatırlamaya dayanamadı.

"Çok üzüldüm, Cassia," diyor annem eve yürürken. "O pudriyerin senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

"Ben asıl Bram için üzülüyorum."

"Farkındayım, ben de."

Ön kapıdan eve girdiğimizde yemeğimizin geldiğini haber veren zil sesini duyuyorum. Mutfağa gidince sadece iki porsiyon yemek geldiğini görüyorum. "Ya Bram'le babamınki?"

"Baban Bram'in boş saatleri başlamadan önce onunla yürüyüşe gitmek için yemekleri erken istetti."

"Öyle mi?" diyorum. Genelde böyle isteklerde bulunmayız.

"Evet. Baban son olan olaylardan sonra böyle özel bir şeyin Bram'in hoşuna gidebileceğini düşündü."

Gıda görevlilerinin babamın ricasını geri çevirmemesine, özellikle de Bram adına seviniyorum. "Sen niye onlarla gitmedin?"

"Seni görmek istedim." Bana bakıp gülümsüyor, sonra da gözlerini mutfakta gezdiriyor. "Birlikte yemek yemeyeli uzun zaman oldu. Tabii, Xander'la buluşmanızın nasıl geçtiğini de merak ediyorum."

Masada karşılıklı oturuyoruz, ona bakınca ne kadar yorgun göründüğünü bir kez daha fark ediyorum. "Seyahatten bahsetsene," diyorum, o dün geceyle ilgili bir şey sormadan önce. "Nelerle karşılaştın?"

"Hâlâ pek emin değilim," diyor kendi kendine konuşuyormuş gibi alçak bir sesle. Sonra sandalyede doğruluyor. "Bazı mahsullere bakmak için başka bir botanik parkına gittik. Ondan sonra da birkaç çiftliğe gitmemiz gerekti. Hepsini dolaşmak biraz zaman aldı tabii."

"Ama şimdi her şey normale döndü, değil mi?"

"Büyük oranda öyle. Şimdi resmî bir rapor yazıp diğer botanik parkından sorumlu görevlilere sunmam gerek."

"Rapor ne hakkında olacak?"

"Ne yazık ki söyleyemem, bu gizli bilgi," diyor annem bana cevap verememenin burukluğuyla.

İkimiz de susuyoruz ama anne-kız arasında hayra alamet olan bir sessizlik bu. Gözleri uzaklara dalıyor; belki botanik parkına geri gitti, belki de kafasında raporu yazıyor. Gene de benim için sorun yok. Ben de gevşiyor ve düşüncelerimi istedikleri yere, yani Ky'a akmaları için serbest bırakıyorum.

"Xander'ı mı düşünüyorsun?" diyor annem bana hınzırca bir gülüş atarak. "Ben de sürekli babanı hayal ederdim."

Gülümseyerek karşılık veriyorum. Yanlış çocuğu düşündüğümü anneme söylemenin bir anlamı yok. Yok ama hayır, yanlış çocuğu değil. Ky bir ihlalci olabilir ama onda yanlış olan hiçbir yan yok. Asıl yanlış olan hükümetimiz, onların sınıflandırma sistemi ve bütün diğer sistemleri. Eşleşme sistemi de buna dahil.

Ama sistem yanlış, hatalı ya da gerçek dışıysa, annemle babamın aşkını nasıl açıklamalı? Onların aşkı, toplumun bir ürünü olsa bile, gene de güzel ve gerçek bir aşk olabilir mi? Bu soruyu bir türlü kafamdan atamıyorum. Evet diye cevaplamak istiyorum. Onların aşkı gerçek, demek geliyor içimden. Her şeyden bağımsız bir güzelliği ve gerçekliği olduğunu düşünmek istiyorum.

"Oyun merkezine gitmek için hazırlanmam gerek," diyorum. Bu arada annem esniyor. "Sen de gidip yatmalısın. Yarın konuşuruz."

"Evet, belki biraz dinlensem iyi olur," diyor. Masadan birlikte kalkıyoruz. Annemin yemek kabını geri dönüşüm kutusuna atıyorum, o da benim su şişemi sterilizasyon cihazına koyuyor. "Gitmeden önce gelip güle güle dersin gene de, değil mi?"

"Tabii ki."

Annem odasına gidiyor, bense kendi odama. Herkesle buluşmadan önce birkaç dakikam var. Bu arada Ky'ın hikâyesinin geri kalanını okuyabilir miyim acaba? Okuyabilecek vaktim olduğuna karar veriyorum. Buruşuk peçeteyi cebimden çıkarıyorum.

Bu akşam Ky'ı görmeden önce onun hakkında daha fazla şey öğrenmiş olmak istiyorum. Tepelerdeki ağaçların arasında birlikte yürürken ikimiz de gerçek benliklerimizi buluyoruz gibi hissediyorum. Ama cumartesi geceleri herkesin yanında bunu yapmak bizim için zorlaşıyor. Sarmaşıklar, çalılıklar ve devrilmiş ağaç gövdeleriyle kaplı, baş döndürücü bir ormandan geçiyoruz ve kendi inşa ettiğimiz höyükler dışında bize yol gösterecek başka bir şey yok.

Ky'ın hikâyesini okumak için yatağa oturduğum sırada, gözüm yine dolapta pudriyerimi koyduğum yere gidiyor. İçimde kıyıcı bir kayıp acısıyla Ky'ın hikâyesine dönüyorum. Yanaklarımdan yaşlar süzülerek okurken kayıp hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum.

Ky, yağ lekesinin ortasına küçük evler ve küçük insanlarla dolu bir köy çizmiş. Köydekilerin hepsi sırt üstü uzanmış yatıyor. İki Ky dışında ayakta duran hiç kimse yok. Genç Ky'ın elleri artık boş değil; bir şey tutuyor. Bir elinin kenarında, elin üzerine düşmüş küçük bir beden gibi görünen "anne" kelimesi duruyor. T harfinin üst çizgisi yanlamasına açılmış bir kol gibi yukarı kalkmış.

Diğer elinde ise yine yatay bir şekilde "baba" sözcüğü duruyor. Genç Ky'ın omuzları bu küçücük iki sözcüğün ağırlığıyla çökmüş, başı ise hâlâ gökyüzüne çevrili. Önceki çizimlerde gördüğüm yağmur, yerini siyah şeylere bırakmış; ölümcül ve katı şeyler bunlar. Bunlar cephanelik, diye düşünüyorum. Sinema salonundaki gösterimde gördüklerimden.

Yaşı daha büyük olan diğer Ky ise ortada duran köyden ve genç Ky'dan başka yana çevirmiş bakışlarını. Elleri artık açık durmuyor. Yumruk gibi sıkılmışlar. Arkasında onu izleyen üniformalı görevliler var. Dudakları, gözlerinde esamesi okunmayan bir gülümsemeyle kıvrılmış; üstünde standart giysiler var ve giysilerindeki çizgilerden gıcır gıcır ütülendikleri anlaşılıyor.

önceleri yağmur yağarken
göz alabildiğine uzanan engin gökyüzünden,
en sevdiğim ada çayı kokusu olurdu havada
düzlüğe çıkardım gelişini seyretmeye yağmurun
ve hep getirdiği armağanları görmeye
oysa bu defa maviden siyaha döndü yağmur
ve hiçbir şey bırakmadı
geride.

Oyun merkezi orada burada oyun oynayan, kazanan ve kaybeden insanlarla dolup taşmasına rağmen, görevli sayısının azlığı dikkat çekiyor. En büyük oyun masalarını gözlemleyen üç görevli görebiliyorum sadece. Beyaz üniformalarının içinde ciddi ve endişeli görünüyorlar; yüzleri her zamankinden daha gergin. Bunda bir gariplik var. Normalde, oyun merkezinde asayişi sağlamakla ve puanları saymakla yükümlü on ya da daha fazla alt düzey görevli olur. Geri kalan görevliler bu gece nerede acaba?

Bir yerlerde pek yolunda gitmeyen bir şeyler olsa gerek.

Ama burada gördüğüm kadarıyla en azından bir şey yolunda gidiyor; Ky bizimle. Xander'ın peşine takılmış, kalabalığın arasında dolanırken ona kısa bir bakış atıyorum. Bu bakışımdan, hikâyesini okuduğumu ve önemsediğimi anlamıştır umarım. Ky arkamdan geliyor, uzanıp elini tutmak istiyorum ama etrafta o kadar çok insan var ki. Onun için yapabileceğim tek şey, güvende

olmasına yardım etmek ve söylemek istediklerimi, daha uygun bir yer bulana kadar kendime saklamak. Tabii bir de, bunların başına hiç gelmemiş olmasını dilesem de, yazdığı sözcükleri ve çizdiği resimleri hatırlamak.

Annesiyle babası ölmüş. Ölümlerine şahit olmuş. Ölüm havadan gelmiş ve o her defasında bunu hatırlıyor. Her yağmur yağdığında.

Xander durunca hepimiz birden duruyoruz. Onun teke tek oynanan bir oyunun başında durduğunu görünce şaşırıyorum. Xander genellikle bu tür oyunlar oynamaz. Gruplaşa oynanan oyunlar onu daha çok heyecanlandırır. Bahislerin daha yüksek ve oyuncu sayısının daha fazla olduğu oyunlarda kazanmaktan hoşlanır genellikle. Bu, yeteneklerini sınaması için daha iyi bir oyun; daha zorlu ve daha fazla değişken var. Ayrıca kişisellikten de daha uzak. "Oynamak ister misin?" diyor Xander.

Kimi kastettiğini anlamak için etrafa bakınıyorum.

Kastettiği Ky.

"Olur," diyor Ky tereddüt etmeden, sesinde herhangi bir duygu belirtisi yok. Gözlerini Xander'dan ayırmadan önce onun konuşmasını bekliyor.

"Nasıl bir oyun oynamak istersin? Beceri oyunu mu, yoksa şans oyunu mu?" Xander'ın sesinde bir meydan okuma mı duyuyorum ne? Tıpkı Ky gibi o da hiç renk vermiyor.

"Fark etmez," diye karşılık veriyor Ky.

"O hâlde, şans oyununa ne dersin?" diye soruyor. Halbuki şans oyunlarından nefret eder. Gerçek beceriyi ölçen oyunları kat kat yeğler.

Xander'la Ky masaya oturup kartlarını veri kapsülüne okuturken Em, Piper ve ben de durup onları izliyoruz. Xander kartları karıştırmaya başlıyor; ortasında siyah işaretler olan kırmızı

kartlar bunlar. Kart destesinin kenarlarını masanın metal yüzeyine iki defa sertçe vurup düzeltiyor önce. "Başlamak ister misin?" diyor Ky'a. Ky da başını sallayıp desteden kart çekmek için uzanıyor.

"Oynadıkları oyunun adı ne?" diye soruyor yanımda duran biri. Bu Livy. Buraya Ky için geldiğinden adım gibi eminim; Ky'ın kartlara uzanan ellerine bakarken gözlerinde nasıl da sahiplenici bir ifade var.

Onun elleri senin bakman için değil, diye içimden söyleniyorum ona. Ama o ellerin bana da ait olmadıklarını anımsayıveriyorum. Benim Xander'ı izlemem gerekiyor. Xander'ın kazanmasını istemem gerekiyor.

"Mahkûmlar Açmazı," diye karşılık veriyor Em. "Oynadıkları oyunun adı bu."

"Ne dedin?" diye tekrar soruyor Livy.

Bu oyunu bilmiyor mu yoksa? Şaşkın bakışlarla dönüp ona bakıyorum. En basit, en bilinen oyunlardan biridir bu. Em oyuncuları rahatsız etmemek için Livy'ye alçak sesle oyunu anlatıyor. "Aynı anda masaya birer kart koyuyorlar. İkisinde de çift sayılı kart varsa, ikişer puan alıyorlar. Kartların ikisi de tek sayıysa, bu defa birer puan alıyorlar."

Livy, Em'in sözünü keserek soruyor: "Peki ya birinin kartı çift, diğerininki tek sayıysa?"

"Biri çift, diğeri tek olunca, tekli kartı atan oyuncu üç puan birden kazanıyor. Çiftli kartı atansa hiç puan alamıyor."

Livy'nin gözleri Ky'a sabitleniyor. Kıskanç kıskanç düşünüyorum: Ky'a bakarak onda benim gördüğüm kadar ayrıntı yakalasa bile, ki bundan şüpheliyim, onun hakkında hiçbir şey bilmiyor. Acaba onun bir ihlalci olduğunu bilse gene bu kadar ilgi gösterir mi?

Derken buz gibi bir düşünce geçiyor aklımdan: Peki ben Ky'ın bir ihlalci olduğunu bilmeseydim onunla gene bu kadar ilgilenir miydim? İhlalci olarak sınıflandırıldığını öğrenmeden önce ona karşı hiç de özel bir ilgim yoktu.

Tabii bir de mikro kartta yüzünü görmeden önce, diye hatırlatmada bulunuyorum kendime. Bu durum merakımı uyandırdı hâliyle. Ayrıca zaten eşleşene kadar kimse senden birine ilgi duymanı da beklemez.

Livy'nin Ky'ın gerçek değerini daha saf bakışlarla görüyor olabileceği düşüncesi beni deli ediyor; ona basbayağı ilgi duyuyor. Hiçbir saklı gerekçesi yok. Hiçbir kördüğüm yok. Ona karşı duyduğu çekimin altında başka şeyler yatmıyor.

Gerçi, diyorum kendi kendime, bunun böyle olduğunu bilmemin imkânı yok. Livy de benim gibi bir şeyler gizliyor olabilir. Hepimiz bir şeyler gizliyor olabiliriz.

Dikkatimi yeniden oyuna veriyorum ve Ky ile Xander'ın yüzünü dikkatle izliyorum. İkisi de gözünü kırpmıyor, kâğıt sürerken duraksamıyor ve ellerini göstermiyorlar.

***

Oyun öyle şaşırtıcı bir sonuçla bitmiyor. Xander'la Ky oyunu eşit puanla bitiriyorlar. Ellerindeki eşit puanla, ikisi birden kazanmış ya da kaybetmiş oluyor.

"Dışarı çıkıp biraz yürüyelim," diyor Xander yanıma gelip. Elim Xander'ın eline kenetlenmeden önce dönüp Ky'a bakmak istesem de bunu yapmıyorum. Şimdi oyun oynama sırası bende. Eminim Ky bunu anlayacaktır.

Peki ya Xander? Ky'la benim aramda olanları, tepede birbirimizle paylaştığımız sözcükleri bilse o da anlar mı?

Masadan yanımda Xander'la ayrılırken bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Livy vakit kaybetmeden Xander'ın yerine oturup Ky'la konuşmaya başlıyor.

Xander'la ben tek başımıza koridordan dışarı çıkıyoruz. Acaba beni öpecek mi, öperse ben ne yapacağım, diye düşünüyorum. Ama Xander bunun yerine kulağıma eğilip her zamanki alçak sesiyle fısıldıyor: "Ky şike yapıyor."

"Ne?"

"Oyunları bilerek kaybediyor."

"Ama siz berabere kaldınız. Ky yenilmedi ki." Xander'ın ne demek istediğini anlamıyorum.

"Bu akşamdan bahsetmiyorum. Çünkü oynadığımız beceri oyunu değildi. O genelde beceri oyunlarında bilerek yeniliyor. Onu bir süredir izliyorum. Bunu o kadar dikkatli yapıyor ki, bilerek yenildiğinden eminim."

Ne söyleyeceğimi bilemez hâlde Xander'a öylece bakakalıyorum.

"Beceri oyununda bilerek kaybetmek kolaydır, hele hele de kalabalık bir grupla oynuyorsan. Denetim gibi oyunlarda da kolaydır; taşlarını yanlış yerleştirir ve doğal olarak yenilirsin. Ama bugün tek kişilik bir şans oyununda yenilmedi. O aptal değil. Onu izlediğimin farkındaydı." Xander'ın yüzünde bir sırıtış beliriyor. Sonra kafası karışıyor. "Anlamadığım şey, bunu neden yaptığı?

"Neyi neden yaptığı?"

"Onca oyunu neden üst üste kaybetsin ki? Görevlilerin bizi izlediğini biliyor. İyi oynayan kişiler aradıklarını biliyor. Nasıl oyun oynadığımızın bizi hangi mesleklere atayacaklarını büyük oranda etkilediğini biliyor. Buna anlam veremiyorum. Onun ne kadar zeki olduğunu bilmelerini neden istemiyor? Çünkü zeki biri o."

"Bundan kimseye bahsetmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Birden Ky için endişeleniyorum.

"Tabii ki, hayır," diyor Xander düşünceli bir ifadeyle. "Mutlaka bir nedeni vardır. Buna saygı duyarım."

Xander haklı. Ky'ın kendine göre nedenleri var ve yeterince iyi nedenler bunlar. Yazdığı son peçeteden biliyorum bu nedenlerden birini. Domates sosu olduğunu bildiğim ama kan gibi görünen leke, o nedeni anlatıyordu. Eskilerin kanı.

***

"Hadi bir el daha oynayalım," diyor Ky biz dönünce, gözlerini dikmiş Xander'a bakıyor. Gözlerini bir kere kırpıyor; sanırım Xander'ın elini tutan elime bakıyor ama o kadar emin olamıyorum. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Tamam," diyor Xander. "Şans mı beceri mi?"

"Beceri," diyor Ky. Yüzünde bu defa bilerek kaybetmeyebileceğini söyleyen bir ifade var. Bu sefer kazanmak için oynuyor olabilir.

Em gözünü çevirip bana bakıyor ve "Ne kadar ilkel bir şey yapıyorlar," der gibi çocukları işaret ediyor. İkimiz onlarla birlikte başka bir masaya geçiyoruz. Livy de bizimle geliyor.

Ky'la Xander'ın arasına, ikisine de eşit mesafeyle oturuyorum. Sanki ben bir metal parçasıyım ve onlar iki mıknatıs da, iki yanımdan beni çekiyorlar. İkisi de benim için kendini tehlikeye attı; Xander kutuyu saklayarak, Ky da hem şiirimi dinleyip hem de bana yazı yazarak.

Xander benim eşim ve en eski arkadaşım; tanıdığım en iyi insanlardan biri. Onu öptüğümde ağzıma şekerli bir tat geldi. Kendimi ona yakın ve binlerce ortak hatıranın bağıyla bağlanmış hissediyorum.

Ky ise benim eşim değil ama olabilirdi. Bana adımı yazmayı öğreten, şiir saklamayı, yıkılacakmış gibi durup da yıkılmayan

taştan kuleler yapmayı öğreten kişi o. Onu hiç öpmedim, öpecek miyim, bunu da bilmiyorum. Ama bana öyle geliyor ki, öpersem büyük ihtimalle şekerli bir tattan fazlasını bulacağım dudaklarında.

Ky'ın bu farkındalığında adeta bir huzursuzluk var. Her durduğunda, siyahlı grili tahtaya her taş yerleştirdiğinde açığa çıkan bir huzursuzluk. Onun elini tutup kendime çekmek ve en çok ağrıyan yerime, kalbimin tam üstüne koymak geliyor içimden Bunu yapmak acımı dindirir mi yoksa kalbimi büsbütün acıtır mı, bilmiyorum. Ama sonuç ne olursa olsun, bu aç susuz bekleme hâlini sona erdireceği kesin.

Xander gözü pek ve düşünerek oynuyor, Ky ise derin ve hesaplı bir sezgiyle. İkisi de güçlü. Birbirlerinin tam dengiler.

Hamle sırası Ky'da. Sıra Ky'a gelince bir sessizlik oluyor, Xander dikkatle onu izliyor. Ky'ın eli oyun tahtasının üstünde kalkıyor. Bir an taşı havada tutuyor; kazanması için taşı nereye koyması gerektiğini görüyorum. Eminim o da bunun farkında, çünkü bütün oyunu bu son hamleye göre planladı. Xander'a bakıyor, Xander da ona. Bakışları, bu tahtadaki oyundan daha eskiye dayanan, daha derindeki bir meydan okumayla birbirine kilitleniyor.

Derken Ky elini indiriyor ve taşı, Xander'a oyunu kazanma şansı verecek bir yere koyuyor. Ky taşı koyarken hiç tereddüt etmiyor; sert bir ses çıkararak koyduktan sonra sandalyesinde geriye yaslanıp gözlerini tavana dikiyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını görür gibi oluyorum ama çok da emin değilim; hava treni yolunda uçuşan tohum pamukçuklarından daha hızlı kayboluyor.

Ky'ın hamlesinin, yapabileceği en iyi hamle olmadığının farkındayım ama aptalca bir hamle de denemez buna. Ortalama bir

oyuncunun yapacağı bir hamle bu daha çok. Gözlerini tavandan indirince göz göze geliyoruz. Taşı tahtaya koymadan önce tuttuğu gibi bir an tutuveriyor bakışlarımı. Bu sessiz duraksamada yüksek sesle söyleyemediği bir şey söylüyor bana.

Ky bu oyunu oynayabiliyor. Az önce kaybettiği oyun da dahil, onların bütün oyunlarını oynayabiliyor. Nasıl oynanacağının kesinlikle farkında, zaten her defasında kaybetmesinin nedeni de bu.

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi gün tasnif yaparken dikkatimi toplamakta güçlük çekiyorum. Pazar günleri mesai günü olduğundan, hiç boş vaktimiz yok. Bu yüzden, Ky'ı pazartesiye kadar göremeyeceğim. O güne kadar onunla hikâyesi hakkında konuşamayacağım; "annenle baban için üzüldüm," diyemeyeceğim. Bu sözleri ona daha önce de söylemiştim; Markham'ların yanına ilk geldiğinde ailecek ona hoş geldin ziyaretine gitmiş ve başsağlığı dilemiştik.

Ama şimdi durum farklı çünkü bu defa annesiyle babasının başına gerçekten ne geldiğini biliyorum. Öldüklerini zaten biliyordum ama bunun nasıl olduğundan habersizdim. Gökyüzünden yağmur yağarken Ky'ın her şeyi olduğu yerden çaresizce izlediğini bilmiyordum. Hikâyesinin bu kısmının yazılı olduğu peçeteyi yakmak, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri. Restorasyon şantiyesindeki kâğıtlar gibi, büyükbabamın şiirleri gibi, Ky'ın hikâyesi de parça parça kül olup hiçliğe karışıyor.

Tek farkla. Ky kendi hikâyesini hatırlıyor, artık ben de hatırlıyorum.

Ekranımda Norah'dan bir mesaj görününce tasnif işini yarıda kesiyorum. "Lütfen danışmanın ofisine gelin." Kafamı kaldırıp

çalışanların kabinlerinin üstünden Norah'nın olduğu tarafa bakıyorum, sonra şaşkınlıkla ayağa fırlıyorum.

Görevliler benim için geri gelmişler. Çalışma kabinlerinin yanındaki koridordan geçerken bana bakıyorlar. Sanırım gözlerinde onaylayan bakışlar görüyorum. İçim rahatlıyor.

Yanlarına gider gitmez, "Tebrikler," diyor kır saçlı görevli. "Testten çok iyi bir puan aldınız."

"Teşekkür ederim," diyorum, görevlilere hep söylediğim gibi. Ama bu sefer içimden gelerek söylüyorum.

"Testin bundan sonraki aşamasında gerçek bir yaşam tasnifi olacak," diyor görevli. "Yakın zamanda gelip sizinle birlikte test sahasına gideceğiz."

Başımla onaylıyorum. Bunu daha önce duymuştum. Bildiğin şeyleri gerçek dünyada uygulayıp uygulayamadığını görmek için seni haberler, gerçek insanlar ya da okuldaki bir alt küme gibi gerçek şeyleri tasnif etmeye götürüyorlar. Eğer başarılı olursan senin nihai mesleki pozisyonunu belirleyecek olan bir sonraki aşamaya geçiyorsun.

Bu umduğumdan çabuk oldu. Gerçi son zamanlarda her şey çok hızlı oluyor sanki: Evlerimize gelip el yapımı eşyalarımızı toplamaları, annemin beklenmedik iş seyahati, sene başından beridir üst üste okuldan ayrılanlar ve şimdi de bu.

Görevliler onlara bir cevap vermemi bekliyorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum.

***

Annem akşamüstü iş yerindeyken bir mesaj almış: Eve gidin ve valizinizi toplayın. Başka bir seyahate daha çıkması gerekiyor; bu seyahat geçen seferkinden daha uzun olabilir. Bu babamın pek hoşuna gitmişe benzemiyor; Bram'in de öyle. Aslında benim de hoşuma gittiği söylenemez.

Yatağa oturup annemin valizini toplamasını seyrediyorum. Yanına fazladan iki standart giysi alıyor. Pijamalarını, iç çamaşırlarını ve çoraplarını katlayıp yerleştiriyor. Hap kutusunu açıp haplarını kontrol ediyor.

Haplarından bir tanesi, yeşil olan eksik. Başını kaldırıp bana bakıyor, görmemiş gibi yapıyorum.

Bu durum gittiği seyahatlerin göründüğünden daha zorlu olduğunu düşündürüyor bana. Yeşil hapın eksik olduğunu görünce bunu annemin zayıflığına değil, gücüne veriyorum. Uğraştığı şey onu yeşil hap almaya zorlayacak kadar zor. Bunu bizimle paylaşmayıp içine atmak da onun için zor olsa gerek. Ama o her şeye rağmen güçlü duruyor ve bizi korumak için bu sırrı kendine saklıyor. Sonuçta ben de babam ve büyükbabam gibi bir tasnifçi olabilirim ama aynı zamanda annemin kızıyım.

***

Pazartesi sabahı Ky'la birlikte ağaçların arasına dalıyor ve daha önce durduğumuz yeri buluyoruz. Kırmızı kumaş şeritleri bağlamaya başlıyoruz. Keşke hayatımızın başka yollarında da kaldığımız yeri bulmak bu kadar kolay olsa. Bu ormanın huzurunu dış eyaletlerin dehşetiyle bozmak istemediğim için başlangıçta tereddüt ediyorum ama Ky uzun zamandır yalnızlıktan öyle mustarip ki, onu bir dakika daha bekletmeye gönlüm elvermiyor.

"Ky. Çok üzgünüm. Hayatlarını kaybetmelerine çok üzüldüm."

Ky tek kelime söylemiyor ama diz çöküp çok dikenli bir çalıya kırmızı kumaş şerit bağlıyor. Elleri hafifçe titriyor. Kontrolünü kaybettiği bu kısa ânın Ky gibi biri için ne demek olduğunu biliyorum ve onu rahatlatmak istiyorum. Sadece orada olduğumu bilsin diye elimle hafifçe, nazikçe sırtına dokunuyorum. Elim

gömleğinin kumaşına değdiği anda Ky arkasını dönüyor. Gözlerindeki acıyı görünce geri çekiliyorum. Gözleriyle daha fazla konuşmamam için bana yalvarıyor; sadece bilmem onun için yeterli. Hatta fazla bile olabilir.

"Sisifus kim?" diyorum, konuyu değiştirecek bir şey bulma çabasıyla. "Bir kere adını söylemiştin. Görevli büyük tepeye çıkmaya başlayacağımızı söylediği zaman."

"Uzun zamandır hikâyesi anlatılan biri." Ky ayağa kalkıp tekrar yürümeye başlıyor. Bugün sürekli hareket etmeye ihtiyacı olduğu belli. "Babamın anlatmayı en sevdiği hikâyelerden biriydi. Sanırım o da Sisifus gibi olmak istedi, çünkü Sisifus kurnaz ve içten pazarlıklı biriydi, bu yüzden de toplumun ve görevlilerin başına sürekli bela açıp duruyordu."

Ky daha önce hiç babasından bahsetmemişti. Bunu söylerken sesinde hiçbir duygu belirtisi yok; ses tonundan, Ky'ın çizdiği resimde adını elinde taşıdığı, seneler önce ölen bu adam hakkında ne hissettiğini çıkaramıyorum.

"Sisifus'un bir gün görevlinin birinden ona silah kullanmayı öğretmesini isteyip, sonra da silahı görevliye çevirdiğini anlatan bir hikâye var."

Şaşırmış gibi görünüyor olmalıyım ki Ky, bunu önceden tahmin etmiş gibi gözlerinde nazik bir bakışla açıklıyor: "Eski bir hikâye, görevlilerin silah taşıdığı günlerden kalma. Artık silah kullanmıyorlar."

O dile getirmese bile ikimiz de şunu biliyoruz: Silah taşımalarına gerek yok. Yeniden sınıflandırma her şeyi belli bir düzen içinde tutmaya yetiyor.

Ky arkasını dönüp yürümeye devam ediyor. Yürürken sadece birkaç adım ötemde olan sırt kaslarına bakıyorum; eliyle kenara çektiği dalların arasından geçebileyim diye ona yakın ilerliyorum. Ormanın kokusu bir an adeta onun kokusuymuş gibi geliyor. Eski hayatında en sevdiği koku olduğunu söylediği ada çayının nasıl koktuğunu merak ediyorum. Umarım şimdi en sevdiği koku bu ormanın kokusudur. Çünkü benim de en sevdiğim koku bu.

"Bir görevli, hatta bir vatantaş bile olmadığı hâlde, onlardan biri kadar zeki olabileceğini düşünmeye cüret ettiği için toplum, Sisifus'un özel bir cezaya çarptırılması gerektiğine karar veriyor. Çünkü o bir hiç. Dış eyaletlerden gelmiş bir ihlalci."

"Ona ne yapıyorlar?"

"Bir iş veriyorlar. Devasa bir kayayı itekleyerek bir dağın tepesine çıkarması gerekiyor."

"Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor." Sesimde bir rahatlama var. Hikâyenin sonu Sisifus için iyi biterse Ky için de iyi bitebileceğini düşünüyorum.

"Ama bu o kadar da kolay olmuyor. Tam dağın tepesine ulaşacakken kaya aşağıya yuvarlanıyor ve Sisifus'un onu tekrar yukarı çıkarması gerekiyor. Her defasında aynı şey oluyor. Kayayı hiçbir zaman dağın tepesine çıkartamıyor. Sonsuza dek yukarı itmek zorunda kalıyor."

"Anlıyorum," diyorum. Küçük tepeye düzenlediğimiz tırmanışların Ky'a neden Sisifus'u hatırlattığını şimdi anlıyorum. Biz de günlerce aynı şeyi yapıp durduk: Sürekli yukarı çıkıp aşağı indik. "Ama biz bunu küçük tepenin zirvesine ulaşabilmek için yaptık."

"Orada uzun süre kalmamıza hiç izin vermediler," diyerek bir başka benzerliğe daha dikkat çekiyor Ky.

"Sisifus sizin eyaletten miydi?" Bir an görevlinin düdüğünü duydum sanarak duruyorum ama tepemizdeki yaprakların arasında öten tiz sesli bir kuş bu sadece.

"Bilemiyorum. Gerçek olup olmadığını da bilmiyorum," diyor Ky. "Gerçekten yaşayıp yaşamadığını..."

"O zaman hikâyesini neden anlattın?" Anlamıyorum, kendimi bir an aldatılmış gibi hissediyorum. Eğer yaşadığına dair ortada hiçbir kanıt yoksa, o hâlde Ky bana neden bu adamın hikâyesini anlatıp da onun için üzülmeme yol açtı?

Ky cevap vermeden önce bir an duraksıyor, gözleri başka hikâyelerdeki okyanuslar gibi ya da kendi hikâyesindeki gökyüzü gibi derin ve engin bakıyor. "Bu hikâyeyi yaşayan Sisifus'un kendisi olmasa bile aslında aramızda birçok kişi tam da bu anlatıldığı gibi yaşıyor. Yani hikâye, her halükârda gerçek."

Hızla yürüyüp ormanda oraya buraya kırmızı şeritler bağlarken ve ilerlemeyi zorlaştıran çalılıkların olduğu kesimlerde birbirimize yardım ederken ben bir yandan da Ky'ın bu söylediğini düşünüyorum. Burada daha önceden bildiğim bir koku var: Bir çürüme kokusu bu ama görünürde çürüyen bir şey yok. Bereketli denebilecek bir koku bu; toprağa dönen bitkilerin, toza dönüşen ağaçların kokusu.

Gene de tepe bir şeyler saklıyor olabilir. Ky'ın çizimlerini ve sözcüklerini hatırlıyorum ve hiçbir yerin bütünüyle iyi olmadığını fark ediyorum. Bunun yanında, bütünüyle kötü olan bir yer de yok. Bir süredir her şeyin ya mutlak iyi ya da mutlak kötü olduğunu düşündüğümü fark ediyorum. Mesela önceleri toplumumuzun mükemmel olduğuna inanıyordum. El yapımı eşyalarımızı almaya geldikleri gece ise bunun büyük bir kötülük olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse bilmiyorum...

Ky benim için iyiyle kötü arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyor. Ama aynı zamanda bazı şeyleri daha açık görmeme yardım ediyor. Umarım ben de onun için aynı şeyi yapabiliyorumdur.

"Oyunlarda neden bilerek yeniliyorsun?" diyorum küçük bir açıklıkta durduğumuz zaman.

Yüzü geriliyor. "Öyle yapmak zorundayım."

"Her defasında mı? Bir kere bile kendini bırakıp kazanmayı düşündüğün olmuyor mu?"

"Ben kazanmayı her zaman düşünüyorum," diyor Ky. Gözlerinde yine bir ateş yanıyor. Bize yol açmak için bir ağacın dalını kırıyor. Kırdığı dalı elinden atıyor ve başka bir dalı kenara çekerek geçmemi bekliyor ama ben onun yanında, olduğum yerde duruyorum. Gözlerini indirip bana bakıyor, yaprakların gölgesi güneş ışığıyla birlikte yüzüne düşüyor. Dudaklarıma bakıyor, bu yüzden ne söylemek istediğimi bilsem de konuşmak zorlaşıyor.

"Xander senin kasten kaybettiğini biliyor."

"Bildiğinin farkındayım," diyor Ky. Ağzının kenarları dün gece gördüğüme benzer bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. "Başka bir sorun var mı?"

"Sadece bir tane," diyorum. "Gözlerin ne renk?" Cesaretini toplayıp bakabildiği zaman, kendisi, yani gerçek Ky hakkında ne düşündüğünü, onu nasıl gördüğünü bilmek istiyorum.

"Mavi," diyor şaşırmış bir ses tonuyla. "Kendimi bildim bileli maviler."

"Bana öyle gelmiyor."

"Sana nasıl görünüyor peki?" diye soruyor şaşkın ve neşeli bir edayla. Artık dudaklarıma değil, gözlerime bakıyor.

"Birçok renkte," diyorum. "Önce kahverengi olduklarını düşünmüştüm. Sonra birden yeşillermiş gibi geldi, daha sonra da gri gibi. Gene de çoğunlukla mavi duruyorlar."

"Peki şimdi hangi renkteler?" diyor. Gözlerini hafifçe açıp daha da yaklaşıyor ve onlara istediğim kadar uzun süre bakmama izin veriyor.

Gözlerinde görecek öyle çok şey var ki. Mavi, siyah ve diğer renklerdeler. Eskiden gördüklerinin bir kısmını biliyorum, tabii

şu an ne gördüklerini de. Beni görüyorlar, Cassia'yı. Hissettiğim şeyi, kim olduğumu.

"Eeee?" diyor Ky.

"Her şey," diyorum. "Her renk var."

Bir an ikimiz de birbirimizin gözlerine kilitlenmiş, belki de tırmanmayı hiç bitiremeyeceğimiz bu tepenin dalları arasında sıkışmış hâlde, olduğumuz yerde kalıyoruz. İlk önce ben hareket ediyorum. Onun önüne geçip yolumdaki dalları iterek ilerliyor ve yere devrilmiş küçük bir ağacın üstüne tırmanıyorum.

Ky'ın da arkamdan aynı şeyi yaptığını duyuyorum.

Âşık oluyorum. Âşığım. Ve onu ne kadar sevsem de aşkım Xander'a değil. Bundan eminim; en azından Ky'a karşı hissettiklerimin farklı olduğundan emin olduğum kadar.

Ağaçlara şerit bağlarken ve Ky'la birlikte olabilmem için eşleşme sistemi de dahil bütün sistemleriyle toplumumuzun çökmesini dilerken bunun bencilce bir dilek olduğunu fark ediyorum. Toplumumuzun çöküşü bazıları için hayatı daha iyi hâle getirebilecek olsa bile bazıları için daha da kötüleştirecek. "Hem ben kim oluyorum da her şeyi değiştirmeye ve hırslanarak daha fazla şey istemeye kalkışıyorum? Toplumumuz değişse ve her şey farklı olsa bile ben kim oluyorum da, güvenli ve korunaklı hayatın tadını çıkarabilecek olan şu kıza bir seçim yapmasını söyleyerek onu tehlikeye atıyorum?"

Cevap belli: Ben hiç kimse değilim. Çoğunluğun içine düşmüş kişilerden biriyim sadece. Hayatım boyunca şans hep benden yana oldu.

"Cassia," diyor Ky. Bir dal daha koparıyor ve yerdeki yumuşak toprağa yazı yazmak için çevik bir hareketle çömeliyor. Toprağın üstünü açmak için yaprak katmanını kenara ittiği sırada

yaprakların arasından hızla bir örümcek sıvışıyor. "Bak," diyor ve bana başka bir harf gösteriyor. K harfi.

Beni bu düşüncelerden kurtardığı için şükranla yanına çömeliyorum. Bu harf bana diğerlerinden daha zor geliyor; Ky'ın yaptığına biraz benzetmek için bile birkaç kez deneme yapmam gerekiyor. Diğer harfleri yazma pratiği yapmış olmama rağmen ellerim hâlâ yazı yazmaya alışmamış; yazmaktan çok ekrana tıklamaya alışkın eller benimkiler. Sonunda k harfini yazmayı başarıyorum. Yazdığım harfe şöyle bir bakayım diye geri çekilirken, Ky'ın bana bakıp sırıttığını fark ediyorum.

"Böylece K'yi de öğrenmiş oldum," diyorum ben de ona sırıtarak. "Ama biz alfabetik sıraya göre gitmeyecek miydik?"

"Gidecektik," diyor Ky. "Ama K'nin önden öğrenilecek kadar güzel bir harf olduğunu düşünüyorum."

"O hâlde, sonraki harfim nedir?" diyorum alaycı bir saflık takınarak. "Y olabilir mi mesela?"

"Olabilir," diyerek onaylıyor Ky. Artık gülümsemiyor ama gözlerinde bir hınzırlık var.

Arkada yukarılarda bir yerden bir düdük sesi geliyor. Onu duyunca az önce duyduğum kuş cıvıltısını nasıl olup da görevlinin düdük sesine benzetebildiğime şaşıyorum. Birinin metalik bir sesi var, diğerinin sesiyse tiz, berrak ve güzel.

İç geçiriyor ve elimi toprağa sürterek yazdığım harfleri toprağa iade ediyorum. Sonra höyük yapmak için elime büyük bir taş alıyorum. Ky da aynını yapıyor. Topladığımız taşları teker teker yerleştirip birlikte bir kule yapıyoruz.

Taş yığınının üstüne son taşı yerleştirirken Ky, elini benimkinin üstüne koyuyor. Elimi çekmiyorum. Hiçbir şeyin bozulmasını istemiyorum. Elimin üstünde duran bu ılık ve sert el ile elimin altında duran serin ve pürüzsüz kayanın verdiği his çok hoşuma

gidiyor. Derken elimi, avucum üste gelecek şekilde yavaşça çeviriyorum ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

"Ben hiçbir zaman eşleşemem," diyor Ky, önce ellerimize, ardından gözlerimin içine bakarak. "Ben bir ihlalciyim." Nasıl bir tepki vereceğimi bekliyor.

"En azından kuraldışı değilsin," diyorum, durumu önemsiz göstermeye çalışarak. Böyle söylemekle hata ettiğimi hemen fark ediyorum, çünkü bunda önemsiz gösterilebilecek bir yan yok.

"En azından şimdilik değilim," diyor sesinde zorlama bir neşeyle.

Bir şeyi seçmek başka, bir şeyi seçme şansına hiç sahip olamamak başka şey. İçimde bir yerlerde keskin ve soğuk bir yalnızlık hissi duyuyorum. Yalnız olmak nasıl bir şeydir acaba? Hayatta başka hiçbir şeyi seçemeyeceğini bilmek?

İşte o an görevlilerin bize verdikleri istatistiklerin gözümde en ufak anlamı olmadığını fark ediyorum. Mutlu olan birçok insan olduğunu biliyor ve onlar adına seviniyorum. Ama burada söz konusu olan Ky. Yüz kişiden doksan dokuzu hayatından memnun ve mutluyken bir tek o mutsuz olsa bile benim için her şey ters gidiyor demektir. Uygun adım aşağı inen görevli, ağaçların arasındaki diğer tırmanışçılar, hiç kimse ve hiçbir şey umurumda değil. Bu hissettiğimin gerçekten ne kadar tehlikeli olduğunu o an fark ediveriyorum.

"Ama eşleşebilseydin," diyorum alçak bir sesle, "nasıl biri olurdu?"

"Sen olurdun," diyor, neredeyse ben lafımı bitirmeden. "Sen."

Öpüşmüyoruz. Durup nefes almaktan başka bir şey yapmıyoruz. Ama gene de biliyorum. Artık öyle uysalca gidemem. Annemle babamın, ailemin hatırı için bile.

Xander'ın hatırı için bile.

Yirmi İkinci Bölüm

Birkaç gün sonra dil ve edebiyat dersinde oturmuş, cihaz yoluyla iletişim kurarken kısa ve öz mesajlar yazmanın öneminden bahseden eğitmene bakıyorum. Derken sınıftaki iletişim cihazına eğitmenin sözlerini örneklercesine böyle kısa bir mesaj geliyor.

"Cassia Reyes. Hakkınızda işlem. 'Kural ihlali'. Az sonra bir görevli gelip sizi alacak."

Herkes dönüp bana bakıyor. Sınıfa ani bir sessizlik çöküyor: Öğrenciler yazıcılarının ekranlarına tıklamayı kesiyor, parmakları duruyor. Eğitmen bile yüzündeki apaçık şaşkınlığı saklamıyor; dersi devam ettirmeye çalışmıyor. Okuldan birisi kural ihlali yapmayalı uzun zaman oldu. Bu yüzden duyuru kasten herkesin duyacağı şekilde yapılıyor.

Ayağa kalkıyorum.

Aslında bir bakıma kendimi böyle bir şeye hazırlamıştım. Bekliyordum. Benim kadar çok kuralı ihlal edip de günün birinde yakalanmamak söz konusu olamaz.

Okuyucumu ve yazıcımı toplayıp hap kutumla beraber çantama atıyorum. O anda bir görevli için hazırlanmak bana çok önemli görünüyor. Çünkü bu defa hangi görevlinin geleceğinden şüphem yok. Oyun alanının yanındaki yeşil alanda karşılaştığı-

mız, bana her şeyin düzeleceğini ve eşleşme durumumun hiçbir şekilde değişmeyeceğini söyleyen şu ilk kadın görevli.

Bana yalan mı söyledi? Ya da doğruyu söyledi de, yaptığım seçimlerle ben mi onu yalancı çıkardım?

Sınıftan çıkarken eğitmen bana başını salıyor, bu sade nezaketinden ötürü ona minnet duyuyorum.

Boş ve uzun koridorun yerleri yeni silindiğinden ötürü çok kaygan görünüyor. Koşamayacağım bir yer daha.

Gelip beni sınıftan almalarını beklemiyorum. Koridordan geçerken kayıp düşmemek ve gözleri üstümdeyken koşmamak için yerdeki seramik karolara sağlam adımlarla basıyorum.

***

İşte orada, okulun hemen yanındaki yeşil alanda beni bekliyor. Gözünün önündeki bir banka oturmak için yeşil alandaki keçiyolundan geçmem gerekiyor. Bekliyor. Yürüyorum.

Bana selam vermek için ayağa kalkmıyor. Yanına gidince oturmuyorum. Oturduğumuz yer çok aydınlık; gözlerimi kısarak beyaz üniformasına ve metalik banka bakıyorum, vuran güneş ışığıyla ikisi de soğuk ve keskin görünüyor, gözümü kamaştırıyor. İkimiz de umduğumuz şeyleri görmediğimize göre, bazı şeyleri farklı mı görüyoruz, merak ediyorum.

"Merhaba, Cassia," diyor.

"Merhaba."

"Son zamanlarda ismin birkaç farklı toplum departmanında birden gündeme geldi." Oturmamı işaret ediyor. "Sence nedeni ne olabilir?"

Bunun çok sayıda nedeni olabilir, diyorum içimden. Hangisinden başlayayım? El yapımı bir eşya sakladım, çalıntı şiirler

okudum, yazı yazmayı öğrendim. Eşleşmediğim birine âşık oldum ve bunu eşimden gizliyorum.

"Bilemiyorum," diyorum.

Görevli gülüyor. "Ah, Cassia. Geçen seferki görüşmemizde benimle öyle dürüstçe konuşmuştun ki. Bunun böyle devam etmeyeceğini bilmem gerekirdi." Yanındaki bankı işaret ediyor. "Otur."

Denileni yapıyorum. Tam tepemizde parlayan güneşin ışınları gözümü adeta kör ediyor. Kadın görevlinin kâğıt gibi teni terle kaplı. Yüz hatları donuk, üniforması ve üstündeki nişanlar ise geçen defa buluştuğumuzda olduğundan daha önemsiz ve düşük rütbeli görünüyor. Paniğe kapılmamak ve bilhassa Ky hakkında hiçbir şey ele vermemek için kendime bunları söylüyorum.

"Alçakgönüllü olmaya gerek yok," diyor. "Tasnif testinde ne kadar iyi bir performans sergilediğin hakkında bir fikrin vardır herhâlde."

Şükürler olsun. Buraya gelmesinin nedeni bu mu? Peki ya kural ihlali?

"Testten yılın en yüksek puanını altın. Tabii şu anda herkes seni kendi departmanına almak için birbiriyle yarışıyor. Bizim de Eşleşme Departmanı'nda iyi tasnifçilere her zaman ihtiyacımız oluyor." Bana bakıp gülümsüyor. Geçen defaki buluşmamızda olduğu gibi toplumdaki yerim konusunda beni rahatlatıyor ve temin ediyor. Buna rağmen ondan neden bu kadar nefret ediyorum acaba?

Çok geçmeden bunun nedenini anlıyorum.

"Tabii," diyor, sesinde hafif bir pişmanlık beliriyor, "bazı kişisel ilişkilerinde bir değişiklik gözlemeyecek olursak seni işe almak konusundaki isteğimizi kaybedeceğiz. Ayrıca bu ilişkiler böyle devam edecek olursa test görevlilerine üzülerek de olsa se-

nin tasnifle bağlantılı diğer işler için de uygunsuz olabileceğini söylemem gerekecek."

Bütün bunları söylerken bana bakmıyor; yeşil alanın ortasında duran, kuruduğunu birdenbire fark ettiğim çeşmeye bakıyor. Ardından bakışlarını bana çeviriyor; o anda kalbimin birden hızla atmaya başladığını hissediyorum, nabız atışlarım sanki parmak uçlarıma kadar belli oluyor.

Biliyor. Her şeyi olmasa da, en azından bir şey biliyor.

"Cassia," diyor nazikçe. "Gençlerin kanı kaynar. İsyankâr olurlar. Büyümenin bir parçasıdır bu. Aslında, senin verilerini kontrol ederken bu duygulardan bazılarını taşıyabileceğinin tahmin edildiğini gördüm."

"Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun, Cassia. Ama kaygılanacak bir şey yok. Şu an Ky Markham'a karşı bir şeyler hissediyor olabilirsin ama yirmi bir yaşına bastığında bu duyguların yüzde doksan dokuz ihtimalle bitmiş olacak."

"Ky'la biz arkadaşız. Tırmanış partneriyiz."

"Bunun senin gibi gençlerde hiç görülmeyen bir durum olduğunu falan mı sanıyorsun?" diyor görevli benimle eğleniyormuş gibi bir edayla. "Eşleşen gençlerin yaklaşık yüzde yetmiş sekizi bu tür gençlik kaçamakları yaşıyor. Bunların çoğu da eşleşmeden sonraki bir yıl içinde gerçekleşiyor. Yani o kadar da beklenmedik bir durum değil."

Görevlilerden en çok da bunu yaptıkları zaman, yani her şeyi daha önceden görmüş gibi, beni daha önceden tanıyormuş gibi davrandıkları zaman nefret ediyorum. Oysa benim hakkımda zerre kadar bilgileri yok. Ekranda gördükleri veriler dışında.

"Genelde bu gibi durumlarda sadece gülümser ve her şeyin kendiliğinden bitmesini bekleriz. Fakat Ky'ın bir ihlalci olmasından ötürü senin durumun daha riskli. Toplumun itibar sahibi bir üyesiyle kaçamak yaşamak, bu olağan bir şeydir. Ama ikinizin durumu farklı. Aranızdaki şey devam ettiği takdirde, senin de ihlalci ilan edilme ihtimalin var. Tabii Ky Markham'ın dış eyaletlere geri gönderilmesi de söz konusu olabilir." Bu duyduklarım kanımı donduruyor ama görevlinin benimle işi bitmedi daha. En az arkasındaki çeşme kadar kuru olan dudaklarını ıslatıyor. "Anlıyor musun?"

"Onunla konuşmamazlık edemem. O benim tırmanış partnerim. Hem aynı sokakta yaşıyoruz..."

Sözümü kesiyor. "Onunla konuşabilirsin elbette. Ama aşmamanız gereken başka sınırlar var. Mesela öpüşmek gibi." Bana gülümsüyor. "Xander'ın bunu bilmesini istemezsin, değil mi? Onu kaybetmek istemezsin herhâlde?"

Sinirleniyorum ve bu, yüzümden de okunuyor olsa gerek. Ayrıca söylediği şeyde haklı. Xander'ı kaybetmek istemiyorum.

"Cassia. Eşleştirilmeye karar verdiğin için pişman mısın? Bekârlığı seçmiş olmayı mı isterdin?"

"Mesele bu değil."

"Nedir o zaman?"

"Bence herkes kiminle eşleştirileceğini kendisi seçebilmeli," diyorum ikna edici olmayan, zayıf bir ses tonuyla.

"Bunun sonu gelir mi, Cassia?" diyor sabırlı bir sesle. "Bunun peşinden insanların kaç çocuk sahibi olacaklarına, nerede yaşayacaklarına veya ne zaman öleceklerine de kendilerinin karar vermesi gerektiğini mi söyleyeceksin?"

Susuyorum ama ona hak verdiğim için değil. Büyükbabamı düşünüyorum. "Uysalca gitme."

"Hangi kuralı ihlal ettim?" diye soruyorum.

"Efendim?"

"Sınıftaki cihazdan gelen mesajda bir kural ihlalinde bulunduğum söyleniyordu."

Görevli bir kahkaha atıyor. Öyle doğal ve içten gelen bir kahkaha ki bu, kafa derimden soğuk bir ürperti geçiyor. "Ha, yanlışlık oldu. Galiba bu, ikinci yanlışlık oluyor. Görünüşe göre daha da olacak." Biraz daha yaklaşıyor. "Bu sana bir uyarıydı, Cassia. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diyorum görevliye. Bu söylediğim bütünüyle yalan da sayılmaz. Onu, bir açıdan, çok iyi anlıyorum. Neden her şeyin güvende ve istikrarlı olmasını sağlamak zorunda olduğunu anlıyorum ve bu açıdan ona saygı duyuyorum. Ama bu, ondan daha çok nefret etmeme engel olmuyor.

En son göz göze geldiğimizde, yüzünde hoşnut bir ifade var. Kazananın kendisi olduğunun farkında. Ky'ın hayatını berbat etme riskini göze almayacağımı gözlerimden anlıyor.

***

Eve geldiğimde, "Sana bir paket var," diyor Bram heyesle. "Birisi getirdi. Güzel bir şey olmalı. Teslim alırken veri kapsülüne parmak izimi girmem gerekti."

Mutfağa kadar peşimden geliyor, masada küçük bir paket var. Paketin sarıldığı yumuşak kahverengi kâğıdı görünce, Ky'ın bu sayfalara hikâyesinin ne kadarını sığdırabileceğini düşünüyorum. Ama artık bunu yapamaz, çünkü çok tehlikeli.

Çok merak etsem de, ister istemez paketin kâğıdını yırtmadan açmaya çalışıyorum. Kâğıdı acele etmeden, özenle katlıyorum. Bu yavaşlığım, Bram'i adeta çileden çıkarıyor. "Hadi! Çabuk olsana!" Ne de olsa eve her gün paket gelmiyor.

Pakette ne olduğunu nihayet görünce ikimiz de iç geçiriyoruz. Bram daha çok hayal kırıklığından iç geçiriyor. Bense tanımlayamadığım başka bir duygudan dolayı. Özlem mi? Yoksa nostalji mi demeli buna?

Eşleşme yemeğinde giydiğim elbiseden kesilmiş bir kumaş parçası bu. Geleneklere uygun olarak ipek kumaşı iki saydam camın arasına koyup küçük bir gümüş çerçeveye yerleştirmişler. Cam da kumaş da ışığı yansıttığından, bir an gözümü alıyor ve kaybettiğim pudriyerin cam aynasını bana hatırlatıyor. Kumaşa uzun uzun bakarak bütün kızların pembe, kırmızı, sarı, yeşil, eflatun ve mavi elbiseler içinde olduğu eşleşme yemeği gecesini hatırlamaya çalışıyorum

Bu arada Bram sızlanıyor. "Hepsi bu muymuş yani? Bir elbise parçası?"

"Sen ne bekliyordun, Bram?" diyorum. Sesimdeki sertlik beni bile şaşırtıyor. "El yapımı eşyalarımızı geri göndermelerini falan mı bekliyordun? Paketin içinden saatin çıkacaktı, öyle mi? Ama çıkmadı. Hiçbirini geri alamayacağız. Ne pudriyeri, ne saati, ne de büyükbabamı."

Kardeşimin yüzünde şaşkınlıkla karışık bir incinmişlik beliriyor. Ben bir şey söylemeye kalmadan Bram mutfağı terk ediyor. "Bram!" diye arkasından bağırıyorum. "Bram..."

Odasının kapısının kapanma sesi geliyor.

Çerçevedeki kumaşın geldiği kutuyu kaldırıyorum. Kaldırırken de bunun tam da saati koymaya uygun büyüklükte bir kutu olduğunu fark ediyorum. Kardeşim umutlanma cesaretini gösterdi, bense bu yüzden onunla alay ettim.

Bu çerçeveyi alıp yeşil alanın ortasına gitmek istiyorum. O kurumuş çeşmenin yanında dikilecek ve o kadın görevli beni bulana kadar bekleyeceğim. Beni bulup da ne yaptığımı sorduğunda ise ona ve geri kalan herkese bildiğimi haykıracağım: Bize gerçek hayatın kendisini değil, parçalarını verdiklerini söyleyeceğim onla-

ra. Ona hayatımın numuneler ve kumaş kırpıklarından ibaret olmasını istemediğimi söyleyeceğim. Her şeyin tadını taşıyan ama içinde hiçbir şey olmayan bir yemeğe benzemesini istemediğimi.

Bize sadece yeteri kadar özgürlük verme sanatında ustalaşmışlar. Havada yakalamaya hazır olduğumuz anda, önümüze küçücük bir kemik fırlatıyorlar. Bizler de, bir keresinde çiftliklerdeki büyükannemle büyükbabamı ziyarete gittiğimizde gördüğüm bir köpek gibi o kemiği kapıp karnımızı açarak yerde yuvarlanıyor ve uslu duruyoruz. Bu konuda ustalaşmak için onlarca yıl harcamışlar. Peki aynı sistem benim üzerimde tekrar tekrar işlediğinde neden bu kadar şaşırıyorum?

Kendimden utanarak da olsa o kemiği alıyorum. Onu silkeleyerek dişlerimin arasında evirip çeviriyorum. Ky'ın güvende olması gerekiyor. Önemli olan bu.

Yeşil hapı almıyorum; hâlâ onlardan güçlüyüm. Ama Ky'ın ormandan aşağı inerken elime sıkıştırdığı hikâyenin son kısmını okumadan yakacak kadar güçlü değilim. Bundan sonra bir daha yok, diyorum kendi kendime. Son bu, bir daha yok.

***

Renkli olan ilk çizim bu. Gökyüzünde alçakta asılı duran kızıl bir güneş, gene peçetedeki yağ lekesinin tam üstünde, iki hayatın parçası olarak çizilmiş iki çocuk. Daha genç olan Ky "anne" ve "baba" sözcüklerini elinden bırakmış; iki sözcük de resimden kaybolmuş. Unutulmuş, geride bırakılmış ya da onun öyle ayrılmaz bir parçası hâline gelmişler ki artık yazılmaları gerekmiyor. Genç Ky daha yaşlı olana bakıyor, elini ona uzatmış.

taşıyamayacağım kadar ağırdılar
ben de geride bıraktım onları
yeni bir yerde, yeni bir hayata başlamak için

ama kimse unutmadı kim olduğumu
ne ben
ne de beni gözleyenler
senelerce gözlediler
şimdi gene gözlüyorlar

Daha yaşlı olan şimdiki Ky ise ellerini kenetlemiş diğer Ky'ın önünde duruyor, her iki yanında birer görevli var. O da ellerini kırmızıya boyamış; bununla, çalışırken ellerinin aldığı rengi mi yoksa başka bir şeyi mi anlatmak istiyor, bilmiyorum. Ya da acaba annesiyle babasının ta seneler öncesinden elinde kalan kanını mı kastediyor? Onları öldüren kendisi olmadığı hâlde?

Görevlilerin elleri de kırmızı. Görevlilerden kadın olanı tanıyorum; Ky onun yüzünü birkaç keskin çizgiyle resmetmiş.

Benim görevli bu. Demek ona da uğramış.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah acı bir çığlıkla uyanıyorum; öyle yüksek ve tiz bir çığlık ki bu, uyku etiketlerimi söküp atarak kendimi hızla yataktan dışarı atıyorum.

"Bram!" diye bağırıyorum.

Kardeşim odasında yok.

Koridordan koşarak annemle babamın odasına gidiyorum. Annem dün gece iş seyahatinden döndü; aslında ikisinin de odalarında olmaları gerekiyor. Ama onların odası da boş. Odanın hâlinden evden aceleyle çıktıklarını anlıyorum. Nevresim dağınık ve yerde bir battaniye var. Geri çekiliyorum. Uzun zamandır yataklarını toplanmamış hâlde görmemiştim. Bu korkulu anda bile darmadağınık nevresimdeki mahremiyet dikkatimi çekiyor.

"Cassia?" Bu annemin sesi.

"Neredesiniz?" diyorum panikle arkama dönerek.

Annem koridordan paldır küldür bana doğru geliyor, hâlâ geceliğini giymeye çalışıyor. Uzun sarı saçları omuzlarından inip sırtına dökülüyor, beni sıkıca kollarına alana kadar adeta gerçek değilmiş gibi görünüyor.

"Çığlık..." diyorum, çığlığın kaynağını bulmak için etrafa bakınarak. Tam o sırada çığlığa eklenen başka bir ses daha duyuyorum: Tahtaya sürtünen metal bir şeyin sesi bu.

"Çığlık değil o," diyor annem üzgün bir sesle. "Testerelerin sesi. Çınar ağaçlarını kesiyorlar."

Ön kapıdan verandanın merdivenine gidiyorum; Bram ile babam da orada duruyor. Diğer aileler de, çoğu bizim gibi pijamalarıyla evlerinin önüne çıkmış, bekliyor. Komşuların bu hâlinde öylesine şaşırtıcı, öylesine alışılmadık bir mahremiyet var ki, biraz önceki gibi afallıyorum. Komşularımı daha önce hiç böyle pijamalarıyla gördüğümü hatırlamıyorum.

Ya da galiba hatırlıyor gibiyim. Oğlu öldüğü gün, Patrick Markham da pijamalarıyla dışarı çıkıp sokak boyunca gidip gelmişti, sonra Xander'ın babası onu alıp evine götürmüştü.

Bizim bahçedeki çınar ağacının gövdesine inen testere onu öyle hızlı ve düzgün kesiyor ki, önce çığlıktan başka bir şey duymadım sanıyorum. Ağaçta bir an hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor ama aslında ayakta duran bir ölü o. Sonra da zaten yere devriliyor.

"Neden?" diye soruyorum anneme.

Annemden bir ses çıkmayınca babam ona sarılarak bana cevap veriyor: "Çınar ağaçları epey bir sorun olmaya başladı. Sonbaharda düşen yapraklar etrafı kirletiyor. Ağaçlar eşit oranda büyümüyorlar. Mesela bizimki fazla büyüdü. Em'lerinki ise bodur kaldı. Bazılarında da hastalık var, bu yüzden kesilmeleri gerekiyor."

Kesilen ağacımıza ve onun hâlâ güneşe doğru uzanan ve hâlâ güneş ışığını besine dönüştürmeye çalışan yapraklarına bakıyorum. Henüz ölü olduklarından haberleri yok. Evin önünde dimdik duran ağacımız olmayınca bahçemiz farklı bir yere benziyor. Her şey daha küçük görünüyor.

Em'lerin evine bakıyorum. Fazla büyümeyen, küskün ağaçlarının gitmesi, onların bahçesini eskisinden o kadar da farklı

göstermiyor. Onların ağacı, üstünde tek tük yapraklar açan bodur bir gövdeden ibaretti zaten. "Em için o kadar kötü olmasa gerek," diyorum. "Bizimkine kıyasla o kadar da büyük bir kayıp sayılmaz."

"Bu, hepimiz için çok üzücü," diyor annem hiddetle.

Dün gece uyku tutmayınca yataktan çıktım ve kulağımı duvara dayayıp babamla konuşmalarını dinledim. O kadar kısık sesle konuşuyorlardı ki, söylediklerinden hiçbir şey anlamadım ama annemin sesi yorgun ve üzüntülü geliyordu. Sonunda onları dinlemeyi bırakıp yatağa geri döndüm. Evin önünde kollarını kavuşturup bir elini çenesine götürmüş olan biteni izleyen annem şu an öfkeli görünüyor.

İşçiler bizim ağacı devirdikten sonra ellerinde testereleriyle başka bir evin önüne gidiyorlar. İşin bu kısmı kolay. Asıl zor olanı ağaçların kökünü sökmek.

Babam anneme sarılıyor. Belki ağaçları onun kadar sevmiyor ama yok edilen başka şeyleri sevdiği için onu anlıyor. Annem bitkileri seviyor, babamsa çeşitli şeylerin tarihini. Bir de birbirlerini.

Ben ikisini de seviyorum.

Bir kural ihlali yapacak olursam bundan incinen sadece ben, Ky ve Xander olmayacağız. Sevdiğim bütün bu insanların da canı yanacak.

"Bu bir uyarı," diyor annem, kendi kendine konuşurcasına.

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırıyor Bram. "Haftalardır bir kez bile okula geç kalmadım!"

"Bu uyarı senin için değil," diyor annem. "Başka birisi için."

Babam elini annemin omzuna koyuyor, sanki yalnızlarmış gibi davranıyor; anneme öyle bakıyor. "Molly, söz veriyorum. Ben..."

Tam o sırada bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Belki yaptığım şeyi söylemek istiyorum, bütün bunların benim hatam olduğunu. Ama babam sözünü bitirmeden ve ben söze giremeden annem konuşmaya başlıyor.

"Bu uyarı bana."

Arkasını dönüyor ve bir eliyle gözünü silerek eve giriyor. Annemin gidişini seyrederken suçluluk duygusu ağacın gövdesinden geçen testere gibi içimi kesiveriyor.

Bence bu uyarı annem için değil.

***

Eğer görevliler benim rüyalarımı gerçekten görebiliyorlarsa dün gece gördüğüm rüya onları sevindirmiş olmalı. Ky'ın hikâyesinin son kısmını çöp yakma haznesinde yakıyorum ama sonradan hikâyede anlatılan olayı düşünmeye devam ediyorum: Görevliler onu almaya geldiklerinde güneş bütün kızıllığıyla batıyormuş.

Kafamda bu düşüncelerle yatınca rüyamda arkada kızıl gökyüzü, ufukta hafif hafif ışıldayan güneşle Ky'ı etrafı beyaz üniformalı görevlilerce kuşatılmış hâlde görüyorum. Güneş doğuyor mu yoksa batıyor mu, bilemiyorum; rüyada yön duygumu yitirmişim. Gördüğüm hiçbir rüyada Ky'ın yüzünde bir korku belirtisi yok. Elleri hiç titremiyor, yüzünde sakin bir ifade var. Buna rağmen içten içe korktuğunu biliyorum; güneşin vuran kızıl ışığı yüzünü kana bulanmış gibi gösteriyor.

Bu sahneyi gerçek hayatta yaşamak istemiyorum. Ama daha fazla şey öğrenmem gerek. Son seferinde nasıl kaçtı? Neler oldu?

İçimde çatışan iki arzu var: güvenlik arzusu ve bilme arzusu. Hangisinin galip geleceğini bilemiyorum.

***

Hava treniyle beraber botanik parkına giderken annemin ağzım neredeyse bıçak açmıyor. Arada bir bana bakıp gülümsüyor ama kafasının başka yerlerde olduğu belli. Seyahatinin nasıl geçtiğini sorunca yanlış bir şey söylememek için dikkatli cevap veriyor. Ben de sonunda sormayı bırakıyorum.

Ky da bizimle aynı trende geliyor, inince tepeye birlikte yürüyoruz. Eline tekrar dokunmak, gözlerine bakıp ona hikâyesinin geri kalanını sormak istesem de, ona eskiden olduğu gibi arkadaşça ama mesafeli davranmaya çalışıyorum.

Ormana girdikten birkaç saniye sonra kendimi tutamıyorum; ona sormak zorundayım. En son işaretlediğimiz yere doğru yürürken koluna giriyorum. Ona dokununca bana gülümsüyor; gülümsemesi içimi ısıtıyor ve elimi çekmemi, onu bırakmamı zorlaştırıyor. Güvende olmasını, onu istediğimden daha çok istesem de, bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.

"Ky, dün bir görevli benimle temasa geçti. Bizden haberi var. Bizden haberleri var."

Ky başıyla onaylıyor. "Tabii ki haberleri var."

"Seninle de konuşmaya geldiler mi?"

"Geldiler."

Bütün hayatını görevlilerin dikkatini çekmemeye çalışmakla geçirmiş birinden beklenmeyecek kadar sakin görünüyor. Gözleri her zaman olduğu gibi derin bakıyor ama içlerinde daha önce hiç görmediğim bir sakinlik var.

"Sen endişelenmedin mi?"

Ky cevap vermiyor. Bunun yerine, elini gömleğinin cebine atıyor ve bir kâğıt çıkartıp bana uzatıyor. Daha önce kullandığı kahverengi peçetelerden ve ambalaj kâğıtlarından farklı bu seferki; daha beyaz, daha düzgün bir kâğıt. Üzerindeki yazı ona

ait değil. İletişim cihazından ya da yazıcıdan çıktığı belli ama bu kâğıtta farklı olan bir şey var.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Senin için geç bir doğum günü hediyesi. Bir şiir."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Bir şiir mi? Nasıl olur? Ky aceleyle beni rahatlatmaya girişiyor. "Endişelenme. Başımızı belaya sokmadan kâğıdı imha ederiz. Ezberlemek uzun sürmez." Yüzü neşeyle ışıldıyor; yüzündeki bu neşeli ifadeyle bana bir an Xander'ı anımsatıyor. Eşleşme yemeğinden sonra iletişim cihazının ekranındaki değişen yüzleri hatırlıyorum; o gün de önce Xander'ı, sonra Ky'ı görmüştüm ekranda. Ama şimdi sadece Ky'ı görüyorum. Başka kimseyi değil, sadece Ky'ı.

Bir şiir. "Sen mi yazdın?"

"Hayır," diyor, "ama diğer şiiri yazan adamın şiiri yine. 'Uysalca Gitme'yi yazanın."

"Nasıl yani?" diyorum. Okuldaki cihazda Dylan Thomas'a ait başka şiir yoktu ki.

Ky başını iki yana sallayarak sorumu geçiştiriyor. "Ama şiirin tamamı değil bu. Sadece bir bölümünü bulabildim." Bu şiiri ne karşılığında aldığını sormaya kalmadan biraz gergin bir edayla boğazını temizliyor ve ellerine bakıyor. "Hoşuma gitti çünkü bir doğum gününden bahsediyor, bana seni hatırlattı. Havuzda seni gördüğüm ilk gün neler hissettiğimi hatırlattı." Kafası karışmış gibi bir hâli var; yüzünde belli belirsiz bir hüzün. "Hoşuna gitmedi mi?"

Beyaz kâğıdı açıyorum ama gözlerim o kadar yaşla dolu ki, okuyamıyorum. "Alsana," diyorum şiiri ona geri uzatarak. "Bana sen okur musun?" Arkamı dönüp ağaçların arasında neredeyse sendeleyerek gezinmeye başlıyorum; bana yaptığı sürprizin

güzelliği beni öyle sarhoş ediyor, imkânla imkânsızlık arasında öyle bir gidip geliyorum ki başım dönüyor.

Arkamdan Ky'ın sesi geliyor. Durup dinliyorum.

suyla başladı doğum günüm...
kuşlar, kanatlı ağaçların kuşları adımı yazdı uçarak
tarlaların ve beyaz atların üstünde
ben de havalandım
yağmurlu sonbaharda
ve yürüdüm gittim gurbete yaşadığım bütün günlerin sağanağında.

Höyüklere, kumaş şeritlere ya da hızımı kesecek herhangi bir şeye aldırmadan gene yürümeye başlıyorum. Dikkatsiz adımlarım bir kuş sürüsünü tedirgin ediyor; kuşlar uçuşarak bizden uzaklaşıp gökyüzüne doğru havalanıyor. Renkleri Belediye Sarayının renklerine benziyor; mavi üstüne beyaz. Meleklerin rengi gibi.

"Havaya adını yazıyorlar," diyor Ky arkamdan.

Arkama dönüp bakıyorum, elinde beyaz şiirle ormanın ortasında duruyor.

Kuşların çığlıkları da kendileriyle beraber gökyüzünde uzaklara uçup gidiyor. Ardından gelen sessizliği önce hangimiz bozacağız bilmiyorum. Çok geçmeden birbirimize yakınlaşıyor ama dokunmuyor, birbirimizin nefesini duyuyor ama öpüşmüyoruz.

Ky gözlerini benimkilerden ayırmadan bana doğru eğiliyor; o kadar yakınlaşıyor ki, hareket ederken şiirin hafif hışırtısını duyabiliyorum.

Sıcacık dudakları yanağıma değerken gözlerimi kapatıyorum. O gün hava treninde tenimi yalayıp geçen tohum pamukçuklarını düşünüyorum. Yumuşacık, hafif ve vaat dolu olan o pamukçukları.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ky bana doğum günüm için üç hediye veriyor. Bir şiir, bir öpücük ve işlerin yolunda gidebileceğine dair umutsuz ama güzel bir inanç. Gözlerimi açıp elimi, dudaklarının yanağıma dokunduğu yere götürürken: "Ama ben sana doğum gününde hiçbir şey vermedim," diyorum. "Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum." "O kadar da önemli değil," diyor Ky. "Peki ben ne yapabilirim?" diye soruyorum. "Buna, bütün bunlara inanmama izin ver ve sen de inan, yeter," diyor.

Ve ben inanıyorum.

Bırakıyorum öpücüğü bütün gün yanağımı yaksın, ateş gibi kanımda dolaşsın. Bu hatırayı bir kenara atmıyorum. Daha önce de öptüm ve öpüldüm; ama bu farklı. Eşleşme yemeğine denk gelen gerçek doğum günümden daha hatırlanmaya değer bir gün bu. Bu öpücük, bu sözler, hepsi yeni bir başlangıç duygusu veriyor.

İkimizin birlikte olduğu, hiç gerçekleşmeyecek geleceği düşünüyorum. Ertesi gün tasnif yaparken bile tasnif edilen her sayının Ky'a gönderilen bir kod, bir mesaj olduğunu hayal ederek kendimi işe verebiliyorum ancak; ikimizin sırrını saklayan birer mesaj. Bizi tehlikeye atmayacağım; hiç renk vermeyeceğim. Doğru yaptığım her tasnif, dikkatlerini üzerimizden uzaklaştıracak.

O gece uyku etiketi takma sırası bende olmadığı için bırakıyorum rüyalarımı beni istedikleri yere götürsünler. Ama her nasılsa rüyamda Ky'ı tepede görmüyorum. Bizim verandanın merdivenlerine oturmuş, çınar ağacının yapraklarını hışırdatan rüzgârı izliyor. Beni özel yemek salonuna götürüp sandalyemi çektiğini görüyorum; öyle yakınıma oturuyor ki yapay mumlar nefesiyle titreşiyor. Derken birlikte onların bahçesine yeni gül ektiğimizi ve Ky'ı bana el yapımı eşyasını kullanmayı öğrettiğini görüyorum. Rüyamda gördüklerimin hepsi basit, sade ve gündelik şeyler.

Zaten rüya olduklarını da buradan anlıyorum. Çünkü basit, sade ve gündelik şeyler bizim gerçek hayatta asla sahip olamayacağımız şeyler.

***

"Nasıl oluyor?" diyorum Ky'a, ertesi gün tepeye gittiğimizde. Bizi kimsenin duyamayacağı kadar ilerlemişiz ormanda. "Bunun işe yarayabileceğine nasıl inanabiliyorsun? Görevli beni, seni dış eyaletlere geri göndermekle tehdit etti, Ky!"

Ky bir an hiçbir şey söylemiyor. Sesimi olabildiğince alçak tutsam da, kendimi ona bağırmış gibi hissediyorum. Son tırmanışta yaptığımız höyüğün yanından geçerken Ky dik dik yüzüme bakıyor; o an yemin ederim ki, dünkü öpücüğünü hissediyorum tekrar. Ama bu defa yanağımda değil, dudaklarımda.

"Mahkûmlar Açmazı'nı daha önce hiç duymuş muydun?" diye soruyor bana.

"Tabii ki." Benimle dalga mı geçiyor? "Geçen gün Xander oynadığınız oyun. Hepimiz daha önce oynadık."

"Yo, hayır, oyundan bahsetmiyorum. Toplum oyunu değiştirdi. Yani oyunun ardındaki teoriyi, demek istiyorum."

Neyden bahsettiğini anlamıyorum. "Sanırım bilmiyorum."

"İki kişi birlikte bir suç işleyip yakalanır ve birbirlerinden ayrı ayrı sorguya alınırsa, ne olur?"

Hâlâ bir şey anladığımı söyleyemem. "Bilmiyorum. Ne olur?"

"İşte onların açmazı. Görevliler onlara kıyak yapsın diye birbirlerini mi ele verirler? Yani görevlilerle itiraf pazarlığı mı yaparlar? Yoksa birbirlerini ele verecek bir şey söylemeyi red mi ederler? İkisi için de en iyi senaryo, tek kelime etmemektir. İşte o zaman ikisi de kendini güvenceye almış olur."

Bir dizi devrilmiş ağacın yanında duruyoruz. "Güvence," diyorum.

Ky onaylayarak başını sallıyor. "Ama bu hiçbir zaman böyle olmaz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü mahkûmlardan biri hemen her zaman diğerini ele verir. Bir fırsat yakalamak için bildiklerini anlatırlar."

Ky'ın benden ne istediğini anlıyorum galiba. Artık ne demek istediğini gözlerine bakarak anlayabiliyor, düşüncelerini gözlerinden okuyabiliyorum. Sanırım hikâyesini bilmemden, sonunda onu daha iyi tanımaya başlamamdan kaynaklanıyor bu. Ona bir kırmızı şerit uzatıyorum; artık ikimiz de parmaklarımız birbirine değmesin diye özel bir çaba harcamıyor, ellerimiz ayrılana kadar birbirlerine değmelerine izin veriyoruz.

Ky devam ediyor. "Ama kusursuz senaryoya göre, ikisi de tek kelime etmez."

"Sence biz bunu başarabilir miyiz?"

"Hiçbir zaman güvende olmayacağız," diyor Ky, eliyle yüzümü okşayarak. "Sonunda anlayabildiğim bu. Ama sana güveniyorum. Birbirimizin olabildiğince uzun süre güvende olması için elimizden geleni yapacağız."

Bu da öpüşmelerimizin birbirimize verilmiş birer söz olarak kalacağı anlamına geliyor; yanağıma kondurduğu o ilk öpücük gibi tenime kazınan birer söz. Dudaklarımız birbirine kavuşmuyor. Henüz değil. Çünkü bunu bir kez yapacak olursak, kural ihlali gerçekleşmiş olacak. Topluma ihanet etmiş olacağız. Tabii Xander'a da. İkimiz de bunun farkındayız. Onlardan daha ne kadar kaçabiliriz ki? Peki ya kendimizden? Çünkü gözlerinden anladığım kadarıyla o da en az benim istediğim kadar istiyor öpüşmeyi.

***

Hayatımızın başka tarafları da var: Ky saatlerce çalışmak zorunda, bense ikinci okula devam etmek ve tasnif yapmak zorundayım. Yine de günün birinde geriye dönüp bakınca, bütün bu anları Ky'la tepede geçirdiğimiz anlar kadar canlı hatırlamayacağımı biliyorum.

Bir teki dışında; sinema salonunda Xander elimi tuttuğunda Ky'ın hiçbir şey olmamış gibi davrandığı gergin bir cumartesi gecesi. Sinemanın ışıkları yanıp da, yeşil alanda konuştuğum kadın görevliyi etrafa bakınırken gördüğüm o korkunç ânı bir türlü unutamıyorum. Göz göze geldiğimizde, Xander'ın elimi tuttuğunu görünce bana hafifçe gülümseyip ortadan kayboldu. Görevli gittikten sonra Xander'a şöyle bir baktım; o an, içim özlemle sızladı. Bu öyle derin ve gerçek bir sızıydı ki, o geceyi düşündüğümde hâlâ aynı sızıyı hissedebiliyorum. Ama Xander'a değil, eskiden aramızda olan ilişkiye duyduğum özlemin sızısı bu. Birbirimizden gizlimiz saklımız olmadığı, her şeyin pürüzsüz gittiği zamanlara.

Xander'a karşı suçluluk duysam da, onun hakkında kaygılansam da, Ky'la daha fazla hikâye öğrenip daha çok harf yazdığımız bu günler, sadece ikimize ait.

Bazen Ky bana bazı şeyleri hatırlayıp hatırlamadığımı soruyor. Mesela bir gün yazı yazmakla harcadığımız zamanı tırmanışla telafi etmek için ormanda hızla ilerlerken "Bram'in birinci okula başladığı ilk günü hatırlıyor musun?" diyor bana.

"Tabii ki," diyorum, koşturmaktan ve elimi tutuşunu düşünmekten nefesim tıkanmış hâlde. "Bram evde kalmak istemişti. Hava treni durağında olay çıkarmıştı. Bunu kimse unutmamıştır herhâlde." Çocuklar altı yaşını doldurduktan sonraki ilk sonbaharda birinci okula başlarlar. Birinci okula başlamak önemli bir erginliğe geçiş töreni, ilerideki yemeklere atılan önemli bir adım sayılır. Okulda başarılı geçen birinci günün sonunda çocuklara, akşam yemeğinden sonra yemek üzere evlerine götürmeleri için küçük birer pasta ile yanında göz alıcı renklerde bir demet balon verilir. Bram'i hangisi daha çok heyecanlandırmıştır, bilemiyorum. O kadar seyrek gördüğümüz pasta mı yoksa sadece birinci güne özel olan balonlar mı? Bram aynı gün yazıcısıyla okuyucusunu da almıştı ama işin bu kısmı zerre kadar umurunda olmamıştı.

Birinci okula gidecek olan hava treninin kalkış vakti geldiğinde, Bram trene binmek istemedi. "Gitmek istemiyorum," diyordu. "Burada kalacağım."

Sabah vaktiydi ve istasyon, işe ve okula gitmek üzere yola çıkan insanlarla doluydu. Bram yanında annem ve babamla trene binmemek için diretince herkes başını çevirip bize bakmıştı. Babam endişelenmiş görünüyordu ama annem bunu doğal karşılamıştı. "Merak etme," diye fısıldadı bana. "Okul öncesi bakım merkezindeki görevliler bana böyle bir şeyle karşılaşabileceğimizi söylemişlerdi. Bram'in bu aşamada ufak tefek bazı sorunlar yaşayabileceğini tahmin ediyorlardı." Sonra Bram'in yanında diz çöküp ona şöyle söyledi: "Hadi trene bin, Bram. Sana verecekleri balonları düşün. Pastayı düşün."

"Hiçbirini istemiyorum" derken Bram herkesin şaşkın bakışları içinde ağlamaya başladı. Onu küçücük bir çocukken bile böyle ağlarken görmemiştim. O an annemin yüzündeki bütün rahatlık kayboldu. Bram'i kucaklayıp ona sımsıkı sarıldı. Bram onun hiç sahip olamayacağını sandığı ikinci çocuğu. Beni, evlendikten hemen sonra hiç zorluk çekmeden doğurduktan sonra bir daha hamile kalması seneler almıştı. Bram'i kadınlar için doğum yasağının başladığı otuz bir yaşına girmesine sadece birkaç hafta kala doğurdu. Bram doğduğu için hepimiz kendimizi şanslı hissetmiştik ama buna en çok da annem sevinmişti.

Bram daha fazla ağlamaya devam edecek olursa başımızın derde gireceğini biliyordum. O zamanlar, yaşanacak olası sorunlara karşı her sokakta kalıcı bir görevli duruyordu.

O yüzden Bram'e bağırarak şöyle dedim: "Bak senin için çok kötü olur. Yazıcı da okuyucu da alamazsın. Yazı yazmayı da, okumayı da hiçbir zaman öğrenemezsin."

"Bu doğru değil," diye bağırdı Bram. "Ben öğrenirim."

"Nasıl olacakmış o?" diye sordum.

Gözlerini kıstı ama en azından ağlamayı kesmişti. "Okumayı ve yazmayı öğrenip öğrenmemek umurumda bile değil."

"İyi o zaman," dedim. Bu esnada göz ucuyla birinin, hava treni durağının hemen yanındaki görevli kulübesinin kapısını çaldığını gördüm. Hayır. Bram bakım merkezinden zaten yeterince uyarı aldı.

Hava treni vınlayarak durağa yanaştı. O an ne yapmam gerektiğini anladım. Bram'in okul çantasını yerden alıp ona uzattım. "Sen bilirsin," dedim gözlerinin içine bakarak. "Büyümek ya da bebek kalmak, bu senin elinde."

Sözlerim Bram'i incitmiş gibi görünüyordu. Çantayı eline tutuşturdum ve kulağına şöyle fısıldadım: "Bak, yazıcıda nasıl oyun oynandığını biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Bram'in yüzü bir anda aydınlandı. Çantasını alıp arkasına bile bakmadan hava treninin kapısına yöneldi. Arkasından hep beraber trene bindik. İçeri girer girmez annem beni sımsıkı kucakladı. "Teşekkür ederim," dedi.

Tabii, yazıcıda oyun falan yoktu. Bu yüzden iş başa düşünce bütün doğal tasnif yeteneklerimi kullanarak kendimce oyuna benzer bir şeyler icat etmem gerekti. Bram'in diğer çocukların, yazıcılarının ekranında harflerden oluşan şekiller ve resimler sıklayan ve onlar bu şekilleri ne kadar sürede yapacak diye zaman tutan büyük kardeşleri olmadığını anlaması aylar aldı.

Bu yüzden, Bram'in asla bir tasnifçi olamayacağını herkesten önce anlayan ben oldum. Gene de bütün bu aylar boyunca bütün boş zamanımı onun hoşuna gidebilecek oyunlar bulmakla ve bu oyunlar için puanlamalar uydurmakla geçirdim. Bram, bu yaptığımı anladığında bana kızmadı. Ne de olsa çok eğlenmiştik ve ona karşı yalancı çıkmamıştım. Yazıcıda nasıl oyun oynanacağını öyle ya da böyle biliyordum işte.

"İşte o gün," dedi Ky ve durdu.

"O gün ne?"

"Seni o gün anlamıştım."

"Neden?" diyorum, nedense bu söylediğine biraz güceniyorum. "Kurallara uyduğumu gördüğün için mi? Kardeşimi de onlara uymaya zorladığım için mi böyle diyorsun?"

"Hayır," diyor, zaten açık seçik olan bir şey söylüyormuş gibi. "Kardeşini nasıl da önemsediğini, ona yardım edecek kadar zeki olduğunu gördüğüm için." Sonra bana bakıp gülümsüyor. "Senin dışarıdan nasıl göründüğünü zaten biliyordum ama nasıl biri olduğunu o gün gördüm."

"Hmmm," diyorum.

"Peki ya sen?" diyor.

"Nasıl yani?"

"Sen beni ilk ne zaman gördün?"

Neden bilmiyorum ama ona söyleyemiyorum. Eşleşme yemeğinin ertesi sabahı ekranda yanlışlıkla onun yüzünün belirdiğini, ilk bu olaydan sonra onu bu anlamda düşünmeye başladığımı söyleyemiyorum. Onlar bana bakmamı söylemeden önce onu görmediğimi anlatamıyorum.

"İlk tepenin zirvesinde," diyorum bunun yerine. Keşke ona bu yalanı söylemek zorunda kalmasaydım, hem de dünyada beni herkesten iyi tanıyan kişi oyken.

***

O gece Ky'ın bana hikâyesinin başka bir kısmını vermediğini, benim de sormadığımı fark ediyorum. Belki artık ben de onun hikâyesinde yaşıyorumdur diye vermemiştir. Artık ben de onun hikâyesinin bir parçasıyım, tabii o da benim hikâyemin. Hikâyenin önemli olan tek kısmı da, birlikte yazdığımız bu kısmıymış gibi geliyor bazen.

Gene de aklımı kurcalayan bir soru var: Güneşin gökyüzünde kıpkızıl ve yere yakın durduğu gün görevliler onu alıp götürürken neler oldu?

Yirmi Beşinci Bölüm

Birlikte geçirdiğimiz zamanlar bir fırtına gibi, yağmurla karışık şiddetli bir rüzgâr gibi, üstesinden gelinemeyecek kadar büyük ve kaçılmayacak kadar kuvvetli bir şey gibi geliyor bana. Dört bir yanımdan esiyor, saçlarımı birbirine dolaştırıyor, yüzüme sular çarptırıyor, bana yaşadığımı, canlı ve hayatta olduğumu hissettiriyor. Her fırtınada olduğu gibi sakin ve durgun anlar da yaşıyoruz Ky'la. Birbirimize söylediğimiz sözlerin en azından bizim için şimşek gibi çatallandığı anlar bunlar.

Birbirimizin ellerine ve ağaçlara dokunarak hızla tepeye çıkıyoruz. Ky'ın bana anlatacakları var, benim de ona ama yeterince zaman yok; zaman bize hiç yetmiyor.

"Kendilerine arşivci diyen insanlar var," diyor Ky. "*Yüz Eser* Komitesi seçmelerini yaptığı sırada arşivciler, seçmeye alınmayan eserlerin birer metaya dönüşeceğini tahmin etmişler. Bu yüzden bazı eserleri saklamışlar. Arşivcilerin kendilerine ait iletişim cihazları oluyor; eserleri muhafaza etmek için bizzat geliştirdikleri cihazlar bunlar. Sana getirdiğim Dylan Thomas şiirini muhafaza eden de onlar."

"Bundan hiç haberim yoktu," diyorum etkilendiğimi belli ederek. Şiirlerden bazılarını saklayacak kadar ileriyi görmüş biri-

lerinin olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Acaba büyükbabamın bundan haberi var mıydı? Varmış gibi görünmüyor. Kendindeki şiirleri saklamaları için arşivcilere vermedi hiçbir zaman.

Ky elini koluma atıyor. "Cassia. Arşivciler bunu fedakârlıklarından yapmıyorlar. Bu eserleri birer meta olarak gördüklerinden, onları muhafaza etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Parasını ödeyen herkes bunlara ulaşabilir ama fiyatları yüksek." Bir an çok fazla şey açığa vurmuş, bu şiirin ona bir maliyeti olduğunu belli etmiş gibi duruyor.

"Şiir karşılığında onlara ne verdin?" diyorum birden korkarak. Bildiğim kadarıyla Ky'da değerli sayılabilecek iki şey var: el yapımı eşyası ve "Uysalca Gitme" şiirinin sözleri. Ailesiyle arasındaki son bağ olan el yapımı eşyasını vermesini istemem. Öte yandan, şiiri satmış olma ihtimali de hiç hoşuma gitmiyor nedense. Belki bencilce bir düşünce ama bizden başka kimsenin ona sahip olmasını istemiyorum. Bu açıdan, görevlilerden daha iyi durumda olduğum söylenemez.

"Bir şey verdim işte," diyor gülen gözlerle. "Sen orasını merak etme."

"El yapımı eşyanı mı..."

"Merak etme. Onu satmadım. Bizim şiirimizi de satmadım. Ama Cassia, bir gün ihtiyacın olur diye söylüyorum, o şiirden haberleri yok. Ellerinde kaç tane Dylan Thomas eseri var diye sordum, fazla bir şey yok. Doğum günü şiiri ile bir de hikâye; o kadar."

"Neye ihtiyacım olursa?"

"Satmaya," diyor itinayla. "Bir şey karşılığında satmaya. Arşivcilerin bilgileri ve bağlantıları vardır. Büyükbabanın sana verdiği şiirlerden birini onlara söyleyebilirsin." Kaşlarını çatıyor. "Şiirlerin aslının bulunduğu kâğıt elinde olmadığı için orijinal ol-

duklarını ispatlamak sorun yaratacak olsa bile... eminim yine de bir değerleri vardır."

"Bu gibi insanlarla ticaret yapmaktan çok çekinirim ben," diyorum. Sonra da bu söylediğime pişman oluyorum. Ky'ın her şeyden korkan biri olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Büsbütün kötü insanlar sayılmazlar," diyor. "Kimseden daha iyi ya da daha kötü olmadıklarını söylemeye çalışıyorum sadece. Görevlilerden de daha iyi ya da daha kötü değiller. Herkesle ilişki kurarken nasıl dikkatli davranıyorsan arşivciler konusunda da bu kadarını yapman yeter."

"Onları nerede bulurum?" diyorum, sorumun cevabını bana vereceğinden ürkerek. Ne olacağını zannediyor ki? Bizim şiirimizin nasıl satılacağını bilmeye neden ihtiyacım olsun?

"Müzedeler," diyor. "Müzenin zemin katına in ve 'Oria Eyaletinin Şanlı Tarihi' konulu serginin olduğu salonda bekle. Orayı kimse ziyaret etmez. Yeterince uzun süre beklersen birisi yanına gelip sana tarih hakkında daha fazla şey bilmek ister misin diye soracak. Sen evet deyince bir arşivciyle temas kurmak istediğini anlarlar zaten."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum. Hayatta kalmak için kendince böyle yollar bulmuş olmasına bir kez daha şaşırıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Sana söylemesem daha iyi olur."

"Peki ya gerçekten de tarih hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyen biri giderse oraya?"

Ky gülüyor. "Bunu kimse öğrenmek istemez, Cassia. Buradaki insanların hiçbiri geçmiş hakkında bir şey öğrenmek istemiyor."

Ellerimizle dalları kenara ite çeke hızla yürüyoruz. Ky'ın *Yüz Şarkı*'dan birini mırıldandığını duyuyorum, beraber dinlediğimiz şarkı bu. "Bu şarkıyı seviyorum," diyorum, başını sallıyor. "Bunu söyleyen kadının ne güzel bir sesi vardı."

"Bir de gerçek olsaydı keşke," diyor.

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

Şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Kadının sesi gerçek değil, üretilmiş bir ses. En kusursuz ses. Duyduğun şarkıları söyleyen tüm sanatçıların sesleri gibi. Bundan haberin yok muydu?"

Hayır anlamında kafamı sallıyorum, duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum. "Bu doğru olamaz. Ama o şarkıyı söylerken nefesinin sesi geliyordu."

"Bu da işin bir parçası," diyor Ky; bir şey hatırlamış gibi uzaklara bakıyor. "Bizim, etrafımızdaki şeylerin sahici olduğunu hissetmekten hoşlandığımızı biliyorlar. Şarkıcıların nefesini duymamızın hoşumuza gittiğini de."

"Nereden biliyorsun?"

"Gerçek insanlardan şarkı dinlemişliğim var," diyor.

"Benim de, okuldayken. Hem babam da bana şarkı söylerdi."

"Hayır, öyle değil," diyor. "Bağırarak, olabildiğince yüksek sesle şarkı söylemekten bahsediyorum. İçinden şarkı söylemek geldiğinde yaptığın gibi. Ben işte böyle şarkı söyleyen insanları duydum, ama burada değil. Dünyadaki en güzel ses bile müzikholdeki o kadının sesinin kusursuzluğuna yaklaşamaz."

Bir an Ky'ı, bana çizdiği o manzaraya nazır evinde, başkalarının söylediği şarkıları dinlerken hayal ediyorum. Ky kafasını kaldırıp tepemizdeki ağaçların arasından göz kırpan güneşe bakıyor. Saatin kaç olduğunu anlamaya çalışıyor. Güneşe kendi saatinden daha çok güveniyor. Bunu fark ediyorum. Orada bir elini gözlerine siper etmiş dururken Dylan Thomas'ın şiirinden bir dize daha aklıma geliyor.

Güneşi havada yakalayıp şarkısını söyleyen vahşi adamlar

Ky'ı şarkı söylerken dinlemeyi isterdim.

Ky elini cebine atıp doğum günü şiirimi çıkarıyor. "Yeterince iyi ezberledin mi?"

Neyi kastettiğini biliyorum. Şiiri ortadan kaldırmanın vakti geldi. Onu uzun süre saklamak tehlikeli.

"Evet," diyorum. "Gene de izin ver, bir kere daha bakayım." Şiiri tekrar okuyup sonra Ky'a bakıyorum. "Bunu imha etmek o kadar da üzücü gelmiyor," diyorum, bir yandan kendime de hatırlatarak. "Onu bilen başkaları da var. Başka bir yerde var olmaya devam ediyor."

Bana kafa sallıyor.

"Eve götürüp çöp yakma cihazında yakmamı ister misin?" diye soruyorum.

"Onu burada bırakabiliriz diye düşündüm," diyor. "Toprağa gömelim."

Xander'la çiçek dikişimiz aklıma geliyor. Ama bu şiirinin ona bağlı olan bir kökü yok; geldiği yerden tamamen kopmuş. Onu yazan şairin adını biliyoruz ama şairin kendisi hakkında en ufak fikrimiz yok; şiirde neyi anlatmak istediğini, sözcükler kafasında belirdiğinde neler düşündüğünü, onu nasıl yazdığını bilmiyoruz. O kadar eski zamanlarda yazıcılar var mıydı? *Yüz Tarih* derslerinde böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Yoksa Ky'ın yaptığı gibi o da eliyle mi yazmıştı bu şiiri? Şair böyle güzel sözcükleri olduğu ve onları koyup saklayabilecek bir yer bulabildiği için ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı acaba?

Ky şiiri almak için elini uzatıyor.

"Dur," diyorum. "Hepsini gömmeyelim." Kâğıdı almak için elimi uzatıyorum, Ky onu yassı bir şekilde avucumun üstüne bırakıyor. Öyle uzun bir şiir değil; sadece birkaç dizesi var. Gömülmesi kolay olur. Şiirin kuşlarla ilgili olan kısmını dikkatlice yırtıyorum:

kuşlar, kanatlı ağaçların kuşları adımı yazdı uçarak

Kâğıdı küçücük ve tüy hafifliğinde parçalar hâline gelene kadar yırtıyorum. Sonra da kısa bir süre uçuşmaları için rüzgâra

bırakıyorum. O kadar küçükler ki, çoğunun nereye konduğunu bile göremiyorum, sadece bir tanesi yanımdaki ağacın dalına iniveriyor. Belki kuşun biri yuva yaparken kullanır onu; benim Dylan Thomas'ın diğer şiirine yaptığım gibi herkesten uzaklara götürüp saklar.

Ky'la birlikte kâğıdın geri kalanını gömerken aslında şairi tanıdığımızı fark ediyorum. Onu sözcüklerinden tanıyoruz.

Günün birinde bu şiirleri bir başkasıyla paylaşmam gerekecek, biliyorum. Günün birinde burada, tepede olanları Xander'a anlatmam gerekecek.

Ama henüz değil. Daha önce güvende olabilmek için şiir yaktım. O yüzden bunu şimdi yapamam. Şimdi yapmam gereken, birlikte geçirdiğimiz anların şiirine sıkı sıkı sarılmak, onları ve bizi korumak; hepimizi.

***

"Bana eşleşme yemeğinden bahsetsene," diyor Ky başka bir gün.

Ona Xander'dan mı bahsetmemi istiyor?

"Xander'ı sormuyorum," diyor aklımı okumuş gibi, sonra o sevdiğim gülümsemesiyle gülüyor. Bu sıralar eskisinden daha sık gülse de, onun gülüşüne doyamıyorum. Bazen, gülümsediğinde elimi uzatıp dudaklarına dokunuyorum. Şimdi de yine dudaklarına dokunuyor ve "Kendinden bahset," derken kımıldadıklarını hissediyorum.

"Gergin ve heyecanlıydım..." diyor ve duraksıyorum.

"Aklından neler geçiyordu?"

Keşke Ky'a aklımdan geçenin kendisi olduğunu söyleyebilseydim ama ona bir kere yalan söyledim zaten, bir daha söylemeyeceğim. Aslına bakılırsa, o gece Xander'ı da düşünmüyordum.

"Melekleri düşünüyordum," diyorum.

"Melekleri mi?"

"Anlarsın ya, şu eski masallarda geçenleri. Onların cennete nasıl yükseldiklerini düşünüyordum."

"Sence artık onlara inanan kimse kalmış mıdır?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Galiba hayır. Sen inanıyor musun peki?"

"Ben sana inanıyorum," diyor dingin ve adeta hürmetkâr bir sesle. "Hayatta sahip olabileceğimi düşündüğümden daha fazla inanç var içimde."

Ağaçların arasında süratle ilerliyoruz. Tepenin doruğuna yaklaştığımızı göremesem de hissediyorum. Buradaki işimiz eninde sonunda bitecek ve bu anlar sona erecek. Tepenin ilk kısmını kat etmek artık eskisi kadar zaman almıyor. Çalılıklar, üzerine basmaktan ezildiği ve her şey işaretlendiği için nereye gittiğimizi biliyoruz, en azından başlarda. Buna rağmen tepede hâlâ keşfedilmemiş yerler var. Keşfedilecek şeyler var. Böyle olmasına da şükrediyorum. Hatta öyle şükrediyorum ki, şükranımı sunabileceğim birisi ya da bir şey olsun diye meleklerin varlığına inanasım geliyor.

"Biraz daha anlatsana," diyor Ky.

"Üstümde yeşil bir elbise vardı."

"Yeşil," diyor gözlerini bana çevirerek. "Seni hiç yeşiller içinde görmedim."

"Beni siyah ya da kahverengiden başka renkte bir kıyafetle görmedin ki hiç," diyorum. "Kahverengi standart kıyafetler. Bir de siyah mayo." Bunu söyledikten sonra yüzüm kızarıyor.

"Sözümü geri alıyorum," diyor az sonra. Bu esnada görevlinin düdüğü duyuluyor. "Ben seni yeşiller içinde gördüm. Seni burada her gün ağaçların arasında yeşiller içinde görüyorum."

***

Ertesi gün Ky'a soruyorum: "O gün gösterimde neden ağladığını bana anlatabilir misin?"

"Gördün mü yoksa?"

Başımı sallıyorum.

"Kendimi tutamadım." Sertleşen bakışları uzaklara dalıyor. "Ellerinde böyle görüntüler olduğunu bilmiyordum. O gösterimdeki köyün benim köyüm olma ihtimali var. Dış eyaletlerden bir köyün görüntüsü olduğu kesin."

"Bir dakika." Görüntüdeki insanları, koşuşan siyah gölgeleri düşünüyorum. "Yani söylemek istediğin..."

"Hepsi gerçek," diye tamamlıyor sözümü. "Evet. Onlar oyuncu değil. Orası bir sahne değil. Onların hepsi dış eyaletlerde yaşandı, Cassia. Ben oradan ayrıldığım sırada da artarak devam ediyordu."

Hayır, olamaz.

Görevlinin düdüğü birazdan çalar. O da bunun farkında. Gene de kollarımı ona uzatıyorum ve ağaçların bizi, kuşların da sesimizi sakladığı bu ormanda, öylece durup bekliyoruz. Kucaklaşmamıza bütün tepe suç ortağı oluyor.

"Gözlerini kapa," diyorum Ky'a, sonra yere çömeliyorum. Beni beklerken başımın üstünde nefesini hissediyorum. "İşte," diyorum. Gözlerini açıp ne yazdığıma bakıyor.

"Seni seviyorum."

Birinci okulda yazıcısına bunları yazıp sonra da okuması için hoşlandığı çocuğa gösteren küçük bir kız gibi utanıyorum. Acemice, çarpık çurpuk bir yazım var; Ky'ınki gibi düzgün değil.

Bazı şeyleri yazmak neden söylemekten daha kolay geliyor?

Gene de, geri alamayacağım o sözlerle, ormanın ortasında öylece dikilirken kendimi yadsınamaz biçimde cesur ve kırılgan hissediyorum. İsimlerimizi saymazsak, yazdığım ilk sözcükler bunlar. Pek şiir sayılmaz belki ama sanırım büyükbabam olsa anlardı.

Ky bana bakıyor. Gösterimden bu yana ilk kez gözlerinde yaşlar görüyorum.

"Sen de bana aynı şeyleri yazmak zorunda değilsin," diyorum ona mahcubiyetle. "Sadece bilmeni istedim."

"Sana aynısını yazmak istemiyorum zaten," diyor ve tam tepenin başında bana o iki sözcüğü söylüyor. Sakladığım, aklımda tutup kurtardığım ve bir hazine gibi biriktirdiğim bütün sözcükler arasında hiç unutmayacağım, benim için en önemli olan o iki sözcük dökülüyor ağzından.

"Seni seviyorum."

Şimşek. Gökyüzünden yeryüzüne doğru bütün aklığıyla şiddetle bir kez çaktığında artık geri dönüş yoktur.

Vakit geldi. Bunu hissediyorum, biliyorum. Gözlerimiz birbirine bakıyor, ikimiz de beklemekten yorgun düşmüş nefes nefese birbirimizi seyrediyoruz. Ky gözlerini kapatıyor, benimkiler hâlâ açık. Dudakları dudaklarıma değdiğinde nasıl olacak? Söylenmiş bir sır gibi mi, verilmiş bir söz gibi mi yoksa? Yoksa şimşeğin yeryüzüne kavuştuğu yerde gümüşi yağmur damlaları mı çevirecek dört yanımı ve şiirin o dizesindeki gibi, "yaşadığım bütün günlerin sağanağına mı" tutulacağım?

Aşağıda bir yerlerden görevlinin düdük sesi geliyor ve yaşadığımız bu ânı yarıda kesiyor. Güvendeyiz.

Şimdilik.

Yirmi Altıncı Bölüm

Tepeden apar topar aşağı iniyoruz. Ağaçların arasında beyaz silüetler görüyorum. Bunlar daha önce gördüğümüz kuşlar değil. Bu beyaz silüetler uçmak için yaratılmamışlar. "Görevliler," diyorum Ky'a, başını sallıyor.

Bizim için bekleyen ziyaretçilerden biraz kaygılanmış görünen görevliye durumu izah ediyoruz. Onun böyle bir işe nasıl olup da atandığına anlam veremiyorum. Büyük tepenin işaretlenmesini denetlemek bile onun rütbesindeki biri için zaman kaybı gibi geliyor bana. Başımı çevirince disiplinin onun yüzünde bıraktığı çizgileri görüyorum ve o kadar genç olmadığını bir kez daha fark ediyorum.

Daha da yaklaşınca gelenlerin daha önce gördüğüm görevliler olduğunu anlıyorum. Beni tasnif testine sokan görevliler bunlar. Bu defa sorumluluk sarışın olan kadın görevlide; görünüşe göre sınavın bu kısmını o yönetiyor. "Merhaba, Cassia," diyor. Seni tasnif testinin son aşamasına sokmak üzere sahaya götürmeye geldik. Bizimle gelebilir misin?" Bunu söyledikten sonra hürmetkâr bir bakışla tırmanış görevlisine dönüyor.

"Hadi bakalım," diyor görevli, tepeden gelen diğer öğrencilere bakarak. "Hepiniz gidebilirsiniz. Yarın gene hep beraber burada toplanıyoruz."

Tırmanışçılardan bazıları kaygılı değil ama meraklı gözlerle bana bakıyor; içimizden birçoğu nihai mesleki pozisyonuna atanmayı bekliyor ve görevliler her zaman bu sürecin bir parçası. "Hava treniyle gideceğiz," diyor sarışın görevli bana. "Sınav sadece birkaç saat sürer. Akşam yemeğinde eve varmış olursun."

İkisi sağ, diğeri sol yanımda üç görevliyle hava trenine doğru yürüyoruz. Onlardan kaçış yok; kafamı çevirip Ky'a bakmaya bile cesaret edemiyorum. Onunla şehre giden aynı trene bindiğimizde bile dönüp bakamıyorum. Trende yanımdan geçerken arkadaşça ve ilgisiz bir ses tonuyla "Merhaba," diyor. Vagonun arkalarına kadar yürüyüp pencere yanında bir yere oturuyor. Onun bu hâlini kim görse bana karşı hiçbir şey hissetmediğine ikna olur. Bu konuda beni bile ikna etti sayılır.

Belediye Sarayı durağında ya da şehir merkezindeki herhangi bir durakta inmiyoruz. Yola devam ediyoruz. Tren giderek mavi tulumlu işçilerle doluyor; gülüyor, sohbet ediyorlar. İçlerinden biri şakayla Ky'ın omzuna vurunca Ky gülümsüyor. Trende ne başka bir görevli ne de benim gibi üzerinde öğrenci kıyafeti olan biri var. Bir nehir gibi büküle kıvrıla akan trende dördümüz maviliğin ortasında oturuyoruz ve ben toplum gibi güçlü bir akıntıya karşı koymanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Pencereden dışarı bakıyor ve aklımdan geçen şeyin gerçek olmamasını diliyorum bütün kalbimle. Aynı yere gitmiyor olmamızı diliyorum. Ky'ı tasnif etmemeyi.

Bu bir şaka mı? Bizi mi gözetliyorlar? Bu çok aptalca bir soru, diyorum kendi kendime. Tabii ki bizi gözetliyorlar.

Kasabanın bu bölgesi hantal gri binalarla dolu. Yolda bazı işaretler görüyorum ama trenin hızından okuyamıyorum. Ama nerede olduğumuz belli: Sanayi bölgesi.

Kafamı kaldırınca Ky'ın yer değiştirmek üzere ayağa kalktığını görüyorum. Tavandan sarkan tutamaklara tutunması ge-

rekmiyor; tren dururken tutunmadan da dengede durabiliyor. Görevlilerle birlikte yola devam ediyoruz; gri binalardan sonra, iniş pistlerinin ve rüzgârda uçurtma gibi savrulan parlak kırmızı trafik bayraklarının olduğu havaalanını da geçiyoruz. Görünüşe göre, çiftliklere gidiyoruz; orada bir mahsulden ya da birkaç koyundan daha önemli bir şey saydırmazlar bana.

Derken hemen yanımdaki görevli kalkıyor, bana da onu izlemekten başka seçenek kalmıyor. Panik yapma, diyorum kendi kendime. Sana her şeyi, herkesi tasnif ettirebilirler. Şıp diye karar verme.

Ky trenden onlarla inip inmediğimizle ilgilenmiyormuş gibi görünüyor. Onda da bendekine benzer bir gerginlik var mı diye sırtını ve ellerini inceliyorum. Ama kaslarında bir gerginlik belirtisi yok; rahat adımlarla işçilerin girdiği binanın etrafından geçiyor. Mavi standart giysiler içindeki diğer işçilerin çoğu da aynı kapıdan içeri giriyor. Ky ellerini sallayarak yürüyor. Elleri açık ve boş.

Ky binaya girip gözden kaybolunca sarışın görevli beni binanın ön tarafında bir çeşit bekleme salonuna götürüyor. Diğer görevlilerin ona uzattığı veri etiketlerini alıp kulağımın arkasına, bileğimdeki nabız noktalarına ve gömleğimin yakasının altına yapıştırıyor. Bu konuda çok hızlı ve becerikli olduğu kesin. Şu an monitörden izlendiğim için kendimi daha da rahatlatmaya çalışıyorum. Olağandan daha gergin görünmek istemiyorum. Derin nefes alıp şiirin dizesini değiştirerek aklımdan geçiriyorum. Şimdilik, sadece şimdilik uysalca devam et, diyorum kendi kendime.

"Burası şehrin gıda dağıtım merkezi," diyerek beni bilgilendiriyor görevli. "Daha önce de belirttiğimiz gibi gerçek yaşam tasnifinin amacı, gerçek insanları ve durumları belli parametrelere göre tasnif edip edemediğini ölçmektir. Hükümetin etkinliğini ve

verimini artırmasına katkıda bulunabiliyor musun, bunu görmek istiyoruz."

"Anlıyorum," desem de, gerçekten anladığımdan emin değilim.

"O hâlde başlayalım." Kapıyı iterek açınca bizi karşılamak için bir başka görevli içeri giriyor. Görünüşe göre, bu binadan sorumlu olan görevli bu; gömleğinin üstündeki turuncu ve sarı çizgiler, en önemli departmanlardan biri olan Gıda Departmanı'nda görevli olduğunu belirtiyor. "Bugün kaç kişi var?" diyor. O an burada teste giren ve gerçek yaşam tasnifi yapan tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum. Bu düşünce içimi bir nebze rahatlatıyor.

"Bir kişi," diyor sarışın görevli, "ama en yüksek puanı alan."

"Harika," diyor. "Bitirince haber verin." Uzun adımlarla odadan çıkıyor. Bense etrafımı saran ezici bakışların ve kokuların tesiri altında kımıldamadan duruyorum. Tabii bir de sıcaklığın.

Alabildiğine geniş bir salondayız; ikinci okulun spor salonundan bile geniş bir yer burası. Çelik bir kutuya benziyor; madeni zeminden yol yol borular geçiyor ve gri boyalı duvarların kenarında, odayı ikiye bölen paslanmaz çelik cihazlar var. Odanın her yerinden kıvrılarak buharlar çıkıyor. Tavanda ve duvar kenarlarında binanın dışına açılan baca delikleri var ama hiç pencere yok. Cihazlar, alüminyum gereçler, musluklardan buhar çıkararak akan sıcak su: Her şey gri.

İşçilerin koyu mavi tulumları ile yanmaktan kıpkırmızı olmuş elleri dışında her şey.

Bir düdük sesi geliyor ve sol kapıdan içeri yeni bir grup işçi girerken içeride bulunanlar sağ kapıdan dışarı çıkıyor. Yaptıkları işin ağırlığından hepsinin omuzları çökmüş, bedenleri iki büklüm. Hepsi alnındaki teri silerek arkalarına bile bakmadan işi bırakıyor.

"Yeni gelen işçiler dışarıdan taşımış olabilecekleri kirletici maddelerden arındırılmak üzere sterilizasyon odasından geçiriliyorlar," diyor görevli sohbet eder bir edayla. "Orada numaralarını alıp üniformalarına iliştiriyorlar. Sen bu yeni gelen vardiyayla ilgileneceksin."

Bana eliyle yukarıyı işaret ediyor, kafamı kaldırınca odanın başından sonuna birkaç gözlem noktası olduğunu görüyorum. Üstünde görevlilerin oturduğu küçük metal kuleler bunlar. Üç kule var, ortadaki ise boş. "Biz oraya çıkacağız."

Demir merdivenden yukarı çıkan görevliyi takip ediyorum; bu basamaklar, hava treni durağındakilere benziyor. Ama buradakiler dördümüzün ayakta zar zor sığabildiği küçük bir platforma çıkıyor. Kır saçlı görevlinin nefesi şimdiden tıkanıyor, yüzü kızarıyor. Benimse saçlarım enseme yapışıyor. Hepimizin tek yapması gereken orada dikilip gözlemek; çalışmamız gerekmiyor.

Ky'ın işinin ağır olduğunu biliyordum ama ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Lavabosu ve geri dönüşüm borusu olan küçük bölmelerin yanında variller dolusu kirli kap var. Binanın bitimindeki büyük bir delikten içeri, ev ve yemek salonlarımızdaki geri dönüşüm kutularından atılan ve hiç bitmeyecekmiş gibi duran kirli kaplar geliyor. İşçilerin ellerinde steril koruyucu eldivenler var. Ama plastik ya da lateksten yapılmış bu eldivenler, sıcak su püskürterek folyo kapları yıkarken nasıl olup da eriyerek ellerine yapışmıyor, anlayamıyorum. İşçiler yıkadıkları temiz kapları daha sonra geri dönüşüm borularına atıyorlar.

Kaynar su, buhar ve folyo kapların ardı arkası kesilmiyor. Ekranda olağandan daha zor olan bir tasnif işlemiyle karşılaşınca gözlerim kararıyor, aklım duracakmış gibi oluyor. Adeta kendimden geçiyorum. Ama bu defa karşımdaki ekranda görünen sayılar değil; onlar insan.

Burada Ky söz konusu.

Bu yüzden aklımı başıma toplayıp odaklanmaya zorluyorum kendimi. Bu bükülmüş belleri, yanan elleri ve gümüşi rengiyle bantların üstünde kayan bitmez tükenmez atıkları izlemeye zorluyorum.

İşçilerden biri elini kaldırıyor; bunun üzerine bir görevli, tünediği yerden inip işçinin yanına gidiyor. Görevli işçinin verdiği folyo kabın kenarındaki kodu, elindeki veri kapsülüne taratıyor. Ardından kabı alıyor ve geniş salonun ucundaki bir ofise girerek gözden kayboluyor. İşçi, kabı verdikten sonra hemen işinin başına dönüyor.

Görevli bir şey söylememi beklermiş gibi yüzüme bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Ne dememi beklediğini bilmediğim içim lafı evirip çevriyorum. "Şüphesiz, burada verimi artırabilmenin en iyi yolu makine koymak."

"Böyle bir seçenek yok," diyor görevli tatlılıkla. "Yemeklerin hazırlanması ve dağıtımının personel tarafından gerçekleştirilmesi gerekiyor. Canlı personel. Bu bir kural. Fakat başka proje ve işlerde çalıştırmak için buradan daha fazla işçiyi tahliye etmek isteriz."

"Bunu daha ne kadar daha verimli hâle getirebiliriz, bilemiyorum," diyorum. "Tabii bunun gayet açık bir cevabı var... o da, işçileri daha fazla çalıştırmak... ama böyleyken bile çok yorgun görünüyorlar..." O esnada önemsenmeyecek kadar az bir buhar yutuyorum ve sesim giderek kısılıyor.

"Senden istediğimiz bir çözüm bulman değil." Görevlinin sesi neşeli geliyor. "Senden daha üsttekiler çözümü çoktan buldu. İş saatleri uzatılacak. Boş vakitler geri alınacak. Böylece bu bölgedeki personelin bir kısmı başka işlerde çalıştırılmak üzere istihdam edilebilecek."

Şimdi anlamaya başlıyorum ama keşke anlamaz olsaydım. "Yani benden çalışma koşullarındaki diğer değişkenleri tasnif etmemi istemediğinize göre..."

"İnsanları tasnif etmeni istiyoruz," diye tamamlıyor görevli sözümü.

İçim bulanıyor.

Görevli elime bir veri kapsülü tutuşturuyor. "Gözlemek için üç saatin var. En verimli olduğunu düşündüğün işçilerin numaralarını gir; seçtiğin işçiler alternatif bir projede çalışmak için başka yerlere gönderilecek."

İşçilerin sırtlarında asılı olan numaralara bakıyorum. Bu iş, ekranda tasnif yapmaya benziyor; işçiler arasında daha hızlı hareket edenleri izlemem gerek. En hızlı hareket eden işçileri otomatik olarak kaydedebilecek miyim, onu görmek istiyorlar. Bu işi bilgisayarlar da yapabilir, zaten büyük ihtimalle de öyle yapılıyor. Ama onlar benim de yapıp yapamayacağımı görmek istiyorlar.

"Bir de, Cassia," diyor görevli demir basamaklardan inerken. Başımı eğip ona bakıyorum. "Yaptığın tasnif geçerli sayılacak. Bu da testin bir parçası. Bakalım, gerçek sonuçlar doğuracağını bilerek de karar verebiliyor musun?"

Yüzümdeki dehşeti görüyor ve basamaklardan inmeye devam ediyor. Anladığım kadarıyla bana karşı nazik olmaya çalışıyor. "Cassia, vasıfsız işçilerden oluşan bir vardiya bu sadece. Endişelenecek bir şey yok. Elinden geleni yap, yeter."

"Peki diğer proje ne? Seçilen işçiler şehir dışına mı gönderilecek?"

Görevli bu sorduğuma şaşırmış gibi bakıyor. "Buna cevap veremeyiz. Tasnifle ilgisi yok."

Nefes almakta hâlen zorlanan kır saçlı görevli, başını çevirip yukarıda ne oluyor diye bakıyor. Kadın görevli, ona başını sallayarak geldiğini belirtiyor, sonra da bana dönüp kibarca şöyle diyor: "Daha iyi işçiler daha iyi pozisyonlara getirilir, Cassia. Tek bilmen gereken bu."

Bunu yapmak istemiyorum. Bir an için elimdeki veri kapsülünü su dolu lavabolardan birine atmayı geçiriyorum aklımdan.

Acaba benim yerimde Ky olsaydı ne yapardı?

Veri kapsülünü atmıyorum. Derin derin nefes alıyorum. Sırtımdan terler akıyor ve saçımın bir tutamı gözlerimin önüne düşüyor. Tek elle saçımı geriye atıyor ve omuzlarımı dikleştirerek işçilere bakıyorum. Gözlerim hızla aralarında dolaşıyor. Yüzlere bakmadan sadece numaralara odaklanmaya çalışıyorum. Hızlı ve yavaş hareket eden şekiller arıyorum ve tasnife başlıyorum.

***

Yaşadığım bu tecrübenin en rahatsız edici tarafı da, bu konuda fazlasıyla başarılı olmam. Benim yerimde olsaydı Ky'ın ne yapacağı sorusuna cevap verir vermez, arkama bile bakmıyorum. Tasnif süresi boyunca hızı, şekilleri ve dayanma gücünü gözlüyorum. Hayal edebileceğinizden daha da bitkin düşmüş, daha yavaş ve hareketsiz şekiller görüyorum. İçlerinde hünerli ve hızlı hareket edenler de var, ki bunlar en iyileri. Bunların yanında bir de ayakta durmakta zorlananlar var. Buharın içinde hareket eden kızarmış elleri, gümüş rengi bantta kayan kirli folyo kapların bu ellerden temiz buharlar saçarak çıkışını görüyorum.

Ama insanlar görmüyorum. Yüzleri görmüyorum.

Bana verilen üç saatin bitimine az bir süre kala tasnif işlemini tamamlıyorum. Farkındayım, iyi bir iş çıkardım. Vardiyadaki en iyi işçileri numaralarına göre tasnifledim, biliyorum.

Derken dayanamayıp tasnif sırasının tam ortasındaki işçinin numarasına bakıyorum; grubun en iyisiyle en kötüsünün tam arasında yer alan işçi bu.

Gözümü veri kapsülünden işçilere doğru kaydırıyorum. Ky'ın sırtındaki numara bu.

İçimden aynı anda gülmek ve ağlamak geliyor. Sanki Ky bana bir mesaj gönderiyor. Kimse onun gibi uyum sağlayamaz; ortalama olma sanatında bu kadar ustalaşmış biri daha yoktur. Birkaç saniye boyunca mavi tulum giymiş, siyah saçlı çocuğu izliyorum. İçimden bir ses onu daha verimli olan gruba koymamı söylüyor; biliyorum, o oraya ait. Yeni işlere gönderilecek olan grup bu. Belki şehri terk etmeleri gerekebilir ama en azından sonsuza dek buraya tıkılıp kalmayacaklar. Gene de, bunu yapabileceğimden emin değilim. Ky şehirden ayrılırsa ben ne yaparım?

Şu merdivenden inip bütün bu hararetin ve buharın ortasında Ky'ı kendime doğru çektiğimi hayal ediyorum. Sonra daha da iyi bir şey geliyor aklıma. Yanına gitmeyi ve onu elinden tutup buradan açık havaya çıkarmayı hayal ediyorum bu defa. Bunu yapabilirim. Ky'ı daha iyi olan gruba yerleştirirsem artık burada çalışmak zorunda kalmayacak. Hayatı daha iyi olacak. Onun hayatında bu değişikliği yapabilecek olan kişiyse benim. Derken o arzu, ona yardım etme arzusu, onu bencilce yakınımda tutma arzusuna bir anda baskın çıkıyor.

Ama bana verdiği hikâyedeki çocuğu hatırlıyorum. Hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapan çocuğu. O çocuğun içgüdüleri ne derdi peki?

Büyük ihtimalle, onu daha aşağı gruba koymamı isterdi benden.

"Herhâlde bitmek üzere?" diyor görevli. Demir merdivenin birkaç basamak aşağısında duruyor. Evet anlamında başımı sallıyorum. Basamakları çıkıp yanıma geliyor. Ky'a baktığımı anlamasın diye ortalara yakın duran bir başka işçinin numarasını yukarı kaydırıyorum.

Yanı başımda durmuş, önce değiştirdiğim numaraya, sonra da numaranın ait olduğu işçiye bakıyor. "Ortadaki işçiler tasnif edilmesi daima en zor olanlardır," diyor anlayışlı bir ses tonuyla. "Nereye koyacağını bilemezsin."

Başımı sallayarak onaylıyorum ama o sözüne devam ediyor.

"Bunlar gibi vasıfsız işçiler genellikle seksen yaşına kadar yaşamazlar," diyor. Bir an duraksıyor. "Bildiğin gibi, çoğu da ihlalci statüsündedir. Toplum onların ölmek için uygun yaşa gelip gelmemesini o kadar da önemsemez. Çoğu daha erken ölür. Tabii, o kadar da erken değil. Yani toplum öncesinde ya da dış eyaletlerde olduğu kadar erken ölmezler. En tehlikeli olanları da, gıda imha bölümündeki daha düşük seviyeli işlerdir. Hem de aldığımız onca önleme rağmen."

"Ama..." Yüzümdeki hayret onu şaşırtmıyor. Bunun da büyük ihtimalle testin bir parçası olduğunu düşünüyorum. Başka türlü kolayca yapabileceğin bir tasnifi tam bitirdim derken bilinmeyen bir faktörle karşılaşmak. Merak ediyorum: Burada neler oluyor? Sıradan bir tasnif testinin sonuçları neden bu kadar önemli olsun ki?

Burada beni de, Ky'ı da aşacak kadar büyük bir şey dönüyor.

"Bunların hepsi gizli bilgi, tabii," diyor görevli. Ardından elindeki veri kapsülüne bakıyor. "İki dakikan var."

Dikkatimi toplamam lazım ama kafam başka türlü bir tasnife gidiyor, sorular soruyor ve bir cevap bulmak için hepsini altta diziyorum:

İşçiler neden erken ölüyor?

Büyükbabam son yemeğinde tabağındakileri neden bizimle paylaşamadı?

Yemek kabı temizliğinde neden bu kadar çok ihlalci çalıştırılıyor?

Yaşlıları son yemeklerini yerken zehirliyorlar. Her şey şimdi anlaşılıyor. Toplumumuz kimseyi öldürmemekle, ölüm cezasını yürürlükten kaldırmakla övünüyor ama burada gördüklerimden ve dış eyaletler hakkında duyduklarımdan anladığım kadarıyla bu işin icabına bakmanın başka bir yolunu bulmuşlar. Güçlü olan hayatta kalır. Doğal ayıklanma. Tabii ki tanrılarımızın, yani görevlilerin yardımıyla.

Eğer ben de bir tanrı ya da melek rolü oynayabilecek noktaya gelebilirsem, Ky için elimden gelenin en iyisini yapmam gerekir. Erken ölmesine izin veremem, hayatını bu odada geçirmesine göz yumamam. Buranın dışında onu bekleyen daha iyi bir şeyler olmalı. Bunu düşünecek kadar inancım kalmış toplumuma; iyi hayatlar yaşayan birçok insan gördüm ve ben bunun bir parçası olsam da olmasam da, Ky'ın iyi bir hayat yaşamasını istiyorum.

Ky'ı daha hızlı işçilerin yer aldığı gruba yerleştiriyor ve bu kararı vermek bana hiçbir şeye malolmayacakmış gibi rahat bir tavırla veri kapsülünü görevliye uzatıyorum.

İçimden sessiz bir çığlık atıyorum.

Umarım doğru seçimi yapmışımdır.

***

Ertesi gün tepedeyken "Bana geldiğin yerden biraz daha bahsetsene," diyorum Ky'a. Umarım sesimdeki ümitsizliği fark etmiyordur ve umarım dünkü tasnif hakkında soru sormaz. Hikâyesi hakkında daha fazla şey öğrenmem lazım. Doğru olanı yapıp yapmadığımı bilmem lazım. Tasniften sonra aramızda bazı şeyler değişiyor; burada ağaçların arasındayken bile kendimizi gözetleniyor gibi hissediyoruz. Alçak sesle konuşup birbirimize fazla uzun bakmamaya özen gösteriyoruz.

"Orası kırmızı ve turuncudur. Burada pek sık görmediğin renkler vardır."

"Doğru," diyorum ve kırmızı renkli şeyleri aklıma getirmeye çalışıyorum. Eşleşme yemeğinde bazı kızların giydiği elbiseler, yakıt borularındaki alev, kan...

"Burada neden bu kadar kahverengi, mavi ve yeşil var?" diye soruyor bana.

"Belki de bunlar tarım renkleri olduğu içindir, eyaletimizin büyük bölümünde tarım yapılıyor," diyorum. "Bilirsin ya. Nasıl ki mavi suyun rengiyse, kahverengi de sonbaharın ve hasadın rengidir. Yeşil de ilkbaharın."

"Hep bunu söylerler," diyor Ky. "Ama ilkbaharın ilk rengi kırmızıdır. Yeniden doğuşun asıl rengi kırmızıdır. Başlangıcın rengidir o."

Ky'ın doğru söylediğini fark ediyorum. Ağaçlardaki çiçeklenmemiş taze tomurcukların al rengi geliyor aklıma. Dün gıda imha merkezinde ellerinin kırmızılığı geliyor ve ona armağan ettiğimi umduğum yeni başlangıç.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Dikkat. Dikkat." İz sürücünün ışığı yanıp sönüyor ve ekranda bu sözcükler beliriyor. "Bu egzersiz seansı için önerilen maksimum hızın üstüne çıktınız."

Daha hızlı koşabilmek için ekrandaki rakamları yumrukluyorum.

"Dikkat. Dikkat. Optimal kalp atış hızınızı aştınız."

Genelilkle iz sürücünün bandını fazla zorladığımda da sınırı aşmadan dururum. Uçurumun sınırına kadar gelirim ama hiç atladığım olmaz. Ama defalarca sınıra yaklaşırsam ya çıldırma noktasına gelirim ya da oracıkta devrilirim.

Belki de atlamanın zamanı gelmiştir artık. Ama sevdiğim bütün insanları peşimden sürüklemeden atlamamın bir yolu yok.

"Dikkat. Dikkat."

Çok hızlı koşuyorum. Fena hâlde yoruldum. Bunun farkında olsam da, düştüğüme gene de şaşırıyorum.

Ayağım kayıyor ve bir anda ne olduğunu anlamadan kendimi yerde buluyorum; hâlâ dönen ve tenimi dayanılmaz şekilde yakan bandın üzerine kapaklanıyorum. Olduğum yerde bir süre şaşkınlık ve hararet içinde uzanıyor, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde yuvarlanarak iniyorum banttan. İz sürücü çalışmaya devam ediyor, üzerinde olmadığımı çok geçmeden anlar. Sonra durur, böylece onlar da egzersizi devam ettirmediğimi öğrenirler. Ama yeterince hızlı davranıp iz sürücüye tekrar çıkarsam, kimse ne olduğunu anlamaz. Cildime bakıyorum, hareket eden bandın sürtünmesiyle sıyrılıp kızarmış. Kırmızı olmuş.

Yerimden fırlıyorum. Kaslarıma yüklenip tam zamanında iz sürücünün üstüne çıkıyorum. Adımlarım iz sürücüye pat pat çarpıyor. Pat. Pat. Pat pat pat.

Dizlerim ve dirseklerimden kan geliyor, gözlerimdense yaş. Gene de aldırmadan koşmaya devam ediyorum. Yarın standart giysiler yaralarımı saklar ve kimse düştüğümü anlamaz. Anladıklarında ise artık çok geç olur.

***

İz sürücüdeki koşuyu bitirdikten sonra yukarı çıkıyorum. Babam iletişim cihazının oradan eliyle beni çağırıyor. "Tam zamanında," diyor. "Bir bağlantın var."

Tasnif uzmanı sarışın görevli ekranda beni bekliyor. "Tasnifte harika iş çıkarmışsın," diyor. "Testten geçtiğin için tebrikler. Eminim, iş pozisyonunla ilgili haberleri yakında alırsın."

Kafamla onaylıyorum. Bu arada her yanımdan terler akıyor, yaralarımdan akan kan ise dizlerimden ve kollarımdan aşağı süzülüyor. Sadece teri görebiliyor, diyorum içimden. Yaralarımı iyice kapatsınlar diye giysimin kollarını çekiştiriyorum. Böylece kimse yaralandığımı ve yaralarımın kanadığını bilmeyecek.

"Teşekkürler. Dört gözle bekliyor olacağım." Görüntülü konuşmanın bittiğini zannederek geri çekiliyorum ama görevlinin bana soracağı son bir soru daha var.

"Yaptığın tasnif yürürlüğe konmadan önce herhangi bir değişiklik yapmak istemediğinden emin misin?"

Yaptığımı geri almak için son şansım bu. Evet dememe ramak kalıyor. Onun numarası ezberimde; değiştirmek çok kolay olur. Sonra görevlinin işçilerin ortalama yaşam süreleriyle ilgili söyledikleri aklıma geliyor ve kelimeler ağzımda birer kayaya dönüşüyor, onların etrafından dolanıp konuşamıyorum.

"Cassia?"

"Evet, eminim."

Cihazdan uzaklaşıp neredeyse koşarak babamın yanına gidiyorum. "Tebrikler," diyor babam. "Özür dilerim. Umarım görüşmeni dinlediğim için kusuruma bakmamışsındır. Özel bir konuşma olduğunu söylemediler..."

"Sorun değil," diyorum. Sonra da soruyorum: "Hiç merak ettin mi..." Nasıl söyleyeceğimi bilemez hâlde duraksıyorum. Annemle eşleşmesi hakkında hiç kuşkuya düşüp düşmediğini nasıl sorabilirim ona? Başka birini arzulayıp arzulamadığını?

"Neyi merak ettim mi?" diyor.

"Boş ver gitsin," diyorum, çünkü sanırım cevabı zaten biliyorum. Tabii ki anneme olan aşkından hiç şüphe duymadı, tabii ki hiç başkasını arzulamadı. Onlar birbirlerine ilk görüşte âşık oldular ve bir daha da geriye dönüp bakmadılar.

***

Odama gidip dolabı açıyorum. Bir zamanlar içinde pudriyerin ve şiirin durduğu dolabı. Şimdi içindeki standart kıyafetleri, ayakkabıları ve çerçevedeki küçük elbise parçasını saymazsak boş sayılır. Sonra gümüş kutuma bakıyorum ve bulamayınca paniğe kapılıyorum. Acaba el yapımı eşyaları alırken kazara onu da mı aldılar? Hayır, elbette almış olamazlar. Gümüş kutuların ne olduğundan haberleri var. Geçmişten kalma eşyalarla karıştırmaları imkânsız. Eşleşme yemeği kutularının geleceğe yönelik olduğu her hâllerinden bellidir.

Zaten çok az olan eşyalarımın arasında kutuyu aradığım sırada annem odama giriyor. Oria dışına yaptığı son seyahatten dün gece geç vakitte döndü. "Bir şey mi arıyorsun?" diye soruyor.

Doğruluyorum. "İşte buldum," diyorum elbise parçasının durduğu çerçeveyi göstererek. Eşleşme yemeği kutumu bulamadığımı ona söylemek istemiyorum.

Çerçeveyi elimden alıp havaya kaldırıyor; elbisenin yeşil kumaşı ışığı yansıtır. "Biliyor musun, eskiden renkli camdan pencereler yapılırmış?" diyor. "İnsanlar tapındıkları yerlerin ya da kendi evlerinin pencerelerini renkli camdan yaparlarmış."

"Mozaik cam," diyorum. "Babam bahsetmişti." Kulağa çok güzel geliyor: Güneş ışığının renklerin içinden süzülmesi, sanata ya da armağana benzeyen pencereler.

"Anlatmıştı tabii," diyor kendi kendine gülerek. "O raporu bugün en sonunda teslim ettim, şu an o kadar yorgunum ki kafam pek iyi çalışmıyor."

"Her şey yolunda mı?" diyorum. O gün ağaçlar hakkında konuşurken ne demek istediğini, ağaçların kesilmesini neden kendine yapılan bir uyarı gibi algıladığını sormak istiyorum ama bunları gerçekten öğrenmek istediğimi sanmıyorum. Gerçek yaşam tasnifinden sonra yüreğim daha fazla sıkıntıyı kaldıramazmış gibi geliyor; zaten kendimi haddinden fazla şey biliyor gibi hissediyorum. Üstelik bugün annem haftalardır olduğundan daha neşeli görünüyor ve bunu bozmak istemiyorum.

"Sanırım yoluna girecek," diyor.

"İyi o zaman," diyorum. Bir an karşılıklı susup camın içinde duran kumaşı seyrediyoruz.

"Yine seyahate gitmen gerekecek mi?"

"Hayır, sanmıyorum," diyor. "Galiba artık bitti. Yani öyle umuyorum." Hâlâ bitkin görünüyor ama o raporu hazırlayınca sırtından bir yük kalktığı da belli.

Eşleşme yemeği yadigârımı annemden alıyorum ve tam alırken aklıma bir fikir geliyor. "Elbisenin parçasına bakabilir miyim?" Annemin elbisesinden kalan kumaş parçasını en son eşleşme yemeğimden bir gün önce görmüştüm. O gün biraz gergindim ve annem elbisesinin parçasını getirip mutlu sonla biten kendi eşleşme hikâyesini bana bir kez daha anlatmıştı. Oysa o günden bu yana öyle çok şey değişti ki.

"Elbette," diyor. Birlikte onların yatak odasına gidiyoruz. Çerçeveye konmuş küçük kumaş parçası, babamla paylaştıkları dolabın küçük raflarından birinde duruyor. Çerçevenin yanında eskiden mikro kartlarının ve sözleşme yüzüklerinin durduğu iki de gümüş kutu var; biri anneme, diğeri babama ait. Yüzüklerin tamamen törensel bir anlamı var, yani yüzükler saklamaları için eşlere verilmiyor. Ayrıca sözleşme merasiminden sonra mikro kartlar görevlilere geri veriliyor. Kısacası, annemle babamın kutuları boş.

Annemin elbisesinin parçasını alıp havaya tutuyorum. Kendi yemeğinde giydiği elbise maviymiş ve saklama teknikleri sayesinde saten kumaş parçası eski parlaklığından ve güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş.

Annemin kumaş parçasını benimkinin yanına koyup ikisini pencerenin üstüne tutuyorum. İkisini yan yana koyunca, bizim pencerenin biraz olsun mozaik camlı bir pencereye benzediğini hayal ediyorum. Arkadan vuran ışıkla parlıyorlar. Renklerin içinden baktığımı ve dışarıda güzel ve farklı bir dünya gördüğümü düşleyebiliyorum sanki.

Annem ne yapmak istediğimi anlıyor. "Evet," diyor. "Ben de hayalimde eski pencereleri hep böyle canlandırmıştım."

Ona her şeyi anlatmak istiyorum ama yapamam. Henüz vakti gelmedi. Şu an çok savunmasızım. Cam bir fanusa hapsolmuşum; onu kırmak ve dışarı çıkarak nefes almak istiyorum ama canım acır diye çok korkuyorum.

Annem bana sarılıyor. "Sorun ne, bana söyler misin?" diye soruyor nazikçe. "Eşinle ilgili bir şey mi?"

Elbise parçamı alıp pencereden indiriyorum, anneminki tek başına pencerenin kenarında kalıyor. Cesaret edip konuşamıyor, başımı iki yana sallamakla yetiniyorum. Olan biten her şeyi, mükemmel bir eşleşme yaşamış anneme nasıl açıklayabilirim ki? Tehlikeye attığım her şeyi nasıl anlatabilirim? Gene aynı şeyi yapacağımı nasıl söyleyebilirim? Ona hayatını, aşkını, ailesini ve beni yaratan sistemden nefret ettiğimi nasıl söyleyebilirim?

Bunları söylemek yerine, "Nereden anladın?" diye soruyorum anneme.

Annem de kendi çerçevesine uzanıp pencereden alıyor. "Birincisi, senin giderek daha fena âşık olduğunu görebiliyordum ama bu konuda endişelenmiyordum çünkü bence her şeyiyle tam sana göre bir kişiyle eşleştirilmiştin. Xander harika biri. Ayrıca ikinizin de ailesi burada yaşadığı için eğer istersen yine Oria'da kalabilirdin de. Bir anne olarak senin için daha iyi bir hayat hayal edemiyordum."

Durup bana bakıyor. "Sonra, son zamanlarda iş çok fazla vaktimi aldı. Düşüncelerimde yanıldığımı ancak bugün anlayabildim. Senin düşündüğün kişi Xander değildi."

Lütfen söyleme, diye gözlerimle anneme yalvarıyorum. Başka birine âşık olduğumdan haberin olduğunu söyleme. Lütfen.

"Cassia," diyor annem. Gözlerinde saf ve gerçek bir sevgi var, zaten ağzından çıkan sözlerin içime işlemesinin sebebi de bu. Çünkü biliyorum ki annem, içtenlikle benim için en iyi olanı istiyor. "Ben harika biriyle evliyim. Güzel çocuklarım ve sevdiğim bir işim var. Güzel bir hayat yaşıyorum." Mavi saten parçasının

olduğu çerçeveyi kaldırıyor. "Bu camı kırarsam ne olur, biliyor musun?"

Evet anlamında başımı sallıyorum. "Kumaş parçalanır ve mahvolur."

"Evet," diyor ve adeta kendi kendiyle konuşur gibi devam ediyor: "Mahvolur. Her şey mahvolur."

Derken elini koluma atıyor. "Ağaçları kestikleri gün ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum. "Bunun sana yapılan bir uyarı olduğu hakkında söylediklerini mi kastediyorsun?"

"Evet." Annemin yüzü kızarıyor. "Bu doğru değildi. O kadar endişelenmiştim ki, mantıklı davranamıyordum. Elbette o bana yapılan bir uyarı değildi. Kimseye yapılan bir uyarı değildi. Sadece ağaçların kesilmesi gerekiyordu, o kadar."

Dediğinin doğru olduğuna inanmayı ne kadar çok istediğini, hatta neredeyse inandığını sesinden anlıyorum. Annemden daha fazla şey öğrenmek istiyorum ama çok da ileri gitmek istemiyorum. "Rapor neden bu kadar önemliydi? Daha önce hazırladığın raporlardan ne farkı vardı?" diye soruyorum.

Annem göğüs geçiriyor. Bana dosdoğru cevap vermek yerine, "Tıp merkezindekilerin insanlar üzerinde çalışmaya veya bebek doğurtmaya nasıl katlanabildiğini anlamıyorum. Başka insanların hayatlarının senin elinde olması baş edilmesi çok zor bir durum."

Dile getirmediğim o soru havada asılı kalıyor: "Ne demek istiyorsun?" Annem duraksıyor. Görünüşe göre, bana cevap verse mi vermese mi diye düşünüyor. O tekrar konuşmaya başlayana kadar tek kelime etmeden bekliyorum. Dalgın dalgın elbisenin parçasını alıp camını silmeye koyuluyor.

"Önce Grandia'dan, sonra da başka bir eyaletten biri, ortalıkta tuhaf bitkilerin yetişmeye başladığını bildirdi. Grandia'daki bitki botanik parkında, uzun zamandır nadasa bırakılmış olan deneysel tarlada yetiştirilmiş. Diğer bitki ise ikinci eyaletteki çiftliklerde. Hükümet benimle birlikte iki kişiden bu tarlaları ziyaret edip yetişen bitkiler hakkında rapor hazırlamamızı istedi. Bilmek istedikleri iki şey vardı: Bitkiler gıda maddesi olarak kullanılabiliyor muydu? Ve bitkileri yetiştirenler bir isyan çıkarmayı mı planlıyordu?"

Annemi soluğumu tutarak dinliyorum. Çünkü hükümet resmen talep etmedikçe gıda maddesi yetiştirmek yasaktır. Gıdaları denetim altında tutuyorlar, bizi denetim altında tuttukları gibi. Bazı kişiler gıda maddesi yetiştirmeyi bilir; bazıları ekin biçmeyi, bazıları onları işlemden geçirmeyi, bazıları da pişirmeyi. Ama hiçbirimiz bunların hepsini yapmayı bilmeyiz. Bu yüzden kendi başımıza hayatı idame ettirmemiz olanaksızdır.

"Görevlendirilen diğer iki kişiyle birlikte bu bitkilerin mutlak surette gıda maddesi olarak kullanılabileceğine karar verdik. Botanik parkındaki yetiştirici bir tarla dolusu 'Kraliçe Anne danteli' yetiştirmişti." Annemin yüzü bir anda aydınlanıyor. "Ah, Cassia, bir görsen öyle güzellerdi ki. Şimdiye kadar bu bitkiden ancak tek tük görmüştüm. Ama bu defaki, rüzgârla birlikte dalgalanan koca bir tarlaydı."

"Yaban havucu," diyorum annemin hangi bitkiden bahsettiğini hatırlayarak.

"Yaban havucu," diye üzgün bir sesle onaylıyor beni. "İkinci yetiştirici ise daha önce hiç görmediğim bir bitki yetiştirmişti; ilkinden bile daha güzel olan beyaz çiçekli bitkilerdi bunlar. Onlara 'Sego papatyası' diyordu. Benimle gelen uzmanlardan biri, bu bitkinin ne olduğunu biliyordu. Bitkinin soğanı yenebiliyor-

du. İki yetiştirici de bu bitkilerin gıda maddesi olarak kullanılabileceğinden habersizdi; ikisi de sadece bitkilerin çiçekleriyle ilgilendiklerini belirtti. Israrla, bu bitkilerden ilk defa haberleri olduğunu ve onları araştırma amaçlı olarak çiçekleri için yetiştirdiklerini söylediler."

Kraliçe Anne dantelinden bahsetmeye başlayana kadar üzgün ve sakin bir ses tonuyla konuşan annemin sesi giderek yükseliyor. Üçümüz ikinci ziyaretten sonra oturup gördüklerimizi uzun uzun konuştuk. Uzmanlardan biri, yetiştiricilerin doğruyu söylediklerine ikna olmuştu. Diğeri ise yalan söylediklerini düşünüyordu. Hazırladıkları raporlar birbiriyle çelişiyordu. Dolayısıyla herkesin gözü, benim hazırlayacağım rapordaydı. Emin olmak için bir ziyaret daha düzenlemeyi talep ettim. Ne de olsa, yetiştiriciler bizim vereceğimiz raporlara göre yeniden yerleştirilecek ya da yeniden sınıflandırılacaktı."

Çerçevenin camını silmeyi bırakıyor ve sanki orada onun için bir şey yazılıymış gibi mavi kumaş parçasına bakıyor. Anlıyorum ki, orada gerçekten de gördüğü bir şey var. O mavi kumaş parçası onun için babamla eşleştikleri geceyi ifade ediyor. Oradan, o mavi kumaş parçasından, kendi hayatını, çok sevdiği hayatını okuyor.

"Başından beri biliyordum," diye fısıldıyor. "Daha ilk ziyaretimde gözlerindeki korkuyu görünce anlamıştım. Kraliçe Anne dantelinin yetiştiricisinin ikinci ziyaretimde söylediği bir şey, bundan daha da emin olmamı sağladı. Bu bitkiyi yetiştirene kadar iletişim cihazının ekranından başka hiçbir yerde görmemiş gibi davranıyordu ama benim büyüdüğüm kasabanın yakınında bir yerde doğup büyümüştü. Ve ben o bitkinin orada yabani olarak yetiştiğini görmüştüm."

"Gene de tereddütte kaldım. Ardından eve gelip sizleri görünce raporda gerçeği yazmam gerektiğini fark ettim. Topluma

karşı olan vazifemi yerine getirmem ve bizim mutluluğumuzu güvence altına almam gerekiyordu. Hepimizin güvende olmasını sağlamalıydım."

Bu son söz, güvende olmak, ipeğin hışırtısı gibi yumuşak ve belli belirsiz bir sesle dökülüyor ağzından.

"Anlıyorum," diyorum ve onu gerçekten de anlıyorum. Annemin benim üzerimdeki hükmü, görevlilerinkinden bile daha kuvvetli; çünkü onu seviyor ve ona gıpta ediyorum.

***

Tekrar odama dönünce gümüş kutumu kışlık botlarımdan birinin içinde buluyorum. Kutuyu açıp Xander'ın bütün bilgilerinin ve kur yapma kılavuzunun kayıtlı olduğu mikro kartı çıkarıyorum. Eğer ortada bir yanlışlık olmasaydı ve ben mikro kartı açınca sadece Xander'ın yüzünü görmüş olsaydım, her şey normal olacaktı ve bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ky'a âşık olmayacaktım ve tasnifi yapmak benim için bu kadar zor bir seçime dönüşmeyecekti. Her şey yolunda gidiyor olacaktı.

Buna rağmen her şey gene de yolunda gidebilir. Tasnifin sonucu umduğum gibi çıkar da Ky daha iyi bir hayat yaşamak üzere buradan ayrılırsa buradaki hayatımın dağılan parçalarını yeniden toplayabilir miyim acaba? Bunlar arasında en büyük olan parçanın, yani Xander'la eşleşmemin etrafında bir hayat kurmak zor olmaz. Onu sevebilirim. Zaten seviyorum da. Bu yüzden de, ona Ky'la ilgili olanları anlatmam gerek. Toplumdan bir şeyler saklamak umurumda bile değil. Ama artık Xander'dan bir şeyler saklamaya devam edemem. Bunları kalbini kırmak pahasına da olsa ona anlatmak zorundayım. Çünkü iki türlü de, hangi hayatı kurarsam kurayım, hakikat üstüne kurmam gerekiyor.

Olanları Xander'a anlatma düşüncesi en az Ky'ı kaybetme düşüncesi kadar canımı yakıyor. Yatakta dönüp avucumdaki hap kutusuna bakıyorum. Aklımda başka bir şey var.

du. İki yetiştirici de bu bitkilerin gıda maddesi olarak kullanılabileceğinden habersizdi; ikisi de sadece bitkilerin çiçekleriyle ilgilendiklerini belirtti. Israrla, bu bitkilerden ilk defa haberleri olduğunu ve onları araştırma amaçlı olarak çiçekleri için yetiştirdiklerini söylediler."

Kraliçe Anne dantelinden bahsetmeye başlayana kadar üzgün ve sakin bir ses tonuyla konuşan annemin sesi giderek yükseliyor. Üçümüz ikinci ziyaretten sonra oturup gördüklerimizi uzun uzun konuştuk. Uzmanlardan biri, yetiştiricilerin doğruyu söylediklerine ikna olmuştu. Diğeri ise yalan söylediklerini düşünüyordu. Hazırladıkları raporlar birbiriyle çelişiyordu. Dolayısıyla herkesin gözü, benim hazırlayacağım rapordaydı. Emin olmak için bir ziyaret daha düzenlemeyi talep ettim. Ne de olsa, yetiştiriciler bizim vereceğimiz raporlara göre yeniden yerleştirilecek ya da yeniden sınıflandırılacaktı."

Çerçevenin camını silmeyi bırakıyor ve sanki orada onun için bir şey yazılıymış gibi mavi kumaş parçasına bakıyor. Anlıyorum ki, orada gerçekten de gördüğü bir şey var. O mavi kumaş parçası onun için babamla eşleştikleri geceyi ifade ediyor. Oradan, o mavi kumaş parçasından, kendi hayatını, çok sevdiği hayatını okuyor.

"Başından beri biliyordum," diye fısıldıyor. "Daha ilk ziyaretimde gözlerindeki korkuyu görünce anlamıştım. Kraliçe Anne dantelinin yetiştiricisinin ikinci ziyaretimde söylediği bir şey, bundan daha da emin olmamı sağladı. Bu bitkiyi yetiştirene kadar iletişim cihazının ekranından başka hiçbir yerde görmemiş gibi davranıyordu ama benim büyüdüğüm kasabanın yakınında bir yerde doğup büyümüştü. Ve ben o bitkinin orada yabani olarak yetiştiğini görmüştüm."

"Gene de tereddütte kaldım. Ardından eve gelip sizleri görünce raporda gerçeği yazmam gerektiğini fark ettim. Topluma

karşı olan vazifemi yerine getirmem ve bizim mutluluğumuzu güvence altına almam gerekiyordu. Hepimizin güvende olmasını sağlamalıydım."

Bu son söz, güvende olmak, ipeğin hışırtısı gibi yumuşak ve belli belirsiz bir sesle dökülüyor ağzından.

"Anlıyorum," diyorum ve onu gerçekten de anlıyorum. Annemin benim üzerimdeki hükmü, görevlilerinkinden bile daha kuvvetli; çünkü onu seviyor ve ona gıpta ediyorum.

***

Tekrar odama dönünce gümüş kutumu kışlık botlarımdan birinin içinde buluyorum. Kutuyu açıp Xander'ın bütün bilgilerinin ve kur yapma kılavuzunun kayıtlı olduğu mikro kartı çıkarıyorum. Eğer ortada bir yanlışlık olmasaydı ve ben mikro kartı açınca sadece Xander'ın yüzünü görmüş olsaydım, her şey normal olacaktı ve bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ky'a âşık olmayacaktım ve tasnifi yapmak benim için bu kadar zor bir seçime dönüşmeyecekti. Her şey yolunda gidiyor olacaktı.

Buna rağmen her şey gene de yolunda gidebilir. Tasnifin sonucu umduğum gibi çıkar da Ky daha iyi bir hayat yaşamak üzere buradan ayrılırsa buradaki hayatımın dağılan parçalarını yeniden toplayabilir miyim acaba? Bunlar arasında en büyük olan parçanın, yani Xander'la eşleşmemin etrafında bir hayat kurmak zor olmaz. Onu sevebilirim. Zaten seviyorum da. Bu yüzden de, ona Ky'la ilgili olanları anlatmam gerek. Toplumdan bir şeyler saklamak umurumda bile değil. Ama artık Xander'dan bir şeyler saklamaya devam edemem. Bunları kalbini kırmak pahasına da olsa ona anlatmak zorundayım. Çünkü iki türlü de, hangi hayatı kurarsam kurayım, hakikat üstüne kurmam gerekiyor.

Olanları Xander'a anlatma düşüncesi en az Ky'ı kaybetme düşüncesi kadar canımı yakıyor. Yatakta dönüp avucumdaki hap kutusuna bakıyorum. Aklımda başka bir şey var.

O küçük tepenin başında, arkasına yaslanıp yüzünü güneşe dönmüş hâliyle Ky'ı ilk kez görüşümü hatırlıyorum ve ona tam o anda âşık olduğumu fark ediyorum. Ne olursa olsun ona hiç yalan söylemedim. Eşleşme yemeğimin ertesi sabahı iletişim cihazının ekranında gördüğüm için farklı gözlerle bakmadım ona. Ona farklı gözlerle baktım, çünkü akşam karanlığı henüz çökmeden önce bile gökyüzünün rengini taşıyan gözleriyle dışarıda, o savunmasız hâliyle gördüm onu. Çünkü onun beni gördüğünü gördüm.

Çürüklerle dolu yorgun bedenimle yatakta öylece uzanırken görevlilerin bir konuda haklı olduğunu fark ediyorum. Bir şeyi bir kez istedin mi, her şey değişir. Bense şu an her şeyi istiyorum. Hep daha, daha, daha fazlasını. Kendi işimi kendim seçmeyi istiyorum. Seçtiğim kişiyle evlenmeyi. Kahvaltıda turta yemeyi ve iz sürücünün bandında değil de gerçek bir sokakta koşmayı. Okumak istediğim şiirlere ve yazmak istediğim sözcüklere kendim karar verebilmeyi. İstediğim öyle çok şey var ki. Kendimi bir su gibi, Cassia adında bir kızın şekline bürünmüş bir istek denizi gibi hissediyorum.

En çok da Ky'ı istiyorum.

***

"Vaktimiz giderek tükeniyor," diyor Ky.

"Biliyorum." Ben de onun gibi günleri sayıyorum. Ky burada, şehirde bir işe atanacak olsa bile, yaz tatili aktiviteleri neredeyse bitmek üzere. Ondan sonra Ky'ı bu kadar sık göremeyeceğim. Birkaç saniye kendimi hayallere bırakıyorum: Ona daha fazla zaman bırakan bir işe atansa ne olur sanki? Cumartesi gecesi aktivitelerinin hepsine gelebilirdi o zaman. "Tırmanışın bitmesine sadece iki hafta kaldı."

"Söylemek istediğim o değil," diyor Ky bana yaklaşarak. "Sen de hissetmiyor musun? Değişen bir şey var. Bir şey değişiyor."

Hiç hissetmez olur muyum. Benim için her şey değişiyor.

Ky'ın gözleri ürkek bakıyor, sanki hâlâ izlendiğini hissediyor. "Büyük bir şey, Cassia," diyor ve çok hafif bir sesle fısıldıyor: "Sanırım toplum sınırda verdiği savaşta sıkıntı yaşıyor."

"Sana bunu söyleten ne?"

"Bir his," diyor. "Annen hakkında söylediklerinden, boş vakit aktivitelerini denetleyen görevlilerin azalmasından edindiğim bir his. Hem iş yerinde de bazı değişiklikler olacak. Bunu anlayabiliyorum." Göz ucuyla bana bakıyor, kafamı öne eğiyorum.

"Seni oraya neden getirdiklerini bana anlatmak ister misin?" diye soruyor nazikçe.

Yutkunuyorum. Bunu ne zaman soracak diye bekliyordum zaten. "Bir gerçek yaşam tasnifi yapmam için. Benden işçileri iki gruba ayırmamı istediler."

"Anlıyorum," diyor ve başka bir şey daha söyleyecek miyim diye bekliyor.

Keşke söyleyebilsem. Ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyor. Ben de konuyu değiştiriyorum. "Bana hikâyenin geri kalanını vermedin. Görevliler seni almaya geldikten sonra neler oldu? Bütün bunlar ne zaman oldu? Üstünden çok uzun zaman geçmediğini biliyorum çünkü..." Sesim sönükleşiyor.

Ky bir ağaca yavaşça kırmızı şerit bağlıyor. Şeridi muazzam biçimde bağladıktan sonra kafasını kaldırıp bana bakıyor. Onda senelerce hep yüzeysel duygularla karşılaşmış olan ben, bu yeni ve daha derinlikli duyguları görünce ürküyorum. Şu an yüzünde beliren ifadeyi daha önce gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

"Korkuyorum," diyor sadece. "Ne düşüneceğinden korkuyorum."

"Hangi konuda ne düşüneceğimden? Ne oldu?" Atlattığı onca şeyden sonra Ky benim ne düşüneceğimden mi korkuyor?"

"İlkbahardı. İşteyken benimle konuşmaya geldiler. Beni binadaki bir odaya çektiler. Bir ihlalci olmasaydım, hayatımın nasıl olacağını merak edip etmediğimi sordular bana." Bunu söylerken Ky'ın çenesi kasılıyor, onu bu hâlde görünce acıyorum. Kafasını kaldırıp bana bakınca yüzümden ona acıdığımı anlıyor ve çenesi daha da kasılıyor. Kendisine acımamı istemiyor, ben de kafamı öbür yana çevirip onu dinlemeye devam ediyorum.

"Onlara bunun üzerine pek düşünmediğimi söyledim. Değiştiremeyeceğim şeylerin derdine düşmediğimi anlattım. Sonra bana bir yanlışlık olduğundan bahsettiler. Söylediklerine göre verilerim, yanlışlıkla eşleşme havuzuna girmiş."

"Senin verilerin mi?" diyorum hayretle. Ama görevli bana bunun mikro kartla ilgili bir hatadan kaynaklandığını söylemişti. Ky'ın eşleşme havuzuna sokulduğunu söylememişti.

Yalan söyledi. Görevlinin anlattığından çok daha büyük bir hata var ortada.

Ky sözüne devam ediyor. "Ben tam vatandaş bile değilim. Bunun tamamen bir karışıklıktan kaynaklandığını söylediler." Sonra gülümsüyor, ağzının kenarının acıyla yukarı kıvrıldığını görünce içim burkuluyor. "Ardından bana bir resim gösterdiler. Olduğum kişi olmasaymışım, eşim olacak kızın resmiymiş." Ky yutkunuyor.

"Kimdi peki?" diye soruyorum; sesim zor çıkıyor. *Benim olduğumu söyleme. Benim olduğumu söyleme, çünkü o zaman bileceğim ki, onlar bakmanı istedikleri için beni gördün.*

"Sendin," diyor.

Şimdi anlıyorum. Ky'ın bana olan sevgisinin görevliler, veriler ya da eşleşme havuzlarıyla kirlenmemiş saf bir sevgi olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Buna bile bulaşmışlar.

İçimde bir şeylerin geri dönülmez bir şekilde öldüğünü, tahrip olduğunu hissediyorum. Eğer aramızdaki aşkı, hayatımda onlara rağmen gerçekleştiğini düşündüğüm tek şeyi de görevliler planladıysa... Gerisini getiremiyorum.

Etrafımızı çevreleyen orman som yeşile keserek bulanıklaşıyor. Yoldaki kırmızı şeritler de olmasa aşağıya nasıl ineceğimi bulamazdım. Bunu bilmeme rağmen onları dallarından çekerek çılgınlar gibi koparmaya başlıyorum.

"Cassia," diye sesleniyor Ky arkamdan. "Senin de benden sakladığın bir şey var."

Aşağıdan keskin ve kati bir düdük sesi geliyor. Buraya kadar geldik ama zirveye hiç ulaşamadık.

***

"Öğle yemeğini botanik parkında yediğini sanıyordum," diyor Xander. Birlikte ikinci okulun yemek salonunda oturuyoruz.

"Fikrimi değiştirdim," diyorum. "Canım bugün burada yemek istedi." Ellerinde bulundurdukları fazladan yemeklerden birini vermelerini rica edince gıda personeli bana terslendi ama verilerimi kontrol ettikten sonra bir şey söylemeden yemeğimi verdiler. Bunu daha önce hiç yapmadığımı görmüş olmalılar. Belki de verilerimin yanına şu an ne anlama geldiğini düşünemediğim başka bir işaret koymuşlardır. Ky'ın itirafından sonra hiçbir şey hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Bu sefer bana verilen kapta ne kadar çok yemek olduğunu fark ediyorum. Çünkü bu benim için özel olarak işaretlenmemiş genel bir porsiyon. Benim porsiyonlarımsa giderek küçülüyordu.

Bunun ne amacı olabilir ki? Çok mu kiloluyum? Ellerime ve kollarıma bakıyorum; tırmanıştan ötürü kaslanmışlar. Kilolu olduğumu sanmıyorum. Derken annemle babamın son zamanlarda ne kadar dalgın olduğunu fark ediyorum, çünkü normal koşullarda porsiyonlarımın küçüldüğünü anlar ve gıda personeline bunun için bir dolu laf ederlerdi.

Her yerde ters giden bir şeyler var.

Sandalyemi geriye itiyorum. "Benimle gelir misin?"

Xander saatine bakıyor. "Nereye? Birazdan ders başlayacak."

"Biliyorum," diyorum. "Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Lütfen."

"Tamam," diyor Xander yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakarak.

Onu koridordan geçirip sınıfların olduğu tarafa götürüyor ve en uçtaki sınıfın kapısını açıp içeri sokuyorum. İçeride, avluya benzeyen küçük alanda uygulamalı bilimler botanik havuzu var. Xander ile yalnızız.

Ona anlatmak zorundayım. Burada söz konusu olan Xander. Ky'la ilgili olanları bilmeye ve bunları benden duymaya hakkı var. Bir gün bunu yeşil alanda kendisini bekleyen bir görevliden duymamalı.

Derin bir nefes alarak havuza bakıyorum. Yüzdüğümüz havuz gibi mavi değil. Gümüşi yüzeyinin altında, içerideki hayat formlarının kirlettiği kahverengi-yeşil karışımı bir su var.

"Xander," diyorum, tepedeki ağaçların arasında gizleniyormuşuz gibi kısık bir sesle. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Dinliyorum," diyor Xander. Yüzüme bakarak ne söyleyeceğimi bekliyor. Her zamanki gibi sakin. Her zamanki Xander.

Bunu çabucak söylemek en iyisi, çünkü biraz daha beklersem hiç söyleyemeyebilirim. "Galiba ben başka birine âşık oluyorum." Öyle kısık bir sesle konuşuyorum ki, ben bile ağzımdan çıkanı zar zor duyuyorum. Ama Xander anlıyor.

Ben daha sözümü bitirmeden, kafasını iki yana sallıyor ve daha fazla konuşmamı engellemek için elini kaldırıp "Hayır," diyor. Ama beni durduran şey ne bu hareketleri ne de hayır sözcüğü oluyor. Gözlerindeki incinmişliği görünce duruyorum. Ve gözleri hayır demiyor. Neden diye soruyorlar.

"Hayır," diyor Xander yine, bakışlarını benden çevirerek.

Buna dayanamıyorum ve karşısına geçip ona bakmaya çalışıyorum. Uzun bir süre bana bakmıyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Cesaret edip de ona dokunamıyorum. Tek yaptığım, orada öylece dikilip bana tekrar bakmasını beklemek oluyor.

Gözlerini tekrar bana çevirince o acının hâlâ orada olduğunu görüyorum.

Ama sadece acı değil, bir şey daha var gözlerinde. Şaşkınlığa benzemeyen bir şey. Bildiği bir şeyin doğru çıktığını söyleyen bir şey sanki. Neler olduğunu içten içe seziyor muydu acaba? Oyuna çağırarak Ky'a meydan okumasının nedeni bu muydu?

"Özür dilerim," diye atılıyorum. "Sen benim arkadaşımsın. Seni de seviyorum." Ona bu sözleri ilk defa söylüyorum ve hiçbiri olması gerektiği gibi çıkmıyor ağzımdan. Telaşlı ve gergin olan ses tonum, ağzımdan çıkan bu sözleri aslında olduğundan daha önemsiz gösteriyor.

"Demek beni de seviyorsun?" diyor Xander soğuk bir sesle. "Nasıl bir oyun oynuyorsun sen?"

"Ben oyun oynamıyorum," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum. Ama bu farklı."

Xander tek kelime etmiyor. İçim anlaşılmaz bir şekilde fıkır fıkır ediyor; en son kavga ettiğimizde de gene böyle konuşmayı reddetmişti benimle. Seneler önce oyun oynamayı eskisi kadar

sevmediğime karar verdiğimde, Xander deliye dönmüştü. "Ama kimse senin gibi oynamıyor," demişti bana. Sonra benim kararımdan dönmeyeceğimi anlayınca benimle konuşmamıştı. Ben gene de onunla oynamamıştım.

Tekrar barışıncaya kadar benimle iki hafta konuşmadı. Sonra büyükbabamın peşinden atlama tahtasına çıkıp havuza atladığımı görmüştü. Ben korkmuş ve coşkulu bir şekilde suyun üstüne çıkınca Xander da beni tebrik etmek için yanıma gelmişti. O andaki telaş ona her şeyi unutturmuştu.

Acaba büyükbabam olsa, şu an yaptığım atlama hakkında ne düşünürdü? Bana bu defalık bütün gücümle sımsıkı kenara tutunmamı mı öğütler? Yani parmaklarım sıyrılıp kanayana kadar tahtanın kenarına tutunmamı mı söyler? Yoksa kendimi boşluğa bırakmamda bir sakınca olmadığını mı?

"Xander, görevliler bana bir oyun oynadı. Eşleşme yemeğinin ertesi sabahı, mikro kartı iletişim cihazına taktım. Ekranda senin yüzün belirdi ama sonra kayboldu." Yutkunuyorum. "Derken ekranda başka bir yüz göründü. Ky'ın yüzü."

"Ky Markham mı?" diyor Xander inanmakta güçlük çeker gibi.

"Evet."

"Ama Ky senin eşin değil ki," diyor. "Buna imkân yok çünkü..."

"Çünkü ne?" diye soruyorum. Yoksa Xander Ky'ın statüsünü biliyor mu? Ama nasıl olur?"

"Çünkü senin eşin benim," diyor Xander.

Uzunca bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Xander bakışlarını benden kaçırmıyor, buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Şu an ağzımda bir yeşil hap olsaydı, onu ısırır ve sakinleşmeden önce acı tadını alırdım. Beraber yemek salonundayken bana Ky'a güvenebileceğini söylediğini o güne gidiyor kafam. Xander buna inanıyordu. Bana da güvenebileceğini sanıyordu.

Şimdi ikimiz hakkında ne düşünüyor?

Xander bana yaklaşıyor. Gözlerimi zapt eden bir çift mavi göz ve yanımda öylece duran o el. Hem gözlerindeki acıyı görmemek, hem de onun elini tutup parmaklarımı kenetledikten sonra eğilip dudaklarından öpmemek için gözlerimi kapatıyorum. Sonra gözlerimi açıp tekrar Xander'a bakıyorum.

"O ekranda ben de göründüm, Cassia," diyor kısık bir sesle. "Ama sen onu görmeyi tercih ettin." Sonra son hamlesini yapan bir oyuncunun çabukluğuyla arkasını dönüp kanatlı kapıdan dışarı çıkıyor. Beni öylece bırakıyor.

Başlangıçta öyle değildi! Ona anlatmak istiyorum. Hem ben seni hâlâ görüyorum!

Konuşabileceğim kişiler teker teker beni terk ediyor; büyükbabam, annem ve şimdi de Xander.

Onu almadan da yeterince güçlüsün, demişti büyükbabam yeşil hap konusunda.

Ama büyükbaba, sensizken de yeterince güçlü müyüm ben? Xander'sızken?

Ayakta durmak için seçtiğim yerde güneş tepemde parıldıyor. Ağaç yok, gölge yok, dönüp ne yaptığıma uzaktan bakabileceğim bir yükseklik yok. Zaten öyle bir yükseklik olsaydı da, gözlerimdeki yaşlardan hiçbir şey göremezdim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

O gece evde, yeşil hapı gene kutusundan çıkarıyorum. Bana yapabileceklerini biliyorum; o gün Em'e ne yaptığını gördüm. Beni sakinleştirir. Bu sakin sözcüğü kulağa nasıl da imkânsız güzellikte ve fevkalâde sadelikte geliyor. Su gibi berrak bir sözcük, korkunun şiddetini azaltabilecek, onu cilalayıp parlatabilecek bir sözcük. *Sakin. Uysal.*

Yeşil hapı kutusuna geri koyuyor ve kutuyu kapattıktan sonra yanımda duran diğer yeşil şeye dönüyorum. Elbisemin, iki cam parçası arasında duran çerçevelenmiş kumaşı bu. Çoraplarımdan birini elime dolayıp çerçeveye sertçe bastırıyorum. Belli belirsiz bir çat sesi duyuluyor. Elimi kaldırıp bakıyorum.

Bir şeyi kırmak, düşündüğünüzden daha zor oluyor. Acaba toplum bunu da benim için meşru sayıyor mudur, merak ediyorum. Çerçeveye tekrar, bu defa daha sert bastırıyorum.

Kimse beni izlemeseydi, kimse duyamasaydı bunu yapmak kolay olurdu. Bu duvarlar bu kadar ince, hayatım da bu kadar şeffaf olmasaydı, camı duvara fırlatabilir, bir taşla ezebilir, gürültü çıkar mı diye umursamadan parçalayabilirdim. Sanırım cam kırıldığı zaman şıngırtılı bir ses çıkarırdı; onun milyonlarca parçaya ayrılıp saçıldığı yerlerde parıldamasını görmek isterdim. Gelgelelim benim dikkatli olmam gerekiyor.

Camın yüzeyinde gümüş renk, uzun bir çatlak daha beliriyor. Buz yeşili pürüzsüz kumaş camın altında bozulmamış olarak duruyor. Cam parçalarını dikkatlice ayırıyor ve büyük olanı çekip kumaşı oradan çıkarıyorum.

Çorabı çıkardıktan sonra elime bakıyorum. Hiç kesilmemiş, kanamıyor bile.

Yün çorabın verdiği kaşınma hissinden sonra ipek, elimde tıpkı suyunkine benzer tatlı bir serinlik hissi yaratıyor. Kumaş parçasını katlarken, "suyla başladı doğum günüm," diye içimden geçiriyor ve gülümsüyorum.

Kumaş parçasıyla hap kutusunu yarın giyeceğim standart giysinin cebine soktuktan sonra kafamda aynı hayalle yatağa çıkıyorum. Suyun hayali bu. Bu gece rüyamda akıntıyla uzaklara sürükleneceğim. Böylece üstümdeki veri etiketleri zihnimde, dalgaların üstünde yüzen, ağırlığını kısa bir süre için onlara bırakan benden, yani Cassia'dan başka hiçbir şey saptayamayacak.

***

Bugün tırmanış görevlisi tepeye gelmedi.

Onun yerine sözcükleri hızlı ve bastıra bastıra telaffuz eden daha kıdemsiz bir görevli göndermişler. Görevlilerin hep böyle konuştuğunu sanıyormuş gibi bir hâli var. Bizi yönetiyor olmanın verdiği güç sayesinde ışıldayan gözleriyle hepimizi ezip geçiyor. "Bu yaz boş zaman aktivitelerini erken sonlandırma kararı alındı. O yüzden bugün tırmanışta son gününüz. Toplayabildiğiniz kadar kırmızı şerit toplayın ve höyükleri yıkın."

Göz ucuyla Ky'a bakıyorum, şaşırmış gibi görünmüyor. Ona uzun süre bakmamaya, gözlerinde bir cevap arar gibi görünmemeye çalışıyorum. Bu sabah hava treniyle botanik parkına gelirken ikimiz de birbirimize karşı nazik ve normal davrandık;

izlendiğimiz zaman nasıl rol yapmamız gerektiğini artık ikimiz de biliyoruz. Bütün gece merak edip durdum: Dün tepede ondan kaçarcasma uzaklaştığımda ne düşündü? Tasnif testinde olanları öğrendikten sonra benim hakkımda ne düşünecek? Bugün ona vermek istediğim hediyeyi kabul edecek mi?

Yoksa o da Xander gibi yapıp bana sırt mı çevirecek?

"Neden?" diye soruyor Lon yine sızlanarak. "Yazın yarısını yollara işaret şeritleri bağlamakla geçirdik!"

Galiba Ky'ın yüzünde yine o belli belirsiz gülümsemeyi görüyorum ve Lon'dan hoşlandığını fark ediyorum. Hiç cevap almayacağını bilse de kimsenin sormayacağı soruları sorar Lon. Bunun bir çeşit cesaret olduğunu düşünüyorum. Biraz bıkkın ve bezgin olsa da gene de bir tür cesaret bu.

Görevli, "Soru sorma," diyerek tersliyor Lon'u. "Başlayın."

Ve böylece Ky'la birlikte son kez tepeye tırmanmaya koyuluyoruz.

***

Ormanın içinde kimsenin bizi göremeyeceği kadar uzaklaştığımızda, ben fundalardan birindeki kırmızı şeridi sökmeye çalışırken Ky elimi tutuyor. "Hepsini boş ver," diyor. "Tepeye çıkıyoruz."

Göz göze geliyoruz. Onu hiç bu kadar gözü kara görmemiştim. Tam ağzımı açmış bir şey söyleyecekken Ky sözümü kesiyor. "Tabii sen de denemek istiyorsan?"

Sesinde daha önce duymadığım bir meydan okuma var. Sesi kaba değil ama vereceğim cevabı merak etmekle kalmıyor sadece. Bu cevabı duymaya ihtiyacı var; şimdi yapacağım şey ona benim hakkımda bir şey anlatacak. Dün olanlar hakkında hiçbir şey söylemiyor. Yüzünde içten bir ifade var, gözleri ışıl ışıl, kasları gergin. Vücudundaki bütün kaslar şöyle diyor sanki: Vakit geldi. Şimdi.

"Denemek istiyorum," diyorum ona. Bunu kanıtlamak için de birlikte işaretlediğimiz yola önce ben düşüyorum. Çok geçmeden elinin arkadan benimkine hafifçe değdiğini hissediyorum. Parmaklarımız birbirine kenetlenince onun duyduğu kaçınılmazlık hissi bana da geçiyor. Ne yapıp edip zirveye ulaşmalıyız.

Arkama dönmüyorum ama Ky'ın eline sımsıkı tutunuyorum.

***

Ormanın işaretlemediğimiz son kısmına gelince duruyorum. "Bekle," diyorum. Eğer bu tepeyi gerçekten de temizleyeceksek tepenin başında rahatça ve özgürce oturabilelim diye kalan son fundalıkları da temizlemek istiyorum.

Ky'ın yüzündeki sabrın ardında bir endişe sezinliyorum; zirveye zamanında ulaşamayacağımızdan endişeleniyor. Düdük şu an bile aşağıda çalınıyor olabilir. Ama öyle olsa bile kalp atışlarımızdan ve aynı havayı solurken nefesimizin çıkardığı sesten onu duyamam. "Dün çok korktum."

"Neyden?"

"Görevliler yüzünden birbirimize âşık olmamızdan," diyorum. "Sana benden bahsetmişler. Eşleşme yemeğinin ertesi sabahı yüzün yanlışlıkla benim mikro kartımda görününce, bana da senden bahsettiler. Sen ve ben birbirimizi öteden beri tanıyoruz ama bu olaya kadar aramızda hiç..." Cümlemi bitiremiyorum ama Ky ne demek istediğimi anlıyor.

"Sırf onlar bunu önceden gördü diye bir şeyi öylece bir kenara atamazsın," diye karşı çıkıyor bana.

"Ama beni onların seçimleri belirlesin istemiyorum," diyorum.

"Öyle yapmıyorsun," diyor. "Bunu asla yapmak zorunda değilsin."

"Sisifus ve kaya," diye anımsatıyorum ona. Büyükbabam olsaydı o hikâyeyi anlardı. Kayayı yuvarladı, toplumun onun için planladığı hayatı yaşadı ama düşünceleri hep kendisine ait oldu.

Ky gülümsüyor. "Kesinlikle. Ama biz," nazikçe elimi çekiştiriyor, "zirveye ulaşacağız. Hatta belki de orada biraz duracak zamanımız olur. Hadi."

"Sana söylemem gereken bir şey daha var," diyorum.

"Tasnif testiyle mi ilgili?" diye soruyor.

"Evet..."

Ky sözümü kesiyor. "Bize söylediler. Ben de yeni işe atanacak gruptayım. Bundan zaten haberim var."

Haberi var mı? Peki gıda imha merkezinde çalışmaya devam ederse hayatının kısalacağından da haberi var mı? Oyalanan işçiler ile hızla çalışmaya devam edenler arasındaki çizginin tam üstünde olduğundan haberi var mı? Ya benim ne yaptığımdan?

Bu soruları gözlerimden okuyor. "Bizi iki gruba ayırman gerektiğinden haberim var. Büyük ihtimalle iki grubun tam ortasında olduğumu biliyorum."

"Peki benim ne yaptığımı da bilmek ister misin?"

"Tahmin edebiliyorum," diyor. "Sana ortalama yaşam süresinden ve zehirlerden bahsettiler, değil mi? Sen de beni bu yüzden ikinci gruba koydun."

"Evet," diyorum. "Senin zehirlerden de mi haberin var?"

"Elbette. Çoğumuz bunu anlıyoruz. Ama hiçbirimizin şikayet etmek gibi bir durumu yok. Burada hayatımız dış eyaletlerde olacağından çok daha uzun."

"Ky." Bunu sormak çok zor ama bilmem gerek. "Şehirden ayrılacak mısın?"

Yukarı doğru bakıyor. Tepemizde, güneş bütün kızgınlığı ve sarılığıyla gökyüzüne tırmanıyor. "Emin değilim. Henüz bir şey söylemediler. Sadece fazla vaktimiz kalmadığını biliyorum."

***

Tepenin doruğuna ulaşıyoruz. Burası insana bazı açılardan tamamen farklı geliyor ama bazı açılardan da aşağıda olmakla burada olmak arasında hiçbir fark yok gibi. O hâlâ Ky. Ben ise hâlâ Cassia'yım. Fakat ikimiz de daha önce hiç olmadığımız bir yerde birlikteyiz.

Bütün hayatım boyunca gördüğüm aynı gri, mavi, yeşil ve sarı dünya bu. Büyükbabamın penceresinden ve küçük tepenin başından gördüğümle aynı dünya. Sadece şu an daha yüksekteyim. Kanatlarım olsaydı, onları açabilir, doğruca gökyüzüne yükselebilirdim.

"Bunu almanı istiyorum," diyor Ky ve bana el yapımı eşyasını uzatıyor.

"Nasıl kullanacağımı bilmiyorum," diyorum, bu hediyeyi almak için can attığım belli olmasın diye. Halbuki onun ve hikâyesinin bir parçası olan bu eşyayı almak için nasıl yanıp tutuşuyorum, bir bilse.

"Sanırım Xander sana öğretebilir," diyor nazikçe. Nefesimi tutuyorum. Bana veda mı ediyor? Bana Xander'a güvenmem gerektiğini mi söylüyor? Xander'la olmamı mı söylüyor?

Bunu sormama fırsat kalmadan Ky beni kendine çekiyor, ılık fısıltısını kulağımda duyuyorum. "Bu beni bulmana yardım edecek," diyor. "Olur da başka bir yere gidersem."

Yüzüm tam omzuyla boynunun bitiştiği yere yaslı duruyor. Buradan hem kalp atışlarını hem de teninin kokusunu duyabiliyorum. Ruhumun derinlerinde bir yerde, Ky'la birlikteyken her yerde olduğundan daha güvende hissediyorum kendimi.

Ky avucuma bir parça da kâğıt sıkıştırıyor. "Hikâyemin son kısmı," diyor. "Onu saklar mısın? Ama hemen bakma."

"Neden?"

"Sadece bekle," diyor alçak ama güçlü bir sesle. "Bir süre bekle."

"Ben de sana bir şey getirdim," diyorum ve biraz geri çekilip elimi cebime sokuyorum. Yeşil ipek elbisemden kesilmiş kumaş parçasını veriyorum ona.

Eşleşme yemeği gecesinde nasıl göründüğümü anlamak için kumaşı yüzümün yanına tutuyor. "Çok güzel," diyor usulca.

Tepenin doruğunda bana sarılıyor. Durduğumuz yerden bulutlar, ağaçlar, Belediye Sarayının kubbesi ve daha ötedeki mahallelerin küçük evleri görünüyor. Kısacık bir an için bana ait olan bu dünyayı her şeyiyle görüyorum. Sonra tekrar Ky'a bakıyorum.

Ky, "Cassia," diyor ve gözlerini kapatıyor. Onunla karanlıkta buluşabilmek için ben de kapatıyorum gözlerimi. Beni saran kollarını ve belimden kavrayıp giderek kendine çeken elindeki yeşil ipeğin yumuşaklığını hissediyorum.

Bir kez daha "Cassia," diyor hafifçe. Bunu söylerken bana o kadar yakın ki, sonunda dudakları dudaklarımla buluşuyor. Sonunda.

Sanırım söylemek istediği bir şey daha vardı, fakat dudaklarımız birbirine değince bu seferlik hiç ama hiçbir söze gerek kalmıyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Mahallede yine bir çığlık duyuluyor ama bu defaki çığlığın sahibi bir insan.

Gözlerimi açıyorum. Sabahın öyle erken bir vakti ki, hava hâlâ karanlık sayılır; ufkun kenarından kendini gösteren şafak çizgisi gerçekten çok bir vaat gibi.

Kapım çarparak açılıyor, arkadan vuran hafif ışıktan bunun annem olduğunu anlıyorum. "Cassia," diyor ferahlamış bir sesle. Sonra da babama sesleniyor: "O iyi!"

"Bram de iyi," diye sesleniyor babam. Sonra hep birlikte koridora çıkıp ön kapıya doğru ilerliyoruz, çünkü birisi bizim sokakta çığlık atıyor ve öyle acayip bir çığlık ki bu, geceyi delip geçiyor. Çınar Ağacı Mahallesi'nde acının sesini pek duymayız ama yardım etme içgüdümüzü henüz bizden alamadılar.

Babam kapıyı hızla açıyor, hepimiz dışarı bakıyoruz.

Sokak lambaları her zamankinden daha loş görünüyor; görevlilerin kabanları ise soluk ve gri. Aralarına birini almış hızla yürüyorlar. Arkalarından giden birkaç kişi daha var. Onlar da görevli.

Ve çığlık atan biri daha. Sokak lambalarının boğuk ışığında bile onu seçebiliyorum. Aida Markham. Evvelce acı doğurmuş

olan, şimdi de etrafı yetkililer ve görevlilerle sarılı olan kişinin peşinden koşarken yine acıya gebe biri o.

Ky.

"Ky!"

Hayatımda ilk defa herkesin gözü önünde koşabildiğim son hızla koşuyorum. Beni yavaşlatacak bir iz sürücü, yolumdan alıkoyacak dallar yok. Ayaklarım çimlerin ve betonun üstünde uçuyor. Yolu kısaltmak için komşuların çiçeklerini ezerek bahçelerinden geçiyor, hava trenine doğru ilerleyen öndeki gruba yetişmeye çalışıyorum. Bir görevli gruptan ayrılıp hızlı adımlarla Aida'ya doğru gidiyor. Aida çok fazla dikkat çekiyor; diğer evlerin de kapıları açık, herkes merdivenlerde oturmuş olan bitenleri izliyor.

Daha hızlı koşmaya başlıyorum; ayaklarım Em'lerin bahçesinin sert çimlerine basıyor. Birkaç ev daha kaldı.

"Cassia?" diye sesleniyor Em kapılarının eşiğinden. "Nereye gidiyorsun?"

Ky, Aida'nın attığı çığlıklardan ötürü beni duymadı. Hava treni platformuna çıkan merdivenlere varmak üzereler. Yerden vuran ışığın altına vardıklarında, Ky'ın ellerini kelepçelemiş olduklarını fark ediyorum.

Tıpkı resimde yaptıkları gibi.

"Ky!" diye bağırıyorum tekrar. Bu defa hemen kafasını kaldırıp benim olduğum tarafa bakıyor ama gözlerini göremeyecek kadar uzaktayım. Gözlerini görmem gerek.

Gruptan bir görevli daha ayrılıp benim olduğum tarafa doğru geliyor. Ona seslenmek için daha da yakınlarına gitmeyi beklemem gerekirdi. Gene de hızlı ilerliyorum. Neredeyse yetiştim.

Bir yandan da ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Onu yeni atadıkları işe mi götürüyorlar? Eğer öyleyse, neden bu kadar

erken saatte yapıyorlar bunu? Aida neden bu kadar üzgün? Ky'ın kirli kapları yıkamaktan daha iyi bir iş için yeni bir fırsat yakaladığına sevinmesi gerekmez mi? Ellerinde neden kelepçe var? Yoksa onlara direnmeye mi kalkıştı?

Öpüştüğümüzü mü gördüler? Yoksa onu bu yüzden mi götürüyorlar?

Hava treninin durağa doğru yaklaştığını görüyorum ama her zaman bindiğimiz metalik beyaz renkteki tren değil bu. Sadece şehir merkezinden kalkan kömür grisi şehirler arası tren. Geldiğini duyabiliyorum; beyaz olandan daha ağır hareket ediyor ve daha fazla ses çıkarıyor.

Ters giden bir şeyler var.

Bunu zaten bilmiyor olsaydım da, onu merdivenlerden itekaka çıkarırlarken bağırarak söylediği o tek kelimeden anlardım. Çünkü orada herkesin gözü önünde hayatta kalma içgüdüsünü bütünüyle kaybediyor ve farklı bir içgüdü galip geliyor.

Adımı bağırıyor. "Cassia!"

Ağzından çıkan o tek kelimeyle bana duymam gereken her şeyi söylüyor: Beni sevdiğini. Korktuğunu. Ve dün tepede bana veda etmeye çalıştığını. Böyle olacağını biliyordu. O yeni bir işte çalışmaya gitmiyor; başka bir yere gidiyor ve geri dönemeyeceğinin farkında.

Arkamda çimlere basan yumuşak sesli adımlar duyuyorum. Önümden ise metale bastığı için sert bir ses çıkaran başka adımlar yaklaşıyor. Arkama bakınca hızla bana doğru ilerleyen görevliyi fark ediyorum. Önümde ise demir merdivenlerden aceleyle inen başka bir görevli var. Aida artık bağırmıyor; beni de onu susturdukları gibi susturmak istiyorlar.

Ona ulaşamayacağım. Bu yoldan değil. Şimdi değil. Merdivenlerdeki görevliyi aşamam. Ne onlarla kavga edecek güçte, ne de onları aşacak hızdayım...

"Öyle uysalca gitme."

Bu sözcükleri telepatiyle zihnime Ky mı yolluyor, onları kendim mi düşünüyorum yoksa büyükbabam bu karanlığın bir yerlerinden rüzgârla mı gönderiyor melek gibi kanatlı olan bu sözcükleri, bilemiyorum.

Hızlı adımlarla betonu döverek platformun kenarına doğru sapıyorum. Ky ne yaptığımı görüyor ve başını hızla başka yana çeviriyor; Görevlilerin elleri onu gene zapt etmeden önce bu keskin hareket ona bir saniyelik özgürlük kazandırıyor.

Bu kadar özgürlük ona yetiyor.

Bir anlığına, aydınlık platformun üzerine eğiliyor ve görmeye ihtiyaç duyduğum şeyi görüyorum. Hayat ateşiyle ışıl ışıl yanan gözlerini görüyorum; onun savaşmaktan vazgeçmeyeceğini biliyorum. Her ne kadar bu, insanın her zaman göremeyeceği, içten içe sessizce yapılan bir savaş olsa da. Ben de savaşmaktan vazgeçmeyeceğim.

Görevlilerin bağırış çağırışları ve durağa yaklaşan hava treninin iniltisi benim sesimi bastıracak. Ky söylediğim hiçbir şeyi duyamayacak.

Bunca gürültünün ortasında kalınca, ben de ona gökyüzünü işaret ediyorum. Umarım ne demek istediğimi anlamıştır, çünkü bu hareketle o kadar çok şey söylemek istiyorum ki: Kalbimin hep onun adıyla çarpacağını. Öyle uysalca gitmeyeceğimi. Masallardaki melekler gibi uçmanın bir yolunu bulduktan sonra onu mutlaka bulacağımı.

Doğruca gözlerime, ta içlerine bakmasından beni anladığını biliyorum. Dudakları sessizce kıpırdıyor, ne dediğini biliyorum: Dünyada yalnızca iki kişinin bildiği bir şiirin sözleri bunlar.

Gözlerime yaşlar doluyor ama onları geri gönderiyorum. Çünkü hayatımda onu net görmek istediğim bir an varsa, o da bu an.

***

Yanıma önce arkadan gelen görevli ulaşıyor ve beni ellerimden yakalayıp geri çekiyor.

"Onu rahat bırakın," diyor babam. Babamın bu kadar hızlı koşabildiğinden haberim yoktu. "O hiçbir şey yapmadı." Annemle Bram de çimenlerden hızla bize doğru geliyorlar. Arkalarından da Xander'la ailesi geliyor.

"Kargaşaya yol açıyor," diyor görevli gaddarca.

"Tabii ki öyle yapacak," diye cevabı yapıştırıyor babam. "Çocukluk arkadaşını sabahın köründe annesinin çığlıkları arasında alıp götürüyorlar. Neler oluyor?"

Bu soruyu sorarken babam sesini nasıl da cüretle yükseltiyor. Bu olanlar hakkında neler hissettiğini anlamak için hızlıca anneme bakıyorum. Babama çevirdiği bakışlarında gururdan başka hiçbir şey göremiyorum.

Xander'ın babası da sesini yükseltince hayretle bakakalıyorum. "Çocuğu nereye götürüyorlar?"

Derken beyaz kabanlı bir görevli devreye giriyor, etrafta toplanan herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşuyor. "Sabahın bu saatinde rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz. Bu genç adam yeni bir işe atandı, biz sadece onu oraya nakletmek için almaya geldik. Yeni işi Oria eyaleti dışında olduğu için annesi biraz fazla telaş yaptı."

Ama bütün bu görevliler neden? Bütün bu yetkililer? Ya kelepçeler? Görevlinin açıklaması hiçbir anlam ifade etmiyor ama kısa bir duraksamadan sonra herkes onun açıklamasını başını sallayarak kabul ediyor. Xander dışında herkes. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra bana bakıp kapatıyor.

Ky'ı yakalamaya çalışırken salgıladığım bütün adrenalin yerini yavaş yavaş korkunç bir düşünceye bırakıyor: Ky'ı her nereye götürdülerse, bu benim yüzümden oldu. Benim yaptığımı tasnif

yüzünden ya da onunla öpüşmem yüzünden. Sebep hangisi olursa olsun, bu olanlar benim hatam.

"Yalan," diyor Patrick Markham. Herkes dönüp ona bakıyor. Yüzü çektiği acılardan kırışmış ve incelmiş, orada pijamalarıyla dikilirken bile sessiz bir asaleti var; kimsenin dokunamayacağı bir mizacı. Şimdiye kadar sadece bir kişide daha rastladım bu mizaca. Patrick'le Ky'ın arasında kan bağı olmasa da, ikisinde de aynı metanet var.

"Yetkililer Ky'a ve diğer işçilere," diyor bana bakarak, "yeni bir işe atandıklarını söylemişler. Ama aslında onları dış eyaletlere savaşmaya gönderiyorlar."

Kafama bir darbe yemiş gibi geriye doğru sendeliyorum, annem yetişip beni tutuyor.

Patrick sözlerini sürdürüyor. "Düşmanla yapılan savaş iyi gitmiyor. Savaşacak daha fazla insana ihtiyaçları var. Köylülerin hepsi öldü. Hem de hepsi." Patrick bir an duraksadıktan sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi devam ediyor. "Önce ihlalcileri alacaklarını tahmin etmeliydim. Ky'ın da listeye alınacağını tahmin etmeliydim... Ama düşündüm ki, başımıza gelen onca şeyden sonra..." Sesi titriyor.

Aida sert ama bağışlayan bir hareketle ona dönüyor. "Biz bazen unutuyorduk. Ama o hiç unutmadı. Bunun olacağını biliyordu. Onlarla nasıl mücadele ettiğini görmedin mi? Onu götürürlerken nasıl baktığını görmedin mi?" Patrick'in boynuna atılıyor, Patrick ona sımsıkı sarılıyor. Aida'nın hıçkırıkları sabahın serinliğinde çınlıyor. "O ölecek. Oraya geri gönderilmek ölüm cezası vermekle aynı." Derken Patrick'ten ayrılıyor ve görevlilere bağırıyor. "O ölecek!"

Görevlilerden ikisi derhal yetişiyor ve Patrick'le Aida'nın ellerini arkalarına bağlayıp onları ite kaka götürüyor. Görevliler

onu susturmaya uğraşırken Patrick'in çenesi çat diye kapanıyor. Aida'nın çığlıklarını da aynı şekilde bastırıyorlar. Görevlilerin böyle şiddet kullandığını hiç görmemiş, duymamıştım. Böyle yaparak Patrick'le Aida'nın sözlerinin doğruluğunu kanıtladıklarını göremiyorlar mı?

Yanımıza inen hava otomobilinin içinden daha fazla görevli dökülüyor. Görevliler Markham'ları ite kaka otomobile bindiriyor, bu sırada Aida kocasına elini uzatıyor. Ama parmakları ufacık bir arayla birbirini ıskalıyor. Şu an dünyada onu rahatlatabilecek tek şey olan bu dokunuş bile Aida'ya çok görülüyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Aida'nın kulaklarımda çınlayan feryatlarını ve hiç aklımdan çıkmayacağını bildiğim o sözlerini keşke hiç duymasaydım. "O ölecek." Keşke annem beni eve geri götürüp çocukken yaptığı gibi yatağıma yatırıverse. İçimde hiç endişe olmadan penceremden dışarıda gece karanlığının çöküşünü seyrettiğim, özgürleşmeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmediğim çocukluğuma götürebilse beni.

***

"Afedersiniz."

Bu sesi bir yerden tanıyorum. Yeşil alanda konuştuğum görevlinin sesi. Yanında, hükümette en üst düzey yetkililere verilen nişanları takmış olan bir görevli daha var: Altın yaldızlı üç yıldız sokak lambasının altında dikkat çekici bir biçimde parlıyor. Herkesin üstüne bir sessizlik çöküyor.

"Lütfen herkes hap kutularını çıkarsın," diyor üst rütbeli görevli nazikçe. "Kırmızı hapları çıkarın."

Hepimiz denileni yapıyoruz. Elimi cebime sokup küçük hap kutumu kavrıyorum. İçinde üç hap var: mavi, kırmızı ve yeşil. Hayat, ölüm ve unutuş daima parmaklarımın ucunda duruyor.

"Şimdi, kırmızı hapları çıkarıp kutularınızı görevli Standler'a verin," diyor ve elinde plastik bir kap olan benim görevliye bakıyor. "Bunları topladıktan kısa süre sonra size, içinde yeni haplar olan birer kutu verilecek."

Bir kez daha denileni yapıyoruz. Küçük metal silindiri kutuyla birlikte kaba atıyorum ama benim görevliyle göz göze gelmiyoruz.

"Sizden kırmızı haplarınızı yutmanızı istiyoruz. Görevli Standler ve ben bunu yapacağınızdan eminiz. Endişelenecek hiçbir şey yok."

Görevlilerin sayısı giderek çoğalıyor sanki. Sokakta dolaşıp evlerinde kalan herkesi oldukları yerde, hava treni durağının yanında bekleyen bizlerden ayrı tutuyorlar. On, on iki kişi kadarız; bugün Çınar Ağacı Mahallesi'nde ve bütün ülkede neler olduğunu bilen bir avuç insanız. Ky dışındakileri götürmeleri bundan çok daha kolay olmuştur, çünkü diğer ihlalcilerin hiçbirinin gerçekte ne olduğunu bilebilecek kadar yüksek konumda anne babaları ya da aileleri yoktur muhtemelen. Oğlunu kurtarabilmek için Patrick Markham'ın elinden bile hiçbir şey gelmedi.

Ve bu benim hatam. Tanrı ya da melek rolü değil, görevli rolü oynadım. Her şeyin en iyisini bildiğimi sanarak bir insanın hayatını buna göre değiştirmeye kalkıştım. Bana verilen bilgilerin beni haklı çıkarıp çıkarmadığının hiçbir önemi yok; sonuçta, kararı kendim verdim. Ve o öpücük...

Şimdi öpücüğü düşünmenin zamanı değil.

Elimde duran küçük kırmızı hapa bakıyorum. Ölüm anlamına gelse bile sanırım şu an onu memnuniyetle karşılarım.

Ama bir dakika. Ky'a söz verdim. Ona gökyüzünü işaret ettim ve söz verdim. Şimdi aradan daha birkaç dakika bile geçmemişken, bu sözümden geri mi döneceğim?

Kimseye göstermemeye çalışarak kırmızı hapı yere atıyorum. Bir an, çimlerin arasında bütün kırmızılığıyla duran küçük hapa takılıyor gözüm ve Ky'ın kırmızı hakkında söylediklerini hatırlıyorum; onun doğum ve yenilenmenin rengi olduğundan bahsedişini. "Yeni bir başlangıca," diyorum içimden ve ayağımı hafifçe döndürerek hapı eziyorum. Hap ayağımın altında kalıyor. Oyun merkezinde kaybolan hapları ayağımın altında çiğnediğim o gün, kalabalığın arasında Ky'ın yüzünü gördüğüm an geliyor aklıma.

Ama şimdi, başımı kaldırıp bakınca onu hiçbir yerde göremiyorum.

Verilen emirleri henüz yerine getiren kimse yok. Bu emri bize hayatımızda gördüğümüz en üst rütbeli görevli vermiş olsa da, senelerdir kırmızı hap hakkında bir dolu söylenti duymuşluğumuz var.

"İlk kim almak ister?"

"Ben," diyor annem öne çıkarak.

"Hayır," diyorum ama babamın bakışları beni durduruyor. Bana ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Annen bunu bizim için yapıyor. Senin için. Ve babam, artık her nasılsa, her şeyin yoluna gireceğini biliyor.

"Ben de alacağım," diyor babam, annemin yanına çıkarak. Ve ikisi hepimizin gözü önünde haplarını yutuyorlar. Görevli annemle babamın ağzını kontrol ediyor ve tamam anlamında kısaca kafasını sallıyor. "Haplar birkaç saniye içinde çözülür," diyor. "Hapı hemen ağzınıza atıp orada bekletmeyi deneyebilirsiniz ama bunu yapmanız boşuna. Çünkü canınızı yakmayacak. Sadece zihninizi temizleyecek."

"Sadece zihninizi temizleyecek." Tabii ya. Onları bize neden yutturduklarını şimdi anlıyorum. Böylece Ky'a olanları, dış eyaletlerdeki savaşı düşmanın kazandığını, bütün köylülerin öldü-

günü, hepsini unutacağız. Markham'ların ilk çocukları öldüğü zaman bize bu tabletleri neden yutturmadıklarını da anlıyorum: Kuraldışıların ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlamamızı istediler. Toplum onları uzaklaştırmadığı takdirde ne kadar savunmasız olacağımızı hatırlamamızı.

Yoksa o kuraldışı adamı kasten mi serbest bıraktılar? Bize bunu hatırlatmak için?

Aksi takdirde Ky'ın başına gelenleri bize sonradan nasıl açıklayacaklardı? O zaman onun gerçek hikâyesine değil de neye inanacaktık? Unuttuktan sonra sakinleşmek için bunun ardından yeşil hapı mı alacağız?

Artık sakin olmak istemiyorum. Unutmak istemiyorum.

Canımı ne kadar yakarsa yaksın, onun hikâyesine sadık kalmam gerek, hem de bütün acı yanlarıyla.

Annem dönüp bana bakıyor. Önce boş boş bakan gözlerle ya da bön ve gevşek bir yüz ifadesiyle karşılaşacağım diye korkuyorum; ama iyi görünüyor. Babam da öyle.

Çok geçmeden herkes ellerinde kırmızı haplarla sıraya giriyor. Hepsi bu olanlardan bir an önce kurtulup hayatına geri dönmeye hazır. Benimkini attığımı fark edince ne yapacaklar acaba? Kırmızı hapın patlamış kabuğunu ya da sırra kadem bastığını görmek için ayağımı kaldırıp çimenlerin arasına bakıyorum. Gelgelelim çimenler olduğu gibi duruyor. Haptan arta kalan tek bir kırmızı parça bile göremiyorum. Hapı tamamen ezmiş olmalıyım.

Bram korkulu gözlerle baksa da, heyecanlı görünüyor. Hâlâ kendi kırmızı hapını taşıyacak yaşa gelmediği için babam yanında bulundurduğu fazladan hapı veriyor ona.

Derken benim görevli de insanları kontrol etmeye başlıyor. Giderek bana yaklaşıyor ama ben Bram'den ve hapını almakta

olan Em'den gözlerimi alamıyorum. O anda rüyam aklıma geliyor ve ona bakarken korkuya kapılıyorum. Ama hiçbir şey olmuyor. Olan bir şey varsa da ben göremiyorum.

Sonra sıra Xander'a geliyor. Hızla benden yana bakıyor ve onu izlediğimi fark ediyor. Yüzünde acıdan başka hiçbir anlama gelemeyen bir ifade beliriyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama ona bakmaya devam ediyorum. Xander'ın bana şöyle bir kafa salladıktan sonra, kırmızı hapı "şerefine" der gibi kaldırdığını görüyorum.

Xander tam hapı ağzına atacakken biri, herkesin beni görmesini engelleyecek şekilde önümde dikiliyor; bu, benim görevli.

"Tabletinizi gösterin, lütfen," diyor.

"Elimde." Elimi kaldırıyorum ama avucumu açmıyorum.

Gülümsediğini görür gibi oluyorum. Yanında fazladan tablet olduğunu bilmeme rağmen, çünkü olduğunu gördüm, bana bir tane çıkarıp teklif etmiyor.

Gözleri ayağımın yanındaki çimlerde dolaştıktan sonra doğruca yüzüme dikiliyor. Elimi kaldırıp ağzıma bir şey atmış gibi yapıyor, sonra da sert bir şekilde yutkunuyorum. Bunun üzerine görevli sıradaki kişiye yöneliyor.

İstediğim bu olsa da, ondan nefret ediyorum. Burada olanları hatırlamamı istiyor. Ne yaptığımı hatırlamamı.

Otuzuncu Bölüm

Nihayet kalkan karanlık, yerini hiçbir genişliği ya da derinliği olmayan, yavan, sıcak ve çelik rengi bir sabaha bırakıyor. Etrafımdaki evler bir gösteri için hazırlanmış bir set ya da sinemada gösterilen bir film sahnesi gibi. Çok ilerilere yürüsem bir brandanın ya da kâğıt bir duvarın içinden geçip simsiyah bir hiçliğe ve her şeyin sonuna varacağım sanki.

Neden bilmiyorum ama içimdeki korku tükendi; şu an kendimi daha ziyade uyuşuk hissediyorum ve bu, korkudan bile daha kötü sayılır. Yavan insanlarla dolu yavan bir gezegeni neden umursayayım ki? Ky'ın olmadığı bir yer kimin umurunda?

Ky'a ihtiyaç duymamın nedenlerinden birinin bu olduğunu fark ediyorum. Çünkü onunla beraberken hissediyorum.

Ama o gitti. Onu götürdüklerini kendi gözlerimle gördüm.

Götürülmesine ben sebep oldum.

Sisifus'un da bunu yapması gerekmiş miydi? Merak ediyorum. Dağa yeniden tırmanmak yerine olduğu yerde, sadece kayanın yuvarlanarak kendisini ezmesini engelleyecek kadar onu itmeyi düşünmüş müydü?

***

Kırmızı hap, görevliler ve yetkililerin çobanlığında evimize götürüldükten hemen sonra etkisini gösterdi. Son on iki saatte olan olaylar ailemin zihninden silinip çıkarıldı. Eve varmamızı takip eden bir saat içinde, yeni hapların bulunduğu yeni hap kutuları bir açıklama mektubuyla birlikte kapımıza geldi; mektupta, eski hap kutularımızın bozuk olduğu, bu yüzden de sabah erken saatte değiştirildiği söyleniyordu. Evde ben dışındaki herkes bu açıklamayı sorgusuz sualsiz kabul etti. Çünkü onlar başka şeylerin derdine düşmüşlerdi.

Annemin kafası karmakarışık: Dün gece çalışmayı bitirdikten sonra iş yerinde kullandığı veri kapsülünü nereye koyduğunu düşünüyor kara kara. Bram dün yazıcısında yaptığı ödevi bitirip bitirmediğini hatırlayamıyor.

"O zaman, yazıcını aç da bir bak, tatlım," diyor annem telaşla. Babam da onlar kadar olmasa da, biraz şaşkın görünüyor. Sanırım bu daha önce de başına gelmiş; yaptığı işin niteliğini düşününce muhtemelen bunu defalarca yaşamıştır. Hapın etkisi hâlâ devam etse de, hapın verdiği sersemlik hissi onu diğerleri kadar etkilememiş gibi görünüyor.

İyi ki de öyle, çünkü görevlilerin bizimle işi daha bitmedi.

"Molly Reyes'e özel mesaj," diyor iletişim cihazından gelen elektronik ses.

Annem şaşkın şaşkın bakınıyor. "İşe geç kalıyorum," diye alçak sesle sızlanıyor, mesajı gönderenin onu duymadığını bildiği hâlde. Mesajı gönderen her kimse, onun iletişim cihazına gidip kulaklığı takarken nasıl diklendiğini de görmüyor. Ekran kararıyor; ekrandaki görüntü ancak annemin durduğu noktadan görülebiliyor.

"Yine ne var?" diyor Bram. "Bekleyeyim mi?"

"Hayır, sen okula git," diyor babam. "Geç kalmanı istemeyiz."

Bram kapıya giderken, "Zaten her şeyi sürekli kaçırıyorum," diye sızlanıyor. Keşke ona bunun doğru olmadığını söyleyebilsem. Ama şöyle bir düşününce, Bram'in bu sabah olanları hatırlamasını gerçekten ister miydim acaba?

Bram'in evden çıkışını izlerken bana bir şeyler oluyor ve her şey tekrar gerçek hâle geliyor. Bram gerçek. Ben gerçeğim. Ky gerçek ve onu bulmak için harekete geçmem gerek.

"Sabahleyin şehre ineceğim," diyorum babama.

"Bugün tırmanışın yok muydu senin?" diye soruyor. Sonra da kafasını açmak istercesine iki yana sallıyor. "Kusura bakma. Şimdi hatırladım. Yaz dönemi aktiviteleri bu sene erken bitmişti, değil mi? Bram de bu yüzden yüzmeye değil de doğruca okula gitti. Bu sabah kafam biraz bulanık." Babam buna hiç de şaşırmış gibi görünmüyor; sanırım bu başına daha önce de geldi, diye yineliyorum içimden. Ayrıca annemin kırmızı hapı önden almasına nasıl izin verdiğini düşünüyorum; hapın ona zarar vermeyeceğini şu veya bu şekilde biliyordu.

"Tırmanış yerine başka bir aktivite koymadılar," diyorum babama. "Yani ikinci okula gitmeden önce şehre inecek vaktim var." Başka bir faaliyet koymamaları bile başlı başına bir gaflet; toplumumuzun sorunsuz işleyen makinesinde bir şeylerin ters gittiğine delalet eden küçük bir pürüz daha.

Babam bir şey söylemiyor. Beti benzi atmış hâlde ekranın karşısında duran anneme bakıyor. "Molly?" diyor. Bir kişi özel bir mesaja bakarken onu rahatsız etmemek gerekse de, babam anneme doğru birkaç adım atıyor. Sonra daha da yaklaşıyor.

En sonunda, babam elini onun omzuna atınca annem arkasını dönüyor. "Benim hatam," diyor. Hayatımda ilk defa annemin babama bakarken gözlerini ona değil de, uzaktaki bir noktaya sabitlediğini görüyorum. "Çiftliklere taşınmamız isteniyor, karar çoktan kesinleşmiş."

"Ne?" diyor babam. Kafasını sallayarak, annemin arkasındaki ekrana bakıyor. "Buna imkân yok. Sen raporu teslim ettin. Gerçeği söyledin."

"Herhâlde kaçak yetiştirilen mahsulleri gören kişiler olarak bizim yetkili pozisyonlarda kalmamızı istemiyorlar," diyor annem. "Haddinden fazla şey biliyoruz. Bir gün bizim de aynı şeyi yapmaya kalkışmamızdan endişe ediyorlar. Bizi çiftliklere gönderip elimizdeki yetkiyi almak istiyorlar. Orada bizi göz hapsinde tutabilir ve söyledikleri şeyleri yetiştirmemizi sağlayarak yıpratırlar."

"Ama en azından," diyorum, annemin rahatlatmaya çalışarak "büyükannemle büyükbabama daha yakın oluruz."

"Bizi Oria'daki çiftliklere göndermiyorlar," diyor annem. "Başka bir eyaletteki çiftliklere gidiyoruz. Yarın gitmemiz gerekiyor." Derken annemin sersemlikten boş boş bakan gözleri babama dönüyor. O anda annemin hislerinin tekrardan yerine geldiğini görüyorum. Yüzündeki idrak ve duyarlılık geri geliyor. Annemdeki bu değişikliği izlerken, öyle güçlü bir aciliyet hissi uyanıyor ki içimde, buna katlanabilir miyim, bilmiyorum. Ky'ı nereye gönderdiklerini bir an önce bulmalıyım. Biz gitmeden önce.

"Zaten ben oldum olası çiftliklerde yaşamak istemişimdir," diyor babam. Annem başını onun omzuna yaslıyor; ağlayamayacak kadar halsiz, her şey yolundaymış gibi davranamayacak kadar bitik görünüyor.

"Ama ben yapmam gerekeni yaptım," diyor fısıltıyla. "Harfiyen bana söyleneni yaptım."

"Her şey yoluna girecek," diyor babam, anneme ve bana bakarak. Belki kırmızı hapı almış olsaydım, bu dediğine inanabilirdim.

***

Sokağın başında, Markham'ların evinin önünde görevlilere ait bir hava otomobili duruyor. Bizim mahalle son birkaç haftadır görevlilerin bir hayli gözüne battı.

Em ağaçsız evlerinin kapısından fırlayıveriyor. "Duydun mu?" diyor telaşla. Görevliler Markham'ların eşyalarını topluyor. Patrick, Merkezî Hükümet'e atandı! Ne büyük bir onur. Hem de bizim mahalleden!" Sonra kaşlarını çatıyor. "Ky'la vedalaşamamamız kötü oldu. Onu özleyeceğim."

"Biliyorum," diyorum yüreğim sızlayarak. Kayamın altında Sisifus misali duruyor ve bu sabah olanları gerçekten bilen tek kişi olmanın ağırlığına dayanmaya çalışıyorum.

Olanları benle üst düzey birkaç yetkili dışında bilen kimse yok. Zaten benim bildiğimi onlar bile bilmiyor. Olanları tam olarak bilen sadece iki kişi var: Ben ve bir de benim görevli.

"Gitmem lazım," diyorum Em'e ve hava treni durağına doğru yürümeye devam ediyorum. Arkamı dönüp Markham'larm evine bakmıyorum. Patrick ve Aida; onlar da geri dönmemek üzere gitti. Acaba ihlalci statüsüne mi alındılar yoksa sakin bir emeklilik geçirmek üzere uzak bir yerlere mi gönderildiler? Onlar da kırmızı haptan aldılar mı? Kendilerini buldukları yeni yerde şaşkın gözlerle etrafa bakınıp ikinci oğullarına ne oldu diye meraklandılar mı? Ky için onları da bulmam gerekecek ama hepsinden önce Ky'ı bulmalıyım. Onu nereye göndermiş olabilecekleriyle ilgili bilgiye ulaşabileceğim tek bir yer geliyor aklıma.

Hava trenine binip Belediye Sarayına giderken kafam önde. Bakamadığım o kadar çok yer var ki: Ky'ın oturduğu tren koltukları; ayaklarını sapasağlam basıp hiç zorlanmıyormuş gibi dengede durduğu zemin. Dün Ky'la birlikte durduğumuz tepeyi görürüm diye kafamı kaldırıp dışarı bile bakamıyorum. Daha dün birlikte oradaydık. Tren duraktan yolcu almak için durunca dışarıdan bir esinti geliyor. Ky'la birlikte tepeye bağladığımız kırmızı şeritler de şimdi rüzgârda sallanıyor mudur acaba? Yeni ve istemediğimiz bir başlangıcı haber veren o küçük işaret flamaları...

Nihayet ineceğim durak anons ediliyor.

"Belediye Sarayı."

***

Planım tutmayacak. Hayatımda ikinci kez Belediye Sarayının merdivenlerinde dururken anlıyorum bunu. Burası beni hoşça karşılayan, geleceğime şöyle bir göz atmam için beni içeri davet eden, o kapıları açık, ışıltılı yer değil artık. Gün ışığında, silahlı korumaların durduğu, geçmişle geleceğin kilitlenip korunduğu bir iş yeri. Beni içeri almazlar; alsalar bile hiçbir şey söylemezler.

Hatta anlatılacak bir şey var mı, onu bile bilmeme ihtimalleri var. Çünkü görevliler bile kırmızı hap taşıyor.

Arkamı dönünce yolun karşısına bakar bakmaz aklıma bir olasılık daha geliyor. Tabii ya. Müze neden daha önce aklıma gelmedi?

Müze uzun, alçak, beyaz ve kör bir bina. İçerideki el yapımı eşyaları güneş ışığından korumak için pencereleri bile buzlu camdan yapılmış. Karşısındaki Belediye Sarayının ise uzun ve şeffaf pencereleri var. Belediye Sarayı her şeyi görüyor. Gene de, müze sımsıkı kapanmış gözlerinin ardında benim için bir şeyler saklıyor olabilir. Yoldan karşıya geçerken adımlarım umutla hızlanıyor. Müzenin devasa beyaz kapılarını aynı umudun verdiği güçle açıyorum.

"Hoşgeldiniz," diyor yuvarlak, beyaz bir masada oturmakta olan bir küratör. "Bulmanıza yardımcı olmamı istediğiniz bir şey var mı?"

"Öylesine dolaşmaya geldim," diyorum rahat görünmeye çalışarak. "Bugün fazladan biraz vaktim vardı da."

"Siz de buraya geldiniz," diyor küratör şaşkınlıkla karışık bir memnuniyetle. "Harika. İkinci kata bakmak isteyebilirsiniz. En beğenilen parçalardan bazıları orada sergileniyor."

Fazla dikkat çekmek istemediğim için kafamı sallayıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Demir merdivenlerin yaptığı yankı, bana Ky'ın hava treni istasyonunun merdivenlerinden yukarı çıkarılırkenki hâlini hatırlatıyor; içim acıyor. "Şimdi bunu düşünme," diyorum kendi kendime "sakin ol." Birinci okuldayken, daha Ky mahalleye gelmeden önce buraya gelişini hatırlıyor musun? Gelecekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı ikinci okula başlamadan önce, geçmişi düşünmeye hâlâ vaktimiz varkenki o zamanları? Okuldaki diğer çocuklarla birlikte bodrumdaki yemek salonuna gidişimizi hatırlıyor musun? Yeni ve farklı bir yerde yemek yiyeceğimiz için hepimizin nasıl da heyecanlandığını? Xander'ın parlak sarı kafasının bütün diğerleri arasında nasıl dikkat çektiğini? Küratörü dinliyormuş gibi yapıp da gizliden gizliye bize şakalar yapışını?

Xander. Onu burada bırakınca kalbimin bir parçası daha benden kopar mı?

Kuşkusuz öyle olacak.

El yapımı eşyaların bulunduğu salonu gösteren bir tabela var; oradakileri görmek için aniden sağa sapıyorum. Bizden aldıkları onca şeyi nereye koymuşlar, görmek istiyorum. Pudriyerimi, Xander'ın kol düğmelerini ve Bram'in saatini de görürüm belki. Çiftliklere gitmeden önce Bram'i son bir kez buraya getirebilseydim keşke.

Aradığım hiçbir şeyin burada olmadığını görüyor ve salonun ortasında duruyorum.

Diğer vitrinlerin hepsi el yapımı eşyalarla dolu ama yeni sergi, uzun bir cam vitrinden başka bir şey değil; devasa ve bomboş bir vitrin. Ortasında duran levhada, Ky'ın el yazısından çok farklı görünen yazıda şöyle deniyor: İLAVE EL YAPIMI EŞYALAR ÇOK YAKINDA. Kocaman ve boş muhafazanın içindeki levha, yukarıdan gelen bir ışıkla aydınlatılıyor. Levha sonsuza dek bu kilitli ve el değmemiş ortamda kalabilir. Tıpkı eşleşme yemeğinde giydiğim elbiseden kalma kumaş parçası gibi.

Ama ben o camı çoktan kırdım; yeşili açığa çıkardım; seçimimi yaptım. Ky'ın burada olmaması beni şimdiden öldürmeye başladı ama benim onu bulmak için hayatta kalmam gerekiyor.

Bizden aldıkları el yapımı eşyaların bu vitrine muhtemelen hiç girmeyeceğini fark ediyorum. Burada sergilenecek tek şey bu levha olacak belki de. Bizim eşyalarımıza ne yaptıklarını ise bilmiyorum.

Şu an kendi adıma geride hiçbir şey kalmadığını biliyorum.

Merdivenlerden, "Oria Eyaletinin Şanlı Tarihi" sergisinin olduğu bodrum katma iniyorum. Kaybedilenleri görme fırsatı dikkatimi dağıtıp beni bulunması gerekenlerden alıkoymadan önce gelmeye niyetli olduğum yer burasıydı.

***

Vitrine iyice yaklaşıp şehir merkezi, tarım alanları ve akarsularıyla bizim eyaletin haritasına bakıyorum. Kulağımsa, mermer zeminde arkamdan yaklaşan adımlarda. Ufak tefek üniformalı bir adam gelip yanımda duruyor. "Oria'nın tarihi hakkında daha ayrıntılı bilgi almak ister miydiniz?" diyor.

Göz göze geliyoruz: Benim gözlerim arayışta, onunkilerse keskin ve parlak bakıyor.

Ona bakınca şiirimizi satamayacağımı fark ediyorum. Ne kadar da bencilim. Ky'a elbisemin kumaş parçası dışında vere-

bildiğim tek şey o şiirdi. Üstelik o şiiri dünyada bilen son kişiler ikimiziz. Varsın burası çıkmaz nokta olsun, varsın aklıma gelen bu son plan da işe yaramasın. Şiiri satabilirim belki ama bu bana hiçbir şey kazandırmayacak. O şiir satabileceğim bir şey değil; yapmak zorunda olduğum bir şey.

"Hayır, teşekkürler," diyorum adama. Gerçi yaşadığım bu yerin gerçek tarihini öğrenmek isterdim ama artık kimsenin bunu bildiğini sanmıyorum.

Gitmeden önce son bir kez toplumumuzun coğrafi haritasına bakıyorum. Haritanın ortasındaki eyaletler büyük, dolgun şekilleriyle şişman ve mutlu görünüyorlar. Etrafları ise bütünüyle dış eyaletlerle çevrili. Dış eyaletler çizgilerle bölgelere ayrılmış ama bölgelerin hiçbirine isim verilmemiş.

"Bir dakika," diyorum adama.

Dönüp beklenti dolu gözlerle bana bakıyor. "Evet?"

"Dış eyaletlerin isimlerini bilen kimse var mı?"

Benden satın alabileceği bir şey olmadığını anlayınca umursamaz bir edayla elini havaya savuruyor. "İsimleri bu işte," diyor, "Dış eyaletler."

Haritada çizgilerle birbirinden ayrılmış, o boş duran dış eyaletlere takılıyor gözlerim. Haritanın her yeri harfler ve bilgilerle kaplı olduğundan, bütün isimleri ayırt etmek zor. İsimleri hızla tarıyorum ama ne okuyor ne de ne aradığımı biliyorum.

Derken. Bir şey dikkatimi çekiyor. Tasnif yapmaya alışkın kafamın bir yerine takılıyor: Sisifus Nehri. Batı eyaletlerinin bazılarından ve dış eyaletlerin ikisinden geçtikten sonra toplumun sınırlarını terk ederek diğer ülkelerin olduğu boşluğa uzanıyor.

Ky bu iki dış eyaletten birinden gelmiş olmalı. Ve saldırı o çocukken buradan gelmiş olduğuna göre, şu an sorun yaşanan

bölge de burası olmalı. Ky'ın gelmiş olabileceği bu iki bölgenin yerini iyice ezberlemek için haritaya biraz daha yaklaşıyorum.

Gene yaklaşan ayak sesleri duyunca arkamı dönüyorum. "Size herhangi bir konuda yardımcı olamayacağımdan emin misiniz?" diyor ufak tefek adam.

Ben hiçbir şey satmak istemiyorum! Ona neredeyse bağıracağım ama sonra adamın samimi göründüğünü fark ediyorum.

Haritadaki Sisifus Nehri'ni gösteriyorum; kâğıdın üzerinden geçen ince bir umut şeridi gibi görünüyor nehir. "Bu nehir hakkında bildiğiniz bir şey var mı?"

Adam sesini alçaltıyor. "Daha gençken onun hakkında anlatılan bir hikâye duymuştum. Uzun zaman önce nehrin bir kısmı zehirlenmiş, bu yüzden de kıyı bölgelerinde yaşayan kimse hayatta kalamamış. Ama tek bildiğim şey bu."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, çünkü bizden öncekilerin nasıl öldüğü hakkında öğrendiklerim sayesinde artık bir fikrim var. Toplumumuz nehrin düşman ülkeye akan kısmını bizzat zehirlemiş olabilir mi? Ama Ky ve ailesi zehirlenmedi. Muhtemelen nehir kıyısından daha uzak bir yerde, nehrin geçtiği iki dış eyaletten birinin daha yukarı kısımlarında yaşıyorlardı.

"Ama bu sadece bir hikâye," diye uyarıyor adam beni. Yüzümü aydınlatan umut ışığını fark etmiş olmalı.

"Zaten her şey öyle değil mi?" diyorum.

Müzeden arkama bakmadan çıkıyorum.

***

Benim görevli, müzenin dışındaki yeşil alanda beni bekliyor. Beyaz üniformasıyla beyazlı sarılı parıldayan güneşi arkasına almış, beyaz bir bankta oturuyor. Bu kadarı fazla; gözlerimi kırpıştırıyorum.

Gözlerimi biraz kapatacak olsam buranın oyun merkezinin yanındaki yeşil alan olduğunu ve bu görevliyle ilk defa buluşacağımızı sanabilirim. Bana eşleşmemle ilgili bir yanlışlık olduğunu anlatacağını hayal edebilirim. Ama bu defa işler farklı bir hâl alacak, farklı bir yola girecek; Ky'la benim birlikte mutlu olabileceğimiz bir yola.

Ama böyle bir yol yok, en azından burada, Oria'da yok.

Görevli bana yanına gidip banka oturmamı işaret ediyor. Buluşmak için böyle olmadık bir yer seçmesi dikkatimi çekiyor. Burada, müze kapılarının hemen yanında buluşmak nereden aklına geldi acaba? Sonra buranın harika bir seçim olduğunu anlıyorum, çünkü boş ve sakin. Ky haklıydı. Burada kimse geçmişle ilgilenmiyor.

Oyma taştan bir bank bu; müzenin gölgesinde geçirdiği saatlerden ötürü serin ve sert geliyor. Oturduktan sonra elimi taşa koyuyorum. Bu kayayı nereden çıkarmışlar, merak ediyorum. Çıkarılan kayaları kim taşıyordu acaba?

Bu sefer önce ben konuşuyorum. "Bir hata yaptım. Onu geri getirmelisiniz."

"Ky Markham için zaten bir istisna yapılmıştı. İhlalcilerin çoğu için yapılmayan bir istisna," diyor. "Onu başka bir yere gönderen sendin. Bunu yaparak dediğimizi haklı çıkarmış oldun. Veri kaydırması yapan, işine duygularını karıştıran kişiler kendi başlarına dert açar."

"Bunu sen yaptın," diyorum. "O tasnifi sen hazırladın."

"Ama işlemi yapan sendin," diyor. "Eksiksiz bir iş çıkardığını da eklemeliyim. Üzülüyor olabilirsin; onun ailesi yıkıma uğramış olabilir ama onun yetenekleri göz önünde tutulduğunda, sen doğru seçimi yaptın. Çünkü göründüğünden daha yetenekliydi."

"Gidip gitmemeye kendisi karar vermeliydi. Ben ya da sen değil. Bırak kendi seçimini kendisi yapsın."

"Ama öyle yapsaydık her şey altüst olurdu," diyor sabırla. "Sence insanlara neden böyle uzun yaşam süreleri temin edebiliyoruz? Kanseri nasıl ortadan kaldırdık sanıyorsun? Biz her şeyi eşleştiriyoruz. Buna genler de dahil."

"Bize uzun yaşam süreleri temin ediyorsunuz ama sonunda öldürüyorsunuz. Büyükbabam gibilerin yemeklerine nasıl zehir koyduğunuzdan haberim var."

"İnsanlara son nefeslerine kadar kaliteli bir yaşam da temin edebiliyoruz. Seneler boyunca kaç tane sefil toplumda kaç tane sefil insanın bunun için elindeki avucundaki her şeyi verebileceğinden haberin var mı senin? Ayrıca toplumu yönetmenin yöntemi..."

"Zehir."

"Zehir," diyor çekinmeden, "inanılmaz insani bir şey. Hastaların en sevdiği yemeklere katılan küçük dozlarda zehir."

"Yani ölmek için yiyoruz."

Söylediğime aldırış etmiyor. "Ne yaparsak yapalım hepimiz zaten ölmek için yemek yeriz. Senin sorunun, sisteme ve onun sana sunduklarına hürmet etmemen."

Bu sözlerinden sonra neredeyse bir kahkaha atasım geliyor. Görevli dudaklarımdaki hafif kıvrılmayı fark edince bildiği örnekleri şevkle sıralamaya başlıyor; son iki ayda toplumun kurallarını nasıl ihlal ettiğimi sayıp döküyor ama en kötüsünden haberi bile yok. Ayrıca önceki yıllardan tek bir örnek bile vermiyor. Bütün anılarımın izini sürme fırsatı olsaydı, hepsinin ne kadar saf olduğunu görürdü. Uyum sağlamayı, eşleştirilmeyi ve her şeyi doğru şekilde yapmayı gerçekten nasıl istediğimi anlardı. Gerçekten nasıl inandığımı.

İçimde hâlâ inanan bir taraf var.

"Her neyse, bu küçük deneyi sonlandırmanın vakti geldi," diyor üzgün bir sesle. "Artık bu deneye ayıracak iş gücü yok elimizde. Ve tabii koşullar da böyle olunca..."

"Ne deneyi?"

"Sen ve Ky'la yaptığımız deney."

"Zaten biliyorum," diyorum. "Ona da anlattığınızdan haberim var. Ortada, sizinle ilk konuşmamızda bana söylediğinizden daha büyük bir hata olduğunu da biliyorum. Ky aslında eşleşme havuzundaymış."

"O bir hata değildi," diyor.

Tam yere çarptığımı zannederken yine düşmeye başlıyorum.

"Ky'ı eşleşme havuzuna koymaya biz karar verdik," diyor. "Bazen ihlalcilere bunu yaparız. Sadece daha fazla bilgi edinmek ve değişiklikleri gözlemek için. Halkın bundan haberi olmaz. Zaten olması da gerekmiyor. Senin için önemli olansa, bu deneyin baştan sona bizim denetimimizde olduğunu öğrenmekti."

"Ama bütün olasılıklar arasından benimle eşleşmesi..."

"Hemen hemen imkânsız," diye tamamlıyor sözümü. "Bizim ilgimizi neyin çektiğini de buradan anlayabilirsin. Neden senin merakını uyandırmak için Ky'ın resmini gösterdiğimizi. Neden sizi önce aynı tırmanış grubuna verip sonra da tırmanış partneri yaptığımızı. Neden aranızda olanlara en azından bir süre müdahale etmediğimizi."

Gülümsüyor. "Gerçekten de ilginç bir deney oldu; öyle çok değişkeni denetleyebildik ki. Bu seni daha gergin yapar da her şeyden vazgeçer misin diye görmek için yemek porsiyonlarını bile küçülttük. Ama sen vazgeçmedin. Tabii biz de hiç acımasız davranmadık. İhtiyacın olan kaloriyi hep verdik. Ayrıca güçlü olduğunu gördük. Yeşil hapı hiç almadın."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Bu seni daha ilginç yapıyor," diyor. "Aslına bakarsan epey ilgi çekici bir konu. Sonuç itibariyle öngörülebilir ama yine de insanda gözlemleme isteği yaratacak kadar alışılmadık bir şey. Durumunun öngörülen sonuca doğru gittiğini görmek ilginç olacaktı." Sahici bir üzüntüyle iç geçiriyor. "Bu konuda bir makale yazmayı planlıyordum, tabii sadece üst düzey yetkililere sunmak üzere. Eşleşmenin geçerliliğine dair benzersiz bir kanıt olacaktı bu makale. Bu sabah hava treni istasyonunda olanlara ilişkin olarak hafızanın silinmesini de bu yüzden istemedim. Unutsaydın, bütün çalışmam boşa gidecekti. Şu an bütün olanları bilen bir kişi olarak son seçiminin ne olacağını görme şansım var en azından."

Öfke içimi öylesine dolduruyor ki, düşünmeye ya da konuşmaya yer kalmıyor. Durumumun öngörülen sonuca doğru gittiğini görmek ilginç olacakmış.

Demek her şey en başından planlanmış. Her şey.

"Ne yazık ki, artık becerilerime bir başka yerde ihtiyaç var." Eli önündeki veri kapsülüne gidiyor. "Artık bu durumu izlemeye vaktimiz yok, bu yüzden deneyi daha fazla devam ettiremeyiz."

"Bana bütün bunları neden anlatıyorsunuz?" diye soruyorum. "Neden her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmemi istiyorsunuz?"

Şaşırmış görünüyor. "Çünkü seni önemsiyoruz, Cassia. Bütün vatandaşlarımızı önemsediğimiz kadar, ne eksik ne fazla. Bir denek olarak olan bitenleri bilmeye hakkın var. Bizim de bildiğimiz gibi, daha fazla beklemek yerine, şu an yapacağın seçimi yapmaya hakkın var."

Seçim kelimesini kullanma tarzında öyle komik, öyle kasıtsız bir tedirginlik var ki ağzımdan bir feryat gibi çıkmayacağını bilsem kahkahayı koyvereceğim. "Xander'a da söylediniz mi?"

Gücenmiş gibi bakıyor. "Tabii ki hayır. O hâlâ senin eşin. Deneyin kontrollü bir şekilde devam edebilmesi için onun hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu. O bütün bu olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Tabii benim anlattıklarımı saymazsak, diyorum içimden. O anda görevlinin bundan haberi olmadığını fark ediyorum.

Bilmediği şeyler var. Bunu fark edince, benden çalınan bir şeyi geri almış gibi hissediyorum. Bunun bilgisi öfkemi dindirerek daha saf ve berrak bir şeye çeviriyor. Hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerden biri de aşk.

"Ama Ky farklıydı," diyor. "Ona söyledik. Onu uyarıyormuş gibi yaptık ama tabii ona seninle olabileceği umudunu vermeyi amaçlıyorduk. Ve tabii bu da amaçladığımız gibi gitti." Kendinden memnun bir edayla gülümsüyor, çünkü benim hikâyenin bu kısmından da haberdar olmadığımı sanıyor. Ama tabii ki haberdarım.

"Böyle olunca siz de bizi sürekli izlediniz," diyorum.

"Sürekli değil," diyor. "Nasıl bir etkileşim örneği sergileyeceğinizi yeterince görecek kadar izledik. Mesela tepedeki, hatta küçük tepedeki bütün etkileşimlerinizi izleyemedik. O bölgede yetki hâlâ görevli Carter'a ait, bu yüzden orada bulunmamıza sıcak bakmadı."

Bana soru sormasını bekliyorum; öyle ya da böyle bana soru soracağını biliyorum. Elinde hatasız bir deney örneği olduğunu düşünüyor olsa bile, bir yandan da daha fazlasını bilmek istiyor.

"Peki Ky'la aranızda ne oldu?" diye soruyor.

Öpüştüğümüzü bilmiyor. Demek Ky'ın uzaklaştırılmasına sebep olan bu değil. Tepede yaşadığımız o an hâlâ bize ait; bana ve Ky'a. Bize. O âna ikimizden başka kimsenin eli değmedi. Bu yolda ilerlerken tutunacağım şeyler belli: öpüşmemize, şiire ve birbirimize yazıp söylediğimiz seni seviyorumlara.

"Bana anlatırsan, sana yardımcı olabilirim. Seni şehirde bir iş pozisyonu için önerebilirim. Burada kalabilirsin; ailenle birlikte çiftliklere gitmen gerekmez." Biraz daha yaklaşıyor. "Neler olduğunu anlat bana."

Bakışlarımı başka yana çeviriyorum. Her şey bir yana, görevlinin sözlerinde bir cezbedicilik var. Oria'dan ayrılmak beni biraz korkutuyor; Xander'la Em'i bırakmak istemiyorum. Büyükbabamın onca hatırasıyla dolu olan bu yerlerden ayrılmak istemiyorum. Ve hepsinden önemlisi, bu şehirden, kendi mahallemden, sokağımdan ayrılmak istemiyorum, çünkü Ky'ı buralarda buldum ve ona buralarda âşık oldum.

Ama Ky artık burada değil. Onu başka bir yerde bulmam gerek.

"Mahkûmlar Açmazı." Ky bir yerlerde bana inanmaya devam ediyor, ben de aynı şeyi onun için yapabilirim. Vazgeçmeyeceğim.

"Hayır," diyorum net bir şekilde.

"Böyle diyeceğini biliyordum," diyor ama sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum ve birden içimden gülmek geliyor. Ona, acaba her zaman haklı olmak biraz sıkıcı olmuyor mu, diye sormak istiyorum. Ama galiba ne cevap vereceğini biliyorum.

"Peki öngörülen nihai sonuç ne?" diye soruyorum.

"Bir önemi var mı?" diyerek gülümsüyor. "Olacak olanlar, senin yapacakların. Gene de eğer istersen sana söyleyebilirim."

Söyleyeceklerini duymak istemediğimi fark ediyorum; onun söyleyeceği hiçbir şeyi ya da yapabileceğini zannettiği hiçbir tahmini duymaya ihtiyacım yok. Xander'ın o el yapımı eşyayı sakladığını, Ky'ın yazı yazabildiğini, büyükbabamın bana şiir verdiğini bilmiyorlar.

Başka neyi bilmiyor?

"Bunları baştan beri sizin planladığınızı söylüyorsun," diyorum birden içgüdüsel olarak. Emin olmak istiyormuş gibi davranıyorum. "Ky'ı bizzat sizin eşleşme havuzuna koyduğunuzu söylüyorsun."

"Evet," diye cevaplıyor. "Biz koyduk."

Bu defa o konuşurken gözlerinin tam içine bakıyorum ve işte o zaman fark ediyorum. Ağzındaki belli belirsiz kas seğirmelerini, gözlerindeki en küçük kıpırtıları, sesindeki en ufak ton değişimlerini. Görünüşe göre, pek sık yalan söylemesi gerekmiyor; hiçbir zaman ihlalci olmamış, bu yüzden de yalan söylemekte zorlanıyor, yeteri kadar yalan söyleme pratiği yok. Ky'ın oyun oynarken yaptığı gibi kusursuz sakinlikte bir yüz ifadesi takınamıyor; Ky oyun oynarken ne yapması gerektiğini, kazanmanın mı yoksa kaybetmenin mi daha iyi olacağını bilir.

Görevliye nasıl oynayacağı anlatılmış olmasına rağmen elindeki kartların ne olduğunu tam olarak bilmiyor.

Ky'ı eşleşme havuzuna kimin koyduğunu bilmiyor.

Peki bunu görevliler bilmiyorsa, kim biliyor?

Tekrar ona bakıyorum. Bir şey bildiği yok, kendi ağzından çıkan sözleri dinlemiyor. Neredeyse imkânsız olan daha önce gerçekleştiyse ve ben önceden tanıdığım iki çocukla eşleştiysem, bu da onun tekrar gerçekleşebileceği anlamına gelir.

Onu bulabilirim.

Görevlinin yanından ayrılmak üzere ayağa kalkıyorum. Gökyüzünde tek bir bulut olmadığı hâlde galiba yağmur kokusu alıyorum ve hatırlıyorum. Ky'ın hikâyesinin daha okumadığım bir parçası var bende.

Otuz Birinci Bölüm

Xander bizim evin merdivenlerinde oturuyor.

Yazları oturmaya alışık olduğu bir yer burası, zaten oturuş şekli de alışıldık. Bacaklarını uzatıp ellerini arkasındaki basamağa dayamış. Yazın yere düşen gölgesi kendisinden daha küçük görünüyor; gerçek Xander'ın yanında onun daha koyu renkli ve sıkıştırılmış bir versiyonu gibi duruyor.

Yoldan eve doğru yürürken beni izliyor. Yakınlaşınca gözlerindeki acının hâlâ orada olduğunu fark ediyorum; gözlerinin maviliğinin ardında bir gölge gibi orada.

Az kalsın, kırmızı hapın son on iki saatte olanları Xander'ın zihninden de silmiş olmasını dileyeceğim. Ona söylediklerimi ve sözlerimin onu nasıl incittiğini hatırlamıyor olmasını. Az kalsın. Ama o kadar da değil. Doğruyu söylemem, ikimizin de canını acıtmış olsa bile, Xander'a nasıl olur da hakikatten başka bir şey verebilirdim, bilemiyorum. Bütün vermem gereken, onun da almayı hak ettiği şeydi bu.

"Ben de seni bekliyordum," diyor. "Ailene olanları duydum."

"Şehre inmiştim," diyorum.

"Gel otur yanıma," diyor. Tereddütte kalıyorum; gerçekten de bunu mu istiyor? Onun yanma oturmamı mı istiyor yoksa bizi

her kim izliyorsa onlara iyi bir eş rolü oynamama mı yardım ediyor? Xander hâlâ yüzüme bakarak yanına oturmamı bekliyor. "Lütfen."

"Emin misin?" diyorum.

"Evet," diyor. Sonra anlıyorum. O acı çekiyor. Ben de öyle. Bunun, muhtemelen, uğruna savaş verdiğimiz seçimimizin bir parçası olduğunu düşünüyorum o anda. Hissettiğimiz acı seçimimizin bir parçası.

Eşleşme yemeğinin üstünden fazla zaman geçmemesine rağmen, artık ikimiz de farklıyız; cicili bicili elbiselerimizi, el yapımı eşyalarımızı ve eşleşme sistemine olan inancımızı üstümüzden atmışız. Orada öylece dikilmiş, bunu düşünüyorum. Her şeyin ne kadar değiştiğini. Kısa süre öncesine dek ne kadar az şey bildiğimizi.

"Hep önce beni konuşturmak zorundasın, değil mi?" diyor yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Ne zaman kavga etsek sonunda kazanan hep sen olursun."

"Xander," diyorum. Sonra oturup ona iyice yanaşıyorum. Bana kolunu atıyor, ben başımı onun omzuna yaslayınca o da başını benimkine yaslıyor. Hissettiğim rahatlamayla öyle derin bir iç geçiriyorum ki, adeta titriyorum. Bu ânın, böyle sahip çıkılmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Bunların hiçbiri sürekli bizi izleyen toplum için değil. Benim için hepsi gerçek. Onu çok özleyeceğim.

Bir ara ikimiz de bir şey söylemeden son bir kez birlikte bizim sokağa bakıyoruz. Belki bir gün dönebilirim ama bir daha burada yaşamayacağım. Yeniden yerleştirildiğiniz zaman, eskiden yaşadığınız yere ancak ziyaret için geri dönebiliyorsunuz. Temiz ayrılıklar her zaman en iyisidir. Ben de Ky'ı bulmaya giderken ayrılıkların en temizini yapacağım. Kimsenin görmezden gelemeyeceği bir ihlal bu.

"Yarın gideceğini duydum," diyor Xander. Başımı sallıyorum, hafifçe yanağına değiyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir?" diyorum. Karşıya bakıyorum, Xander hafifçe yer değiştirirken omzunun, gömleğinin altında kımıldadığını hissediyorum ama yine de başımı kaldırmıyorum. Bana ne söyleyecek acaba? Ona ihanet ettiğime inanamadığını mı? Benden başka biriyle eşleştirilmiş olmayı dilediğini mi? Hepsi duymayı hak ettiğim şeyler belki ama onun böyle şeyler söyleyeceğini sanmam. Çünkü o Xander.

"Bu sabah neler olduğunu hatırlıyorum," diye fısıldıyor. "Ky'ın başına gerçekte ne geldiğini hatırlıyorum."

"Nasıl?" Yerimde doğrulup ona bakıyorum.

"Kırmızı haplar bana bir etki yapmıyor," diye kimseye duyurmamak için hafifçe fısıldıyor kulağıma. Sokağın başına, Markham'ların evinin olduğu tarafa bakıyor. "Ky'a da bir etki yapmıyor."

"Ne?" Birbirinden bu kadar farklı olan bu iki çocuk nasıl böyle beklenmedik ve derin bir bağla birbirine bağlı olabilir? Belki hepimiz arasında böyle bir bağ vardır da, diyorum içimden, biz onu nasıl göreceğimizi unutmuşuzdur artık. "Anlat, dinliyorum."

Xander, Ky'ın daha sayılı saatler önce yaşadığı sarı panjurlu küçük eve bakıyor hâlâ. Ky'ın hayatta kalmanın yollarını bakarak öğrendiği eve. Bu yollardan bazılarını bilmeyerek de olsa Xander öğretti ona. Belki Xander da Ky'dan öğreniyordu.

"Bir keresinde cesaret edip bir kırmızı hap yutmuştum, uzun zaman oldu," diyor Xander sessizce. "O buraya ilk geldiğinde. Ona arkadaşça davranıyordum ama içten içe kıskanıyordum. Senin ona nasıl baktığını gördüm."

"Gerçekten mi?" Bunların hiçbirini hatırlamıyorum ama aniden bu söylediklerinde haklı olmasını umut ediyorum. Umarım

bir yanım, kimse bana öyle yapmamı söylemeden önce âşık olmuştur Ky'a.

"Gururla anlatılacak bir anı değil bu," diyor Xander. "Bir gün ondan benimle birlikte havuza gelmesini istedim. Havuza giderken de ona el yapımı eşyasından haberim olduğunu söyledim. Bir gün arkadaşıma bir şey götürmek için yukarı mahallelerden birine gitmiştim ve dönerken Ky'ı onu kullanmaya çalışırken yakaladım; ona bakarak evinin yolunu bulmaya çalışıyordu. Hep çok dikkatliydi. Sanırım onu ilk defa o zaman dışarı çıkarmıştı ama zamanlaması kötüydü. Onu gördüm."

Xander'ın anlattığı bu anı gözümün önüne getirince içim cız ediyor; Ky'ın daha önce görmediğim başka bir yanı daha. Kaybolduğunu, risk aldığını daha önce hiç görmedim. Onu ne kadar tanırsam tanıyayım, ne kadar seversem seveyim, gene de bilmediğim yanları var. Aslında bu herkes için geçerli, Xander için bile; onu da hiç böyle zalim resmedemezdim kafamda.

"Sonra onu iki kırmızı hap çalmaya ikna ettim. Bunu asla yapamayacağını düşünüyordum. Ertesi gün kırmızı hapları havuza getirip bunu yapabileceğini ispat etmezse pusuladan, yani el yapımı eşyasından herkese bahsetmekle ve Patrick'in başını belaya sokmakla tehdit ettim."

"O ne yaptı peki?"

"Ky'ı bilirsin. Eniştesini tehlikeye atmaz." Derken Xander gülmeye başlıyor. Buna şaşırıyor ve sinirden yumruklarımı sıkıyorum. Bunun komik olduğunu falan mı sanıyor? Bu hikâyede gülünesi bir şey mi var?

"Sonra Ky hapları getirdi. Tahmin et bakalım, onları kimden çalmış?" diyor Xander gülmeye devam ederek. "Sadece bir tahminde bulun."

"Bilmiyorum. Söylesene."

"Bizimkilerden." Xander gülmeyi kesiyor. "Tabii, o zaman bu kadar komik olmadı. O gece, kırmızı hapları kaybolduğu için annemle babam çok üzüldü. Ne olduğunu hemen anlamıştım ama bir şey söyleyemedim tabii. Ky'ı tehdit ettiğimi kimseye söyleyemedim." Xander yere bakıyor, elinde büyük kahverengi bir zarf olduğunu fark ediyorum. Bana Ky'ın hikâyesini hatırlatıyor. Şimdi o hikâyenin başka bir kısmını dinliyorum. "Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Görevlilerin eve gelmesi, bir sürü tantana. Hatırlıyor musun, bilmiyorum."

Kafamı iki yana sallıyorum. Hatırlamıyorum.

"Hapları yutup yutmadığımızı kontrol ettiler, zaten öyle yapmadığımız her hâlimizden anlaşılıyordu. Annemle babam da ne olduğunu bilmediklerini söylerken bir hayli ikna ediciydi. Adamakıllı panik olmuşlardı. Sonunda, görevliler annemle babamın önceki hafta havuzda yüzerken hapları kaybetmiş ve ihmalkârlıktan ötürü bunu ancak daha sonra fark etmiş olabileceğine hükmettiler. Hem daha önce hiç sorun çıkarmamışlardı, bu yüzden de ihlal cezası almaktan kurtuldular. Sadece bir uyarı aldılar, o kadar.

"Bunu Ky mı yaptı? Yani annenle babanın haplarını o mu aldı?"

"Evet, onun işi." Xander derin bir nefes alıyor. "Ertesi gün evlerine gittim, ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecektim. Ön kapının merdivenlerinde oturmuş, beni bekliyordu. Yanına gidince, elindeki iki kırmızı hapı herkesin görebileceği şekilde bana uzattı."

"Tabii ben o an öyle korkmuştum ki, hapları hemen elinden kaptım ve ona ne yapmaya çalıştığını sordum. İşte o zaman, bana başkalarının hayatlarıyla oynamamak gerektiğini söyledi." Xander bunları hatırlayınca kendinden utanmışa benziyor. "Sonra

da eğer istersem arkadaşlığımıza yeni baştan başlayabileceğimizi söyledi. Tek yapmamız gereken kırmızı hapları yutmaktı. Bana canımızın acımayacağına söz verdi."

"Onun yaptığı da büyük acımasızlık," diyorum şaşkınlıkla ama Xander bana katılmıyor.

"Hapların kendisine etki etmediğini biliyordu; nasıl bilmiyorum ama bunu biliyordu. Ama benim üzerimde etki edeceklerini düşünmüştü. Ne kadar korkunç davrandığımı unutacağımı ve böylece temiz bir sayfa açabileceğimi düşünmüştü."

"Haplardan etkilenmezken sanki etkileniyormuş gibi yapan daha kaç insan vardır acaba?" diye soruyorum merakla.

"Başına bela almak istemeyecek kadar çok kişi vardı," diyor Xander. Bana göz atıyor. "Görünüşe göre, haplar sana da etki etmiyor."

"Tam olarak öyle sayılmaz," desem de, ona bütün olanları anlatmak istemiyorum. Yeterince sırrımı taşıyor zaten.

Xander bir an yüzümü inceliyor ama bir şey söylemediğimi görünce konuşmaya devam ediyor. "Haplardan söz açılmışken," diyor, "sana bir hediye getirdim. Bir veda hediyesi." Bana elindeki zarfı uzatıp şöyle fısıldıyor: "Şimdi açma. İçine sana mahalleyi hatırlatacak birkaç şey koydum ama asıl hediye bir avuç dolusu mavi hap. Başka bir uzun yolculuğa falan çıkmak istersin diye."

Ky'ı bulmaya çalışacağımı biliyor ve bana yardım ediyor. Xander beni her şeye rağmen yüzüstü bırakmadı. Ben de sokakta Ky'ın peşinden koşarken bu olanları başlatanın Xander olabileceğinden hiç kuşkulanmadığımı fark ediyorum. Bunların onun başının altından çıkmadığını biliyorum. O bana hep inandı. İşte "Mahkûmlar Açmazı." Ky'la ve ardından Xander'la oynamak zorunda olduğum tehlikeli oyunun adı bu. Ama benim bildiğim, Görevlilerinse bilmediği şey şu: Üçümüz birbirimizi ele vermemek için elimizden geleni yapacağız. "Ah, Xander. Bunları nereden buldun?"

Tıp merkezindeki eczanede fazladan bulunduruyorlar," diyor Xander. "Bunlar imha edilmek üzere ayrılmıştı. Son kullanma tarihleri geçmek üzere ama sanırım tarihleri geçtikten birkaç ay sonrasına kadar etkilerini kaybetmezler."

"Görevliler yine de fark edeceklerdir."

Omuz silkiyor. "Ederlerse etsinler. Dikkatli olurum, senin de öyle olman gerek. Kusuruma bakma, sana gerçek yiyecekler getiremedim."

"Benim için bütün bunları yaptığına inanamıyorum," diyorum Xander'a.

Sertçe yutkunuyor. "Sadece senin için değil; hepimiz için."

Bu yaptığının anlamını şimdi kavrıyorum. Bir şeyleri zamanında değiştirebilirsek, belki... belki hepimiz bir gün seçim yapabiliriz.

"Sağol, Xander," diyorum. Şimdi Ky'ı bulmak için elime nasıl bir fırsat geçtiğini düşünüyorum; Ky'ın pusulası ve Xander'ın verdiği haplar sayesinde. Ve şunu fark ediyorum ki, Ky'ı sevmemi mümkün kılan kişi birçok açıdan Xander oldu.

"Ky bana pusulayı kullanmayı öğretebileceğini söyledi," diyorum ona. "Neden böyle söylediğini şimdi anlıyorum. O gün sana verdiğim şeyin pusula olduğunu anlamış mıydın?"

"Sanırım öyle oldu. Ama aradan uzun zaman geçti ve ben verdiğim sözü tuttum. Onu açmadım."

"Nasıl kullanılacağını biliyorsun ama."

"Onu gördükten sonra ne olduğunu esas itibariyle anlamıştım. Arada bir Ky'a onun hakkında sorular soruyordum."

"Onu bulmama yardım edebilir."

"Sana nasıl kullanacağını gösterebilecek olsam bile, bunu neden yapayım ki?" Xander içindekileri artık saklayamıyor; karamsarlık ve öfkesi acıyla karışıyor. "Çekip gidebilir ve onunla mutlu olabilirsin. Peki ben ne olacağım? Benim elimde kalan ne?

"Böyle söyleme," diyorum. "Onu bulabileyim diye bana o mavi hapları veren sensin, öyle değil mi? Eğer gidersem ve biz bir şeyleri değiştirebilirsek, belki sen de kendine uygun birini seçebilirsin."

"Ben seçimimi yaptım," diyor bana bakarak.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Yani bana da bildiğim dünyanın sonunun gelmesini beklemek düşüyor, öyle mi?" diyor, sesinde yine o eski gülüşünden bir şey var.

"Dünyanın sonunu değil. Daha iyi bir dünyanın başlangıcını," diyorum ama ben de korkuyorum. Gerçekten istediğimiz şey bu mu? "Ky'ı geri alabileceğimiz bir dünyanın başlangıcı."

"Ky," diyor Xander üzgün bir ses tonuyla. "Sanki baştan beridir yaptığım her şeyi, senin başka birine hazırlanmana yardım etmek için yapmışım gibi geliyor bazen."

Ne diyeceğimi bilemiyorum; bu konuda yanıldığını, daha birkaç dakika öncesine kadar aynı şeyi düşünmekle benim de hata ettiğimi ona nasıl söyleyebilirim? Çünkü evet, Xander, Ky'a da bana da defalarca yardım etti. Ama Xander'a yeni bir dünya istemenin gerekçelerinden birinin de kendisi olduğunu nasıl anlatabilirim? Önemli olduğunu? Onu sevdiğimi nasıl söyleyebilirim?

"Nasıl kullanacağını sana öğretebilirim," diyor Xander sonunda. "Sana cihazdan mesaj atıp bazı talimatlar gönderirim."

"Ama öyle yaparsan herkes görebilir."

"Yazacağım talimatlara aşk mektubu süsü veririm. Ne de olsa hâlâ eşiz, değil mi? Hem rol yapmakta da üstümüze yok." Sonra

bana fısıldayarak şöyle diyor: "Cassia... Eğer seçim yapma şansımız olsaydı, beni seçer miydin?"

Bunu sormasına şaşırıyorum. Ama sonra Xander'ın onu zaten bir noktada seçmiş olduğumu bilmediğini fark ediyorum. Ekranda önce onun, sonra da Ky'ın yüzünü gördüğümde, güvenli, belirli ve bilindik olanı istemiştim. İyi, nazik ve yakışıklı olanı. Yani Xander'ı.

"Tabii ki seçerdim," diyorum.

İkimiz birbirimize bakıyor, sonra da gülmeye başlıyoruz. Sonra kendimizi bir türlü durduramıyoruz. Gözümüzden yaşlar gelene kadar gülüyoruz. Derken Xander benden uzaklaşıyor ve kendi dizlerine kapanıp nefesini toplamaya çalışıyor. "Gene de birlikte olabiliriz," diyor. "Bütün bu olanlara rağmen."

"Olabiliriz," diye onaylıyorum.

"O hâlde bütün bunları yapmak niye?"

Ciddileşiyorum. Aradan geçen onca zamandan sonra artık büyükbabamın ne yapmak istediğini anlıyorum. Doku numunesinin saklanmasına neden izin vermediğini; başka birinin isteklerine göre sonsuza dek yaşama şansını neden geri teptiğini. "Çünkü bu kendi seçimlerimizi yapmakla ilgili," diyorum Xander'a. "Asıl mesele bu, öyle değil mi? Şu an bu seçim bizden daha büyük bir şey."

Kafasını kaldırıp yukarı bakıyor. "Farkındayım." Belki de Xander'ın gözünde, yaşananlar hep bizden daha büyük oldu, çünkü senelerdir daha fazlasını görüyor, daha fazlasını biliyordu. Tıpkı Ky gibi.

"Kaç kere?" diye fısıldıyorum Xander'a.

Şaşkın şaşkın başını iki yana sallıyor.

"Acaba o hapı kaç kere aldık ve unuttuk?" diye soruyorum.

"Benim bildiğim, bir kere," diyor Xander. "Vatandaşlar üzerinde pek kullanmıyorlar. Markham'ların oğlunun ölümünden sonra bir kere aldığımızdan eminim ama Markham'lar almamıştı. O gün mahalledeki herkesin o hapı aldığından adım gibi eminim."

"Ben de aldım mı?"

"Buna kesin bir cevap veremem," diyor. "Seni alırken görmedim, o yüzden bilmiyorum."

"O gün neler oldu?" diye soruyorum.

Xander kafasını iki yana sallıyor. "Bunu anlatmayacağım," diyor fısıltıyla.

Daha fazla üstüne gitmiyorum. Benim de ona anlatmadığım şeyler var; tepedeki öpücüğü ve şiiri bilmiyor. Ondan, yapmadığım bir şey isteyemem. Doğruyu söylemek; bu, tutturulması zor bir denge: Ne kadarını paylaşıp ne kadarını kendine saklayacağına, hangi gerçeklerin karşındakini yıkmayıp sadece inciteceğine ve hangisinin iyileşmeyecek kadar derin bir yara açacağına karar vermek zor.

Ben de bunun yerine mektubu gösteriyorum. "İçine ne koydun? Haplar dışında?"

Xander omuz silkiyor. "Fazla bir şey değil. Daha çok hapları saklama derdindeydim. Birlikte ektiklerimize benzeyen iki yeni gül çiçeği koydum. Fazla dayanmazlar. *Yüz Resim*'den birinin, hani uzun zaman önce hakkında sunum yaptığın şu resmin bir kopyasını çıkardım cihazdan. O da fazla dayanmaz." Xander haklı; iletişim cihazından çıkan kâğıtlar hep çabuk yıpranır. Xander üzgün gözlerle bana bakıyor. "Önümüzdeki iki ay boyunca bunların hepsine ihtiyacınız olacak."

"Teşekkürler," diyorum. "Ben sana hiçbir şey getiremedim; bu sabah her şey öyle ani oldu ki..." Gene susuyorum. Çünkü

elimde kalan bütün zamanı Ky için kullandım. Xander'ın yerine gene onu seçtim.

"Sorun değil," diyor. "Gene de belki..."

Gözlerimin ta içine bakıyor. Ne istediğini biliyorum. Bir öpücük. Hem de Ky'ı bildiği hâlde. Xander'la aramızda hâlâ bir bağ var ama ne olursa olsun bu bir veda. Yine şekerli bir öpücük olacağını biliyorum. Ben nasıl Ky'ın öpücüğüne tutunuyorsam, onun da benimkine tutunacağını biliyorum.

Ama sanırım ona veremeyeceğim bir şey bu. "Xander..."

"Sorun değil," diyor, sonra da kalkıyor. Ben de peşinden kalkıyorum ve Xander kollarını uzatıp beni kendine çekiyor. Beni saran kolları her zaman olduğu gibi sıcak, güven verici ve güzel.

Birbirimize sımsıkı sarılıyoruz.

Ardından Xander beni bırakıyor ve tek kelime etmeden sokaktan aşağı yürümeye başlıyor. Arkasına bakmıyor. Ama ben onu seyrediyorum. Eve gidene kadar seyrediyorum.

***

Yeni evimize gidişimiz hiç de zor olmayacak: Şehir merkezine giden hava trenine binecek ve oradan Keya eyaletindeki çiftliklere giden şehirler arası bir hava trenine aktarma yapacağız. Eşyalarımızın çoğu küçük birer bavula sığıyor; sığmayanlar da daha sonra gönderilecek.

Dördümüz hava treni durağına yürürken, komşular ve arkadaşlarımız bizimle vedalaşıp iyi şanslar dilemek için kapılarının önüne çıkıyorlar. Yeniden yerleştirildiğimizden haberleri var ama nedenini bilmiyorlar; sormak kabalık sayılıyor. Sokağın başına yaklaşınca yeni bir tabelanın asıldığını fark ediyoruz: Bahçe Mahallesi yazıyor tabelada. Ağaçlar ve onların verdiği isim olmayınca, Çınar Ağacı Mahallesi de kayıplara karışıyor. Biz de

gidiyoruz. Buradaki herkes artık Bahçe Mahallesi'nde yaşıyor olacak. Bütün çiçek tarhlarına fazladan yeni gül ekmişler bile.

Ky'ın, Markham'ların ve en sonunda bizim bu kadar hızlı ortadan kaybolduğumuzu düşününce içimi bir soğukluk kaplıyor. Sanki hiç yaşamamışız gibi. Derken birden küçüklüğümde yaşadığım bir an aklıma geliyor. Bizim buraya, yani Taşlı Mahalle'ye giden hava trenine binerdim o zamanlar; sokak, kapılarımızın önüne kadar küçük yassı taşlarla kaplıydı.

Bu daha önce de olmuştu. Bu mahallenin ismini değiştirip duruyorlar. Mahallemizin altında başka ne gibi kötü şeyler yatıyor? Taşlarımız, ağaçlarımız, çiçeklerimiz ve evlerimizin altına daha neler gömdük? Xander'ın bana anlatmadığı, hepimizin kırmızı hap aldığı o gün neler oldu? Buradan taşınan diğer insanlar gerçekten nereye gitti?

Onlar adlarını yazamıyordu ama ben kendiminkini yazabiliyorum. Ve yine yazacağım, hem de uzun, çok uzun bir süre kalacağı bir yere. Ky'ı bulduktan sonra adımı yazacağım o yeri de bulacağım.

Şehirler arası hava trenine biner binmez, annemle Bram yolculuğun verdiği maddi ve manevi yorgunluktan uyuyakalıyor.

Olan onca şeye rağmen, sırf annem kendisine söyleneni yaptı diye yeniden yerleştirilmemize karar vermeleri bana tuhaf geliyor. Annem gereğinden fazla şey biliyordu ve o raporda bunu kabul etti. Başka türlü davranmasına imkân yoktu.

Yol uzun sürecek ve trende başka yolcular da var. Ama Ky gibi askerler yok. Onları kendi trenleriyle götürüyorlar. Ama bize çok benzeyen yorgun görünüşlü aileler var. Bir bekârlar grubu ateşli ateşli işlerinden bahsedip gülüşüyor. En son vagondaki birkaç sıra koltuktaysa bir-iki aylığına bir projede çalışmaya giden benim yaşlarımda genç kadınlar oturuyor. İlgiyle bu kızları

izliyorum; iş pozisyonları belli olmadığı için onlara geçici olarak ihtiyaç duyulan her yere gidiyorlar. Bazıları üzgün ve solgun görünüyor. Bazıları da meraklı gözlerle pencereden dışarıyı seyrediyor. Onlara gereğinden fazla baktığımı fark ediyorum. Diğerleriyle fazla ilgilenmeden kendi hâlimizde olmamız gerekiyor. Zaten benim de dikkatimi Ky'ı bulmaya yoğunlaştırmam gerek. Artık ihtiyacım olan gereçlere sahibim: mavi haplar, pusula denen o el yapımı eşya, Sisifus Nehri'yle ilgili bilgi, uysalca gitmemiş olan bir büyükbabaya dair hatıralar.

Babam kızlara baktığımı fark ediyor. Annemle Bram uyurken bana alçak sesle şöyle diyor: "Dün olanları hatırlamıyorum. Ama Markham'ların buradan ayrıldığından haberim var. Sanırım bu seni üzdü."

Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. Uyumakta olan anneme bakıyorum. "Neden onun üzerinde kırmızı hapı kullanmadılar? O zaman gitmek zorunda kalmazdık."

"Kırmızı hap mı?" diyor babam şaşkınlıkla. "Kırmızı haplara sadece olağanüstü durumlarda başvurulur. Bu öyle bir durum değil." Ardından konuşarak beni şaşırtmaya devam ediyor. Benimle bir yetişkinmişim gibi, hatta kendi dengi biriymişim gibi konuşuyor. "Ben doğuştan bir tasnifçiyim, Cassia," diyor. "Bütün her şey, ortada ters giden bir şeyler olduğunu gösteriyor. El yapımı eşyalarımızı almaları, annenin başka botanik parklarına gönderilişi, dün hafızamda oluşan boşluk... Ters giden bir şeyler var. Bir savaşı kaybediyorlar ve ben bu savaşı kime, içerdekilere mi yoksa dışarıdakilere mi karşı yaptıklarını bilmiyorum. Ama toplumda çatırdama belirtileri var."

Başımı sallayarak dediğini onaylıyorum. Ky da bana hemen hemen aynı şeyi söylemişti.

Ama babam sözlerine devam ediyor. "Fark ettiğim başka şeyler de oldu. Sanırım Ky Markham'a âşıksın. Sanırım onu her nereye gittiyse bulmak istiyorsun." Yutkunuyor.

Anneme şöyle bir bakıyorum. Gözleri açılmış. Sevgi ve anlayışla bana baktığını görünce anlıyorum: Babamın bildiklerini o da biliyor. Ne istediğimi biliyor. Doku örneğini ortadan kaldırmayacak ya da eşleştiği kişiden başkasına âşık olmayacak biri olsa da, yaptığımız onca şeye rağmen bizi seviyor.

Babam kuralları hep sevdikleri için ihlal etti, tıpkı annemin kurallara aynı nedenle bağlı kalması gibi. Kusursuz bir çift olmalarının bir nedeni de budur belki. Annemle babamın sevgisine güvenebilirim. Bu sevginin ne pahasına olursa olsun güvenilmesi ve sahip çıkılması gereken büyüklükte olduğunu anlıyorum.

"Sana istediğin hayatı veremeyiz," diyor babam yaşlı gözlerle. Anneme bakıyor, annem sözlerine devam etmesi için onu başıyla onaylıyor. "Keşke verebilseydik. Gene de istediğin hayatı seçme şansını yakalamanda sana yardımcı olabiliriz."

Gözlerimi kapatıp meleklerden, Ky'dan ve büyükbabamdan bana güç vermelerini diliyorum. Sonra tekrar açıp babamın gözlerinin içine bakıyorum. "Nasıl?"

Otuz İkinci Bölüm

Ellerim toprağın içinde; bedenim yorgun ama bu işin düşüncelerimi benden alıp götürmesine izin vermeyeceğim. Çünkü buradaki görevliler de zaten bunu istiyor: çalışan ama düşünmeyen işçiler.

Uysalca gitme.

İşte bu yüzden savaşıyorum. Bildiğim tek şekilde, yani Ky'ı düşünerek savaşıyorum; onu özlemenin acısı dayanılmayacak kadar güçlü olsa da düşünüyorum. Tohumları yere atıp üstlerini toprakla örtüyorum. Güneşe doğru büyüyecekler mi? Yoksa bir şeyler ters gidecek ve onlar toprağı itemeyip hiçbir şeye dönüşemeyecek, orada öylece çürümeye mi yüz tutacaklar? Onu düşünüyorum, onu düşünüyorum, onu düşünüyorum.

Ailemi düşünüyorum; Bram'i, annemle babamı. Bütün bunları yaşarken sevgi hakkında bir şey öğrendim; Ky'a, Xander'a, annemle babama, Bram'e, onların her birine duyduğum sevgi hakkında. Yeni evimize ulaşınca, annemle babam isyan belirtileri gösterdiğim gerekçesiyle benim üç aylık bir çalışma grubuna gönderilmemi talep etti. Yeni taşındığımız köydeki görevliler, verilerimi kontrol edince annemle babamın ifadeleriyle bağdaştığını gördü. Babam aklındaki işten bahsetti: Sisifus Nehri'nin geçtiği batı eyaletlerinden birinde deneysel bir kış bitkisi ekimine dayalı

ağır bir tarım işiydi bu. O, Xander ve annem Ky'ın nerede olabileceğine dair öğrendikleri en ufak bilgileri bana göndermeye devam ediyorlar. Burada ona daha yakınım; bunu hissedebiliyorum.

Xander'ı düşünüyorum. Onunla mutlu olabilirdik, bunu biliyorum; belki bildiklerim arasında dayanması en güç olanı da bu. Onun sıcak ve güçlü ellerini tutabilirdim ve aramızda annemle babamın yaşadığı gibi bir sevgi olabilirdi. Her şey güzel olabilirdi. Güzel olabilirdi.

Zincire vurulmuş değiliz. Gidecek hiçbir yerimiz yok. Bize vurmak ya da canımızı yakmak yerine, çalışmayla azar azar yıpratıyorlar. Tek istedikleri bizi yorarak bitirmek.

Ve ben yoruldum.

En sonunda vazgeçmeyi aklıma getirdiğim zaman, Ky'ın bana verdiği hikâyenin son kısmını, evimizden son kez ayrılmadan önce okuduğum kısmını hatırlıyorum:

Cassia, yazmış Ky sayfanın en başına. Adımı güzel bir şeye, sade bir sözcükten fazla bir şeye dönüştüren uzun, sarih ve korkusuz harfler bunlar. Elleriyle çerçevelediği bir bildiriye, bir şarkı parçasına, sanatsal bir işe dönüşmüş adımı.

Bu defa peçetenin üstünde tek bir Ky var. Gülümsüyor. Hem eskiden kim olduğunu hem de şimdi kime dönüştüğünü bana gösteren bir gülümseme bu. Elleri yine boş ve açık, hafifçe ileri uzanmış. Bana doğru.

Cassia.

Ne olursa olsun, artık hangisinin gerçek hayatım olduğunu biliyorum. Seninle olan hayatım gerçek.

Neden bilmiyorum ama hikâyemi tek bir kişinin bildiğini bilmek bile her şeyi değiştiriyor. Belki de şiirde söylenene benzer bir şey bu. Belki benim uysalca gitmeme şeklim de budur.

Seni seviyorum.

Hikâyenin bu kısmını da yakmak zorunda kaldım ama o "seni seviyorum"un sıcaklığını kırmızı renk gibi, yeni bir başlangıç gibi içimde tuttum.

Ky'ın hikâyesinin hangi parçalarından ve kendi şiirlerimin hangi sözcüklerinden vazgeçiyor olabileceğimi bilmeden. Ama kendi sözcüklerimi, sakladığım hap zulasıyla pusulayı, çalışma kampındaki iletişim cihazından bana attıkları mesajlarla hâlâ Ky'ı aradıklarını, hâlâ arkamda olduklarını söyleyen annemi, babamı ve Xander'ı düşünüyorum.

Bazen, kara toprağa saçtığım o mat renkli tohumlara bakınca, uçabileceğimi hayal ettiğim eşleşme yemeği gecesini hatırlıyorum. Arkamdaki karanlık korkutmuyor beni, ne de önümdeki yıldızlar. Düşünüyorum da, belki uçmanın en iyi yolu ellerine toprak doldurarak uçmaktır. Böylece insan nereden geldiğini, yürümenin bazen ne kadar zor olabildiğini hiçbir zaman unutmaz.

Ve ben de ellerime bakıyorum; kendi buluşlarımın, kendi sözcüklerimin şeklinde hareket eden ellerime. Bunu yapmak zor, zaten ben de bu konuda henüz o kadar iyi sayılmam. Onları ektiğim toprağa yazıyor, sonra üstlerine basıyor, ortalarında delik açıyor ve büyüyecekler mi diye görmek için tohumlar atıyorum. Hasattan sonra yakılan bir tarladan yanmış bir tahta parçası çalıyor ve bir peçetenin üstüne yazıyorum. Sonra bir tarla daha yakılıyor; ellerimi peçeteyle birlikte alevlerin üstünde gezdiriyorum ve sözcükler ölüyor. Geriye kalan kül ve hiçlik.

Sözcüklerim hiç uzun ömürlü olmuyor. Kimse görmeden yok etmek zorundayım onları.

Gene de hepsini hatırlıyorum. Neden bilmiyorum ama onları yazmak ezberlememi sağlıyor. Yazdığım her sözcük, beni doğru sözcüklere daha da yakınlaştırıyor. Ky'ı tekrar gördüğümde, ki bunun olacağını biliyorum, yazdığım sözcükleri onun kulağına, dudaklarına fısıldayacağım. İşte o zaman kül ve hiçlik olmaktan çıkıp ete kemiğe bürünecekler.

TEŞEKKÜR

Yazmayı sadece muhtemel değil, mümkün kılan kocam Scott'a;

Her şeyi heyecan verici hâle getiren üç oğluma;

Annem ve babam Robert ve Arlene Braithwaite'e; erkek kardeşim Nic'e; yazdığım her sözcüğü okuyan kız kardeşlerim Elaine ve Hope'a; bilhassa tekrar tekrar okuyan Elaine'e;

Bana geri bildirimde bulunan ve beni teşvik eden okur ve yazar arkadaşlarıma;

Bu kitap için gerekenden fazla koşturan Alec Shane'e;

Her yazarın hayalindeki muhteşem, ayakları yere basan ama bir o kadar da eğlenceli avukat Jodi Reamer'a;

Kitabın her bir sayfasını düzelten, eşsiz zarafet ve dehaya sahip bir kadın olan Julie Strauss-Gabel'a;

Bu hikâyeye inanan ve bunun için tüm olanaklarını seferber eden Penguen Yayınevi ekibinin muhteşem üyeleri Theresa Evangelista, Lauri Hornik, Rosanne Lauer, Linda McCarthy, Shanta Newlin, Irene Vandervoort, Don Weisberg, Lisa Yoskowitz ve tüm emeği geçenlere en derin şükranlarımı sunarım.

Benim adım Anna. Burada olmamalı, hatta var olmamalıydım. Ama varım ve burada olmam benim hatam değil. Doğmayı ben istemedim. Bunların içinde bulunduğum duruma hiçbir yararı yok. Neyse ki beni erkenden yakaladılar; böylesi daha iyi. Sonsuzluk üzerine düşünmediğim sürece her şey yolunda...

Gemma Malley, akıcı üslubuyla sonsuzluk kavramını irdeliyor. Tüyleri diken diken eden, gerilim dozu hiç düşmeyen, sürükleyici bir üçleme.

EŞLEŞME

*Toplum*da, kimi seveceğine, nerede çalışacağına, ne zaman öleceğine görevliler karar verir.

Cassia, onların seçimlerine daima güvenmişti. Uzun bir hayata, harika bir işe, ideal bir eşe sahip olmak için neredeyse hiçbir bedel ödemek gerekmiyordu. *Toplum*, tüm bu seçimleri insanlar adına yapıyordu. Peki ya hayatlarımız gerçekten bize ait değilse? İşte *Eşleşme*, tam da bu soru üzerine odaklanıyor. O güne kadar yapay bir cam fanusun içinde yaşadığını fark eden Cassia, direnerek ve ancak kendi seçimleri ile özgürlüğün geleceğini fark ediyor. *Eşleşme*, bir uyanış romanı; bilinen yegâne hayat ile daha önce hiç kimsenin gitmeye cesaret edemediği bir yol arasında, yani mükemmeliyet ile tutku arasında.

6599831
AGP

ISBN: 978-605-86291-1-0
9 786058 629110

Deli Dolu